

VIRÁGBA BORULT VILÁGVÉGE

A KECSKE ÉVE

BARTÓK
IMRE

Bartók Imre
A KECSKE ÉVE

Libri Kiadó
Budapest

A TRILÓGIA RÉSZEI

A patkány éve (2013)

A nyúl éve (2014)

A kecske éve (2015)

*Az Éden le van lakatolva, és mögöttünk ott
a kerub; körbe kell hát kerülnünk a világot,
hátha találunk egy hátsó kiskaput.*

Heinrich von Kleist: *A marionettszínházról*
(Petra-Szabó Gizella fordítása)

ELSŐ RÉSZ

Képzeld el, hogy egycentis, formás kis dodekaéderekre vagdossák a tested. Aztán a darabkákat berakják egy túlterheléses centrifugába, jól megpörgetik, és kiszórják az egészet a földre. Ezután egy veszett csimpánzcsalád megpróbálja összerakni a kis mócsingokat.

Így éreztük magunkat azokban a percekben. Sok mindenen keresztülmentünk már, de erre még mi sem voltunk felkészülve. Nem mondhatom, hogy remekül szórakoztunk volna.

Voltak elképzeléseink arról, milyen hatása van egy ilyen robbanófejnek. A régi gyakorlatozások idején annyi pirotechnikai szimulációt lefuttattunk, hogy elég jól ki tudtuk számítani a lökeshullámok erejét, és azt is tudtuk, nagyjából milyen távolságba kell jutnunk a parttól, hogy ne essen helyrehozhatatlan kár a kis DSV Alvin merülőteknőben, amit Gonyolék hagyott hátra nekünk. Fel voltunk készülve az irtózatossá válnak, a nyomáskülönbségre, a légnyomás fluktuációjából eredő anomáliákra, a barometrikus szivattyú dobhártyaszaggató lüktetésére, mégis, az érzés, ami ezekben a percekben elfogott, egyetlen korábbi élményünkhöz, kósza kényszerképzetünkhöz sem volt hasonlítható. Ezúttal valami, a szimulációk során teljességgel ismeretlen, longitudinális szorongás kerítette minket hatalmába. Miközben ezen morfondíroztam, az egész robbanás megjelent előttem.

Valami, amiért nem is annyira az az átkozott, urániummal kitömött implóziós gyutasrengeteg és a belőle kiszökő plazmahab, hanem amiért mi magunk voltunk a felelősek. Mi rengettük meg a világot.

Beszélnem kell, hiszen szükségem van rá, engedelmeskednem kell a szeretet imperatívuszának, de ezzel éppen az ellenkezőjét teljesítem be annak, amit reméltem. A szeretet gyilkosság. Egy egész populáció szeretete fajtás.

Érdekes, hogy a belső rezonanciaesemény gondolata éppen akkor jutott eszembe, amikor a teknőnket iszonyatos erővel dobálták a felszín alatt száz méterrel feléledő, korábban sosem látott árhullámok. Minél

mélyebbre hatolunk a tengerben, annál inkább azt tapasztaljuk, hogy az efféle kataklizmák esetében a felszíni energia többszöröse szabadul fel. Egy futurista vízőmlenybe kerültünk, és csak remélhettem, hogy éppen a mi kis kasztunk az, ami a mélytengeri vihar tűhegyében elhelyezkedve túlélheti a szörnyűség rombolását.

A rázkódás közben egy percre úgy tűnt, Karl és Martin egyaránt imádkoznak. Ezen kissé meglepődtem. Vajon kihez szólnak, és miért? Én biztosan nem fogok imádkozni semmilyen istenhez, legyen bármilyen is az alakja. Azt hiszem, Karl háziszentje leginkább egy százlábúra hasonlít, Martin pedig az elüszkösödött kis plüssmackója gigantikus őseredetijéhez intézi könyörgő szavait. Krízishelyzetben az emberek hajlamosak elragadtatni magukat, és olyan helyeken keresni a menekülést, amik máskülönben eszükbe sem jutottak volna.

Vesztettül rázott az a tengeralattjáró! Nem is rázott, szétesett, atomjaira hullott ez a nyomorult bűvártékno. Teljesen kiakadt a vesztibuláris rendszerem, a sejteim közti kommunikáció megszűnt, de az alkatrészek párhuzamos torzulásainak következtében végül is egyben maradtam. Az agyam szétrobbant és újrarendeződött. Ha nem injekcióztam volna annyi éven keresztül a koponyámba a csontvelőt, a fejtetőm bizonyára szétrepedt volna, és tudatom materiális bázisának tekervényei szétszóródtak volna szűkös utasterünkben, hogy aztán barna fisztulák-ként kunkorodjanak alá az Alvin bádognemnyezetéről. De sebj, Hérakleitosz szerint minden nagyság viharban áll. Ha ezt látta volna az öreg!

Karl egész jól viselte a megpróbáltatásokat. Olyan izgatott volt, mint aki először áll a megyebálban a céllövölde elé, és megigézve figyeli az elvonuló sárga gumikacsákat. Elnéztem ezt a rángatózó arcot, a botkormányt szorongató, szőrös kart, és arra gondoltam, hogy ez az ember szerepet játszik. Ottó Kretschmer, a többszörösen kitüntetett Flottillenadmiral szerepét játssza. De nem válik-e hiteltelenné az előadás, ha senki sincs a közönség soraiban, aki megértené a színlelés mögött rejlő játékot, a mélyben meghúzódó jelentősebb antropológiai drámát? Szegény Karl, olyan gyámoltalan, ahogy rángatja a kormányt. Most éppen be akar nyomni egy kövér, fekete gombot a műszerfalón. De elég egy zökkenés, és máris három sorral alatta valami mást, egy kicsi és sárga gombot nyom be. Remélem, hogy nem a zsilipet nyitotta ki.

Semmi sem történik. Zötyögünk tovább, pattogunk a helyünkön, mint nikkelbolhák a befőttesüvegben. A mélytengeri viharban azért imádkozom, hogy ne repedjen szét a dobhártyám. Lehunyom a szemem, és egy tisztásra gondolok. Napfényre, de nem ennek a gusztustalan, amorf Napnak a bántó fényére, hanem egy másik égitestre. Indigókékben látom magam körül a növényeket. A gallyak puhán roppannak szét az őzikek lilás talpai alatt. Ellazulok. Valamire biztosan jó volt az a sok autogén tréning. Csönd vesz körbe és nyugalom. Érzem, hogy kinyílnak és összezáródnak a csakráim. Nincs bennem félelem.

Mennyi idő telt el a detonáció óta? Egyelőre még nem tudhatjuk, mekkora sugárdózis ér minket. Vajon mennyit fog fel a víztömeg? Talán fölénk sodródott néhány tengeri uborka, és azoknak jutnak a legkellemetlenebb roncsolóhullámok. A leginkább csiklandóságok. Szinte látom magam előtt ezeket a pórul járt lényeket. Puffadt, ellenszenves testük élettelenül emelkedik a felszínre, hogy aztán egy komisz áramlat a partra sodorja őket.

Attól tartok, Ludwig szervei fognak a legrosszabbul reagálni az eseményekre. Mindig is vékonydongájú fiú volt. Az ipari mennyiségű androszteron, amit éveken át pumpált magába, javított valamennyit a helyzetén, de cserébe ott virítottak rajta azok a vakító fehér rovátkák, akár megannyi terhességi csík. Ludwig mindig is menthetetlenül labilis volt. Nagyon remélem, hogy a sugárfertőzés, ha eléri egyáltalán, helyrezökken benne ezt a kis jellemhibát. Itt egy jóindulatú szövődmény, ott egy kis pöccintés a thalamo-neocorticalison, és máris van okunk reménykedni benne, hogy többé nem fogja a hülyeségei miatt mindannyiunk életét kockára tenni.

Hogy mi segített? Hogy minek köszönhetően voltam képes elnavigálni a teknőt abban a nukleáris árapályban, ami még a biztonságos mélységben is úgy rázott bennünket, hogy úgy éreztük magunkat, mintha egy hangsebességgel repesztő hullámvasúton ülnénk?

A Vörös Október segített. Nem mintha a darabjai ott hánykolódtak volna előttünk. Nem, a roncsok már sehol sem voltak. Én csak *elképzelt*em a Vörös Októbert. Arra gondoltam, hogy benne ülök, ordibálok a másodtisztessel, Ludwiggal, és utasításokat köpködök a zömök kis közlegényemnek, Martinnak, miközben mind a hat kezemmel forgatom a forgatókat, nyomogatom a nyomogatókat, kallantúzó a

kallantyúkat, csavargatom a kurblikat, elbíbelődöm a hengeres tárcsákkal, és persze az infralátásomnak köszönhetően még a teljes sötétségben is folyamatosan monitorozom a különféle kijelzőket. Az elmémben mátrixszá állnak össze a baljós számadatok. Ikerprímek és Fibonacci-sorozatok sejlenek fel a ködből, miközben azt mondogatom: a félelem csupán illúzió. Nincs félnivalónk. Ludwignak esetleg van, de neked, Karl? Neked nincs mitől félned.

Csak az számított, hogy egyenesben tartsam az Alvint, és ehhez finom manőverek egész sorozatára volt szükségem. Ha túl mélyre merülök, könnyen megrepedhet a borítás, ha túl közel maradok a felszínhez, lehet, hogy holnap reggelre - ha egyáltalán megérjük a holnap reggelt - öklömnyi daganatok nőnek ki belőlünk. Ha pedig középen maradok, egy elképzelt, ideális mélységben - mennyi is lehet ez, negyven-ötven méter? -, akkor kiszolgáltatom magunkat a környéken ólálkodó, mutálódott pörölycápfalkáknak. Nem mintha az üveget át tudnák törni, de elegendő, hogy egy ilyen kíváncsi torzszülemény bedugja az orrát a turbinába, és egy pillanat alatt kiakaszthatja a motort. És akkor mi lesz? Itt lebegünk, várva a lassú süllyedést? Gyönyörködünk a felszín közelében még csillámló korallzátonyok opálos színeiben, amiket pillanatokon belül letarol a szubatomi homokvihar?

Örvénybe kerültünk, márpedig, ha elveszítjük az egyensúlyt, ha elveszítjük a kohéziót, ha elveszítem az irányítást a kis kétéltűnk felett, akkor a vízörvény egyik felfelé tartó csigavonala bizonyára felkap bennünket, és kiköp a partra.

A partra, ahol mindannyian tudjuk, hogy mi vár ránk.

A szemed, mint a buggyantott tojás. Bőröd ehetetlen hústerrénium. Csontjaid törékeny szálkák. Egy dögkeselyű föled repül, nekrofil optikáján keresztül végignézi, ahogy a bordáid maguktól kibuknak az egyre szikkadtabb bőr alól, és azt gondolja: „Inkább éhen veszek, de ezt nem eszem meg.”

Rögtönzött számításaim szerint alig maradt a városban épület, amelynek oszlopai kibírták volna a lökeshullámokat. Egyedül a műanyag szálas tartóelemekből épített monstrumok reménykedhettek a túlélésben, amelyek törékenyebb társaiknál jobban viselték a kilengést - újabb példája annak, hogy csak az él, ami gyöngé. Ami hajlítható. A masszív képződmények szétrobbannak, összeomlanak, mert képtelenek

alkalmazkodni. A merev épületek nem hajtanak fejet a náluknál nagyobb erő előtt. Ahogy a túlságosan merev hímtagokat is letarolja a női kezekben lappangó agresszivitás.

Tulajdonképpen ki menti meg a többiek életét? Ki vezeti ezt a teknőt, ha nem a kis Carlito? Kinek köszönheti ez a két pökhendi alak az életét, ha nem nekem?

Vajon Ludwignak és Martinnak megfordul ez a fejében? Egyáltalán, min agyainak ezekben a kritikus percekben, a közvetlen életveszély pillanataiban? Igazából nem akarom tudni. Nyilván kavarognak a fejükben valamilyen gondolatok - és ez már önmagában kevés jót ígér -, de a hömpölygő ötletkonglomerátum, szorongásgóc és egyéb ködpászmák sűrűjében azért egyvalami biztos.

Az, hogy Martin Friciért aggódik. Ludwig pedig a matematikai virtualításban keres menekvést és nyugalmat.

A testem, mint tízezer szállal rángatott marionettbábu. A tenyerem kifehéredik, és érzem, ahogy elreped a köröm a bal gyűrűsujjamon. Fejemben szédítő sebességgel születnek az algoritmusok és a háromismeretlenes egyenletek. Tudatom fiókjaiban különféle modellek, élére állított kockák, hengerek, azonkívül száztizenhét szögű, szabálytalan formák jelennek meg. Mélyebb értelemben véve nem létezik szabálytalanság. Nem először derül ki, hogy a hidrofizikára vonatkozó kalkulációk a legbonyolultabbak - amíg a felszínen többé-kevésbé lekövethetőek a felszabaduló atomenergia hatásai, addig a vízben mindez lehetetlennek bizonyul. A különféle erőhatások egy végtelen tényezősspecializáció áldozatává lesznek. Gravitáció, magnetizmus, súrlódás. A hang terjedésének eltérő sebessége. Nem is beszélve a Compton-szórásról, amelynek következtében mindenfajta mérés lehetetlenné válik.

Ilyenkor legalább nagyszerű alkalmunk adódik arra, hogy megmerítkezzünk szellemünk üres, nyirkos medencéjében. Én egy 5x20 méteres, kobaltkék csempékkel kirakott medencét képzelek magam elé, amelynek falait remegő izzásba vonja a holdkaréj fénye. Ebbe a medencébe ereszkedünk most alá, hasra vágjuk magunkat, és mellúszást mímelve, köríves mozdulatokkal haladunk előre a medence másik oldalán lévő hármassikrek felé. Fiatalok, a szemük ragyog a várakozástól. Az oxfordi evezőscsapat kedvencei, de én csak úgy hívom őket: a madárcák.

Képzeliük el, hogy feléjük haladunk, olyasféle mozdulatokkal, amivel az állatidomár közelíti meg a szende oroszláncolyköket.

Gondolataimat üvöltözés szakítja félbe. Martin szájából hatalmas szappanbuborékok formájában úsznak felém a gondolatok. A történelem utolsó képregényének kidolgozatlan paneljei. A testi morphé még látszólag sértetlen, de tudjuk - erre utalnak a bizonytalan ecsetvonások -, hogy odabent már megkezdte munkáját a radioaktív sejtburjánzás. Mindig is félttem az öregedéstől, de azt nem gondoltam volna, hogy ilyen lesz. Ennyire hirtelen. Ennyire katasztrofális. Érzem, hogy odabent valami történik. Érzem, ahogy a szerveim helyet cserélnek egymással. Érzem, hogy megváltozom.

De nem csak nekem vannak problémáim. (Ez a gondolat megnyugtató. Nyomban megkönnyebbülök.) Martin vállából kinő egy másik fej. Nem mondhatnám, hogy a kis fickó rokonszenves volna. Egy kókuszdiónyi parazita. Mielőtt megismerkedhetnének egymással - a fenébe is, mielőtt *ők* megismerkedhetnének egymással -, a másik vállából is előbuggyan egy hasonló kobak. Ha lehet, ez még alparibb, mint az átellenben lakó társa. Durván előreugró állkapocs, össze-vissza barázdált homlokcsont. Szent Habakuk, miből faragták ezt a szörnyszülöttet?

Egy újabb zökkenés térít észhez. Martin meggyógyult! A parazitái eltűntek, az arca azonban falfehér. Talán még sosem láttam ennyire rossz állapotban. Úgy forgolódik a helyén a nyomorult, mint egy aprócska balerina a zenedobozban. És Karl? Teljesen koordinátatlanul rángatja a kormányt, nyomogatja a gombokat a műszerfalon. Nagyon bizonytalannak tűnik. Azt hiszem, a túlélési esélyeink egyre csökkennek, sőt elnézve az ablakon túl terjeszkedő vörös hófoltot, széleseben közelítenek a nullához.

Lehet, hogy Ludwig lenyelte a nyelvét? Sürgősen tennem kell valamit. De még mindig rettenetesen rázkódunk, ha kioldom a szíjamat, biztosan elkezdek ide-oda pattogni, mint egy elszabadult flippergolyó. Miért is van ez a fura oszcillálás a létező és a semmi között? Miért nem lehet akkor már vagy az egyik, vagy a másik? Valójában nincs semmi. Nincs a semmi sem, de nincs a létező sem, csak folyamatos haldoklás van.

Karl még mindig a kormányt rángatja, és közben valami idegen nyelven vartyog. Nem értem, nem hallok semmit, de tudok szájról olvasni, és látom, hogy a szavak, amiket kiejt, nem emberi szavak.

Amikor ilyen túlfőtt galuskák gyűrűznek a homlokán, gyakran halandzsázik. Észre sem veszi, hogy Ludwig bajban van. De hát mit is tehetne érte? Próbálja irányban tartani ezt a nyomorúságos búvárhajót. Nehezemre esik beismerni, de egyedül ő képes elvezetni az Alvint. Csak benne bízhatunk.

Jaj

Most egy vad hajtűkanyart vettünk be, igaz, hogy belereccsent a gerincem, a csigolyáimra egyenként tonnányi nyomás nehezedik, de se baj, biztosan szükség volt rá. Karl tudja, hogy mit csinál! Karl érti a dolgát! Ugrándozunk, mint a vurstliban. Lehetséges, hogy Ludwig szája valóban habzik? Kiabálok neki, hátha meghallja, bár magam sem bízom benne, hogy ez lehetséges. Talán elég, ha tátogok, elvégre Ludwig is tud szájáról olvasni.

- Ludwig! Minden rendben lesz! Tarts ki öregem! Már csak egy kicsit kell kibírni! - hazudom neki őszintén, és ismét lehunyom a szemem, remélve, hogy amikor újra kinyitom, már egy zölden illatozó mezőn ébredek egy patak partján, mellettem piknikkosár - benne kézzel facsart vérnarancslé, fél tucat frissen sült vajas croissant, hozzá némi Bratwurst -, és amíg boldogon falatozom, a patak túloldalán békésen legelésző, idős tulkokat figyelem.

Már csak egy kicsit kell kibírni.

Hát persze, hiszen hamarosan meghalunk. Hetven százalék, hogy a katonai célokra tökéletesen alkalmatlan Alvin nem bírja tovább, darabjaira hullik, mi pedig, ha egyáltalán elő tudunk kecmeregni az éles fémlemezek darálójából, életerős karcsapásokkal tempózhathatunk felfelé a keleti parton valaha létrejött legdurvább homeosztatisztikus forgóhurrikánban. Sok szerencsét! Húsz százalék, hogy Karl belenavigál minket egy túlfejlődött korallzátonyba.

Az algák elkerekedett érzékelőikkel figyelik majd, ahogy felrobbanunk, és a vízben egy pillanatra vörösen felizzó vasreszelék között megpillanthatják a testünket, ezt a három, csúzzal bajlódó madárijesztőt. Remek! Nyolc százalék, hogy a pár hete a Brooklyn Bridge fölött észlelt, irtózatossá emlegetett, szonikus zeppelin visszatér - vagy ha nem ő, akkor esetleg valamelyik unokahúga -, és akarata ellenére, ásitás közben véletlenül lenyel minket. Jut eszembe, csomagoltunk szendvicseket?

Nyolcvanöt százalék, hogy a heréim máris használhatatlan pépcsomóvá rázódtak össze.

Hetvennyolc százalék, hogy maradandó agykárosodást szenvedtem.

Kilencvennyolc százalék, hogy a várható élettartamunkat drasztikusan csökkentő sugárdózisban részesültünk. Harmincnyolc százalék, hogy ebben a mélységben járva nekiütközünk egy felderítetlen hajóroncsnak. (Az Alvin infrakamerája, mondanom se kell, mostanra bedöglött.) Nem tudom megbecsülni a valószínűségét, de úgy sejtem, hogy egy raklapnyi lámpáshal röhögve néz utánunk, ahogy elsuhanunk mellettük.

Száz százalék, hogy elegendem van ebből az egészből. *Zutty!*

Talán mégis sikerül épp bőrrel megúsznunk. Vagy ha nem is épp bőrrel - a hámsejtek a víztömeg alatt és az Alvin gyöngécske vaspáncélzata mögött is ugyanúgy ki vannak téve a sugárzásnak -, de legalább ép aggyal. Potens, viszkózus agyakra lesz szükségünk, ha még azután is kezdeni akarunk magunkkal valamit, hogy...

Zutty!

Ahogy bekerültünk egy újabb spirálba, félrerántom a kormányt, és mit látok? Egy kedves kis raj közeledik nyolc óránál. Nehéz kivenni a homályban, de úgy látom, ezek bizony kúposfejű delfinek! Hát nem aranyosak? Riadtnak tűnnek. Milyen zöldesen villózik a szemük! Egek, hiszen ezek üzennek valamit! Ezek a csodás teremtmények beszélni szeremének velem. Elég rég morzézтам, de ennyit azért én is megérték.

Ó, te Nagy Hal, tudod-e vajon, mi ez a veszedelem a víz szívében?

Testünket szaggatja már, elménket szaggatja már.

Milyen költői. Vajon tényleg ezt mondták? Válaszolnom kéne valamit. A műszerfalon kitapogatom az egyik frontális lámpa jelzőjét. Szerencsére ez a kis reflektor még épségben maradt. Hogy is van? Egy hosszú, két rövid, aztán még egy hosszú...

Helló, delfinkék! Nem messze innen felrobbant egy harmadik generációs hidrogénbomba. Érzitek a sugárzást?

A delfinek fáradt uszonyaik lassú csapásaival most némileg oldalt fordulnak az Alvinhoz képest. Ezek a teremtmények valóban leköröztek minket az evolúciós versenyfutásban. Puha testük minden mozdulatával egy hidrofil lélek ellipszisét járják be.

A sugárzást. Érezzük. A sugárzást.

Erre mit mondhatnék? Jó volna kimenteni őket, hűsítő krémekkel átitatott törölközőkbe göngyölni a testüket, és találni nekik egy barátságos akváriumot, távol a mérgezett vizektől. De sajnos ez most nem fog menni. Egyelőre még abban sem lehetünk biztosak, hogy mi magunk valaha kijutunk innen.

Nagyon sajnálom, delfinek. Bárcsak tehetnék értetek valamit!

Elveszítettem az időérzékelem, de a kijelzőn látom, hogy tizenöt kilométerre távolodtunk a parttól. Ez aligha elegendő. A nukleáris szél akár száz kilométerre is elérhet, nem is beszélve arról, hogy ilyen erőhatás mellett a vízben nem várt energiák szabadulhatnak fel. Már csak egy szuperturbulenciára van szükségünk! Egek, mi van Ludwiggal? Csak nem lenyelte a nyelvét? Teljesen kifordult a szeme!

A sugárzást. Erezzük. Mint régen. A hátunkra csatolt bombák szivárgása. A bőrünk alatt.

Ezek a kis tünetények még mindig beszélgetni akarnak velem. Úgy látszik, nem haragszanak rám, pedig lenne miért. De miről is beszél ez a kis csacsi? Ahogy itt, előttem csapkod tömpe kis uszonyaival, bukfencezik egyet, és észreveszem, hogy a hasán máris jókora, rózsaszín tumor fejlődött ki.

Érezzük. Mi mindent érzünk. Sok szerencsét, gondolkodók.

Meditálni próbálok, de nem megy. Az ablakon keresztül figyelem a delfineket. Biztos vagyok benne, hogy Karl beszélgetni szeretne velük, és a gomb, amit nyomkod, alighanem az elülső lámpa vezérlője. Ez a szerencsétlen most akar tengeri barátokra lelni. Hogy távolodhat el valaki ennyire a realitástól?

Martinra is rájár a rúd. Még mindig üvöltözik. Nem hallom, mit mond, de tisztán látom, hogy a felső fogsorában, valahol a bal hetes környékén szörnyű feketeség éktelenkedik. Mondtam neki, hogy ki kéne vizsgáltatnia, de mindig csak legyintett. „Ha az örökkévalóságon nem végtelen időtartamot, hanem időtlenséget értünk, úgy örökké él az, aki a jelenben él.” Alig hittem a fülemnek, de ezt válaszolta a szemtelen. Ezt mondta arra, hogy a rothadástól belülről fog szétrepedni a zománc azon a tehervagonnyi marhahúst elrágcsált csontkupolán. És közben nevetett.

Martin felém fordulva üvöltözik. A válla úgy rángatózik, hogy attól tartok, ha így folytatja, bármelyik pillanatban kiugorhat a helyéről, vagy ami még rosszabb, ismét kibuggyannak belőle azok az endogén paraziták. Üvöltésének akkordjai nem érnek el, mondandójának egyetlen üzenete ez a feketeség, ez a szétrobbant feketeség, ez a látod-hogy-mi-történik-ha-nem-használ-sz-fogselymet feketeség.

Végre becsukja a száját. A körülöttünk tomboló vihar még mindig nem enyhül, bár mintha a hevesebb rázkódások között tágulnának az intervallumok. Talán csak képzelődöm. Elég valószínű, hogy soha nem jutunk ki innen. Megpróbálok ellazulni. A tömegközéppontomra gondolok. A föld köldökére gondolok. Visnura gondolok és Ardzsúna hercegre, akinek teljesítenie kellett a kötelességét, bármi is legyen az.

Lágyan remeg a megszuirt lélek a világok hártái között.

Néha tele vagyok bizonytalansággal. Vajon mindenkivel előfordul ilyesmi? Ezek itt a barátaim, és én mégis kételkedem bennük. Tudom, hogy ezek ketten itt emberek, én mégis kételkedem bennük, mert nincs rá lehetőségem, hogy meggyőződjem az emberségükről.

Riadt emlékek tolnak fel tudatom peremén. Emlékszem, a víz néha mást jelentett. Ott volt Dzsakarta. Ott voltak az isztambuli fürdők. Gőzzel teli fortyogok, amelyek partjairól polinéz hangszerekkel felszerelt leánykórusok integettek felénk. Megannyi kéntől bugyogó izlandi forrás, amelyekben vígan mártóztunk meg a régi kirándulások alkalmával. Ott voltak Lappföld ásványokban gazdag tavai, amik lustán nyújtóztak el az ég levendulái alatt. Ott volt Loch Ness, a mélyben azzal a röhejes kis víziemléssel, akivel összebarátkoztunk.

Ahogy eltűnődöm a jelenlegi helyzetemen, arra jutok, hogy hármas ambivalencia jellemez. Imádom a vizet (ez az alávetettség állapota), félek a víztől, mert erősebb nálam (ez a feltámadás állapota), és egy vagyok vele, teljesen egyenrangú, mert a szuperhúr-elmélet alapján nincsenek aszimmetrikus részecskék (ez az ekvivalencia állapota).

És most végre megtörténik, ami alighanem megpecsételi sorsunkat. Hajszálvékony, fekete csík szalad végig a forrasztás mentén. Megreped a földem. Zsoltárok szivárognak a lyukacsos rézlapokból. Alig milliméteres az a fekete, kiszámíthatatlanul kanyargó vonal. Ennyitől elvileg még nem süllyedünk el, és a víz sem tör be az utastérbe, de a kialakuló nyomáskülönbségtől percekben belül minden műszer használhatatlanná

válík. A felszín felé kell törnöm, bármi is vár ott ránk. Lehet, hogy az összes magunk mögött hagyott szörnyeteg odaúszik a jöttünkre. Talán nem is úsznak majd, egyszerűen csak felsorakoznak a parton, és várakoznak.

A szél nem csillapodik. Odafele jupiteri hurrikánok őrjöngnek. Még mindig alig csitult a hatszáz kilopascalos terheléssel tomboló elektromagnetikus vihar. A gombafelhőből elősereglő formák sajátos organicitást mutattak. A közelben tartózkodó természetfotósok örülhettek, hogy csodaszép analóg képeket készíthetnek a diabolikus formáról, legalábbis mielőtt semmivé olvasztja őket az ezerkétszáz Fahrenheittel tomboló, első lökeshullám.

Süvöltő démonok keltek szárnyra a felhő egyik kürtőjéből, amíg a földön, mint patás angyalok sokasága, pallost lengető succubusok taroltak le mindent. Több millió éve kipusztult fajok támadtak fel néhány tűnékeny másodpercre. Sárgán villódzó szemű, radioaktív pteranodon-csoportok hasítottak keresztül az elfeketedett égen. Trafóház méretű, lomha óriásteknősök bújtak elő a gyújtópont abisszumából, hogy elhítsék deuteronomium-tojásaikat a letarolt partvidék romjai között. Közép-egyiptomi hibridek viczorogtak ki a felkavarodó homok dagályából, a Valhalla összes halottai ott nyargaltak a tornádó peremén, súlyos pörölyöket forgatva, régi átkokkal az ajkukon, és mögöttük, e képzelt lények nagyon is valóságosnak tetsző formái mögött, görbebotjára támaszkodva görnyedt a Hatalom, akinek szavára mind térdre borultak, és máris visítva másztak volna vissza a néhány perce még érintetlen, távkapcsolásos atomtöltet melegébe.

Tar fő, szarvaknak álcázott jeladók, emberi arc és a hozzá tartozó megannyi, lehunytt szem. A Bosszú Szelleme a mindent szétszakító robbanás epicentrumában széttárta karját, és néma fohással celebrálta pusztítását.

Szorítom a botkormányt, ahogy csak bírom, de hiába, ebbe még az én erős kezem is belesajdul. Érzem, ahogy a levegő kiszökik az utastérből, érzem, ahogy túlnyomás képződik az ereimben. Egy elhagyatott aorta torkolatában röggé áll össze túlcsomósodott vérem.

Láthatatlan járatban evickélünk előre, remélve, hogy sikerült felfelé fordítanom az Alvin orrát.

Nem tudom, mióta vagyok ébren. Nem tudok magamról semmit, és még sosem láttam az arcomat.

A szék kényelmetlen. Belesüppedek, mintha a testem apadó oázisát akarná magába szívni ez a lenyúzott állati borítással bevont sivatag, ez a bőrkanaapé, amelynek mindegyik gombja fekete lyukként omlasztja magába kitüremkedő zsírszöveteimet. Érzem, hogy nagyobb és hájasabb vagyok a kelleténél, de fogalmam sincs, miért.

- Tehát, a Voight-Kampff- Teszt. Kezdhetjük?

A hang távolról érkezik, akár egy másik ország tengerének morajlása. A bukóhullámok megtörnek a sziklákon, amik százezer év alatt sem adják meg magukat. Mintha egy saskaraj zümmögne a fejem körül. A szemem lassan hozzászokik a fényhez. Már ki tudom venni, hogy ki szól hozzám. Szemben ül velem, és látom az arcát, vagyis azt, ami az arca helyén van. A varratok nyomát, az apró bemetszések tejfehér vonalát. A könnycsatornák tájékán lévő apró duzzanatok botoxra utalnak. Tudom, hogy a nyúlász nyoma valójában egy cipzár. Talán átoperálták?

Nem szólalok meg. Kissé megfordulok a székben, és kipillantok az ablakon. Odakint narancsszínű az ég, a talajmenti bombatölcsérekből füstoszlopok szállingóznak. Az ég koromból emelt Karlatidái. A távolban fekete falként hegyvonulat húzódik. Egykori irodaépületek és kormányhivatalok komor mementói.

Ismét felpillantok a szemben ülő fickóra. Átszabott ábrázata nem árul el érzelmeket, tekintete nyugodt, várakozó. Árpakekszet majszol. A morzsák betérítik a köpenyét, de nem foglalkozik vele. A kis darabok betérítik a földet, és behullnak a perzsaszőnyeg apró, szűrös rostjai közé. Beszivárgó egységek egy vízhiánnyal küzdő országban.

- Készen áll? - kérdezi ismét.

A kérdés csalóka udvariasság, az udvariasság árnyéka, még az sem, gúnyos emlékeztető csupán. Mi ez a sürgetés, Sáska úr? Megnyom egy

gombot a szék karfáján, és az ablakok elé sötétítő alumíniumfüggönyök ereszkednek. A füstöt már nem látni, a narancsszínű golyó az ég tetején lágyan imbolygó, szürke foltta halványul.

Tudom, hogy rövid életem legfontosabb feladata előtt állok, noha fogalmam sincs, hogy *honnan* tudok erről.

Megnyom egy másik gombot. A plafonból leereszkedik egy tálca. A tálcán vasdoboz. A doboz teteje felpattan, és egy szemüvegkeret ugrik ki belőle.

- Kérem, hajoljon előre, és nézzen bele!

Nincs értelme ellenkezni, úgy teszek, ahogy mondja. Nem történik semmi. A keretben nincsenek lencsék.

- Köszönöm - mondja. - A gép érzékeli a pupillák tágulását. A reakcióidőt. Tudja, a szokásos.

- Tudom - felelem, de nem vagyok benne biztos, hogy tényleg tudom, miről beszél. Azaz tudom, hogy mire készül, de fogalmam sincs, hogy mindennek mi értelme.

Elfintorodik. Kibont egy újabb, ezúttal korpás süteményt tartalmazó zacskót. A szakállár pödörgeti, majd betöm a szájába egy közérzetjavító téglalapocskát. Rágás nélkül nyel. A nyakán kidagadnak az izmok, arca elvörösödik, ádámcsutkája majd átdöfi a vékony, pergamenszerű bőrét. Aztán volt, nincs. A keksz már a gyomorban van, és az enzimek boldog gőzfürdőjében lubickol.

- Az első kérdés.

- Mit mér ez a teszt? - szólok közbe.

Kivesz egy újabb kekszet, forgatja a tenyerében, majd visszateszi az asztalra. Kinéz az ablakon, a függönyök rése között, végigtekint egy kétszáz kilométerrel messzebb meredező hegylánc pengeéles gerincén.

- Termikus kondicionáltság. Agresszió. Paraszimpatikus tulajdonságok. Használhatóság.

Mintha magában beszélne. Lassan fordul vissza felém. Profilból még látom, hogy az ádámcsutkája valóban átbökte a torkát. A beszüremplő fény megvilágítja a sebet, ám vér helyett csupán kékes duzzanat látszik a helyén.

- Csak válaszoljon a kérdésekre. Próbáljon természetesen viselkedni.

Az ülés egyre kényelmetlenebb. A kanapé gombjaiban lévő gravitációs mező erősebben szipkázza magába a húsomat. Eleinte bizsergető volt, egy darabig viszkető, most már fájdalmas érzés. Nem mozdulhatok, egyenesen kell tartanom a fejem a szemüvegkeret szorításában.

- Otthon van az egész család. Ünnepelnek valamit.

- Mit ünneplünk? - vágok közbe.

- Teljesen mindegy. - A doktor felemeli a hangját. - Tehát otthon ünnepel a család. Eljön az ajándékozás ideje, és maga lefejt a szalagokat a dobozáról. Szedi le a szalagokat, egyiket a másik után, különféle színű szalagok, olyanok, mint egy kígyó levedlett pikkelyei. És maga csak hámozza a szalagokat, de még mindig van belőlük, hámozza, tépi, vágja őket, de a dobozhoz még mindig nem fér hozzá.

- Hogyhogy nem férek hozzá?

- Nem fér hozzá. A doboz fala egyre vastagabb, nehezebb. Valami szuszog odabent, és már lökné el magától, de a többiek csak néznek magára, és a fejüket csóválják.

„Hát ki vagyok én, hogy visszautasítsak egy ilyen ajándékot?” Nézik, ahogy küzd a dobozzal. A szemükben szánalom.

- A szoba sarkába hajítom a dobozt, és egy lángszóróval mindent felégetek - mondom.

A másik elhallgat. Előrehajol, ellenőriz valamit az asztal lapjába épített monitoron, majd megnyom egy újabb gombot.

- Újabb kérdés.

A szemüvegkeretet az arcomhoz szorító apró drótszálak belevájnak a halántékomba. Apró barázdák, lövészárkok, amelyekben immunrendszerem utolsóként megmaradt tüzérei megvívhatják harcukat az idegenek ellen.

- Potyautasként felszökik egy hajóra. Egy bűzös kabinban húzza meg magát, napokig várakozik, de egyik éjjel vihar kerekedik, és magán eluralkodik a tengeribetegség. Feljön a fedélzetre, amelyet annyi holttest borít, hogy lépni is alig tud közöttük, és ahogy jobban megnézi a villámok fényénél, mindegyik hullá ugyanolyan. Mindegyik a maga arcát viseli. A maga oszlásnak indult, halott arcát.

- Visszamegyek a kabinba.

- Nem tud visszamenni. Az ajtó bezárult.

- Befekszem a hullák közé.

Ismét csend. A doktor kifejezéstelen arccal hol rám pillant, hol a monitoron felvillanó eredményekre. Felsőhajt.

- Rendben. Kérem, álljon föl!

- Ennyi volt?

- Igen. Ennyi volt.

Felállók.

- Látja azt az ajtót, rajta a háromszöggel? Menjen be rajta!

Bizonytalan léptekkel elindulok, majd félúton visszafordulok a fickó felé. Nem mond semmit, nem sürget. Az arca ugyanolyan kifejezéstelen, a csíkok éppolyan természetellenesek rajta, mint amikor először megpillantottam.

Továbbmegyek, és elérem az ajtót. Megérintem a kilincset, mire a háromszögbe rejtett halogénizzók kékesen felragyognak. Kinyitom az ajtót. Apró, gömbszerű helyiségbe érkezem, a falakon nyílásokkal. A testem fürdik az ultraibolya fényében. Egyre melegebb lesz.

Egy lángszórával mindent felégetek.

A fény lüktetni kezd. Megérintem a szemközti falat, majd hátralépek. Annak az embernek az arcát látom magam előtt. A rovátkákat, a fehér csíkokat. A varratokat. A nyúlszájat, ami valójában egy cipzár emléke.

A forróság egyre elviselhetetlenebb. A szoba közepén állok, amikor elérnek a nyílásokból kicsapó lángnyelvek. Egy századmásodpercre halálos, bénult félelem kerít hatalmába. Lehunyom a szemem, és nem érzek semmit.

A szemhéjam leolvad a tűzben. A szemgolyóim kipukkadnak. Az ujjaim elégnek. A testem elpárolog.

- Hurrá!

A többiek Karl kiáltására riadtak fel. Martinnak és Ludwignak nyugtalan álma volt, nem is aludtak, inkább csak elbóbiskoltak a megroggyant Alvin falaihoz béklyózva. Olyan ernyedten heverték a teknőben, mint két szőrtüsző. Vagy mint két ablaktörő a betört szélvédők előtt egy régi éjszakán, valahol Connecticut folklórban gazdag bekötőútjain.

Alig jutott el a tudatukig, hogy a rázkódás majdnem teljesen abbamaradt. Még mindig magatehetetlenül ültek a helyükön a csuklópántokkal, mintha egy középkori kínzókamrában várnák a tüzes vassal érkező diakónusokat. Két buggyant, világi testvér. Ahogy lassan magukhoz tértek, megmozgatták elmerevedett állkapcsukat, amennyire tudták, kissé átmasszírozták a tagjaikat, és némán felidéztek, milyen nekrológokat is fogalmaztak magukban a másik számára.

- Mi történt?

Karl Ludwigrá kacsintott, majd visszafordult a kijelzőkhöz, megnyomott néhány gombot, és hátrahúzta a botkormányt.

- Közeledünk!

Újabb zökkenés rázza meg az Alvin vázszerkezetét, de ezúttal kisebb amplitúdójú, szinte lágy erőhatások ringatták őket. Talán végre kievickéltek az örvények forgatagából. Mennyi idő telhetett el? Ludwig és Martin úgy kalkuláltak, hogy egy napnál nem több, habár mindketten tisztában voltak vele, hogy biológiai órájuk már nem működik olyan jól, mint régen. A csillagok sem segítettek többé, és a Hold is csupán mérgező habcsók volt az égen. Egyedül legelemibb fiziológiai funkcióikhoz igazíthatták volna az idő múlását, de mivel azok is teljesen rendszertelenné váltak, még erre sem alapozhattak teljes biztonsággal. A légzés? Remegő fraktálok. A szív? Sípólva kiakadó EKG-kijelző. A savtermelés? Uram, adj egy lúgosító beöntést!

Beleragadtunk a homályba. Beleragadtunk, mint kis zümmögők a légyapírba, és lassan kitarja kapuit az örök éjszaka.

A rázkódás egyszer csak megszűnt. Az Alvin egyenes vonalban haladt előre. Előre és fölfelé. Ez az! Karl megcsinálta! Biztonságos távolságba navigálta a tengeralattjárót. A víztömeg úgy löki kifelé őket akut sugárfertőzéssel bajlódó méhéből, mint egy mosolygós újszülöttet. De vajon hová jutottak? Bízta benne, hogy Karl tudja a dolgát, és nem az óceán közepére irányította a kétéltűt. Elég kellemetlen lenne ott himbálózni a hullámok karjaiban, várva, hogy a Kanári-áramlat majd tovább sodorja őket a szárazföld felé.

Hiszen ez csak egy part menti látványtúra. *Amerika, ahogy még sohasem láttad!* A családi jegy egészen jutányos, és hármójuk esetében ez korántsem utolsó szempont. A régi trükk: Karl és Martin a két finom modorú, meleg úr, Ludwig pedig az örökbe fogadott csemetéjük. *El tudják képzelni, hogy néz ki a Keleti Part az égés után? A valóság mindenben túltesz!*

Ludwig, kérsz fagyit? Igen, citromosat kérek. Nem túl savanyú az neked, pici prüntyőkém? Szeretem a savanyút! *Katasztrófaturizmus, egyenesen az első osztályon! A felperzselt területeken mutánsbiztos luxusbungalókkal. Csupán hetven dollár éjszakánként!*

- Hol vagyunk?

- Közel háromszáz kilométert tettünk meg - jelentette Karl. - Számításaim szerint a New York-i robbanás sugárszele velünk ellentétes irányba távozott. A szél elvileg a kontinens belseje felé húzódik, hogy egy kicsit megbolygassa a pennsylvaniai és michigani ökoszisztémát. Nem lennék most az ottaniak helyében! Alighanem cudar napok köszöntenek rájuk.

Az ottaniak? Fogalmuk sem volt róla, mi zajlik a város határain kívül. Vajon a környező államokban is ugyanolyan ütemben zajlott le a katasztrófa? Mindenütt végbement a faj epidurális érzéstelenítése, hogy a megmaradt egyedek aztán önként adhassák át magukat egy harmadik érzékiségnek? Mihez kezdett magával a náthára érzékeny populáció? Merre tör magának utat a toxikus talajvíz? Egyáltalán, honnan lehettek biztosak benne, hogy a Hang diabolikus tervei között nem szerepelt más államok megszállása és letárolása is?

Bárhol is körnek ki, kétséges, hogy visszajutnak-e valaha New Yorkba. Azt sem tudták, van-e okuk egyáltalán visszatérni.

Megpróbálhatnak keríteni persze néhány gumicsizmát és szürkészöld hazmat-szkafandert, amelyek többé-kevésbé megvédenék elnyűtt testüket a megállás nélkül záporozó fekete esőtől, de...

Előzetes radioaktív kondicionálás, csupán ötszáz dollár! Ajánlott!

...de még ha vissza is jutnának, mi keresnivalójuk lehetne a városban? Egy kezükön meg tudnák számolni, hány épület maradt állva a detonációt követően. Gyűjtsenek fémhulladékokat? Barikádozzák el magukat ismét a romok mögé? Élvezzék a szüntelenül fel-feltámadó törmeléktornádókat, üvegszilánk-viharokat, az örök alkonyatot, a belélegezhetetlen levegőt? Tanulmányozzák, ahogy a felhőlyagosodott beton, mint a lassan kelő tészta, kiterül a csillagok fényében?

Mayday, Mayday, jelentkezz! Add meg a koordinátákat! Itt állok a nukleáris tűz hamvvedrében, és nem látok semmit!

Kínzó élességgel hasított beléjük második otthonuk elvesztésének tudata. Már az idejét sem tudták, mióta éltek a városban, de az biztos, hogy évek, tán évtizedek is elteltek. A tanulás, a hiperbolikus adaptáció, az alkalmazott pszichológia elsajátításának évtizedei. A fejlődés és a készülődés ideje volt ez, életük második, és ha lehet, a korábbiánál is alaposabb tanulási folyamata. Asztronómiai és történelemteológiai gyakorlatok, punccsal és mérgekkel teli üvegcsékkel dekorált vitaestek, fizikális akklimatizáció és mentális tréning. Jó hangulatban eltöltött szerepjátékok, amelyek során Grignard, Bohr és Schrödinger bőrébe bújva disputáltak az érzékelés hullámtermészetéről.

Van egy pont, amikor a kémia már nem számít, Ludwig. És ez a pont elérhető.

Elksztatikus moziélmények, hálaadásnap-i fehérjeturmixok, ünnepi pulykarizottok és időről időre némi szórakozás. Egy fürdőszoba, amelynek csapjaiból kokain ömlik. A hatalom ezüstösen csillogó jelvényei - finom selyemöltönyök és félautomata fegyverrendszerek. Egy árvaház a Harminckilencedik utca sarkán, amelynek állománya jelentősen hozzájárult anatómiai ismereteik elmélyítéséhez. Lego, Battlefield, Xbox, egy csomó hangtompítós vízpisztoly, és a kertjük hátsó részében néhány életnagyságú dömper. Ketten a pedált hajtották, a harmadik pedig a billenőplátón nézte az ég lazúrkék foltjait, és boldogan fürdőzött a feledés ambróziájában.

És fönny, a kék egekből ereszkednek már alá a rovarfejűek, a trogloditák, a kampósok, a hidrofil életformák.

Peregnek a vízcseppek az Alvin oldalán. A napfény a kémlelőnyíláson keresztül egyenesen Karl retinájába fúródik, aki néhány másodpercre szinte megvakul, noha élesnek aligha lehet nevezni a sötét felhők közepén tátongó, sápadt derengést. Ludwig és Martin felnyögnek, majd tétova mozdulatokkal kioldják a szíjaikat.

- Hogy kell ezt kinyitni? - kérdezi Ludwig, és próbálgatni kezdi a fémbuborék tetején lévő körgyűrűre szerelt forgatókart.

- Várj! - szól hátra Karl. - Még nem lehetünk biztosak benne, hogy biztonságos.

Kattanás hallatszik, és a fény már nem csak az elülső kis sávon hatol be hozzájuk. Mint egy ráérős lavina, egyenesen beomlik az utastérbe. Végre ismét friss levegőt lélegeznek. Már-már el is feledkeznek a robbanásról, amikor a harmadik levegővételnél feltűnik nekik, hogy a tengervíz felső részét alkotó termoklinális réteg túlionizálódott. Gyanúsan vibráló, szemcsés felszínű víztömeg veszi körül őket.

- Ludwig, csukd vissza a fedőt, az istenért! - szólalt meg ezúttal Martin. - Lehet, hogy veszélyes előmerészkednünk.

A másik azonban meg sem hallotta. Felhúzódkodott a nyíláson, és buzgón ventilálva élvezte a szél frissességét. Ebben a pillanatban azzal is megbékélt volna, ha ennek a kis hazardírozásnak köszönhetően súlyos radiációs dermatitist szenved el. Szerencséje volt. A szennyezés elérte ugyan az óceánt, a közvetlen sugárzás azonban gyenge volt, és itt már nem jelentett rájuk további veszélyt. Ludwig hátrasimította őszes haját, mélyen beszívta a salétromszagú levegőt, és élvezte, ahogy az Alvin köldökéből előbukkanva ezúttal az ő arcát fröcskölik a komisz hullámok.

- Szárazföld! - kiáltott Ludwig.

És éppen ő látja meg, és a látás már sok mindent feltételez az antropológiai bezártságon túl. Miért adatott a szem, ha nem azért, hogy megpillantsa ezt a földet? Ludwig kiáltásában összeér a navigációs csőd („szükségem van a partra”) és a geológiai magány („csak egy szigeten lehetek önmagam”). Tud-e erről az együttállásról, s ha igen, mit kezd vele? Most csak az számít, hogy túléltek az atomrobbanást, és ki tudnak kötni valahol, hogy erőt gyűjtsenek.

Karl felkapaszkodott Ludwig mellé. Kissé szorosan álltak így egymás mellett a résben, de ezzel egyikük sem törődött. Amíg az egyik oldalon a többé-kevésbé ismerős szubterrán pampák sejlettek föl - ha nem is látható, de érezhető épülettömbök, propellerek, elhasznált nyugágyak, és a lakóegységek elhagyatott redőiben legalább ötvenezer holttest -, addig a másik irányban, amely felé Ludwig is kémlelt, barátságos kis teknőspáncél körvonalai rajzolódtak ki.

Egy sziget!

- A számításaim tehát pontosak voltak - mondta Karl, és visszahuppant a fedélzetre. Leült a műszerfalak elé, és miután kézi vezérlésre állította az Alvint, komótos tempóra váltva a sziget felé kormányozta a tengeralattjárót.

- Karl, léphetek én először a szárazföldre? - kérdezte Ludwig.

- Hát persze - felelte. - Karl bácsi és Martin bácsi engedékeny kedvükben vannak. Nem igaz, Martin bácsi?

Egy családi jegyet kérünk. Igen, egy család vagyunk, mi ebben olyan fura? Ő a gyerekünk, Ludwig. Már kétévesen Mensa-tag volt. Ide azokkal a jegyekkel!

Martin válasz helyett csak mordult egyet. Rosszat sejtett, és semmi kedve nem volt a civilizációtól elvágva, egy lakatlan, vulkanikus sziklatömbön kikötni, és unottan zabálni a túlfejlődött szitakötőket. Egyáltalán, mit lehet majd egy ilyen helyen *csinálni*? Számháborúznak az ősfenyők közt? Lőjék be magukat valami pszilocibinnel teli gombafélével?

Nem sokkal később koccanás ébresztette őket csendes ábrándjaikból. Alighanem egy buja korallzátonynak sodródtak neki.

- Ez ugye nem a Bermuda-háromszög?

- Lúd, ne majrézz! Inkább örülj, hogy élsz.

Karl leállította a motort, és egy perccel később már mind a homokos fövényen álltak.

A távolban füstoszlopok csavarodtak az ég felé. Megannyi, hamuból ácsolt csigalépcső vezetett a nukleáris elváltozások mennyországába. Bármit is láttak, az már biztosan nem New York volt. De akkor mi? Baltimore? Boston? Vajon a New York-i tapsifüles agytröszt nemcsak hőn szeretett városuk, de az egész keleti part lebombázásáról is

gondoskodott? Miért is csodálkoznának azon, hogy miután ők egy bipoláris nőszemély társaságában halálos kórt szabadítanak a világra, egy személyiségzavaros nyúl egyetlen gombnyomással kiengedi az atommaghasadás vérszomjas isteneit a bütykösből?

Az a nyuszi sokat tudott, nagyon is sokat. Biztosan átnyalazta az *Atomfegyverek gyártása laikusoknak* című kiadványt, és gondosan bemagolta az egyszerűbb részleteket. Az uránium az ismert univerzumban előforduló legnehezebb elem, lényegében folyamatosan a szétesés szélén áll, így nincs is más dolgunk, mint egy kicsit megpiszkálni. Olyan ez, mint amikor egy Parkinsonban szenvedő embernek rázni kezd a vállát, és arról faggatod, miért nem próbál meg lehiggadni. Az elv hasonló, szub- és transzhumán alkalmazásainak fizikája pedig lényegében azonos vele.

A gondolkodóknak mégis nehezükre esett elfogadni, hogy az a nyúl levegőbe röpítette a nyugodt életről szövögetett álmaikat. Milyen jól megvoltak a városban! Onnan terveztek nyugdíjba menni, ha a váratlan események közbe nem szólnak. És most itt állnak üres kézzel - igaz, Martin nyomorúságos motyójában még ott szundikál Frici, és Ludwig is begyűrt néhány megsárgult papírlapot a farzsebébe -, fogalmuk sincs róla, hol vannak, és jó eséllyel felkészülhetnek arra, hogy miután a kontinenst visszalőtték az oligocénbe, ők maguk minden eddiginél nyomasztóbb számkivetettségben fognak dekkolni ezen a kis sárgöröngyön.

Megtették néhány lépést a homokban. Ludwig megcsúszott valamin, és mikor lenézett, látta, hogy a víz gazdátlan úszóhólyagokat sodort a partra. Vajon mihez tartoztak ezek a leharcolt szövetek?

- Nézzétek, ott van valami! - mondta Karl. - Talán nem is lakatlan ez a sziget.

Nem messze tőlük egy stég árválkodott a fövényen. Felkapaszkodtak rá, és a végén emelt pihenőhelyiség felé indultak. Az előtte kihelyezett tábláról legalább az kiderült, hova jutottak.

Üdvözljük a Roanoke-szigeten. Reméljük, jól érzi majd nálunk magát, és feledhetetlen élményekkel fog távozni!

Túrák idegenvezetéssel: 15 dollár. Extrém zombitúra: 35 dollár.

- Ez meg mi? Valaki már megint szórakozik velünk? - kérdezte Martin.

- Csigavér - felelte Ludwig. - Nem hallottál a Roanoke- szigetről?

- Kellett volna?

Ludwig legyintett.

- Újra és újra elborzadok a helytörténeti apátiádon.

- Kímélj meg ettől. - Martin a partot kémlelte. - Inkább mondd el, hol vagyunk! És hogy kicsoda és miért kínál nekünk extrém zombitúrát?

A stég elég széles volt ahhoz, hogy mellette egy kisebb komp vagy hajó ki tudjon kötni, most azonban semmi ilyesminek nem látták a nyomát. Az Alvin kőhajításnyi- ra lévő tömbje innen úgy nézett ki, mint egy partra vetett bálnabébi ezüstösen csillogó teteme. A bambuszból ácsolt pihenőhelyiségen túl, amelynek pultjában egykor bizonyára a jegyeket válthatták meg az érdeklődők - kiki vérmérséklete szerint a normál, illetve, bármit is jelentsen ez, a dülös-tombolós verzióra -, keskeny betonút kezdődött, ami alig pár méter után élesen bekanyarodott az árnyékot adó fák közé.

Égéstermékek szagát sodorta feléjük a szél. A pusztulás félreismerhetetlen szaga volt, amelybe ezúttal valami más is keveredett. Érezték a civilizációtól alig érintett erdő ózondús lüktetését és a környező cédrusok illatát is.

- A Roanoke-szigettel az angol kolonizációs kísérletekkel foglalkozó könyvekben találkozhatnak a történelem kedvelői - mondta Ludwig. - A hellyel kapcsolatos mendemondák e kudarcokkal sűrűn pettyezett történet egyik legcsúfosabb fejezetét alkotják. Persze, mint az közismert, a világtörténelem lapjai egyébként is kínnal és vérrel vannak megírva, de legalább néhol, itt-ott vár az ember valamit, a remény egy napsütötte szegletét, egy esztendőt például, amikor nem történt semmi. Egyáltalán semmi, vagyis semmi rossz.

- Biztosan volt néhány hónap, amikor nem öldökölték egymást sehol a világban - morfondírozott Karl.

- Egy csöndes délután - tette hozzá Ludwig.

- Ludwig, rátérnél a lényegre? - Martin a szakállár vakargatta. - Nem érünk rá egész nap.

- Miért ne érnénk rá?

- Azért, mert éhes és fáradt vagyok, és mert pár órával ezelőtt éppen csak sikerült megúsznunk az elmúlt tízezer év legsúlyosabb termonukleáris robbantását, amelynek az utóhatásait már itt érzem az orrom sortéi között. Nem hiányzott egy újabb Tunguzka! Szeretnék mielőbb kényelembe kerülni. Ha nincs más, akkor magamra húzok néhány plátánlevelet, és azok alatt elalszom.

És olyan erősen szorítom majd magamhoz Ériét, hogy szegénynek biztos összeroppantanám a tüdejét, ha lenne neki.

- A tizenhatodik században egy bizonyos Thomas Harriot indult a sziget felderítésére - folytatta Ludwig. - Tehetséges gyerekként kezdte a pályát. Még Galilei előtt ő volt az első, aki a távcsövével megfigyeltek alapján többé-kevésbé pontos szénrajzot készített a Holdról. Tudod, Martin, az a ködarab, ami a Föld körül kering.

Martin ezúttal megállta, hogy közbeszóljon.

- Harriot egyébként az azonos méretű gömbök ideális elhelyezésének problémájával is foglalkozott - folytatta Ludwig. - Mondanom sem kell, hogy az ágyúgolyók korában milyen nagy jelentősége volt annak, hogy minél hatékonyabban oldják meg ezt a logisztikai kihívást.

- Lud - szólalt meg ezúttal Karl, és az északról közelítő viharfellegekre mutatott. - Azt hiszem, ideje indulnunk.

- Igen, máris. - Nem úgy tűnt, mintha Lud túlságosan aggódott volna a felhők miatt. - Miután az angolok megalapították a telepet, egy ideig úgy tűnt, minden rendben halad a maga útján. Aztán egyszer csak megszűnt a kommunikáció. Semmi. Se kép, se hang.

- Nem értem - mondta Martin.

- Mire megérkezett az újabb expedíció, a korábbi telepéseknek már nyoma veszett.

- Eltűntek - bólogatott Karl.

Extrém zombitúrák: 35 dollár.

- Senki sem tudja, hogy mi történt - vágott közbe Ludwig. - A hely persze később turistalátványosság lett. Ha szerencsénk van, találhatunk egy kisebb hotelt, vagy legalább egy vityillót, amiben meghúzhatjuk magunkat.

- Egy vityillót - nyögte Martin.

Felpillantottak a viharfelhőkre. Láttak már néhány cifra légköri jelenséget, de ilyesmivel még nem volt dolguk. Mint egy irtózat, vemhes perzsamacska, úgy kúszott följük a savas esővel teli veszedelem. Nyugtalan volt és óriási, a közepén láthatatlanul villódzó felirattal: *Megeszlek titeket*. Huncut kis szupercella volt, a New Yorkot letaroló robbanás lomha, toxikus utójátéka.

- Valóban figyelemreméltó képződmények - mondta Ludwig az eget kémelve. - Úgy tűnik, ez egy szinguláris esemény. Ha igazolást nyer, hogy létezett két tökéletesen azonos meteorológiai állapot, akkor az is bizonyítható volna, hogy azok egy végtelenül ismétlődő szekvencia részei.

- Az örök visszatérés - felelte Martin.

- Igen. Azt hiszem, valamikor nyolcszázezer évvel ezelőtt, ugyanezen a helyen, *már láttam* ilyen fellegeket. Megannyi megfeketedett véna, beolvadva az ég szövetébe, várva, hogy felduzzadjanak, és alácsoroghassanak a tengerbe.

- Gyertek - mondta Karl, és mielőtt elindult volna, még egy utolsó pillantást vetett az Alvinra. Mintha most kevesebb látszott volna belőle. Vagy a hullámok kezdtek hevesebben csapkodni körülötte, vagy megsüllyedt egy kicsit.

Pár perccel később már a fák között bandukoltak. A följük boruló fenyők hatalmas törzsei szinte teljesen elrejtették előlük az odafent egyre tömöttebbé váló fellegeket. Élőlényeknek egyelőre semmi nyomát nem látták, leszámítva néhány békatetemet az út szélén. Karl lehajolt, hogy megszagolgassa őket - ha frissek, esetleg megsüthetik őket -, de undorodva hátrahőkölt.

Odafönt valami felmordult. Nem is egy vihar kiszámíthatatlan zajongása volt ez, inkább komor, irtózat, erejű szimfónia, meghatározott mintázatokkal. Igaz lehet, amiről Ludwig beszélt? Olyasmi ismétlődik meg most, amit néhány biológiai ősök már láthatott korábban? Az emberi történelem perisztaltikája egyszeriben minden korábbinál jelentéktelenebbnek tűnt, egy csuklás volt csupán, vagy még inkább értelmetlen szünetjel két szapora csuklás között. Mi végre bókálnak egyáltalán ezen a szigeten, ha még az extrém zombitúra izgalmait sem élvezhetik ki?

De nézzenek csak oda! Hiszen a fenyők közt nem egy gyümölcstől roskadozó ribizlifa bólogat felénk?

Mintha mindhármukat megbabonázták volna - Flamós Freddy fülükbe duruzsolta ellenállhatatlan sirámaikat. Beálltak a buján pirosuló ágak alá, majd Ludwig rázni kezdte a szerencsére nem túl magasan terpeszkedő lombkoronát, és a gusztusos kis termések máris záporozni kezdtek kitátott szájukba. Rágás nélkül nyeltek, és boldogok voltak, mint a kisgyerekek, akik egy elhangulatosodott nyári táborban a sufni-ba menekülnek a gyötrőszúnyogok elől, hogy ott nem remélt juharszirup-tartalékokra bukkanjanak.

Fejenként vagy háromkilónyt nyeltek le az ínyszibbasztóan tápláló bogyókból. Megfeledkeztek a morajlásról, az elpusztult városról, az alig pár száz méterrel fölöttük kavargó radioaktív szélről, a bármelyik pillanatban várható, akkumulátorsavra emlékeztető kemikáliák fortyogó hektolitereiről és a rejtelmes szigetről is, amelynek a földjén álltak. Csak a duzzadt ribizliszemek maradtak.

Aztán valami megreccsent. Ludwig olyan erősen cibálta az ágakat, hogy váratlanul az egész fa kidőlt. És amikor meglepetésükben a megcsonkolt tönk mellé léptek, riadtan vették észre az odvakban tenyésző bogarakat. Túlhízalt százlábúak, különféle, gyémántkeménységű peték, bántó fénnel csillogó kitinpáncélosok, felfuvalkodott vöröshangyák és túlmozgásos madárpókok hemzsegték az évgűrűk koncentrikus belsejében.

Émelyegni kezdtek. Lehet, hogy egy kicsit sokat ettek? A gyomruk már nem volt a régi, metabolikus rendszerük egyre nehezebben reagált a bevitel és a leadás ingadozásaira. Vajon eszükbe jut, hogy a New Yorkot letaroló bomba és a fejük fölött csüngő savas hólyagocskák sincsenek jó hatással a bélflórájukra? Érzékeli, ahogy az egyre súlyosabb megpróbáltatásoknak köszönhetően összezavarodik az immunrendszerük?

Ez a tökéletes helyszín. Nincsenek utasítások, nincs rendező. A szereplők maguk is tudják, mi a dolguk. Mozdulatlan várakozás az utolsó lépések előtt. Kimerevített képkocka, ember alakú matricákkal. Végtelen interlúdium. Az egyetlen előírás: csak semmi színészkedés!

A háttérben valami, aminek tizenkét karja van, és a partraszállásuk óta követte őket, kinyújtózkodik. A gondolkodók nem veszik észre. Elhátrálnak a facsonktól, és sugárban okádják magukból az imént

elfogyasztott gyümölcsöt. Pépes darabkák landolnak a fa szálkás odvában. Noha alig látnak a rosszullétől, igyekeznek úgy irányítani a hányadék ballisztikáját, hogy a pempővel megfullasszák az antipatikus csúszómászókat.

Ekkor érzik meg a fejbőrükön az első cseppeket. Még nem marja át a koponyájukat, a bőrt sem kezdi ki túlságosan. Épp csak egy kellemetlen, csiklandós érzés.

Miután összeszedik magukat, továbbindulnak a kanyargós úton. Futólépésre váltanak, és egy-két perc elteltével már ki is bukkannak egy újabb partszakaszon, ahol két épület várja őket. Egy hajózástörténeti múzeum (nyitva tartás hétfő és szerda kivételével mindennap 08.00-18.00 között), és egy zöldre meszelt falakkal csábító, Hotel Croatoan nevű hely - legalábbis ezeket a betűket tudják kivenni a neonreklámon, amin már rég kiégték az izzók.

Kilépnek a fák takarásából. Esernyő helyett egy-egy lombosabb ággal védekeznek az eső ellen, miközben a szálló felé ügetnek. A távolból úgy tűnhet, hogy babérkoszorút emelnek a fejük fölé. Az esőcseppek átégetik a levelek húsát, és egyre fájdalmasabban birizgálják a fejbőrük érzékeny pórusait.

Úgy számolják, alig száz méter lehet a hotelig.

Ludwig ekkor felpillant az égre, és meglátja az örvényt. A tengeren már látott ilyesmit, látta a *Maelströmöt*, az eredeti Moskstraument a norvég fjordok partjainál, amikor egyszer egy kétszemélyes vitorlázógépen elhaladt fölötte. A gépet ő vezette, de vele volt másodpilótája is, Holgeir Hjartarson, egy tehetséges izlandi matematikuspalánta. Akkor töltötte be a tizennégyet, és éppen pelyhedzett az álla. Könnyörtelen Lolitusként ringatta csípőjét Ludwig előtt, amikor bemászott mellé a szűkös fürkébe.

Holgeir túl kíváncsi volt, és rosszul szíjazta be magát. Neked kellett volna ellenőrizned, hogy rendesen be van-e kötve. Hogyan fordulhatott elő, hogy nem figyeltél rá? De hiszen ellenőriztem! Holgeir nem volt megfelelően bekötve, és amikor a viharban megbillent a gép, és Holgeir éppen kikukucskált a fedélzetről, mintha csak egészen rá akart volna hajolni, bele akart volna hajolni a Moskstraumenbe, a szíj elszakadt, nem is elszakadt, kioldódott, de nem is kioldódott, mert meg sem volt kötve rendesen...

Még harminc méter. Minden lépésükkel bokáig merültek a nyúlós sárban.

Ludwig már semmit sem érzett az esőből. Felpillantott, és belenézett az égi Moskstraumen mozdulatlan középpontjába, az őrjöngő vihar szemébe, amelyben nyugalom honolt. A tengeri örvény, amely az égbe költözött, és amelynek belsejében valahol még ott szunnyadt a veszélyes mennyiségű radiojód. Ha érintkezésbe lépnek vele, előfordulhat, hogy az utódaik hatvanméteresre is megnőnek, törzsüket hatalmas, csúszós szelvények tagolják majd, és irdatlan agytekervényeiket a beleik helyén fogják hordozni.

És a vihar szeméből Holgeir nézett rá vissza.

A fiú meztelenül állt a gyilkos légörvény közepén.

Látod a hullámokat, Ludwig? A Moskstraumen bekebelezte, de nem emésztette meg őt. Meghagyta az életét. Lágyan ringatja, talán éveken, évtizedeken át. Megfosztja az öregség ódiumától. Halhatatlanná teszi Holgeirt, ezt a gyönyörű fiatalembert. A saját, soha meg nem szűnő zúgásának tanújává teszi.

Amikor Martin becsapta maguk mögött a szálloda előterébe vezető ajtót, Ludwig már csak nyöszörögni tudott.

- Mi ütött beléd? - kérdezte Karl, és kitépte a kezéből a faágat, ám a következő pillanatban észrevette, hogy Ludwig fején az esőcseppek nyomán piros hólyagok fejlődtek ki. Már emelte a kezét, hogy megbizonyosodjon a saját állapotáról, de félúton megállította a mozdulatot.

Jellegtelen kis hallban álltak, szemközt az elhagyatott recepció, két oldalt egy-egy ajtó, a pult mellett felfelé ívelő lépcsősor. Még új korában is nyomorult hely lehetett, olyasféle szálloda, ahol éjjelente a kulcslyukon át lesik meg a vendégeket, és a reggelire felszolgált lazacsaláta valójában majonézes baconkotyvalékot takar. A pult melletti falon bekeretezett polaroid függött - egy anya és a felnőtt fia. Norma és Norman Bates, akik talán észrevétlenül átvészelték a kontinensen lezajlott eseményeket, és továbbra is ölelésre tárt karokkal várják a sziget nevezetességeinek felfedezése után megpihenni szándékozó látogatókat.

- Nem tetszik ez nekem - mondta Karl.

- Nekem sem, de legalább fedél van a fejünk fölött - felelte Martin. - Kell lennie még valami maradéknak a konyhában.

Előbb azonban jobbnak tűnt, ha körbeszimatolnak. Hamar felderítették a helyet, és megkönnyebbültek, hogy egyetlen hullával sem kellett találkozniuk. Az üvegfalú folyosókon túl jól látták, ahogy odakint tombol a vihar. Elképzelték New Yorkot és a pusztítást. Ahogy a villámok szerény utójátékba bonyolódnak az egyszer már súlyosan felperzselt, minden magjától megfosztott földdel.

De mi lehet a többi városban? Csend és motoszkálás. Toledo környékén fekete kéz nyitja ki egy elhagyatott méhészet ajtaját, ahonnan százezer felbőszült fullánkös süvít ki, hogy a még évekkel korábban a városban rekedt, alig néhány tucatnyi lesóványodott túlélőt terrorizálja.

Szamarkandban a mutálódott, kékesen világító öszvérek egymás húsából falatoznak. Vörös homokszemcsék szállingóznak a levegőben, amikor egy életben maradt pásztorfiú rájuk talál.

Hongkongban valami kiharap egy emeletet az egyik toronyházból.

Vancouverben sebesült barnamedvék gyülekeznek az egyik bevásárlóközpontban, és jelbeszéd segítségével szervezik meg a túlélésüket.

Új-Delhi utcáin hatszáz elefánt kergetőzik, és az utolsó szavakat visszhangozzák, amiket az emberektől tanultak.

Egy domboldalra épült római villában, nem messze a Via dél Corsótól, egy magányos műkincskereskedő ma este is, mint néhány éve minden pénteken, miután ellenőrizte a ház védelmi rendszerét, kibont egy Perrier- Jouet-t, majd felteszi a lemezjátszóra a *Kindertotenliedert*.

Houstonban az egyik műhold heti információs csomagja egy téves kapcsolásnak köszönhetően hibásan jelenik meg. Az üres, akváriumszerű terem központi monitorán most az villózik: „Bűz Tojás Kudarc Félelem Óvoda”. Újra és újra, véget nem érő szekvenciában jelennek meg ezek a szavak, amíg csak pislákol az elektromosság a helyiség falaiban futó vezetékekben.

Novoszibirszkben ebben a percben megy el végleg az áram. Az egykori közkórház onkológiai osztályán zsenge húsevő növények indulnak fejlődésnek, hogy hamarosan elhagyják az épületet, és ruganyos lábaikon melegebb vidékek felé induljanak.

És valahol, Európa szívében egy sötét alak Martinra, Karlra és Ludwigra gondol. Azon töpreng, vajon hol lehetnek. Vajon életben vannak-e még? És ha igen, meddig kell még várnia rájuk?

Mostanra mindhármuk fejbőre fáj, és a végtagjaik is kellemetlenül lüktettek. Hamarosan orvosi eszközökre is szükségük lesz, hacsak nem akarják, hogy ezek a sebhelyek örökké a testükön éktelenkedjenek. A pincében találtak egy hűtőládát. Martin ugrott oda elsőként, hogy kinyissa, de mirelitzöltségek és pizzák helyett lefagyasztott emberi végtagokra bukkant.

- Ez nem túl biztató - mondta Karl.

- Ne majrézz - felelte Martin. - Aki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli.

- Ezt éppenséggel nem mondanám kicsinek - mondta Karl, és kivett a halomból egy óriásira dagadt vádlit. - Tudtam, hogy a visszer népbetegségnek számít, de ez azért túlzás.

- Nem baj - legyintett Martin. - Megsütjük és megesszük.

- Honnan tudod, hogy nem fertőzött? - kérdezte Ludwig.

A továbbra is kövér cseppekben záporozó savas eső kitartóan verte a pincefal tetejébe vágott ablak üvegét. Roanoke agrikultúrája eddig sem büszkélkedhetett sok jóval azokon a szétrothadt bogyókon kívül, de a mérgező zuhatag után még ennek is búcsút mondhatott. És persze okuk volt feltételezni, hogy a vihar a kontinens belseje felé fog továbbhúzódní. Ha voltak is magvak, amelyek évek óta szunnyadtak a termőföldeken, álmosan és türelmesen, várva, hogy szorgos kezek majd újra ekét ragadnak, és munkájuknak köszönhetően ismét kisarjadhatnak, most már ez sem számít. A föld, legalábbis egy jelentős szakaszon, olyan tartós rothadásnak néz elébe, aminek helyreállításához évezredek lesznek szükségesek. A természet éppúgy elveszítette immunológiai reakcióit, ahogyan annak idején a hisztérikus nőt fosztották meg békebeli becsületének minden maradékától.

Noha Ludwig még mindig nem volt meggyőződve arról, hogy frissen megtalált élelmük fogyasztásra alkalmas-e, azért segített a többieknek felcipelni néhány fagyott testtájat a konyhába.

- Először ki kéne olvasztani - jegyezte meg.

- Arra nincs időnk - mondta Martin. - Ha akarsz, menj föl a szobádba pihengetni, engem nem érdekel, de Martin bácsi most bizony kajálni fog!

Vajon mi ütött Martinba? Kétségtelenül súlyos dolgokon ment keresztül. Hiszen az arcán még mindig ott virítottak a New Yorkban elszenvedett égési sérülések. Biztosan nem örült annak, hogy még a savas eső is megtalálta magának. Annak a sokat szenvedett bőrnek rózsaszínre lett volna szüksége, nem újabb mérgezőanyagokra! És bármi is történt, a legszörnyűsebb tapasztalat mégsem sebezhetőségük ténye volt, hanem az, hogy többé fogalmuk sem volt róla, mi is történik velük valójában. Hogy merre tartanak.

Érdemes volt belevágni, fiúk?

A város, ahol annyi éven át éltek, ahol többé-kevésbé sikerült beilleszkedniük, amelynek szinte minden utcáját úgy ismerték, mint a saját tenyerüket, semmivé lett. Egyszer majd, talán, egy gyászos napon, egy-egy csokor megfeketedett nadragulyával visszatérnek, hogy tiszteletüket tegyék az önnön degenerációjától szétrobbant Nagy Alma betonmauzóleumaiban. De addig mit kezdenek magukkal? Adják meg magukat az őket eddig is sötét árnyként követő kannibalizmusnak, és egyék ki a Hotel Croatoan csupa jóval megtömött hűtőládáját?

Arra nem gondoltatok, hogy vajon ki stószolta fel ide ezeket a tartalékokat? És hogy hol lehet most?

Ha elvonul a vihar, napestig a tornácon lógatják majd a lábukat, végignéznek a lealjasodott, a végső pusztulás peremére sodródott természetben, és fennhangon morfondíroznak majd a lélek felezési idejéről? A gerincoszlop detonátor. Az agy gombafelhő. Az idegrendszer gyutacsok és izzószálak erdeje.

- Meddig tűri mindezt a bolygó? - suttogta Ludwig maga elé.

- Ludwig, jól vagy? - kérdezte Karl. Azon tanakodott, vajon hogyan kellene kezelni a barátja sebeit, de semmi sem jutott eszébe. Fertőtlenítsé alkohollal? Vagy elég, ha vízzel leöblögeti a megpörkölődött részeket?

- El akarok menni innen - válaszolta, miközben Martin egy hentesbárddal próbálta szétszabdalni a keményre fagyott vádlit. - Amint eláll az eső, induljunk tovább. Biztosan bír még pár száz kilométert az Alvin. Talán eljuthatunk Panamába, vagy a jó ég tudja, hova. Csak innen el. Kérlek, Karl!

- Ludwig...

- Te talán itt akarsz maradni? Mi vár itt ránk? - tárta szét a kezét, és Martinra pillantott, akinek ebben a pillanatban sikerült kettévágnia (vagyis kettétörnie) a hatalmas csonkot, melynek egyik része hangos csattanással a csempékre zuhant.

- Igazad van - felelte Karl. - Itt semmi nem vár ránk. Csakhogy...

- Miért kell mindig kifogásokat keresni? - folytatta Ludwig. - Miért nem vesszük végre a saját kezünkbe a sorsunkat? Mást sem teszünk, csak vergődünk. Kitágult kopoltyúkkal fickándozunk egyik halászhálóból a másikba. Mikor leszünk képesek végre tenni valamit *magunkért*^

- Ludwig, az Alvin tönkrement.

- Mikor tudunk végre emelt fővel előrenézni, és azt mondani... - Elakadt a szava. - Mi van? Mi az, hogy *tönkrement*?

- Sajnálom - felelte Karl. - Az a kis gézengúz nem bírta tovább. Üzemanyag sincs benne, ráadásul az út során olyan súlyosan sérült a navigációs rendszere, hogy lényegében használhatatlanná vált. Csoda, hogy egyáltalán idáig elvergődtünk.

- Elromlott a milyen rendszere? Miről beszélsz, Karl? - A bociszemek kitágultak, a pupillák tintája megremegett. Karl ösztönösen hátrálni kezdett. Az idejét sem tudta, mikor látta ilyennek a barátját. - Ha elromlott, akkor javítsd meg!

- Csigavér, Ludwig! - szólalt meg Martin. - Higgadj le! Majd erre is találunk valami megoldást. Mindent a maga idejében. Most viszont vacsorázni fogunk, és te is enni fogsz.

Hogy nyomatékokot adjon a szavainak, odacsapta a vád- lit az asztalra. Aztán felkapta, és úgy lóbálta maga előtt, mint egy buzogányt, hátha így hamarabb leolvadnak róla a nagyobb jégdarabok. A másik kezében egy rég lejárt szavatosságú fűszerkeveréket tartott.

Remek, remek. Buffetfroid, ahogy szeretjük. Chef Martin, aki a fed kézén már meg se tudja számlálni a Michelin-csillagait, a hűvös előétel után olyan Eintopfot kotyvaszt nektek, hogy kettéáll a fületek!

Az első emeleti szoba a félhomályban viszonylag elegánsnak tűnt - már amennyiben elegánsnak lehetett nevezni a rémisztően megvetemedett kőrisfalakat, a helyiség közepén lévő, *rózsaszín* drágakő-utánzatokkal kirakott műanyag asztalt és a hatalmas franciaágyat, amelynek végéről mostanra teljesen lepattogzott az aranyszínű pác. Látták maguk előtt, ahogy egy idősebb pár néhány évvel korábban elfoglalja megérdemelt helyét a lakosztályban - Ők nem a zombitúrára fizettek be, elvégre a szívritmuszavarokkal küszködő Rudolph tudatosan távol tartotta magát az izgalmaktól. A nordic walking pálcáikkal minden reggel körbejárták ezt a visszataszító földdarabot, majd két alkoholmentes Pina Coladával felszerelkezve végigheverték az okkersárga ágyneműn, kinéztek az ablakon, és azt kérdezték egymástól: „Drágám, észrevetted, milyen jól nyaralunk?”

Vajon ők milyennek látták Roanoket? Lehetett-e fogalmuk arról, mi fog itt, mi fog *mindenütt* történni? Természetesen nem, a gondolkodók előtt mégis úgy jelentek meg, mint akik nemtudásukban is egy mélyebb *aggodalom* titkát őrzik. Ha tanúk voltak, csakis egy bénult geológiai akarat tanúi lehettek. Ha gyilkosok, akkor nem mások, mint a már korábban elítéltek hóhérai. Ha egy személyben bírák is voltak, az is csak azért lehetséges, mert akik fölött ítéleztek, már elkövezték a maguk bűneit. Hátborzongató látomásaik ott úszkáltak tudatuk álmai közt, mint megannyi lágyan imbolygó ködkép, amelyek alig várták, hogy a világ megismerje őket.

Ludwig egyáltalán nem tudott enni. Ezzel szemben Martin igen komoly kihívás elé állította a gyomrát, miután a vádli darabjait betuszakolta a légkeveréses sütőbe - a pincében meggyőződött róla, hogy csekély teljesítménnyel, de pörög még az utolsó generátor -, majd azon melegében el is fogyasztotta. Amikor hozzálátott, azt mondta magának, *semmi baj, gondoldj arra, hogy ez csirkeszárny.*

Aztán néhány nehezen lenyelt falat után stratégiát váltott. *Semmi baj, gondoldj arra, hogy ez emberi hús.*

Karl a túlfejtett zsiráfokat ábrázoló függönyhöz lépett. Némelyik mintha éppen felé kacsintott volna, mások egy vályú felé igyekeztek, hogy a szomjukat oltsák, megint mások egyenesen kinéztek a szövetről, mintha valami érdekeset pillantottak volna meg.

A véletlen az inkarnációval függ össze. A szükségszerűségnek nincs szüksége testekre. A testeknek nincs szükségük szükségszerűségre. A testeknek megtestesülésre van szükségük.

Mit néznek a zsiráfok?

Martin a hasát masszírozta. Erősen koncentrált, hogy ne engedjenek el a záróizmai, amik már nem voltak a régiiek, és minden oka megvolt feltételezni, hogy elmúlt napok viszontagságai után az idegfaktor miatt is megrendültek kissé.

- Aggasztó a helyzet odakint - jegyezte meg Karl, majd behúzta a függönyt, és a többiekhez fordult.

- Semmi gond - mondta Ludwig bágyadtan. - Biztosan van ezen a szigeten túl egy másik sziget. És azon túl egy másik. Cikkcakkban kelünk majd át az óceánon. Átúszunk rajta! Láttam a térképeket. Roanoke, és aztán a következő, hogy is hívják...

- Hazudsz! - Martin felpattant, a szemközti falhoz szökkent, és nyalogatni kezdte a vakolatot. Ösztönös reakció volt, amin nem tudott úrrá lenni. - Tudod, milyen bajokat zúdítasz ránk azzal, hogy *hazudsz*?

- Én csak...

Nem fejezte be a mondatot. Bármilyen gyorsan is ugrott, még így sem tudta elkapni az ájultan elzuhanó Martint, aki lomha tömegével elterült a padlón.

Nyugtalan álmuk volt. Odakint megállás nélkül szitált az eső, amely a kora tavasz ismerős illatai helyett ismeretlen vegyületek vad és fertőző menyegzőjének diabolikus szagkomponenseit árasztotta. A gondolkodók sötét alagsorok nyirkos falaihoz húzódtak, miközben az őket üldöző óriásbocsok közelsége az elviselhetetlenségig fokozódott. Vértől elborult tekintetű kreatúrák voltak, a többségük alig bírt lemászni a lépcsőn, olyan dagadtra nőtt. Már vagy tucatnyian állták körül őket, levegőt sem kaptak tőlük, és tudták, hogy semmi esélyük sincs ellenük. Védtelenek voltak a tüskés bundát viselő vadakkal szemben. De az invázió még nem ért véget. A lények egyre csak özönlöttek a szűkös kamrába, és ők hárman megértették, hogy a bocsok mégsem akarják megtámadni és széttépni őket. Csupán összenyomják, behorpasztják a testüket. Mert az alak felnyitása és az alak eltörlése egészen mást jelent, és a bocsok az utóbbit voltak hivatottak bevégezni. Egyre közelebb nyomakodtak

hozzájuk, mígnem levegő helyett már csak a brómmal átitatott, drótvastagságú sörtéket lélegezték be, azokat engedték be a szájüregükbe és a torkukba, szívták le tüdejükbe.

De a fulladás és a halál elkerülte őket. Időtlen agóniájukban csak álltak, szuszogtak, bendőjükben már a szilánkok darálójával, csak álltak és szuszogtak, míg bírta a test zárt, tömör homlokzata.

Karl a saját kiáltására riadt fel. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, a sápatag fényben ki tudta venni a szoba műrmidón alakú árnyai között fekvő barátait.

Csurom verejték volt. Vajon mennyit izzadt az éjszaka folyamán? Mennyi lehet a testsúlya? Változott-e a vérnyomása, a cukor- és koleszterinszintje? Milyenek a biometrikus mutatói, megváltozott-e az ízületei szakítószilárdsága?

Csak semmi kecskesajt, miszter, semmi túlzott zsírbevitel! Kerülje a fizikai munkát és az anabolikus szteroidokat! Kerülje az izgalmakat! Tegye az életkörülményeit nyugodtabbá!

Felkelt, kábán körbejárt, és mivel törölköző nem volt kéznél, az ágy végében lévő dohos kispárnával törölgette meg magát. Valami nem stimmelt a fénnel. Rossz előérzete támadt. Elhúzta a függönyöket, kinyitotta az ablakot, és kihajolt.

A Hold vörösen derengett az égen. A legendák tehát igazak. A Hold egy rejtőzködő élőlény szeme, aki döghúsba harapott, és sejtjeit ezekben a percekben járja át a veszetheg. A Hold a Föld bukott angyala, aki lelassult keringésének minden percében bosszút forral a gazdatest ellen. Egy agresszív bocs, amely egyre közelebb húzódik a bolygóhoz.

A neuronális félrekapcsolásoknak köszönhetően minden a feje tetejére áll. A percepció elvéti a valóságot, a deformált képzelet létrehoz helyette egy másikat, amelyben a kreatúra kitombolhatja magát. A vörösen izzó szem mintha egyre nagyobb és nagyobb lett volna, és egyenesen az ablakból félig kilógó Karl felé ereszkedett, hogy megnyíljon, és mértani középpontjában - abban a kráterben, amelyben sosem alvad meg a vér - irdatlan cséplőgépek lépjenek működésbe, alig várva, hogy kövek helyett ezúttal eleven húshoz érjenek.

Csak komoly nehézségek árán tudta elfordítani a tekintetét. Figyelte a vörös fény lepedékétől beragyogott mezőt, aztán végigtekintett a

leharcolt Hotel Croatoan mögötti fövenyen, amelyen túl a tenger kezdődött. És ekkor meglátta a lényeket.

Ha a bíbor az őszinteség színe, a hazugságé vajon mi lehet? A bíbor, mint az elváltozott Hold arculata. Mint az a partszakasz, ahová lágy permetként hull az eszelős Hold fénye. A sűrűn barázdált, göröngyös föveny, amelynek most minden pontján életre kel valami. Karl megpróbálta lehunyni a szemét, de mintha mágnesként vonzotta volna az ismeretlen. Végül még jobban kihajolt az ablakon. Hunyorgott, és most már ki tudott venni bizonyos formákat, amiket azonban nem lehetett sem emberhez, sem állathoz hasonlítani. Delfinek vagy partra sodródott halak biztosan nem lehettek, mert felegyenesedve közlekedtek, lábak és karok helyett azonban - hát lehetséges? - ollók csattogtak a végtagjaik helyén. Vajon a rémálmai lepték meg ezernyi papírmásé-szörnyeteg képében? Mik ezek a visszataszítóan imbolygó lények, amelyek közül néhányan már el is érték az első fák árnyékait? Ember-rák hibridek talán?

Szia, Lou vagyok, a kis tarisznyarák! Régen középosztályvezető voltam a Walmartban, de egy ideje jobban érdekelnek a felvizesedett helyek.

Karl nyelt egyet. A morfológiai lehetőségek túlzó példái voltak, egyenként egy kirakós sehova sem illő, magányos darabkái, együtt azonban rémisztő konglomerátumot alkottak. Szivattyúk, kacsok, pengék, redők, kampócskák zavaros hálózata, veszélyes függelékek egy hullámos gerincen. A devolúciós kudarcverseny néma üstökösei. Hát megoldódik végre Roanoke rejtélye, vagy csupán a radioaktív eső okozta spontán mutációk következményei csoszognak, surrognak most a szálló falai felé?

A Hold többé nem bíbor volt odafent, hanem sárga, mert a sárga a hazugság színe. Ebben a fényben valamivel jobban látszottak a kétéltűek is. Legalább százan lehettek, és csatárláncban, kínzó lassúsággal közeledtek az épület felé.

Látod, Karl, ahogy jönnek feléd a porontyok, ezek a búsongó lelkek? Komótosan, kimérten, mert a lassúság a gyűlölet sebessége.

- Hé, srácok - mondta. - Ébresztő!

Hasatokra süt a nap, akarta hozzátenni, de eszébe jutott, hogy talán soha többé nem fog a hasukra sütni semmi, leszámítva esetleg néhány lámpáshal ótvaros fényét pár ezer méterrel az óceán felszíne alatt.

Karl visszamászott az ablakból, és csak most döbbsent rá, hogy alig egy centiméteren múlt, hogy ki ne essen. Igaz, csak az első emeleten voltak, de mi van, ha azok a lények ritmust váltanak, körbeveszik és rátámadnak? Ha lekötözik, és *lakmároznak* belőle? Már látta is, ahogy ezek a nedvedző fattyak felé fordítják ezüstösen csillámló kopolyúikat, és rámereszlik örökké nyitott, hínárzöld szemüket, ami nem ismeri a pihenést, hiszen nincs fölötte szemhéj.

- Mi az?

Ludwig nyöszörögve fordult a fal felé. Martin, aki az ájulása óta még nem tért magához, nem reagált.

- Ludwig, ébredj! Baj van! - mondta Karl. - Mindenféle undorító lény kelt ki a tengerből, és egyenesen felénk tartanak.

A másik felhorkant, és feljebb húzta magát a plédet.

- Ha annyira undorítóak, akkor ne foglalkozz velük, Karl.

Ezeknek ollóik vannak, Ludwig! Az ollóik élével vájnak a talajba, mint a hegymászók a jégcsákánnyal, úgy húzzák- vonják magukat előre. És rengetegen vannak!

A verejték, ami a szörnyű álmok során ütközött ki rajta, mostanra rászáradt, mivel azonban a félelemtől újra izzadni kezdett, egyúttal a hideg is rázta. A homlokán felhízalt gilisztaként dagadtak ki az erek. Ismét kihajolt az ablakon, hogy megbizonyosodjon az éjfél-látomásról.

Ám ezúttal semmit sem látott odakint. A baljós zsigóták eltűntek. Odafent csak az értelmetlenül bolyongó szikladarab fakó, szürkés fénye derengett. Mintha valahol megnyomtak volna egy gombot, és kikapcsolták volna az infravöröst. A fekete égbolt csillagtalan, a tenger nyugodt volt. Valamivel odébb, ahol az erdő kezdődik, szél zörgette a tűlevelűeket.

- Ismét egy rossz álom. - Megütögette a kobakját. - Térj észhez, Karl!

Bizsergés támadt az orrában. A sörték megmerevedtek a szűk járatokban, és a torkában barátságtalan gombóc képződött.

- Minden rendben. Minden a legnagyobb rendben.

Igaz ugyan, hogy New York jelrobbant, és a belső szerveiteket ért sugárdózis már minden bizonnyal megkezdte hathatós munkáját, igaz,

hogy itt vagytok a semmi közepén és fagyott emberi testrészeket esztek, és az is igaz, hogy kétéltűeket látsz előbújni a tenger bölcsőjéből. Ugyan, Carlito, micsoda képtelenség! Nézd csak meg, milyen nyugodtan alszanak a barátaid! Miért nem bújsz melléjük, és próbálsz végre kipihenni magad?

- Igen, megyek, kipihenem magam - suttogta maga elé. - A hasamra fekszem, valami derűsre fogok gondolni, és már alszom is! Milyen nagyszerű kilátások. Egy árvácska, két árvácska, három...

Hatvanegy árvácskánál tartott, amikor meghallotta a kaparászást.

Először úgy tűnt, a hang az ajtó felől érkezik, de aztán terjedni kezdett. Rövidesen már mindenhol hallatszott. A padló, a plafon, és mind a három fal felől, de mintha még az ablakok alól is, a hang normális terjedési sebességének töredékével, ólomlábakon érkeztek volna ezek a zörejek, suttogások. És a surrogó hangok, a matatás mellett mintha emberi beszéd foszlányait is ki tudta volna venni. Hangok kapcsolódtak össze egymással, majd váltak szét ismét. Értelmetlen, gépies zörejek álltak össze szavakká.

„A többiek már az emeleten vannak?”

„Igen, nincs más dolgunk...”

„Lesben várunk idelent...”

„Glutty, rgggh, ignf-böf! Glutty.”

„Finom, finom...”

„Testvéreink már bekerítették őket...”

Ekkor elengedtek a záróizmai. Egy másodperccel előtte már érezte, hogy meg fog történni. Minden lélegzetvétellel rettegést szívott a tüdejébe, mert ebben a levegőben nem a sugárszennyezés volt a legszörnyűbb, hanem a félelem, az áporodott irtózás szaga, a mozdulatlanságé, a sarokba szorult állat mirigyeinek a szaga, az akut klausztrofóbia bűze.

Híg lé csörgött alá a lábszáran. Meglepően hideg volt. Egy megalázott test halmazállapot nélküli exkrementuma. A lélek agóniájának előhírnöke.

Egy alak úszott elé a sötétben. Valamelyest emberre emlékeztető forma, hüvely, bőrtok, elszarusodott sejtek térnyerése egy bizonytalan

vázszerkezeten.

A csigaház-törzsön moccsanatlanul várakozó ollószárok meredeztek.

Karl tekintete elhomályosult. Megadta magát annak, aminek jönnie kell. Várta, hogy az ollók, azok az élesen csattogó fémlemezek belévájjanak. Várta, hogy a belei kiomoljanak végre a földre. Várta a teste felnyitásának fájdalmát, várta, hogy azok az ollók ne csak a szöveteit, de a történelem idejét is szétfeszítsék.

Ám a förtelmes idegen szóra nyitotta keskeny ajkait.

Most mondja ki a halálos ítéletem, most mondja el, hogy örök kárhozatra ítéltettem, hogy nem feledkeznek meg a bűneimről, hogy bár azt hittem, megmenekülhetek, de ez nem igaz, mert vannak helyek, ahol még mindenre emlékeznek, léteznek helyek és piros talárokba bugyolált bírák, akik tudnak rólam, és nem felejtene el soha, és elítélnek, mert vétkeztem, egy árvácska, két árvácska, három...

- Karl, mi ütött beléd?

Az ollós kéz ekkor előrelendült, de ahelyett, hogy felnyársalta volna, Karl csak némi súlyt érzett a vállán.

Martin kezének ismerős súlya volt.

- Mi a fene folyik itt? - kérdezte Martin suttogva.

- Martin, nagy baj van - nyögte Karl, miközben igyekezett összeszorítani a farpofáit. - Jönnék a kopoltyús emberek.

- A kopoltyús emberek?

Karl közelebb hajolt hozzá.

- Láttam őket, Martin. Az ablakunk alatt suttognak. Az előbb már a szobánk előtt kaparásztak.

Amint kimondta, elkerekedett a szeme, az ajtóhoz szökkent, és meggyőződött róla, hogy be van zárva. Még szerencse, hogy felhozták a kulcsot a recepcióról. „Második bekezdés, első pont. Minden zárt helyiségben gondoskodni kell a kijáratok biztosításáról.” Talán mégis volt értelme megszerkesztteni azt a biztonsági protokollt. Ki tudja, meddig jutottak volna el nélküle! Annyi fontos irányelvet

megszövegeztek benne, hogy azt bármelyik SWAT-csapat megirigyelhette volna.

„Százkilencvennyolcadik bekezdés, ötödik függelék. Ha gülüszemű ember-rák hibridhordák támadnak rád, érdemes előkészítened a tojásgránátokat.”

Még mindig hallotta őket. A kuruttyoló, berregő hangok. Valahol a közelben két, poshadt víztől csöpögő, kagylóhéjas kacsacsőrű beszélget egymással. Minden kiejtett szó olyan volt, mintha egy úszóhártyás láb sűrű és langyos iszapba csobbant volna.

„Csapdába estek... Könnyű préda... Finom, finom... Glutty!”

- Karl, itt nincs semmi - mondta Martin, miután kikémlelt az ablakon.

- A mező érintetlen, mint egy szűzleány alsó fertálya. Nincsenek semmiféle kopolyás emberek.

- Esküszöm, hogy láttam őket. - Az izzadság hideg pataokban csörgött végig a lapockái között. - Higgy nekem!

Martin mozdulatlanul nézte a barátját. Mintha vibrált volna az alakja, valahogy áttetszővé vált. Biztosan tovább fog halványulni, majd a végén egyszer csak eltűnik. Vajon rá is ugyanez a sors vár?

Tam.

Tompa puffanás. Megállapíthatatlan, hogy milyen távolságból.

Tam-tam.

- Hallod? - Karl hangjában ezúttal nem volt félelem. A paranoidok nyugalomával szólt, akiket megkönnyebbüléssel tölt el a tudat, hogy a téveszméik beigazolódtak.

Tam-tam.

- Mi ez már megint? - Ludwig megfordult az ágyában. - Hagyjatok aludni!

És a puffanás mögött, a szóközökben ugyanaz a suttogás, a süppedékeny, sötét és kedvetlen akaratok együgyű tervei. *„Finom, finom. Glutty, glutty.”*

Martin a saját karjába csípett. Felszisszent a fájdalomtól.

- Ludwig, ébredj!

Miközben Ludwig a szemét dörzsölte, a másik kettő nekiveselkedett, és a bejárat elé tolta a kétajtós szekrényt.

- Mit csináltok? - kérdezte Ludwig.

- Készülj a legrosszabbra - mondta Martin. - Jönnek a kopolyús emberek!

- Igen? - Ludwig még nem tért teljesen magához. - És mit csinálunk velük?

Tam-tam.

- Ezek... - mondta Ludwig. - Ezek... azok?

Újabb puffanás, mely ezúttal az ajtót érte. Valami nekifeszült odakintről. Talán el sem hiszik, hogy az ellenség már ilyen közel jár, ha nem látják felszállni az évek alatt felgyülemlett port az ajtó elé tolt szekrényről. Sóhajtott a pozdorja, remegtek a porcicák.

- Nincs hova menekülnünk.

- Ez a vég? - kérdezte Karl.

- Nem tudom - felelte Martin. - Te el tudod képzelni, hogy véget érjen?

- Nem igazán.

- Én sem.

- Gondolhatunk úgy erre a pillanatra, mint az örökkévalóságra - jegyezte meg Ludwig, és mosolyt erőltetett az arcára. - Aki a pillanatban él, az örökké él. Nem igaz, Martin?

Puff. Puff. Glutty.

A szekrény kissé elmozdult a helyéről.

- Mindig tudtam, hogy képes vagy meglátni a krízishelyzetek rejtett örömeit - felelte Martin.

- Tudjátok, az a fura - mondta Karl, miközben helyet foglalt az ágy végében -, hogy annak ellenére, mennyit töprengtünk már erről, valójában sosem néztünk szembe azzal, hogy egyszer tényleg kinyiffanhatunk. Azt hiszem, a feltételezett végen túl mindig elképzeltünk egy másik véget is, amelyben az előző, amit még el tudtunk képzelni, tovább élt.

Tam-tam. Puff.

Ha ez így megy tovább, az ajtó zárja nem fogja sokáig bírni.

- De hát mi mást tehettünk volna? - jegyezte meg Ludwig. - Hogyan bújunk ki saját árnyékunk fojtogató sárkányöleléséből?

- Szenvedélyesen figyeltük a világ jeleit, hogy egy szép napon majd emlékeztethessük a tévedéseire - mondta Karl. - De mi van, ha mi magunk tévedtünk?

- Ali van, ha mi hazudtunk? - Martin felvonta a szemöldökét.

- A múlt önmagában való léte mellé mindig is odahelyeztük a jövő önmagában való létét. De hiszen egyik sincs csak úgy önmagában! - Karl a társaira pillantott. - Az idő maga is irracionális konstrukció. Vagy akad itt valaki, aki meg tudná mondani, a történelemben pontosan *hol is vagyunk?* Mégis, milyen reális pillanatnak felel meg az, ahogy most itt ülünk ebben a bűdös kis lyukban, és várjuk, hogy a két lábon járó mutáns óriásrákok kiszipolyozzanak, mint valami ízletes kagylócskát?

- Kagylócskát? - kérdezte Ludwig.

Karl legyintett.

- Talán ez a mi problémánk. Azért nincs már jövőnk, mert nem gondoztuk a múltunkat. A fenébe is, még azt sem tudjuk, honnan származunk!

Ludwig elkomorult.

- Ezt ne kezdjük el most, rendben?

A puffanások abbamaradtak. Vajon mire készülnek? Kicsodák vagy micsodák ezek az éjféli teremtmények? Eddig még csak Karl látta őket - ha látott bármit is -, de Martin és Ludwig továbbra sem voltak biztosak benne, hogy mindez a valóság. Occam borotvája alaposan megnyirbálta a szóba jöhető lehetőségeket. Különbösen is, miért volna elképzelhetetlen, hogy csak egy elkóborolt oposszum tusakodik a szobájuk bejáratával?

És ekkor kinyílt az ajtó. Nem az, amelyik a folyosóra vezetett, és amit eltorlaszoltak, hanem a fürdőszoba ajtaja. Martin és Ludwig előbb hallották meg Karl sikolyát, mint hogy ők maguk szembenézhettek volna a jövevénnnyel.

Hogy jutott be ide, édes istenem, hogy jutott be ide, a fürdőnek nincsenek ablakai, ellenőriztük, biztonsági protokoll, harmadik paragrafus, mindent ellenőriztünk, sosem felejtjük el, a fürdőszobának nincsenek ablakai?!

A lény a küszöbről nézte őket, miközben tócsává gyűlt alatta a víz. Az ollóit recésre marta az idő - talán egy idősebb példány lehetett. Ahogy nézte őket, ráérősen oldalra döntötte idomtalan fejét. Vajon csodálkozott rajtuk? Épp most élesítette ki ismeretlen szenzóriumát?

A vécé! A vécé lefolyóján jött föl, hát persze, mert ezek a kopoltyúsok gumiból vannak, egy egészen szűk járat vagy cső, szellőző, bármi elég nekik. Miért nem gondoltunk rá? Már késő...

A végtagok helyén meredező pengéktől eltekintve humanoidnak is lehetett nevezni. A magassága, a törzse és a feje többé-kevésbé emberi volt, noha a fej bal oldalán valóban egy kopoltyú sejlett fel - átlátszó, sejtelmes lüktetés. A lábakat helyettesítő ollók jóval rövidebbek voltak a karoknál, melyekkel akarva-akaratlanul is a földet súrolta. A gyér fényben nem volt könnyű megállapítani, de mintha egész teste folyamatosan pulzált volna. Szivacsos volt és ruganyos. Idomtalan, porózus, a korábbi élőlények taxonómiájában ismeretlen viszkozitással rendelkező anyag. Alighanem össze tudta húzni magát, ha elfért a csatornában. Valahogy az ollókat is összegöngyölhette.

Nem érzi jól magát a szárazföldim. Talán ha időt nyerünk, visszamenekül a vízbe a haverjaival együtt. Egy ollókezű, ollólábú gumicukor. Organikus édesség, amit pár év múlva ilyenkor majd ezüstpapírba csomagolva osztogatnak a még meg nem született óriásgyerekeknek.

A szeme volt a legrosszabb. Az egész földöntúli jelenség mélyén, a fejben, amelyet lapátfülek, lazán elváló lebernyegek és a szivattyúként lüktető, éhesen tátogó kopoltyú határolt, ebben a fejben emberi szempár ült. Túlságosan is emberi volt, talán a saját tekintetüknél is emberibb, mégis érzéketlen és hideg, a tenger mélyének túlnyomásához szokott, tompán fénylő kocsonya. Fagyos közöny áradt belőle, ugyanakkor új korok ígérete is felsejlett benne, egy örökké tartó nukleáris éjszaka, amikor az eget harmincezer évig hamufelhő borítja, és a felperzselt földet alig éri napsütés. Ismeretlen teremtmények bújnak elő a szikkadt talajból, és hosszú, tapogatókorongokban végződő csápokkal fognak botorkálni a fák elhalt kérgei között, és ezek a kopoltyúsok lesznek majd az ő uraik, az új emberek, saját nyelvvel, köztársasággal és trubadúrköltéssel. Üldögelnek majd a véget nem érő éjszakában a nem létező tábornöveik

körül - hiszen nincs szükségük melegre, ahogyan nincs szükségük fényre sem -, és a csillagok helyett milliónyi ikrájuknak mesélnek majd az emberekről, az egykor voltakról. Alig száz év, és senki nem fog hinni benne többé. A tanúságból mese lesz, a meséből legenda, a legendából feledés. A megbetegedett, petrifil természet eléri célját, és többé nem mutat érdeklődést az egyedek pusztulása iránt.

Glutty, glutty.

Egy pislogni nem képes, mégis egészen emberi tekintet figyelte őket. Az ollós-kopoltyús szörny, aki készen állt rá, hogy átvegye tőlük a civilizáció görbebotját, és nem kívánt érte köszönetét mondani. És mégis, a lény szemében mintha hála tükröződött volna. Sárgásán izzó szembogara az elismerés utolsó világítótornya volt a közömbösség fodrozatlan óceánján.

Persze az elismerés mellett - ahogy a vad is afféle méla szánakozással, veszteglő köszönettel fordul prédája felé - más is tükröződött benne. Éhség.

A fürdőszoba homályából ismét bugyborékoló hangokat hallottak. Ez a förmedvény minden jel szerint csak az előőrs volt, és nyomban itt lesznek a társai is.

Mindenki egyszerre mozdult.

Ludwig félreszökkent, kellő teret hagyva Karlnak és Martinnak, hogy két oldalról rohamozhassanak. Minél gyorsabban le kellett gyűrniük ezt az izamós savköpőt, és el kellett torlaszolniuk a fürdőszobát. A lényt, aki félredöntött fejjel figyelte őket, nem érte váratlanul a támadás. Monstruózus alakjához képest meglepő fürgeséggel tért ki Ludwig elől, aki a kopoltyús fej helyett hatalmasat ütött a mögötte lévő ajtófélfába. A vakolat mellett egy fél téglá is kiszakadt a falból. Ludwig feljajdult fájdalmában. Közben Karl és Martin úgy helyezkedtek, hogy ha a lény kitér, nyomban rávethessék magukat. Úgy szálltak egymás mellett a levegőben, mintha a jövő évi nyári olimpiára gyakorolnák a szinkronugrást.

Ám a lény nem mozdult. Egyszerűen csak feléjük fordította a karját, és...

...kitárta az ollók száját.

Az ollók sűrűn fogazott pengék voltak. Fűrészek. Röptük irányán már aligha tudtak volna változtatni, de Karl és Martin - nem volt hiába a

számtalan harcművészeti gyakorlatozás - még a levegőben összekapaszkodtak, és képesek voltak legalább annyira odébb húzni-vonni egymást, hogy a becsapódás pillanatában mindketten elkerüljék a pengéket.

Martin egyenesen a lény fejének zuhant, Karl pedig a gyomrát vette célba. Vagyis a testének azt a részét, ahol az embereknek a gyomruk szokott lenni. És a bélrendszerük.

Mindketten két kezüket egymásra helyezve, váltott gyémántököl-tartással zúdultak előre, igyekezték növelni a rombolást. A szörny érzékelte a veszélyt, de már nem volt ideje kitérni. Összecuska az ollóit, de csak az üres levegőt szelte ketté velük, majd a két gondolkodó támadásának következtében egy századmásodperccel később hatalmas erővel a falnak csapódott.

Úgy tűnt, a kitin egyedül az ollószárakon fejlődött ki teljesen, mert a fedetlen testtájékok végül is puhábbak voltak, mint gondolták. Karl szó szerint átlukasztotta a szörny hasfalát. Martin ütésének nyomán a fejéből pedig nem maradt több, mint egy használaton kívüli vízforralóra emlékeztető csonk, amelyből gejzirként spriccelt fel a genny. A majdnem kettészakadt törzsből a földre huppant filozófusokra csorogtak az elpépesedett belső szervek. Hiába minden anatómiai jártasság, nem tudták megállapítani, hogy a fejükre, majd az ölükbe csusszanó massa milyen funkciót látott el korábban - ha ellátott bármilyet is, és nem csupán az idegen test belső ornamentikájának részét képezte.

Az odakintről felerősödő zörejek hallatán le kellett mondaniuk arról, hogy elmélyítsék az új fajjal kapcsolatos szövettani ismereteiket. Egy pillanatilag mozdulatlanul füleltek, aztán Ludwig lábujjhegyen előrelopakodott, hogy eltorlaszolja a lefolyót a vécépumpával.

Ekkor ismét meghallották a vérfagyasztó suttogásokat.

„Ti is hallottátok?”

„A Motyóst elkapták...”

„Erősebbek, mint gondoltuk!”

„Sebaj-sebaj, bekerítettük őket.”

„Finom-finom... Glutty!”

Minden szófoszlányt cuppogás és gurgulázó hangok kísérték, mintha a lények éppen mentolos szájvízzel öblögetnék a rothadás különféle stádiumában lévő szájüregeiket. A mutáció félútján megrekedt

nyomorultak, ismeretlen állati génállományok és a kezdetleges emberi intelligencia keverékei voltak. Egy alaktalan, az otthonául szolgáló óceánhoz hasonlóan kiterjedés nélküli, gótikus imbecillitás termékei, amelyek még nem birkóztak meg a *princípium individuationis* terhével, hiszen, megrekedve valami időn kívüli köztesség állapotában, valójában sem az ösztöneikben nem bízhattak többé, sem az eszükre nem hagyatkozhattak. A vadászat szempontjából az egyetlen igazi esélyük az volt, hogy sokasággá rendeződnek össze, és addig csattogtatják az ollóikat, amíg eleven húst nem szabadlnak vele.

„Finom-finom... Szegény Motyós, őt már elkapták... Glutty! Bosszút állunk! Felaprítjuk a hagymaemberkéket!”

- Sikerült eltorlaszolni a lefolyót - jelentette Ludwig. Martin és Karl még mindig a földön ülve vakargatták magukról a belsősegeket.

- Ügyes vagy, Lud - felelte Martin. - Vannak terveid az este további részére, vagy visszafekszel aludni?

- Én legalább gondoskodtam az *erődünk* védelméről - mondta. - Te mit tudsz felmutatni, Martin? Mármint azon kívül, hogy valami speci testápolóval kenegeted magad?

- Testápolóval? - kérdezte a másik, és tekintete a fal tövébe omlott, kettészakadt hullára tévedt.

- Inkább gondolkozzunk, hogyan juthatunk ki innen - szólt közbe Karl. - És miután kijutottunk, nem ártana a szigetet is elhagynunk.

- Ugyan miért? - kérdezte Ludwig. - Hiszen Martin még nem is végzett a fagyott végtagokkal. Legalább egy hónapra elegendő készlet van a pincében. Ilyen szűkös időkben meg kell becsülni minden elemózsiát. Én személy szerint nagyon sajnálnám, ha megfosztanánk a keleti part leghíresebb ontológusát ezektől az ingyencfalatoktól.

- Arról nem is beszélve, hogy Ludwig, ha nem tévedek, szeretne megismerkedni ezekkel az ájtatos hüllőkkel - ripszolt Martin. - Nem igaz? Láttam ám, hogy elmorzszoltál egy könnycseppet, amikor elintéztük ezt a rohadékot. - Az időközben megbuggyant holttest felé pillantott, ami szédlítő sebességgel indult oszlásnak. A szövetei máris felforrósodtak, és émelyítő szagot árasztva párologni kezdtek.

- Valid be, Ludwig, hogy életed nagy esélye érkezett el ezen az estén. Végre új barátokra lelhetsz. Lehet, hogy nem ismerik az emberi nyelvet.

De sebah, majd kézjelekkel kommunikálsz velük. Esetleg ügyesen bemozgatod a lapátfüleidet, mintha azok is kopoltyúk lennének. Próbálj meg *hasonlítani* hozzájuk, hátha befogadnak maguk közé! Nem kell más, mint egy oxigénpalack, és máris elvándorolhatsz velük víz alatti birodalmukba.

- Elég ebből - sziszegte Karl.

- Fogalmam sincs, hogy juthatunk el a szigetről - jegyezte meg Ludwig, ezúttal Karl felé fordulva. - Kellett neked tönkretenni az Alvint.

- Még hogy nekem? - Karl felsóhajtott.

Újabb puffanás hallatszott odakintről. A kétéltűek •minden bizsonnyal felkészültek a következő támadásra. És ha Motyós cimborái egyszer nagyobb számban is bejutnak a szobába, két tucat csattogó ollószárat már aligha lesz olyan könnyű kikerülni.

- Most mit csinálunk? - nyögte Ludwig. - Nem akarom, hogy hozzám érjenek! Talán feljuthatunk valahogy a tetőre - mondta. - Felmászhatunk az ereszcsonatornán.

- És majd ott letáborozunk? Csak sajnos nincs nálam Scrabble, hogy termékenyen tudjuk elütni az időt.

- Van jobb ötleted?

- És ha valamelyik kigúvadt szemű himpellér meg akar ragadni, egyszerűen orrba rúgjuk őket?

- Nem láttam, hogy lett volna orruk, de igen, nagyjából ez a terv - felelte Martin. - Lerugdoshatjuk őket a tetőről, és kivárjuk, amíg visszamennek a tengerbe. Ki tudja, lehet, hogy nem bírják a napfényt.

- Martin, mi van, ha a bomba hatására egyáltalán *nem is fog felkelni a Nap*?

- Miért ne kelne föl a Nap? Tudom, tudom, azért, mert tegnap még felkelt, nem lehetünk biztosak benne, hogy holnap is fel fog.

- Én nem erről beszélek, hanem a hamufelhőről!

Martinnak torkán akadt a szó. A robbanás után felszálló gombacsomó, ahogy felépül - Őskori architektonikájában egyesítve az organikust a pusztán anyagszerűvel -, nyomban el is változik, terül, bomlik, felfeslik. Tízmillió négyzetmérföldnyi terület kontaminálódik, többszörös köbhatványokban mérhető mennyiségben lepi el a földet és

a légkört a mikroszkopikus anyagok, amelyek mindegyike apró futárként viszi tovább a fertőzés hírét. Ideig-óráig egymásra talál az élő és a holt matéria, lévén a termonukleáris csapás mindkettő finomszerkezetét egyaránt képes megbolygatni. Egy pillanatra minden, ami csak létezik a bolygón, együtt igyekszik ellenállni a felszabaduló energiának, hogy aztán minden egyszerre adja meg magát neki.

A *hamufelhő*. Minden okuk megvolt feltételezni, hogy hetekig nem fog eloszlani. Kedvezőtlen szélviszonyok esetén akár hónapokig. A kétéltűek pedig elégedetten dörzsölik majd össze az ollószárak tövében az alulfejlődött, második pár karként elhelyezkedő, csökkent uszonyaikat, és az égre mutogatva azt suttogják egymásnak:

„Eljött a mi nagy éjszakánk!”

„Nyirkos partok csodái várnak!”

„Papucsos talpunk új földre lel!”

„A nedves száj nedves szájhoz tapad!”

„Glutty, glutty!”

- Elegem van ebből az egészből.

Ludwig toporzékolt, és minden ízében remegett. Olyan ideges volt, mint egy elszabadult porszívó.

Katt.

Nem fejezte be a mondatot, ahogy a mozdulatot sem. Fél lábával még a levegőben járt, amikor beállt a barátai számára ismerős katatónia. Kimerevedett a levegőben, akár egy szétroncsolt dagerrotípiá.

Martin felsóhajtott.

- Most mitévők legyünk?

- Nem tudom - mondta Karl. - Próbálok gondolkozni.

- Biztos, hogy nem tudod megjavítani az Alvint? A fenébe is, hiszen értesz hozzá! Igazi ezermester vagy, Carlito! Te vagy közülünk az egyetlen, aki ért az ilyesmihez.

- Martin, a teljes vezérloegység felmondta a szolgálatot. Hogy tudnám itt megjavítani? - Széttárta a karját, és körbehordozta tekintetét a szobán.

- Még egy csavarhúzónk sincsen. Legfeljebb a Hajótörténeti Múzeumban volna rá lehetőségünk, hogy...

Elakadt a szava. Martin nyomban megértette, mire gondol.

- Ez az! - mondta ujjongva. - Karl, zseni vagy!

- A Hajótörténeti Múzeum! Csak odáig kell valahogy elvergődnünk.

- Ludwig! - mondta Martin. - *Dobd el a létrát!*

Ezúttal nem kellett kétszer mondania. A bűvös szavak hatására Ludwig tekintete kitisztult, motorikus reflexei azonban lelassultak - mielőtt megtámaszkodhatott volna, eldőlt, mint egy krumpliszák. Az utolsó pillanatban legalább maga elé tudta kapni a kezét, és egyébként is puhára, a gőzölgő szörny holttestére esett. Vagy inkább holttestébe.

Na, most ki kenegeti magát testápolóval, te félnótás, gondolta Martin.

- Ludwig! Máris indulunk. A Hajótörténeti Múzeumba megyünk.

- Tényleg? - kérdezte. Láthatóan még nem tért teljesen magához. - Azt hittem, szerdánként nincs nyitva.

- Ez most nem számít - mondta Karl. - Mennünk kell. Most!

- Remek - felelte Ludwig, miközben a megszáradt genyvet vakargatta magáról. - Már alig várom, hogy ismét tengerre szálljunk - tette hozzá, majd szája mosolyra húzódott, és néhány életerős rángás kíséretében kiokádott magából némi gyomornedvet.

A gyökerek voltak a legrosszabbak.

Hiába az évtizedes gyakorlatozások, hiába a magasan kifeszített zongorahúrok és akadályok a kiképzőpálya felett, hiába a talppárnákba öltött gumilebenyek, a mikroizotópikus fejlesztések, a számtalan muszkuláris beavatkozás és a végeláthatatlan kéjtelenség a szövetek teljesítőképessége körül, hiába a láb simaizomzatának megerősítése - a mozgás megfelelő koordinációja mégis emberi, fallibilis tényező maradt. Az utat sem látták elég jól. Szökdécseltek, mint három újjászületett gazella. Képzelt agancsaik húsfodrok voltak csupán az agy felszínén, használhatatlan jelzőbóják. Ebben a föléjük boruló, tüdejükbe, májukba férkőző komisz homályban alig látták a talajt. Volt valahol néhány mérföldnyi földterület, amelyről elmondhatták, hogy úgy ismerik, mint a tenyerüket, de Roanoke turistasurranóktól barázdált, zárvatermőktől megszállt, túlon túl bolyhos és nyugtalanítóan vulkanikus felszíne nem tartozott ezek közé.

Alig húsz méter nyargalás után Karl, aki a sort vezette, orra bukott. Ahol az imént még egy talpalatnyi földet látott, a következő pillanatban már gyökerek és harántcsíkolt indák burjánzottak. Rövid és intenzív zuhanása közben egyre táguló időbuborékba került. Arra gondolt, hogy milyen jó volna ezúttal keményre esni. Hadd üsse csak be magát, dagadjon fel a nózija, hátha végre magához tér ebből a rémálomból!

Ha nem tudsz felébredni a rémálomból, akkor talán egyáltalán nem is álmodsz.

Latolgatta a lehetőségeit, amelyek immár nem voltak számosak, és ebben erősítette meg a földet érés is. Az arca valami puhába nyomódott. Mintha foszlós kalács tésztája lett volna, csak éppen ez a valami bűdös volt. Már is a nyelvén érezte az ízét. A rádiummal szennyezett, emészthetetlen ízt, és valami mást is érzett. Mozgást.

Egy kisállat holtteste lehetett, amelyben most kukacok tenyészttek. Talán emberi maradványokba borult előre, vagy egy húsevő növénybe, ami összetévesztette Karl szemeit egy-egy dögléggel, és szétlúgosodott emésztőnedvei kibocsátásával már hozzá is látott a felpuhításukhoz. Bármi lehetett az, a sötétben úgysem látta. Felpattant, és megpróbálta lekaparni magáról a nyákot.

Ludwignak és Martinnak csak valamivel később tűnt fel, hogy Karl lemaradt. Lelassítottak, és várták, hogy a barátjuk utolérje őket. Ludwig félelme beigazolódni látszott. Az eső elállt, de a hamufelhő továbbra is fekete tenyérként nyújtózott fölöttük. Hosszú, spirálban alábukó tornádók váltak ki az éterből. A kiismerhetetlen légörvények olyanok voltak, mint egy hatalmas kéz ujjpercei.

- Nem tudjuk megcsinálni - mondta Ludwig. - Vissza kell fordulnunk.

Martin felhorkant. A Hajótörténeti Múzeum jellegtelen, neokoloniál formái szinte karnyújtásnyira tőlük meredeztek az ég felé. A gyér holdfényben az épület lehetett volna akár egy elátkozott kastély is, és ki tudja, talán minden második hétvégén akként is funkcionált, hogy tovább borzolja az extrém zombitúrában megfáradt turisták idegeit.

Amikor Martin felnézett, Ludwig már visszafelé ügetett.

- A fenébe - sziszegte, majd a barátja után iramodott.

A táj átalakult. Ahol az imént még ösvény húzódott, ott mostanra újabb növények burjánzottak el. A fenyők tövében, mint megannyi aprócska totemállat, apró kupacokban fluoreszkáltak a szétcincált kismókusok. És valamivel távolabb, a szép emlékü Hotel Croatoan ablakai alatt meglátták az újabb csatárláncot.

Legalább száz, sárgásán villódzó szempár. Száz kopolyú, ami bár a szárazföldön működésképtelenné vált, és a lokalizált légzés feladatát átengedte az elcsökevényesedett tüdőnek, még mindig mozgott. Megannyi gyűrött pergamen. A gondolkodók számára ismeretlen biológiai kódok, amelyek százezer év múlva egy másik, még újabb faj tudósainak szállítják majd az információt a zavaros, átmeneti időkről. Paraszimpatikus idegrendszerük még éppolyan képlekeny, mint a színházi kultúrájuk. Egyelőre az éhség és a vízbe történő visszatérés hajtja őket, de ezek mellett még valami más is, valami istenverte, elátkozott, a világra rároskadó *curiositas*, ami újra és újra kiűzi őket a közegeiden partok felé.

Martin és Ludwig valamivel odébb találták meg Karl. Egy fa mellett állt, nekik háttal, és baljós, kaffogó hangokat hallatott.

- Karl? - kérdezte Ludwig.

Semmi válasz. Vartyogás, bugyborgás, vakarózás. Vajon mi lelte?

- Martin, valami nem stimmel - mondta Ludwig.

Jönnek a kétéltűek. Egy termonukleáris robbanás hatósugarának periferiáján vagyok ezen az elátkozott szigeten, és egy falkányi halemler közeledik felém. Bárhova tekintek, a halál ezernyi maszkja mered rám. Elfelejttem a napot és az éjszakát. Nem gondolok semmire. Mondjátok meg nekik, hogy csodálatos életem volt.

- Ébredj! Össze kell szedned magad. A hüllőemberek mindjárt ideérnek!

„Bizony ám, srácok, mindjárt odaérünk. Glutty, glutty! Tegnap kihagytuk a sajtvacsorát, úgyhogy most még éhesebbek vagyunk. Hozott valaki Worchester mártást?”

Ahogy végignézték a tömött sorokon, Ludwignak és Martinnak olyan érzése támadt, mintha a lények lelassultak volna. Ezeknek az egyedeknek más volt a mozgása, mint Motyósnak, akivel még a szobájukban volt szerencsájük megismerkedni.

A jó öreg Motyós! Talán nem kellett volna megölnünk. Megpróbálhattunk volna beszélni a fejével. Most kifordult agyvelejével még mindig a szobában pihen. Kuporog, bugyog, elpárolog a hidrológiai mennyország felé, az óceán mélyére, ahol már várja száztagú családja, kilencezer gyermeke.

- Mi... történik... velem...

Lehetséges, hogy Karl beszédközpontja is megsérült? Nem bírták volna elviselni, ha barátjuk végleg elsüllyed az idiotizmusban. Az arca kezdte visszanyerni az eredeti színét, de a tekintetéből mintha eltűnt volna az a régi, komisz fény.

- Karl! Mennünk kell!

- Igen, mennünk... Hová megyünk?

- A Hajótörténeti Múzeumba - felelte ezúttal Martin. - Adja az ég, hogy ne csak maketteket tároljanak odabent!

Futólépésben elindultak az épület felé, és egy perccel később elérték a múzeumot. Martin és Ludwig már azt hitték, hogy a szörnyetegek visszavonulót fújtak, mert szemmagasságban egyet sem láttak a közelben, de aztán felfigyeltek az aljnövényzetből érkező surrogásra.

A szörnyek sebességet váltottak. Úgy tűnt, gyíkként gyorsabban tudnak haladni - ki tudja, miféle apró karok és láthatatlan kampócskák segítségével görgették magukat előre a humuszos földön, mindenesetre már jóval közelebb voltak hozzájuk. Bizonytalanul imbolygó humanoidok helyett most életerős krokodilnak látszottak a holdfény neonpárája alatt, amelyben itt-ott megcsillantak az összegöngyölt ollószárak élei.

A gondolkodók befordultak a sarkon, és elérték a múzeum bejáratát. Nem volt bezárva. Még New Yorkban megszokták, hogy a legtöbb ajtó és bejárat tárva-nyitva áll. Mintha az utolsó órák felhevült tébolyában az emberek szándékosan tarták volna szélesre a kapukat a pokol - béli lények menaszériái előtt.

Martin belökte a korhadtt fából tákolt ajtót. Beletelt egy kis időbe, amíg a szemük hozzászokott a félhomályhoz, de szerencsére a tetőablakokon keresztül beszüremelő fényben is ki tudták venni, mit rejteget a Hajótörténeti Múzeum. Pontosan azt, amit reméltek.

A tárgyaknak elnagyolt kontúrokat adó, maszatos fotonok sugárnyalábjában egy kétárbocos karavella alakja rajzolódott ki előttük.

- De hiszen ez pompás! - Ludwig elhűlve figyelte a mives hajógerincet. Hihetetlennek tűnt, de meglepően jó állapotban volt. A vitorlavászon persze nem lehetett eredeti, és amikor Ludwig közelebb lépett, meg is pillantotta rajta az amerikai gyár lógóját. A deszkapallók is mind hasonlóan újnak és érintetlennek látszottak, leszámítva a porréteget, ami az elmúlt években rakódott rájuk, amikor megcsappant a Múzeum látogatottsága, és a karbantartók sem voltak a helyükön.

Pacsirta Pincsi. 1585.

Thomas Harriot hajójának hiteles rekonstrukciója.

- Thészeusz hajója - dünnyögte Karl, aki mostanában kezdett magához térni.

Az emberi testben kétévente minden sejt kicserélődik. Nemcsak a szőr, a körmök és az odabent bugyogó nedvek cserélődnek ki, de a szemgolyók és az agy sejtjei is. Minden. Biológiai örök infantilizmusra ítéltünk, amelyben a hetedik esztendő jelenti az aggkort.

- Szerintetek ez még ugyanaz a hajó? - kérdezte Karl. - Úgy értem, ha már egyetlen eleme sem az eredeti.

- Ez ugyanaz a hajó - mondta Martin. - Különben miért lenne itt, a múzeumban?

Beretteszelte a bejáratot, majd egy rozoga lépcsőn felügetett a fedélzetre. Bebújt a kabinba, és füttyentett egyet.

- Hé, srácok! Jó napunk van!

A kabin berendezése többé-kevésbé a hajó eredeti állapotát tükrözte, eltekintve attól, hogy a benne lévő asztalkán két rádió és fél tucat új térkép hevert.

- Ezt nézzétek! - ezúttal Ludwig kiáltott fel a hajó mélyéből.

Karl és Martin a lépcső fölé álltak, és bekukucskáltak a raktérbe. A hajó mellett állva nem is gondolták, hogy ilyen sok minden elérhet odalenn. Ludwig talált egy elemlámpát, és most azzal hadonászott. Az acéllal megerősített támfalak mentén konzervek és ivóvízzel teli hordók sorakoztak.

- Mintha vártak volna bennünket - suttogta Karl.

A kapu ekkor megmozdult. Porzott a döngölt padló, szakadt az évek terhe alatt elfáradt pozdorja és furnér, de úgy tűnt, a retesz még bírja egy ideig. Hacsak a szörnyetegek ki nem találják valamit. Például rájuk nem gyűjtik az egész kócerájt. Igaz, a gondolkodók abban reménykedtek, hogy ezek az undorító vízhullák egytől- egyig genetikailag pirofóbok. De nem ez volt az egyetlen aggasztó lehetőség. Lehet, hogy egyszerűen körbeveszik őket, és azon az elviselhetetlenül cuppogó orrhangjukon gyerekdalokat énekelnek nekik.

- Nem, Karl - mondta Martin a helyiség másik végéből. - Bárkik is voltak, nem minket vártak. Maguknak halmozták fel a készleteket, de már nem tudtak elindulni.

A padlón, nem messze a Roanoke-sziget zezugos történetét bemutató fotósorozattól, két holttest hevert. Az oszlás előrehaladott stádiumában voltak, mégsem lehettek itt régóta. Ludwig az állaguk alapján egy hónapokra tippelte őket.

Csak az egyik emlékeztetett néhai, emberi testre. A másikon lévő kockás mintáról nem lehetett eldönteni, hogy egy régi inghez vagy munkaruhához tartozik, vagy a kiomló belsőségei fraktálhálózatot mímelő redőzete csupán. Rögtönzött helyszínelésük során megállapíthatták, hogy bonyodalmak előzték meg a kihajózást - legalábbis erre utalt a pár méterre a földön heverő pisztoly, egy szürkén csillogó Browning BDM. Ludwig felvette, és látta, hogy kiürült a tára.

Vajon mi történt? A percek szétszaladtak, akár gyöngyök a kristályasztalon. Az élettani tragédiák nyitott hermeneutikájából adódóan a jelenet szinte bármilyen értelmezést megengedett. Orosz rulettel és invenciózus kegyetlenkedésekkel súlyosbított családi konfliktus. Két ivócimbora, akik hozzájuk hasonlóan kimenekültek a szigetre, és már majdnem tovább is hajóztak, amikor egyikükből kikeltek a kétéltű szörnyek ikrái, amiket álmában juttattak be a nyelöcsővébe. „Bili és Bob, szívizom, métádon, két jó barát! Hűspompók és vérszivattyúk isszák egymás szavát.”

Talán nem egyszerre haltak meg. A hullák és a pisztoly elhelyezkedéséből nem tudtak egyértelmű következtetést levonni azon kívül, hogy az élet, minden földi élet éppolyan nyomorúságos, amilyennek eddig is gondolták. Egy végtelen körgyűrű, amelynek ők csak pillanatnyi szerencsájüknék köszönhetően állhatták meg a közepén, hogy ideig-óráig tisztes távolból figyeljék milliók hosszú és jajkiáltásokkal béelt zuhanását.

Ludwig a cipője orrával megbökte a nem emberi holttestet. A gerince teljesen kicsavarodott, a kidagadó erek és inak hálózatából pedig újabb fraktálmotívum vált láthatóvá. Lichtenberg most bizonyára örvendezett valahol az elektrosztatikus mennyországban. Gyönyörű spirál volt, és ahogy átfordította a testet, Ludwig megállapította, hogy a gerinc nem tartotta a lifegő fejet, hanem visszafordult a másik irányba, és csatlakozott az alhasi részhez. A különös mutáció eredményeképpen az alakzat egy döglődő Möbius-szalaggá lényegült át.

- Vajon hogy hívták? - dünnyögte Karl.

Martin felsóhajtott. Kik érdekel, hogy hívták? Egyáltalán, melyiket?

Karl odahajolt, és az egyik holttest szemébe nézett. Szemgolyók helyett azonban két zöldes madártojás pihent a megfeketedett üregekben.

- Galambocskám - mondta, és végigsimított a koponyán feszülő, összeaszott hámrétegen.

- A tanítvány megkérdezte egyszer a mestert: mester, mi a Buddha? - szólalt meg Ludwig. - A mester az út szélén oszladozó holttestre mutatott. Nem volt sem ember, sem állat, belső hisztonjait egy idegen akarat neurobiológiai tébolya kezdte ki. Elfajult, lealjasodott forma volt, rostlemezek, kötőszövetek és szilárd csontozat helyett csak sekély, pépes plazmató, a megromlott anyag utolsó mentsvára, mint a tűző napon hagyott, zsíros tej, ehetetlen pempő.

- És mit mondott a mester? - kérdezte Martin.

- A mester azt felelte: nézd ezt a holttestet. Ez a Buddha.

- És a tanítvány megvilágosodott - fejezte be a tanmesét Karl.

Újabb puffanások hallatszottak, ezúttal a tetőről. Az ollókezű teremtmények megmászta az épület falait. Bizonyára bakot tartottak egymásnak az éles tappancaikkal, hogy a társaik el tudják érni az eresztékeket. Ludwignak eszébe jutott, hogy valahol volt talán egy létra, amit nem vettek észre.

Egy létra.

- Karl, látod azt a sínpart, amin a hajó nyugszik? - kérdezte Martin.

A másik végigsimított a masszív acélon.

- Furcsa, hogy egy hajó síneken pihen, nem? Inkább a mozdonyok szoktak síneken közlekedni.

Martin odalépett mögé.

- Mert a hajók a vízen haladnak, ugye, erre gondoltál? Siklanak a vízen, lágyan, mint fing a kádban.

A másik felpillantott.

- Ide figyelj, Karl. - Martin suttogva folytatta. - Vagy nagyon gyorsan összeszeded magad, vagy percekben belül a nyakunkba szakad egy falkányi, három méter magas mélytengeri szörnyeteg. Nem tudom, észrevetted-e, de ollók vannak. Rohadt nagy ollók vannak a kezük helyén!

- A lábuk helyén is - jegyezte meg Ludwig.

Karl felnyögött.

- A hajó azért van síneken, hogy be tudják vontatni a tengerbe - folytatta Martin. - Ami, ha nem vetted volna észre, húsz méterre az épülettől kezdődik.

- Húha! - Karl felvidult. - Mekkora ötlet! Csak jól neki kell veselkedni.

- Így van, aranyom. Jól neki kell veselkedni.

Az egyik ablak előtt ekkor megjelent egy kopolytűs fej, de mielőtt kivehették volna fiziognómiájának bizarr részleteit, már vissza is húzódott. Motyós barátai a jelek szerint készültek valamire, legalábbis erre utalt a szüntelen kaparászás a gyenge alapokon álló falak túloldaláról.

Mivel a hajó már meg volt rakva élelmiszerrel, legalább emiatt nem kellett aggódniuk. A múzeum bejárata, amit Martin az imént elrekeszelt, egy nagyobb kapuba vágott nyílás volt. A terv pofonegyszerűnek tűnt. Valahogy kinyitják az épület plafonjáig érő kaput, majd nekigyürkőznek, és mintha csak egy lerobbant Firebirdöt szeretnének elgurítani a következő autókлуб szerelőműhelyéig, betolják a karavellát a vízbe.

Martin jelt adott, mire a másik kettő elindult. A cölöpökből emelt falakon szerencsére könnyű volt feljutni. Úgyesen másztak, mintha csak ideális helyzetfelismeréssel rendelkező pókokcskák volnának. A veszély újbóli közeledtével már Karl sem tűnt olyan lomhának, és előbb is érte el a csúcst, mint az óvatoskodó Ludwig. Martin talált egy kalapácsot és egy fejszét, amiket egy határozott mozdulattal felhajított a barátainak. Hiába a mostoha körülmények, a reflexeikre még mindig nem lehetett panasz. Olyan könnyedén kapták el a kőkorszaki eszközöket, mint árvagyerek a spanyolnáthát.

Amikor felpillantott, látta, hogy immár mindegyik ablak előtt egy-egy kopolytűs teremtmény virít, szívókában végződő száját az üvegre tapasztva.

Vajon mire várnak a rohadékok? Lelkileg akarnak kikészíteni? Velem aztán próbálkozhatnak! Gyerünk, Karl és Ludwig, siessetek!

Serényen dolgoztak, és fél perc alatt majdnem teljesen szétverték a kaput tartó boltozat sarkait. Még egy-két ütés, és sikerül.

Puff!

Miután Karl utoljára sújtott le a fejszével, a hatalmas kapu egyszerűen eldőlt - a csapásaiknak köszönhetően kifelé. A hajó előtt tehát szabad volt az út, csakhogy ekkor már semmi sem védte meg őket a kopolyusoktól.

Kissé elhamarkodott volt a terv, nem igaz, Martin? Sebj, hátha nem akarnak megölni ezek a túlított vízimanók. Lehet, hogy csak beszélgetni szeretnének.

Mielőtt az ellenség újrendezhette volna sorait - az ollós rémségek többsége még mindig a tetőn mászkált, és csak lassan fogták fel, hogy prédáik mire is készülnek -, Karl és Ludwig már le is mászott a cölöpökről. Alighogy leértek, egy kopolyus jelent meg a kapu sarkában. Dülöngélve közeledett feléjük. Az ollós lábakat láthatóan nem a szárazföldre tervezték a degeneratív elváltozások istenei.

- Ajjaj - Karl felvette a klasszikus ökölvívótartást. Megtévesztésnek szánta a dolgot, mert valójában egy lesből végrehajtott ko-szoto-garival készült földre vinni ellenfelét.

- Van egy ötletem - kiáltott feléjük Martin. - Látjátok a köteleket a hajó elején? Húzzátok be a vízbe!

- És veled mi lesz, Martin? - kérdezte Ludwig.

- Tedd, amit mondtam, Ludwig! Én addig elterelem a figyelmüket.

A kopolyus alak közelebb ért. Dülöngélve járt, és kevésbé tűnt agilisnak, mint a néhai Motyós, de azok a pengék még így is fenyegetőek voltak. Milyen praktikus, hiszen így nincs szükségük semmilyen konyhai felszerelésre, jutott Ludwig eszébe. Csak összeaprítják, ami épp adódik, és máris kész!

Karl előreszökkent, két tenyerével puhán érintve a földet megpördült a tengelye körül, és egy irtózatosszerű rúgással behorpasztotta a lény kopolyúját. Apró csontszilánkok buktak ki a szörny fejéből, mielőtt ormóttan teste a földre rogyott.

Nem messze újabb, golyvától bűzlő idegenek tűntek fel. Azok a példányok, amelyek eddig a tetőn szöszmötöltek, végre megtalálták a bejutás módját, és betörték az ablakokat. Indákat lógattak be a helyiség zezzugos belső terébe, és sikló mozdulatokkal megkezdték a leereszkedést.

Karl és Ludwig a kidöntött kapuhoz futottak, megragadták a szélénél, majd nekiveselkedtek és félretolták, hogy szabadabbá tegyék az utat a

karavella előtt. Ezután visszatértek a hajóhoz, és leszedték róla a kötelek végét.

- Biztos vagy benne, hogy menni fog? - kérdezte Ludwig.

- Ugyan már! Nem láttad a tévében azokat a fickókat, akik foggal elhúznak egy TGV-t? Ez se lehet nehezebb.

Megrántották a kötelet, és...

Semmi. A karavella meg sem moccan.

- Most mi lesz? - kérdezte Ludwig. A szeme sarkából látta, hogy újabb kopolyás jelenik meg a kapuban.

- Húzzátok! - kiáltotta Martin, aki ebben a pillanatban, a feje fölött pisztolyt lóbálva kiment az épületből.

A gyilkos fegyver, jutott Ludwig eszébe. Egek, ugye tudja ez a szerencsétlen, hogy már egyetlen töltény sem maradt benne?

- Rohadt hüllőemberek, most meghaltok!

A mindeddig holdkórosnak tűnő kételtűek Martin csatakiáltására mintha erőre kaptak volna. Egyszerre minden sarokban, minden bokor alatt, minden kis üregben, a fák odvaiban és a túlevéltakarók alatt hemzsegni kezdtek. Mozgott, surrogott a magából kivetkőzött természet. Üszkös tetemek keltek életre, lápvidékek kimarjuk pocsolyái bugyogtak fel, és okádták a felszínre a bennük megbúvó rovarmaradványokat. Mérgező robbanóagancsok tartották másodvirágzásukat, és mintha csak a Bosszú Szelleme lovagolná meg a megvadult nyugatkeleti széláramlatot, a radioaktivitás hidrogén-peroxiddal kevert bűzét sodorta feléjük az óceán.

A lények egyelőre még nem vetették magukat Martinra, de két oldalt felsorakoztak, és ütemesen csattogtatták mellső ollóikat. Ismeretlen rítusok voltak születőben. Egy új kultusz első, tapogatózó gesztusai voltak ezek. Nem a vér, hanem a lényekben csorgó, alvadt flegma lassú, kimért ritmusa hangzott fel. Martinnak a csattogó pengék erdejében állva minden oka meglett volna a pánikra. A történelem legpechesebb kő-papír-olló játékába keveredett, és ő volt a papír.

Neki azonban egyelőre esze ágában sem volt megadni magát.

- Fattyak! Undorítóak vagytok! Na, mi lesz? Mire vártok?

Meglóbálta a pisztolyt a feje fölött, és közben lopva visszapillantott a társaira. *A csudába, nem lehettek ennyire nyámnyilák... Húzzátok, az istenit!*

- Hé, Karl! - suttogta Ludwig. - Próbáljuk meg úgy, hogy nem rángatjuk! Hanem egészen finoman, mintha egy Kleenexet húznánk ki a dobozból.

A sínek, amiket harminc éve nem használt senki - ekkor vontatták fel rajtuk a karavellát, aminek persze semmi köze nem volt a tizenhatodik századhoz -, végre megcsikordultak. A hajó megmozdult.

- Ez az! - kiáltott fel Karl, és örömeiben majdnem elejtette a kötelet.

Igen, ez az. Máris haladtunk hat és fél centimétert. Már csak huszonkét méter van hátra. Úgy van, Carlito, jól csinálod!

- Húzd, Lúd!

- Azt csinálom! - Az erőfeszítéstől kidagadtak az erek a homlokán. - Most egy kicsit erősebben, Karl! Gondolj arra, hogy a Világjátékokon vagyunk!

Reszketett a tető, remegett a hajógerinc. Nehéz volt hinni, hogy ezek a bizonytalanul egymáshoz erősített gerendák kibírják a tengerre szállást. Nehéz volt hinni Thészeusz hajójában, és abban, hogy azok a sejtek mégis kicserélhetők. Hiszen ha szembenézünk a kicserélődés élettani faktumával, akkor arra a feltételrendszerre is rá kell döbbernünk, amelyben ténylegesen kicserélődnek, és ez egy jóval komorabb, jóval szomorúbb beismerés, hiszen ebben már ott vagyunk mi magunk is, akik rábólintottunk sorsunk elváltozásaira.

Förtelmes hiénák tomboltak a Szaturnusz holdjain. Egy irgalmatlanul túlnőtt sztalaktit éppen szétrobbantani készült az Alpokat. A termonukleáris robbanás nyomában járó sugárfertőzés spontán mutációt okozott az egyik csökevényes kardszárnyú delfinben, aki tömpe orrával elnagyzott kápolnabelsőt rajzolt az egyszeri homokfövenybe.

- Nem bírom - nyögte Karl.

De bírta. Minek köszönhatték ezt az erőt? Hogyan vívták ki a szabadságukat az illékony, imaginárius perc belsejében, hogyan képzeltek magukat oda a Világjátékokra, három-négy fehérjeimádó, nem létező

ösközösségekből kivált erőművész mellé, akik tényleg a fogukkal, illetve az állkapcsukba kalapált titániumszilánkokkal húzták-vonták azokat az illegális járó, szürkén bordázott vonatokat? Tudták persze, hogy csupán centiméterekről volt szó, és azt is a jó széljárásnak és a megfelelő versenymarketingnek köszönhatték. Máskülönben hogy a fenébe lettek volna képesek nyugdíjasok elvontatni egy tehervagont? Nekik mégis sikerült. A korábbi, ismeretlen beavatkozások eredménye? Az akarat diadala? Maguk sem értették, és meg is rettentek, amikor egyre csak mozdult, sőt siklott előre a hatalmas famonstrum.

A hajó, amivel hazamegyünk.

Mit jelent az, hogy hazamenni?

Ne okoskodj, Karl, csak húzzad!

Húzom, húzom!

Ahogy kicsusszantak az épületből - a múzeumból, amely sosem volt igazi múzeum, és csak arra szolgált, hogy az egykori tulajdonosok még tizenöt zöldhasút legomboljanak az extrém zombitúrában megfáradt vigécektől -, újra felhangzott a bestiális zajongás.

Ez a hely visszhangzott az örületről. Ez a hely látta az elpusztultak utolsó pillanatait.

Zavarodott alak kalimpál odakint. Fegyvere megvillan a holdkaréj alatt. A fickó egyre csak ugrál, izeg-mozog, fenyeget. Kit, miért? Mint akinek fogalma sincs arról, hogy hol van. Két barátja kidagadó artériákkal igyekszik a vízre vontatni a hajót. Képtelen vállalkozás, de nincs jobb ötletük.

Mindenki nyög, szenved. A kopolyás népség mielőbb véget vetne ennek a kalamajkának. Ollóikkal belemarnak a rozsdás, fekete levegőbe, de nem találnak élő. Lassan elveszítik a hitüket ebben a harcban. Minden porcikájukkal vágnak a víz felé. Alig néhány szökkenés, és ott lehetnének. Megkezdhetnék gondtalan merülésüket az otthon melegébe. Hólyagok telítődnek, majd pukkannak ki, mert hiába várják gazdáikat. Gyöngé, oxigénfelvételle képtelen kopolyák szakadnak szét a növendékek fejében. Zsíros ujjak matatnak a szintelen korallzátonyok között valami ehető után kutatva, de csak az ürességet tapintják.

Martin kiabál valamit, de végül nem ő riasztja el a torzszüleményeket, hanem a távolban derengő hajnal. Ekkor még senki sem tudja, hogy az nem a Nap - az majd csak másfél óra múlva kel föl a másik irányból -, hanem a még mindig lobogó nukleáris tűz baziliszkuszszeme, ami a hamufelhőt átszakítva még egyszer végigtekint a világon. Tombol a tárgyát vesztett világszellem, idegen üstökösök legelnek a mezők fölött.

Karl és Ludwig kinkeservesen vonják előre a csodaszép hajót. Az ormótlan vízi jármű lassan, de egyre közelebb kerül természetes közegéhez. Noha még csak a murvát szántják föl, lehullott, barnás tűlevelek szennyén gázolnak keresztül, máris érzik maguk mögött az évszázadok zivatarait. Visszavonják a kolonizációt. Negatív exodust hajtanak végre. Vajon milyen út vár rájuk? Sikerülhet-e eljutni a régi időkbe? Öreg talpaikkal tapodni újra Európa földjét?

Glutly, glutty.

Karl és Ludwig húzták-vonták a karavellát, és a nagy jármű döcögve haladt a víz felé, miközben az árbocrudak, a tat és a rakteret megerősítő fémlemezek is borzalmasan nyikorogtak. Ha nem sikerül, még mindig itt maradhatnak. Felhagyhatnak a kihajózással, megpróbálhatnak letelepedni a szigeten, esténként vízhatlan gyufásdobozok lángjával távol tartani maguktól a kopolyások népségét. Feléleszthetik a zombitúrák neokon programját, és a vízből kimászott szerencsétleneknek bemutató kirándulásokat tarthatnának a szárazföldi élővilág csökevényességéről - hiszen ők sem voltak egyebek, mint a humanitás kárvallottjai.

Csakhogy ők nem az életüket féltették. Hanem a hivatásukat.

Ráklépésben haladtak önnön eredetük felé. A gondolkodás egy tojás. A megrepedt héj nem jelent semmit, hiszen az anyag önazonos. Megtermékenyíti önmagát. A gondolkodás kacsacsőrű emlős, szűznemzéssel túlélő lény. A gondolkodás önzés, mert nincs rajta kívül semmi, csak az, ami idegen önmagától. Az önazonosság nem más, mint az önazonosság fóbiája. Az Egy áhítja a Sokaságot.

Placcs!

A hajó meglódult, és besodródott a vízbe.

- Megdöglötök! - próbálta elijeszteni Martin az ollókezűeket.

Erre azonban már nem volt szükség. A zenitig felcsapó narancssárga lángok fénye elriasztotta a kopolyásokat, akik most két sorban, Karlal

és Ludwiggal többé nem törődve, ügyefogyott mozdulatokkal ugráltak vissza a vízbe. A kinti, valamivel tisztább fényben egészen nyomorultnak tűntek. Az egyikük még visszafordult, és hólyagos szemét a gondolkodókra meresztette.

Nyomát sem látták benne már az iménti vadságnak. Egy szűkölő, riadt szempár volt csupán.

„Nem kellett volna bántanotok Mátyást. Ő volt a legjobb barátom.”

Csak egy pillanat volt, aztán ismét hátat fordított nekik, és egy szökkenéssel eltűnt a habokban.

- Gyere, Martin! - kiáltott Karl. Elengedte a vontatóköteleket, és egy másik kötélhágcsón felkapaszkodott a hajóra, majd Ludwig is követte. Kisvártatva Martin is csatlakozott hozzájuk.

A karavella billegett, dülöngélt, mint egy részeg hajó, de nem süllyedt el. A távoli atomvillanás rőt fénye komótosan szétterült a büszkén feszülő sudárvitorlákon. A tengeren voltak hát, és mellettük két sorban lassan alámerülő díszörségük követte őket: az ollós mutánsok megriadt csapata.

- Kár, hogy nem tudtam beszélni velük - mondta Ludwig.

Az árboc nyikorgott, de állt. A vitorlavászonba belekapott a New York irdatlan romjai felől kelő szél. Utaztak, vagyis arra készültek, hogy a tér által győzzék le a teret. Kiléptek egy percre a hajóorrba, és a láthatárt kémlelték.

Megannyi puhán imbolygó test a néhány órára felhevült tájon. Roanoke, őrizve történelmének titkait, proszekturális emlékké lett a számukra. Ahogyan az egész keleti part, egész Amerika is azzá lett.

Áll valahol egy üvegpiramis.

Egyesek szerint olyan magas, hogy a csúcspdíse nemhogy ködbe vész, de egyenesen belefúródik az éj gyomrába. Azt rebesgetik, aki elég magasra mászik rajta, túljuthat a fekete felhőkön, és odafentről szemrevételezheti a glóbusz körül elterülő napsütötte, gomolygó habfodrokat. Ezt kuruttyolják szívószájukkal az új faj tagjai, és ezzel meg is írják a jövő legendáriumának első oldalait. Éledeznek már néhányan körülöttük, akik ezt teszik majd teremtésmítoszuk alapjává. Az ég mint gyomor. Egy felsebzett hasfal, felgyűródött redők, amelyekből kiáradt a világra a szürkesség és a vegetatív látványosság megannyi, egymással öltre menő formája.

Valójában a torony nem is volt olyan magas - biztosan nem ez volt a legmagasabb épület a Földön, de a környéken végigsöprő geomágneses vihar nyomában megképződő sűrű, helyenként áthatolhatatlannak tetsző mákony függönyén keresztül mégis felmérhetetlennek tűntek a méretei.

A belsejében, a csúcs közelében külön tér nyílt. Fémesen csillogó, fehér és szürke dimenziók, melyeket egy spirálisan felfelé csavarodó plató határolt. A helyiségben szerteszét orvosi műszerek heverték. EKG-gépek, idegen gyógyszereket tartalmazó üvegfiolákkal teli szekrények, defibrillátorok, infúziók, kompresszorok, a ponyvák alatt nagy teljesítményű röntgengép, amely az emberi váz törésein és repedésein túl a legkülönbébb belső elváltozások felderítésére is képes volt. Egy másik konténerben a szövetminták elemzésére való mikroszkópok, poliallergének és kísérleti membránok voltak felhalmozva. Plafonba rejtett dobozában egy olyan mechanikus lény lakozott, amit az elérhető technológiai altruizmus csúcsteljesítményként tartottak számon annak idején. Kampói mellett számos injekciós tűt és műtőeszközt tartott, és ha kellett, olyan finoman siklott a mennyezetbe illesztett sínpárjai között, mint balerina a jégen. Komputerizált agysebész volt, alighanem a legjobb a szakterületén, az alkalmazott, másodfokú robotika egyik

legkiemelkedőbb példánya. Minden bizonnyal az egyetlen, aki egyáltalán értett még a klasszikus medicinához. Igaz, senki sem zárhatta ki, hogy egy-egy kósa orvos valahol él még a világban. Valaki talán éppen Mogadishu ítéletföldjén, zömök kis szélketrecek árnyékában húzta meg magát, és a néhány üveg csapvizét szopogatja, miközben az utolsó sorokat jegyzi le *Mbuouko Wotanka - Egy Szomáliái szanitéc emlékiratai* című szövegéhez, amit a következő hetekben, akárcsak a holttestét, be fog temetni egy a szokásosnál alig intenzívebb homokvihár.

A piramis lábánál lángoló hordók jelezték az arra ólálkodóknak, hogy csak eddig merészkedjenek, és egy lépéssel se tovább. A hordók mögött, rejtékhelyükön gubbasztva, moccanatlan őrszemek figyelték az eszüket vesztett nyomorultak lépéseit, akik esetleg megkísérelték volna megközelíteni régi népük funkcióját vesztett zikkuratját.

Most három alak lép a helyiségbe. Fehér köpenyt, gumitalpú, fekete cipőt viselnek. Hajviseletükben, arcvonásaikban mintha egymást mímelnék. Együtt vesznek részt az uniformitás versenyén, amiért semmiféle jutalmat nem remélnék.

- Nincs sok időnk - szólal meg az egyik. Kollégája bezárja mögöttük a nehéz acélajtót.

A három alak a helyiség közepén álló üreges üvegasztalhoz megy. Csillog a fém és a neon, és egy pillanatra mindannyiukon hóvakság lesz úrrá, ahogy végignéznek a keltető tartalmán. Az üvegasztal egy inkubátor. Benne csöpp teremtmény pihen. Már nem is olyan kicsi, hogy itt legyen a helye. Négy-öt évesnek látszik.

- Tájékoztatót kérek - mondja a köpenyes, és a társa felé fordul.

Az arcuk kifejezéstelen. Szájuk rezdüléseit csak mikroszkóppal lehetne kivenni.

- Nos - feleli a kollégája -, a program alapja a homológ kromoszómák számával való kísérletezés. Az elv a De Vries-féle bázissorend-meghatározás manipulációján alapszik, és elsődleges eszköze a tetraploidok sejtfalának külsőleges megbontása. Ebben a fejünk fölött függő gépezet van a segítségünkre.

A fickó az acélmonstrumra mutat, amely úgy szorongatja a tűket a kezében, mintha arra készülne, hogy menten a nyakszirtjükbe vágja.

- A műveletek során inzerciós és transzlokációs mutációkat eszközölünk a tesztalanyon.

- Hányadik kísérleti alanyról beszélünk? - kérdezi a vezetőjük.

- Ő a huszonhetedik - feleli a másik.

- Mi történt az előzőkkel?

- Egyelőre nem sikerült megoldanunk, hogy az enzimháztartás a beavatkozást követően is a megfelelő szinten funkcionáljon. A tirozinfelhalmozódás közben a páciens véráramába abnormális mennyiségű ketotest kerül, ami halált is okozhat, de legalábbis azonnal kimutatható retardációval jár.

- Hogyan foglalná össze egy laikusnak, hogy miről van szó? - kérdezte ekkor a harmadik figura.

- Nos, ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor valaki egyetlen éjszaka alatt próbál meg felkészülni az alkotmányjogi vizsgájára, különféle drogokkal tömi magát, majd elájul, és másnap délután arra ébred, hogy nemcsak a tárgyról nem tud semmit, de korábbi emlékeinek nagy részét is elveszítette. És még a vizsgát is átaludta.

- Mi a megoldás?

A társa kivárt pár másodpercet, mielőtt felelt volna. A gyermek némán pulzált előttük.

- Poliploidia. Mesterséges hibridizáció. Tulajdonképpen az autoszomális mutációk határozottabb irányításáról van szó. Egy koreai botanikus, Vu Dzsangcsun még a múlt században leírta a diploid és a tetraploid fajok lehetséges keresztezésének feltételeit. Kutatásainak eredménye az úgynevezett Brassica-háromszög néven vált ismertté, mivel alapvetően a Brassica növényfajtaival foglalkozott.

- Fejeskáposztával?

- Igen. És brokkolival, kelbimbóval.

- Érdekes.

- A lényeg az, hogy a poliploid komplex a hibridizáció egyetlen olyan, általunk ismert formája, amelynek során a gazdatest nem löki ki magából az elváltoztatott DNS-polimeráz szekvenciákat.

- És ez eddig miért nem jutott az eszünkbe?

- Azért, mert csak növényekkel működik. Legalábbis eddig csak azokkal működött - tette hozzá a köpenyes, és elővett egy kislámpát a

zsebéből. A kékes fénnnyel pontosabban meg tudta mutatni, hogy mire gondol.

- Íme - mondta, miközben a kék fényt az előttük heverő test fültövére irányította. Zöldes maszat csordogált a puha, emberi bőrfelületen. - Ezek tarlórépahajtások. A másik oldalon fekete mustár indult növekedésnek.

- A közétkeztetés megoldása nem tartozik az elsődleges prioritásaink közé - szólt közbe a harmadik figura.

- Úgy látom, kolléga, nem értette meg a kísérlet lényegét. A tumorkonjunktúra egészen sajátos esetével állunk szemben. Közel kerültünk a mitózis nélküli szaporodás lehetőségéhez. El tudja ezt képzelni? Nézze csak meg ezeket az apró redőket itt, a hajtások tövében!

- Igazán tetszetősek. Bemutathatnánk a világkiállításon.

- Kérem, lépjenek egy kicsit hátrébb.

A tudós, aki eddig a társainak magyarázott, fél kézzel lejjebb húzta a fejük felett csüngő robotkart, és a műszerfalába épített kijelzőn betáplálta az utasításokat.

- Kérem, valaki segítene leolvasni az adatokat az inkubátor túloldaláról?

Az egyikük lehajolt, és összevont szemöldökkel figyelte a gyorsan változó értékeket.

- Pulzus? - kérdezte a társa, miközben végzett az utasítások begépelésével.

- Nyolcvan, stabil.

- Szívritmuszavarok?

- A szokásos. Azt hiszem, a mágnesekkel ki tudjuk egyenlíteni az anomáliákat.

- Nagyon helyes. Uraim, kérem, figyeljenek!

Még egyszer átfutotta a műszerfalán megjelenő parancsokat, noha tudta, hogy ugyanazt fogja látni, amit már hetek, hónapok óta látott. Almából felébresztve is felmondta volna a programhoz tartozó kulcsszavakat.

Adatok, számsorok, a különféle szindrómák intézményesült kódjai. Betegség-halmazok digitalizált szimptomái. Torzulások és őstípusok. A kis test, mely fölött most lassan félrecsúszott a törhetetlen és vákuumosán szigetelő üveglap, úgy pihegett előttük, akár egy porcelánbaba. Gyógyíthatatlan tetszhalál. Az élet végstádiumában

menetrendszerűen beálló *rigor mortis*. A túlhevült pacemaker mártíriuma.

A robotkar leereszkedett. Nem is leereszkedett, inkább lesújtott, lecsapott, mint egy ragadozó madár, hidraulikus gépkarmokkal kiegészített protéziskeselyű, amelynek tízmillió pixeles rovarszeme többet látott az alatta reszkető testből, mint bármilyen, mégoly empatikus emberi pillantás. A kevlárból öntött kitinlencsék alatt a kristálykúpok gyorsabban szállítják a központi rendszerbe az információt, mint az organikus neurális hálózatok, noha nem látnak, nem érzik, mivel érintkeznek, egyszerűen csak visszatükrözik a látványt a belső rendszer holografikus falára.

A robot olyan sebesen mozgott, hogy a köpenyes alakok alig tudták kivenni, mit csinál. A test egészen dolgozott. Injekciókat adott be, átlátszó zacskókból folyadékot pumpált a véráramba, miközben egy másik szívókával vért csapolt. Egy további, vastagabb tűből sárgás folyadékot spriccelt a két fültő alá, majd egy újabb eszközzel egyenesen keresztülszúrta a gyermek fejét.

- Most kerül sor a bionikus akupunktúrára - magyarázta a köpenyes. - Az emberi kéz megremegne egy ilyen feladat elvégzése közben, de a gép, mint láthatjuk, zavartalanul dolgozik. Minden ezredmilliméter számít. Ez az egyetlen esélye, hogy elkerüljük a krónikus kromoszómaaberrációt.

- Mi lesz a hajtásokkal? - kérdezte a társa.

- Ez a haploidizáció lényege. Ami az organizmus egyik oldalán egyszerűsítés és nemesedés, az a másikon, a hibrid felében soha nem látott differenciáció és fejlődés. Mindjárt készen is lesz.

A robotkar elvégezte az utolsó beavatkozásokat. Még egyszer, mintha csak végigsimítana a testen, és nyugodt éjszakát kívánna az alvónak, megérintette a fő ideggócokat, majd az egész szerkezet visszahúzódott az asztal fölött elhelyezkedő sín párba.

A gyermekben nem látszott a beavatkozás. Egyetlen szúrásnyomot sem lehetett felfedezni rajta. A korábban kételkedő alak már készült szóvá tenni, hogy a műtét nem hozta el a várt eredményt, amikor valami megreccsent.

A három alak szemébe könny szökött, miközben nézték, ahogy a még fejlődésre képes agyszövetek egyre jobban fellazulnak. Kitágulnak. És

helyenként már túl is nőnek a repedésektől szabdalt koponyán.

L.W.:A GYŰLÖLET MORFOLÓGIÁJA

Hájas szeletek vannak kikészítve a fémlapon. A zsanérok nyikorognak, az ablakok billegnek. Már a hajnali órákban, ahogy felkel a nap, megőrjít a fény. Micsoda bosszúálló ez az örületes lámpás! Vajon miféle akaratnak engedelmeskedik? Nem számít. Folytatom precíz hentesmunkám. Kikészítem a húsokat, a csontokat, és megbontom, ami még egyben van. Átengedem magam a hangulatingadozásoknak. Vannak pillanatok, amikor kimerően dolgozom, célom a körültekintés, hogy minél tisztábban elváljon egymástól a két különböző sűrűségű anyag- Vannak másféle pillanatok, amikor felszínre tör a mélyben szunnyadó bestialitás. Különféle lényeknek képzelem magam., szárnyas démonnak, alvilági, hétfejű kutyának, akárminek, mindenesetre olyanak, ami szütyögve, vért nyáladzva utasítja vissza a társasság normáit. Nem számít. Ezekben a percekben szabad vagyok. Szeletelek, pácolok, ahogyan egy szakácmesterhez illik, hogy aztán frissen készült étkeket asztalomra helyezzem, amely mellé bús fővel telepszem le, és - mivel a gramofont még fel sem találták - csak képzeletben társíthatom rágóizmaim reflexeihez a hetvenkettedik zongoraszonáta szférákból alászálló, lágy dallamait.

Karl talált egy iránytűt a fedélzeten. Mindig magánál tartja, és azt mondja, anélkül esélyünk se lenne visszajutni Európába. Egyfolytában arról gőgicsél, hogy iránytű nélkül nem juthatnánk el sehova. Kaffogott valamit az áramlatokról is. Azt mondta, a tenger egy állandó mozgásban lévő rendezőpályaudvar. Azt feleltem, ha olyan fontos ez az iránytű, engedje meg, hogy nálam legyen, de ebbe nem egyezett bele. Azt mondta, én mindig mindent elveszíték.

A nap azóta nem süttött ki, hogy elindultunk. Az ég nehéz koromfüggöny, amely mögött csak percekre bukkan fel a buggyantott lávagödör. Talán egy komolyabb napkitörésre volna szükség, hogy szétcincálja ezt a fekete pókhálót a fejünk fölül. Esetleg be kéne izzítani egy ellenbombát. A tüzeket is ellentüzekkel oltják, nem? Én csak tapogatózom, legfeljebb hipotéziseket állítok föl. Martin az atommaghasadási szakértőnk, neki kéne kitalálni valamit, de ő eléggé visszahúzódó. Néha kiül a hajóorrba, a távolt kémleli, és úgy tűnik, rajzol valamit. Biztosan valami Caspar Dávid Friedrich-utánérzésen munkálkodik.

Ritkán szölünk egymáshoz, de vacsorázni együtt szoktunk. Nem panaszkodunk a konzervek miatt - kínai kel, babfőzelék és hasonlók kerülnek az asztalkánkra. Időközben csipszes zacskókat is találtunk, de igyekszünk távol tartani magunkat tőlük. Karlnek vigyáznia kell a koleszterinjével, és inkább nem kockáztat. A szerény koszt miatt így is folyamatosan veszünk a súlyunkból, ráadásul különféle bőrproblémáink is támadtak. Karl máj foltjai hízni kezdtek, Martin korábban szerzett sérülései alig javulnak. Az én mellkasomat parányi kiütések borítják.

Néha, amikor ők ketten már alszanak, felcapatok a fedélzetre, és figyelem a sötétséget. Nézem a fekete, csillagtalán eget, nézem a sötétén fodrozódó habokat a hajó előtt. Honnan jövünk? Merre tartunk? Ahogy a sorsúnkon morfondírozom, eszembe ötlük, hogy régen sosem féltém a haláltól. A halál olyasmi volt, amit mi adtunk az embereknek. De most, hogy már nincs kinek megadni az életnek ezt az adományát, a halál ellenünk fordult.

A Hasfelmetszőre gondolok. Végül is neki köszönhattük, hogy az a tapsifüles elszabadította azt a ki tudja, hány megatonnányi pusztulást. Mint amikor a kisgyerek évekig építi a Lego-városát, csak azért, hogy aztán a szocipata óvóbácsi néhány jól irányzott rúgással visszaküldje az egészet a fröccsöntött formák összefüggéstelen őskorszakába. Büszke legyek a Hasfelmetszőre ezek után? Haragudjak rá? És *magamra* vajon büszkének kéne lennem?

Nézem a feketeséget. Fülelek, hátha idegen hangokat sodor felém a szél. Hátha válaszokat suttog az ismeretlen. Anyám duruzsolta ezt régen: „Fiam, a világban nincsenek idegenek. Csak olyan barátok, akikkel még nem ismerkedtél meg közelebről.”

Hátha másodvirágzását éli Európa, és maradtak még ott magunkfajták. Magányos bárkák az élet Genfi-taván, amelyek alig méterekre húznak el egymástól, de a szörnyűséges ködtől észre sem veszik a másikat. Talán az élet most kezdődik csak igazán. Talán sosem ér véget. Lehetséges, hogy mindig is ilyen figyelmetlenek voltunk?

Megrémít a gondolat, hogy esetleg tévedtem. Hogy már a kezdetet is eltévesztettem. Hogy maga Messkirch egy tévedés volt.

Indokoltnak tűnt az „itt”- Tel kezdeni, csakhogy komolyabban kellett volna vennem a hegeli figyelmeztetést. Az érzéki bizonyosságban jelentkező „itt” már maga is történetiséggel rendelkezik, amennyiben eljövendő események és belátások szekvenciájába illeszkedik. Azt is fontos számításba venni, hogy az érzéki bizonyosságról szóló szakasz - a *Fenomenológia* első fejezetéről beszélek - tartalmaz egy utalást Hölderlin Hegelhez írt versére is. Nem valami ukmukfukk marhaságról van szó, de nem ám - egyenesen az eleusiszi misztériumok titkai sejlenek föl azokon a megpöndörödött lapokon! Ha mást nem, annyit rögtön megért az egyszeri olvasó is, hogy itt sosem pusztán *erről a dologról*, és azon keresztül a konkrét-általános dialektikájáról van szó. Ez persze minden nyelv sajátja, minden beszéd a mondhatatlant mondja, mint azt a skolasztikusok már megállapították, hiszen minden beszéd általános fogalmakban szól konkrétumokról, legyenek azok akár konkrét általánosságok! Nos, valójában sosem az „itt”-ről van csak szó, hanem már rögvest az elején, a kezdetek kezdetén ott vagyunk, ahová később annyi gyötrelem árán felküzdjük magunkat - a szellem Golgotáján! Előtte még jégcsákányokkal meg kell hódítani az öntudat Annapurnáját és az ész K2- jét. Ki gondolta volna, hogy a Golgota, amit a legtöbb ábrázoláson szerény kis dombnak látunk, valójában ilyen rohadt magasan van?

Ha minden beszéd a mondhatatlant mondja, akkor minden hallgatás arról hallgat, amit nem lehet elhallgatni. De miért menekül az élet önmagától, ha nincs semmi önmagán kívül? Az akárki mozgása analóg az atomrobbanással. Az elemek szöknének, de nincs hova. A tér fikció, az idő állandósult pokol.

Az egész arisztotelészi és középkori grammatikai hagyományt figyelembe kell vennünk. Tekintettel kell lenni a *demonstratio ad sensum* és a *demonstratio ad intellectum* közötti finom különbségtételre.

Bizonyára nem véletlen, hogy a formális megmutatás módszertanával - kedveltem ezt a kifejezést, úgy bántam vele, mint egy varázspálcával -, máris visszatérünk mutatás és mondás ontológiailag terhelt viszonyához. Visszatérünk az érzéki bizonyosság hegeli fejezetéhez.

Broáf.

Nem bírom ezeket a hullámokat! Itt ülök a sudárvtorla alatt, Karl és Ludwig a raktérben pihennek, és én öklendezem. (Ők vajon hogy képesek pihenni ilyen körülmények között?) A gyomrom háborog, és gejzirként löki fel magából az epét. Még csak azt sem mondhatom, hogy különösen nyugtalan volna az esténk, hiszen nem kerültünk újabb viharba. Csupán egy komisz áramlatra futottunk rá, ami most a szokottnál jobban rángatja ennek a nyomorúságos hajónak a törzsét.

Üdvözljük a Bukóhullám Élményparkban! Családosoknak kedvezmény (maximum 2 gyerekig)! A bódéknál hotdog- varázs várja az éhezőket!

Floridában egyszer ellátogattunk egy ilyen helyre. Nagy volt a tülekedés, és a víz sem volt igazán fincsi. Biztos telepisálta a tömött, paranoid falkákban mozgó latinó gyerekereglet. Inkább kijöttünk, megtörülköztünk, és a nyugágyakon heverészve múltattuk az időt, később pedig azzal szórakoztunk, hogy kicseréltük a közelben tanyázó zsúrfiútarzsaságok naptejét egy savas vegyületre. Karl, az a perverz, még egy lánytól is elkérte a testápolóját, és miután visszaadta neki, szegény Szőke Cindy észre sem vette, hogy a flakonban már valami egészen más csörgedezik.

Hamarosan elkezdődött a sikoltozás. Mi meg csak ott feküdtünk és röhögünk.

Egek, azóta nagyot változott a világ! Zavaró, hogy ennyire nem maradtak már emberek. Csak a szellem van velünk, az elfajzott kopolytűs-populáció, no meg ez a hamufelhő a fejünk fölött. Sovány vigasz, hogy a bioszférának már amúgy is harangoztak. Egyedül azok örülhetnek, akik már korábban kifejlesztették a magasabb fokú fenotipikus plaszticitást. Mondanom se kell, mi nem vagyunk „ezek” között, de nem bánom. Ha ennyi volt, hát ennyi volt. Inkább büszkén haljak meg, semmint hogy betagozódjam ebbe a förtelmes, gombás burjánzásba.

Nem maradt más, minthogy tovább töprengjünk a mértékről, a micsodákról. Hogy morfondírozzunk az okok és következmények szövevényén.

Csakhogy a víz nem hagy gondolkozni. Elnyeli a gondolataimat, és elnyel engem is. Nincs kezdet, csak az eleusiszi misztérium van. Tízezer éves elefántok egy idegen szavannán. A létező nagy, bántóan üres diadalt arat a semmi fölött. Megannyi teremtmény, de sehol egy teremő, aki felénk fordítaná orcáját.

Broáf.

Amikor egy újabb hullám hatására a teknőnk bakkecskeként felugrik, ismét öklendezem. Nézem a sárgásbarna pempőt, ahogy semmivé lesz a hullámsírban. Kár, mert nem kimeríthetetlenek a tartalékaink, ráadásul reggelente, amikor csomók és daganatok után kutakodva megfogdosom magam, azt tapasztalom, hogy egyre soványabb vagyok. Ha ez így folytatódik, hamarosan elmebeteg egy anorexia-ellenes kampányba csontkollekciónak. „Martin, aki túl sokat hánytatta magát” - a tökkelütött PR-osok biztos remek szövegekkel rukkolnának elő. Jó lenne egy ilyen állás. Jó lenne bármilyen *melő*. Betagozódni. Elvegyülni. Visszatérni az eljövendő események és belátások szekvenciájába, megtalálni saját jelenlétem őstörténetét és jövőjét. Illeszkedni egy nálam nagyobb összefüggésbe.

Mielőtt visszamennék a többiekhez, még előhúzom a farzsebemből az irományaimat. Verstöredékek, de ahogy újra átfutom őket, egyáltalán nem vagyok velük elégedett. Felsóhajtok, kiszórom az egészet a hányadék után a vízbe, majd lebattyogok a barátaimhoz.

Habár nem szólnak, de szabálytalan légzésük elárulja, hogy ők sem alszanak.

Más alapokra kéne helyezni a dolgokat. Mindent. A földtani tudatosság második korszakára van szükségünk. Már Ricardo leírta, hogy semmi értelme olyan helyen természeteni valamit, ahol az nem terem meg magától. Minden szempontból képtelenség, hogy Nauruban felfuttassuk a szőlőtermesztést és a borászatot, csak azért, hogy ettől mindenki boldog legyen. Egyáltalán, ki az a mindenki? Természetesen nem a nauruiak, hiszen ők bele is rokkannának, ha nádiposzáta-gondozás helyett borospincéket kéne építeniük. Nem, ez a mindenki bizonyára a boldog világ egészét jelenti - leszámítva Naurut -, akik tapsikolnak

örömükben, és ódákat zengnek az egyenlőség és igazságosság máskülönben nem is létező fogalmaihoz.

A távolt kémlelem, és ahogy zötykölődünk ezen a hajón, napról napra újabb belátásokra tesztek szert az újkori kereskedelmi vonalak jelentőségével kapcsolatban. Óriási madarak húznak keresztül a fölöttünk gomolygó nukleáris szmogban, mikor rájövök, hogyan lettek volna elkerülhetők háborúk, ha Cook kapitány helyett valaki már száz évvel korábban felfedezi az új-fundlandi vizeket. Hatalmas hullámok készülnek felborítani a karavellánkat, mikor megértem, hogy az ipari forradalom előbb és sokkal kevesebb zökkenővel is végbemehetett volna, ha a skizoid Kolumbusz helyett az angol arisztokrácia teszi először a tappancsát azokra a kokacserjékkel teli fövényekre. Cápauszonyok köröznék alig valamivel előttünk, mikor eszembe ötlük, hogy nélkülünk más színe volna az égnek, függetlenül a perihelikus távolság állandójától.

Nézzük a következő szillogizmust. Egy, a történelemben minden szétcsúszik. Kettő, a történelemben minden szükségszerű. És három, szükségszerű, hogy a dolgok szétcsússzanak. Ideje volt már, hogy pontot tegyünk a végére. Hogy kimondjuk az ítéletet, és lezárjuk ezt az egész dühöngő, gyermekes karnevált. Hogy megadjuk a Földnek az újrakezdés esélyét, még akkor is, ha magunk is sejtjük, hogy minden új kezdetbe beépülnek a korábbiak hibái. Az erőszak. A Lyme-kór. Az inkvizíció. A csecsemőhalál.

Zutty!

Az előbb majdnem elzuhantam. A deszkák igen csúszósak. Komiszak tudnak lenni ezek a hullámok. Amikor vízre szállsz, abban reménykedsz, úgy fogod érezni magad, mint egykor az anyaméhben. De amikor már legalább egy hete itt hánykolódsz, eszedbe jut az is, milyen érzés, amikor a kismacskát véletlenül a szennyessel együtt beszórják a centrifugába. Írtam erről egy mondókát.

*Indul már a centrifuga,
benne vétlen pici cica,
jaj, de miért ilyen fiira
ez a kimosott kis cica?*

Mit kaptam volna ezért O-Egyiptomban!

Örömteli, hogy legalább haladunk. Ha minden jól megy, hamarosan elérjük Franciaországot. Bevallom, furdal a kíváncsiság, vajon mi lett a gallokból a mutációt követően. Ludwig szerint a sajtipar leállása után össznemzeti öngyilkosságot követtek el. *Le fromage - c'est la mort.* Martin arra gyanakszik, hogy újra felfedezték maguknak a varietét, de előadások hiányában halálra itták magukat a nézőtéren. Szerintem mind Toulouse-Lautrecké változtak. Nyolcvanmillió, ecsetet szorongató törpicsek országává lettek, és most fejvesztve rohagnak az árkádsorok alatt.

Az iránytű, amit a fedélzeten találtam, nem működik. Csak azért mutogattam Ludwignak, hogy ne legyen ideges. Az ösztöneimre hagyatkozva kormányzom a Santa Mariát.

Lemegyek a kabinba, és elheverek a nyirkos priccsen. Nem tudom megkülönböztetni a gondolataimat azoktól a hagymázás képzelgésektől, amelyekkel az eddigi hajóút delíriumban fogant álmai ajándékoztak meg. Most éppen azt látom magam előtt - miközben két kézzel szorítom a párnát -, hogy ismét New Yorkban vagyok, a Negyvenkettedik utcán, ahol felvonulást tartanak a tiszteletemre. Nem is felvonulás ez, inkább díszszemle. A bal és jobb oldalamon két sorban, ameddig csak ellátok, azok a nők állnak, akiket még a kilencvenes években sikerült becserkésznem. Futó kalandok voltak, de az érdekes az, hogy, mint később kiderült, utólag mindegyikből divattervező lett.

Mindegyikből.

Nem mintha értettek volna hozzá. Emlékszem például, az egyik randin az a vörös, úgy rémlik, Claudíanak hívták, azzal hengegett, hogy magára tekert egy sálat. Igen, *magára tekert egy sálat*, és ettől trendinek érezte magát. Augusztus volt. Úgy fürkészte a reakciomat, mintha legalább a kémiai Nobel-díjra tartaná magát érdemesnek. Erősen vissza kellett fognom magam, hogy ne böffentsem fel a frissen elfogyasztott homársalátát, de kibírtam, és mint arról a szállodai szobában ismételen meggyőződhettem, nem is döntöttem rosszul. (Abban az időszakban a gyűlöletnél csak a kéjvágyam volt erősebb.) A sálat még reszelés közben sem vette le magáról. Mit tesz isten, néhány évvel később, alig két sarokra attól a bántóan exkluzív étteremtől, ahol elkápráztattam a dumámmal, megláttam a boltját. A friss *branáját*.

És nem ő volt az egyetlen. A többiek is mind kitaláltak valamit. „Szerinted megy a zöld magas sarkú ehhez a blézerhez? Jaj, *ugye, hogy megmondtam!*” „Mit szólnál hozzá, ha a kalapomba *szélforgókat* tűznék? Remek ötlet, nem?” És ezek aztán mind meggazdagodtak a kis ruházatkodási projektjeikből. Nagyon leleményesnek érezték magukat, de kíváncsi lettem volna, mennyire találékonyak, ha a retiküljük nélkül kirakják őket a Góbi-sivatagba.

Most itt döglődöm egy dohos, egyre levegőtlenebbé váló raktérben, csak néhány korhadt deszka választ el attól, hogy elmerüljek az Atlanti-óceánban, és ezekről az ostoba nőszemélyekről ábrándozom. Megannyi kölyökállat, gömbölyded fej, butácska, botoxtól felpuffadt mosoly. Az én kis divattervezőim! Minden hibájuk és fogyatékoságuk ellenére muszáj újra és újra megkérdéznem magamtól: hát nem aranyosak?

A VISZOLYGÁS MORFOLÓGIÁJA

Felhangzott a tanítás végét jelző csengő. A roskadozó iskolaépületből, mint egyfalkányi copfos hörcsög, gyerekek özönlöttek ki. Visongva indultak hazafelé, de miután felszívta őket a környező utcák áttetsző lepedéke, mégis maradt egy, aki nem mozdult.

Egy bús és intelligens gyermek. Egy érzékeny fiú.

Ő nem sietett haza. A város sötétebb kerületei felé vette az útját. Már beesteledett, mire kis facipőjével elérte Whitechapel mosléktól bűzlő macskaköveit. Arcába húzta a csuklyáját, nem keltett feltűnést.

Elhaladt egy síkátor mellett, melynek homályos végében kurvák sikongattak.

Elment egy ablak alatt, ahonnan egy vajúdo nő kiáltásai hangzottak fel. A bábaasszony meleg vízért kiáltott.

Keresztülment a zaj és a mocskok városán, és figyelt az olfaktoriális ingerekre. A hangok nem érdekelték. A vér és az ópiumpipák illata vonzotta, a kiomló állati belsőségek savanykás szaga, amelyet a közeli vágóhídról sodort felé a szél.

Fekete lovas kocsí bukkan elő a semmiből, és állt meg mellette. Cserzett kéz nyúlt ki az ablakon.

- Jöjj, fiam! - szólt egy bang a fülke belsejéből. - Lépj be a birodalmamba!

A fiú engedelmeskedett. Együtt zötykölődtek az idegennel.

- Nem tűnsz idősnak. Mennyi lehetsz, tizenkettő? - kérdezte a férfi. Ráncos arcát vörhenyes redők borították. Egy idegen ország diakónusa. Élemedett kora ellenére sűrű, hollófekete baj ült a koponyáján.

- Tizenhat vagyok, uram.

- És mit keresel ezen a környéken?

Nem érkezett felelet. Csendben zötyögtek tovább.

- Nézd, fiam - kezdte az idős úr, majd előregörnyedt, a mozdulattól azonban kinyílt a kabátja, és egy véres szike landolt előttük a deszkákon. - Jaj, ezt gyorsan felveszem!

A fiú nem reagált. Némán figyelte a férfit, miként bajmóldzik a pengével.

A másik felsóhajtott.

- Fiam, én örököst keresek. Valakit, aki méltó a művem folytatására. - Felnyögött. - Jaj, valami nyomja az oldalam...

Elfordult, és igyekezett észrevétlenül megigazítani a mellénye belsejéhez rögzített hentesbárdot.

- Egy pillanat, elnézést.

Nyissz!

Az öreg lehanyatlott. A nyakából sugárban spriccelt a vér.

A fiú fölé hajolt. A kezében tartott borotvapengébe beleakadt egy kiszakadt artéria. Hosszú mutatoujja köré csavarta, ami most úgy száradt meg rajta, mint egy királyi pecsétgyűrű.

- Egy újabb imponzor - mondta a fiú, majd kinyitotta az ajtót, és kilökte rajta a holttestet.

Ezek a passzusok alapvetően fogják átírni a regény eddigi értelmét. Remélem, még üzemel a Gallimard, és nekik elküldhetem a kéziratot. Talán néhány remete kezeli még a nyomdagépeket. Fontos volna, hogy mielőbb megjelenjen a szöveg, az eredeti változat az új függelékkel

együtt, amit most fogalmazok. Érzem, hogy egyre közelebb vagyok a céloimhoz. Ez a könyv sokat adhatna az embereknek. Vagy bárkinek, aki olvassa. Aki tud olvasni. Talán érdemes lenne hangoskönyvben is kihozni?

Martin ma megkérdezte, hogy mit jegyzetelek olyan buzgón. Nem akarok vele erről beszélgetni. Fogalma sincs semmiről. Hogyan tudnám elmagyarázni neki, hogy Hasfi az új fejezetekben azért sokszorozza meg önmagát, azért állít fel Whitechapel szinte minden utcasarkán egy-egy hóbortos, jelentéktelen hasonmást, hogy a kísérletek végeztével létrehozza önmaga egy olyan variánsát, amely még *tökéletesen ártatlan*? És ez a tökéletes ártatlanság aztán magára veheti a többiek bűneit.

A bazaltból faragott úr szerint van esély a menekülésre. Állnak még az ősi templom falai, ahová betérhetnek a hívek. Egy másik ország határán lépnek majd át, és vérükkel fizetik meg a vámot. A vérükkel, és mások vérével. Ez imposztorok lemészárlása csupán egy másik, egy jelentősebb mészárlás előjele. Fegyvert ragad mind, aki él, mert sejti már, hogy ölnie kell, és szégyenkezni fog a tettei miatt. És a szégyen lesz a menekülésük.

Álmomban Hannah-val utazom a vonaton. A kocsi üres, se ülések, se emberek. Akár egy tehervagon. Összeveszünk valamin, próbálom vigasztalni, de hiába. Kétségbe esek, a vonat másik végébe szaladok, és elhúszom a tolóajtót. Minden rázkódik, mintha a vonat egy föld alatti terráriumban haladna előre, és víz venné körül. (Nem csoda, hiszen álmodom, és hajónk éppen baljósán örvénylő viharba került, ahogy az elmúlt négy éjszakán is.) Ugrani készülök, de fél kézzel még kapaszkodom. Odaszökken Hannah, és úgy tesz, mint aki szintén le akarja verni magát. Mintha a halál gondolata egy fertőzés volna, amit most adtam át neki. A pórusai megnyílnak - a szőrtüszők körül pitymallanak már a tüdőrák első jelei -, a sejtek kitérülnek a kór előtt, de nem lesz időnk kivárni a következményeket, mert abban a pillanatban, hogy ő ugrana, én már nem akarok meghalni. Azt akarom, hogy ő haljon meg.

Félálomban vagyok, két üveglap közé szorítva, amikor egy ihletett pillanatban megoldást nyer zaklatott látomásom. Már nem akarok meghalni. Azt akarom, hogy ő haljon meg. *Ez az előrejutás értelme.* De itt még nincs vége. Visszasüllyedek a tudattalanba.

Hannah fél lábbal kilép a nyíláson, a nyirkos szél belekap a ruhánkba, egy pillanat még, és ott lebeg a semmi fölött, de fél kézzel még mindig kapaszkodik belém. Ekkor valami megváltozik odabent, a gyomrom környékén. Elcsábulok a jóra, a jóságra, meglegyint az erkölcs acéllal csipkézett fátyla. Én is megszorítom a kezét, és minden erőmet összeszedve megpróbálom berántani. Nagy nehezen sikerül. Zihálva elterülünk a vonat alján, és azt mondom, nagyon, nagyon örülök, hogy megkapaszkodott bennem. Megmenekültünk. Mellettem zihál, odabújik hozzám. Ő sz hajának érintése, akár a rókaprém. Azt súgja: „Köszönöm. Köszönöm, királyom.”

Kinyitom a szemem. A többiek sehol. Biztosan a fedélzeten vannak, és erőt gyűjtenek az alváshoz, hiszen holtfáradtan az ember még elaludni sem képes. Mégis arra gondolok, hogy mesterkednek valamiben. Valamiben, amihez nekem is közöm lehetne, de nincs, valami, amiből kihagytak, talán szándékosan, talán mert nincs erőm felkelni a priccsről. Lehunyom a szemem, és hagyom, hogy újabb szellemek szökjenek ki a szelencéből.

Deres fény terül a délutánra, az este közeledtével kitarják szárnyaikat a baglyok. Hatalmas, finom textúrájú uszonyok táncolnak a habokban.

Láthatatlan felhőcske vagyok. Felfúvódott dzsinn vagyok, aki kilesi az emberek titkait.

Az a másik személy, akire most gondolok, jelentéktelen. Egy senki, nevenincs ornamens közös múltunk boltívéhez. Egy kifakult szegély csupán, amely mögé nyúlva mozgékony anyagot tapint a kéz.

Álmodtam, doktor úr. Visszavonták a *venia legendimet*, és felvágtam az ereim. Megpróbáltam eltűnni, felszívódni. Ne is kérdezze, tudom, hogy mit akar kérdezni. Tudja mit, dugja fel magának a nagy, fallikus kérdéseit. A nagy, bikacsökszerű intonációját, a nagy moltobenével, a nagy fianchettókkal, az üres hetedik szólamokkal. Nyomja bele a seggébe, vagy vájja ki az egyik szemét, és temesse bele az üregbe, amit hallani akar!

Lehet vajon nagy, hosszan tartó gravitációja valaminek, ami önmagában súlytalan? Lehet színe, trónja a spektrumon valaminek, ami nem ismeri a rezgésszámokat?

Felpillant, és észrevesz. Nem vádló a tekintete, de nem is közömbös. A szakállát babrálja, és kihúz belőle egy nyulat. A nyúl megszólal.

„Nagyot robbant a *bomhcsi*, nem igaz?”

írni kezdek. Elegem van a versekből, inkább kisprózákat gyártok középkorú férfiakról, akiknek banális okok miatt tönkrement az élete. Depresszió, magány, fájó ízületek. Gyűjtőnéven: öregség. Amikor megvonták tőlem a *venia legendit*, ahhoz se volt erőm, hogy az éjjeliszekrényről elvegyem a gyógyszereket.

Fogalma sincs róla, hogy milyen érzés volt, doktor úr. Most írni kezdek, hátha el tudom mondani.

Ámde ahhoz, hogy írjak, először nyelvet kell találnom a prózámhoz. Egy nyelvet, amelynek főneveit a mennyből, igéit a pokolból kölcsönözték. Ez lesz az én nyelvem.

Mióta hánykolódunk a semmi közepén, várva, hogy nyomorúságos lélekvesztőnket hatalmas, mélytengeri csápok zúzzák szét egyetlen suhintásukkal? Szerencsére a csípsz mellé még csípős szósz is találtunk a fedélzeten, amitől úgy könnyezünk, mint a harmadnapos szamarak a Vénuszon. Nézzük a tengert, a hullámokat, és megfigyeléseket teszünk az áramlatokkal kapcsolatban. Mint az egyik fedélzeti szakkönyvből utólag kiderült, egészen találó észrevételeink voltak. Az embert próbáló hetek alatt lényegében megfejtettük az árapály mozgásának fizikáját, gondolatban dinamikus modelleket hoztunk létre, plusz, amikor egyedül maradtam, amphibrakiszbán néhány hőskölteményt is kiókumláltam a magam szórakoztatására.

Fürkésztük a csillagos égkaréjt. Méricskeltük, becsléseket tettünk, osztottunk-szoroztunk, de végül, félretéve az irracionálisnak tetsző megfejtéseket, megállapodtunk abban, hogy ez a terebélyes látószög, ennek a héjas termésnek a külső rétege, melynek mi csak szottyadt csumái vagyunk, nem lehet messzebb pár száz méternél. Kétszáz méter, jóindulattal. Jelent ez valamit? Semmit sem jelent. A szél alig fújdogál, a nap fukar istenek takarékkizzója csupán, és komolyan eltöprengtem azon, vajon nem változott-e meg a Föld mágnessége.

Nincsenek részletek. Csak víziók vannak, mindent átfogó, egymással perlekedő, pasztellszínű víziók.

Az éj közel volt. Tapintható. Érezhető. Az éjszakát, az űrt, a csillagokat lélegeztük. A fekete forróságot lélegeztük akkor is, amikor a fedélzeten vacogtunk, vagy a raktérben gubbasztottunk, álmatlanul görnyedve az átnedvesedett deszkák fölé.

A gyerekkorról álmodom. Két boldog szülő mosolya - az idill lepkeszárnyai.

Az éj lobogója suhan mögöttünk, a nagy zászló, csak mögöttünk, nem fölöttünk, mert az éj lobogója nem a csillagokkal pettyezett feketeség, amelynek láttán, azt hiszem, mindannyian ugyanarra gondolunk: az első coitusra a homályos fáskamrában. A kíváncsian szemlélődő pincebogár-családra a sarokban. De az éj lobogója más. Riadt henteslegények rajzanak keresztül a horizonton. A lengőbordái között megsebzett nap odafent egyre csak gennyedzik. Emberarcú, lándzsákat rázó sáskák készülődnek egy idegen föld partjainál.

Ahhoz, hogy tisztázzunk néhány dolgot magunkban, nem árt az elszigetelődés. És hol lehetne jobban elszigetelődni, mint egy hajón? A hajó egy mozgó sziget, egy imbolygó sárgöröngy. Az előttünk csapkodó hullámok fodraiból olykor dögölt szivacsok agglomerációi tűnnek elénk.

Undorodom a hajóktól. Az sem segít, hogy egyre büdösebbek és morcosabbak vagyunk. Úgy számolom, már két napja nem szóltunk egymáshoz. Karl néha vartyog valamit, utasításokat ad, általában akkor, amikor semmit se látni a fedélzeten, és különösen komisz hullámok próbálják felborogatni a teknőt. Ilyenkor szó nélkül engedelmeskedem, és ellenőrzöm a fővitorlát. Nem tudom, pontosan mit kell rajta ellenőrizni, de megteszem. Hogy Martin nem rágta szét álmában az árbocot? Hogy néhány kamikaze-repülőhal nem szaggatta-e keresztül a vásznakat?

A lényeg, hogy a hajó egyelőre még egyben van. Fogalmam sincs, hogy lehetséges, de még mindig élünk.

Remegő ujjakkal veszem kézbe a salátává göngyölödött papírlapokat. Hasfi történetének függeléke. *Apokrifok a vágóhídról*, ez lesz a címe. A sorok között egy unortodox anatómia vázlata. Egy felbontott test, melynek tagjai kupaktanácsot rendeznek. A részek az egész bocsánatáért esedeznek.

A SZÉGYEN MORFOLÓGIÁJA

A fiú aláereszkedik az ópiumbarlangba. A hallgató kínai hellyel és pipával kínálja, de ő rá sem hederítve a terem hátsó vége felé igyekszik. Elhúzza egy függönyt. Kinyit egy ajtót. Lemegy egy

lépcsőn. Végigmegy egy folyosón, majd elér egy újabb ajtóig. Ide már nem ér el a pipafüst. Belép a kínzókamrába.

A nő megkötözve fekszik a fémasztalon. Mellette tálkákban szunnyadnak a belső szervei. Vérben áznak, és alig felismerhetők a transzírozástól, de a fiú tudja, hogy melyik hova tartozik. A nő még életben van.

A fiú tudja, hogy mi tartja életben. A halántékához csatlakoztatott két, váltóáramú kábel, az elektrolízis, de még valami más is, egy titokzatos erő, ami a szobában lüktet.

Végigtekint a falon függő arcképeken. Imposztorok.

Megannyi Hasfelmetsző, megannyi kor, megannyi lehetséges és valós történelem. Egy üres folt a világ kirakósában, ahová egyedül ő illeszkedik. És most készen áll rá, hogy elfoglalja a helyét.

Előrelép, felhúzza egy gumikesztyűt, majd végigsimítja a nő homlokán. Helybéli prostituált, második generációs Mary fané Kelly. Nem az a kimondott szépség, de a petefészke legalább rendben van. Legalábbis nem volt tele cisztával, mint az előzőnek.

Talán érdemes megmenteni.

Az árnyak közül még két alak lép elő. Most már hárman vannak a felnyitott test körül, fiatalok és erősek. Munkához látnak. Négy és fél óráig tart, amíg betömökdik a szerveket a helyükre, visszaállítják a vérrellátást, és összevarrják a megkínzott bőrt.

Figyeld az eget, mert közel az idő. Csendesebben alszunk, mint kagylók a vízben, némán pulzálunk, ahogyan a meghibásodott szatellitek a fejünk fölött. Vajon milyen a hangulat a Nemzetközi Úrállomáson? Szaporodnak-e még a fémvázon megtapadt, kóbor medvéállatkák?

És közben az egyre biztosabbá váló tudás. Megértettem, hogy sosem fogsz úgy látni, ahogy én látlak téged. Hogy ti ketten sosem láttok olyannak, amilyennek magamat látom. De egyszer, egy szép napon ők talán végre úgy majd látnak minket, amilyennek mi látjuk magunkat, és mi is azt látjuk majd bennük, amit csak maguk elől rejthettek el.

A távolban hegygerinc, azon túl hatalmas, kínnal teli hússilók, bennük átható massa fortyog, füstje a vidék fölé terül. Hangtalan szivattyúk

dolgoznak a fémhengerek mögött.

Egy szimulációban ülök. Odakint csicseregnek a madarak, ránk süt a lángoló nap hosszú, üveges sugaraival, felhők csinosítják magukat az estéhez. Korhadt fű hajladozik, alattunk mésszel telt talajvíz csobog.

O is itt van. Megismerem, bár megöregedett, mióta utoljára láttam. Mind megöregedtünk. A szeme helyén lehúzott rolók: héjak, amelyekre szénnel vésték a tagadás jelét. A szemhéj alól - mint egy túlsütött palacsinta, olyanok ezek a héjak - vér szivárog. Rengeteg juharszirup az olajbarna szénhidráttölcsérek fogságában. Csorog, bugyog a bíbor nedű.

Vér. Az ő vére.

Miért varrták be a szemét, doktor úr? Most mondja meg, miért látom az álmomban azt, hogy ez a régi barát, ez a senkinek se haverja, ez a playboy ott áll előttem, bevarrt szemhéjjal, és azt mondja: „Segíts. Segíts.” Mondja meg! És közben legyen dialektikus, térjen ki a szemhéj összevarrásának ödipális vonatkozásaira, a könnyek fertőjére, a hallgatás neuralgikus igazságára. Most mondja meg, mondja meg, hogy mit gondol erről az egészről!

A háború után volt a legrosszabb. Kínos kihallgatások az egyetemen. Mintha hadbíróság előtt álltam volna. Hiába vannak kötélből az idegeim, ennyi bunkó láttán még nekem is remegett a térdem. Jaspers nem is vádlón, inkább szánakozva figyelte a mozdulataimat, miközben a titkár szorgosan gépelte a jegyzőkönyvet. Mondanom sem kell, tele van tárgyi tévedésekkel. Például soha nem mondtam olyasmit, hogy „annyit bánkódok, mint egy szamarkandi marhapásztor”, vagy azt, hogy „ha jóvátehetnék bármit is a történelemből, higgyék el, nem haboznék”. Fogalmuk sem volt róla, hogy miről beszélnek.

A zsiráfok nyolcvanhetedik generációjáról úgy hírlik, a helyes úton járnak, sem hazudni, sem csalni nem képesek. Egyszerűen azok, amik. Bűn csillan a zsiráfok duzzadt ajkain. Smaragdzöld szemük párbajra hívja a felhőkön áttörő, kósza napfényt. Patáik dobogása lágy zöreje a sár népének. A fej a lombok között habzsol, a száj friss magvat ropogtat, a szem a távolba réved. Kis hajónkon mennyi zsiráf, mennyi baktérium a zsebünkben? Hányán maradtak még vajon, akik nem is tudják, hogy fogadásunkra gyűlnek a pincék, házak mélyén, kibélelt kriptáinkban már rólunk álmodnak, és szájukat résnyire már ki is nyitották diabolikus ostyaszirmaink előtt?

És ha egyszer partot érünk, bosszút állok azon a rögtönítelő bíróságon. Kihantolom a sírjukat, és két kézzel fogom szétmorzsolni a csontjaikat, aztán a törmeléket belesütöm egy nagy húskenyérbe, amit odavetek egy lesóványodott vaddisznó populáció utolsó tagjai elé.

A változás korát éljük. Persze mit sem tudtunk volna kezdeni a modern technológiával, mégis szimbolikus jelentősége van, hogy atomjégtörő helyett egy négyszáz éves gyufásdoboz replikájában iparkodunk hazafelé. Most, hogy eltűntek mellőlem a masinák, valahogy hiányozni kezdtek. Más volt mindez a hangárban, ahol már repülőket sem szereltek össze. Régen itt dolgoztak a zsiráfok, nyomorult patáik vagy elsárgult fogsoruk között forrasztópákával, hegesztettek, illesztettek, polírozták a könnycseppszépségű, krómacél elemeket. Régi elhatározás és hosszas tervezés előzte meg, hogy ilyen állatokat alkalmazzanak a hadiiparban. Számtalan ellenvetés merült fel, a próbák azonban meggyőzték a kétkedőket. Almaimban én voltam az üzemvezető. Én felügyeltem ezeket a nagyra nőtt, buta növényevőket, ahogy a folyamatos salátazabálás szüneteiben hipp-hopp összeeszkábálnak néhány robbanófejet. Ezeket a huszonegy inches csúzlíkat a *Kriegsmarine* is megirigyelte volna.

De a háború véget ért. A hely kiürült. Néhány acéllemez, ha belekapott a milleniumi kapukon beáramló, embertelen huzat, megmozdult, és fülsiketítő hanggal végigkaristolta a hangár vasburkolatát. Más semmi, csak visszhang és a szag, az állatkerti szag. Nem is volt olyan kellemetlen. Én már egészen megszoktam.

Különben is, kinek a füle süketül, milyen lény dobhártyája dagad öklömnyi gumilabdává? Ki fél a színektől, az ítélettől, a bíróságoktól, és ki fél Jasperstől, aki mégse több egy frusztrált, dagi fiúnál? Ki festi meg mindehhez, az elázott kontinensekhez, az árván maradt lelkekhez a megfelelő időt, a perc alaprajzát?

Érzem magamon egy idegen akarat tekintetét. Érzem, ahogy a túlparton valaki már csak a jöttünkre vár.

-

Utálom a gépeket. A csattogást és a hidraulikát. A hajlít- hatatlan páncélborítást. A csavarmenetek helyét, amelyek, mintha be nem gyógyult szemek volnának, alig várják, hogy szikrázni kezdjenek.

Nehéz erről többet mondani. Megőrjít a tiktakolás, a bináris logika, az androidok tettetett együttérzése. Az üvegszálakból épített hidak,

amelyek soha nem szakadnak be, az elektronmezők, amelyeken buján kergetőznek egymással a cserfes atommagok. Két inga remeg egymás felé, az egyik pozitív, a másik negatív töltéssel rendelkezik. Ha összeérnek, izzik körülöttük a levegő. Mint egy bimbózó szerelem. „Maga is itt száll meg?” „Úgy érti, ebben az elhagyatott, útszéli fogadóban, melynek bárjában most ketten ücsörgünk?” „Igen. Én itt töltöm az éjszakát.”

És még jóval többet, a következő, az azutáni, és a végtelen éjszakát. Nincs komornyik, a gondnok elaludt, a denevérek a kémény mögötti üregekben szunnyadnak, összefonják maguk előtt rojtos kacsójukat. Bírom őket, de nem hallgatnak rám.

Azért vagyok itt, mert keresek valakit. Valakit, aki eltűnt, és a távozásával kapcsolatban ellentmondásos híresztelések keltek szárnyra. Néhányan látni vélték, ahogy iszamós, hínárlepte falak között süpped el. Mások azt rebesgették, hogy köddé vált. Keresek valakit, és az a gyanúm, hogy ezzel a barátaim is így vannak. Mindannyian keresünk valakit, egy ember alakú ködfoltot, egy árnyékot valahol a hátunk mögött, egy polaroidot a szobában, amelyet épp most hagytunk el, és amelynek örökké bezártuk az ajtaját. Amit keresünk, nincs előttünk. De nem található már bennünk sem.

A bolygó elvész, mint gombszem az összedőlt ház törmelékei között. Nem marad más, csak a szellem pánspermikus utaztatása. A magam részéről azt remélem, hogy az én legbecsesebb gondolataim valahol a Paaliaq és a Tarqeq között lelnek majd végső nyugalomra, a retrográd mozgás színekkel teli csöndjében, létrehozva a létezés egy új minőségét. Tegnap megkérdezte tőlem Martin - ha tegnap volt egyáltalán -, hogy miért van egyáltalán *valami*. Megfeledkezett magáról, és az orrát túrta. Miközben erősen megnyomta a „miért” szót, egészen elmerült a hüvelykjére tapadt kékes zselé tanulmányozásában.

Nem először gondolok arra, hogy Martin jobban tette volna, ha sámánnak áll. Vagy televíziós jósnak. De ebben a pillanatban mégis ráérezett valamire. „Miért?” És miért éppen „valami”?

Lassított felvételen követtem, ahogy az a hüvelyk a száj felé mozdul. A száj felé, amely a gondolattal folytatott vitájában éppen nyeresre állt. Odafönn vijjogott valami, amit csak szerettünk volna eltévedt sirálynak hinni. Néztam, ahogy a zselé csigalassúsággal halad Martin ajkai felé,

elképzeltem, ahogy eléri a nyelvet, a szápadlást, egy percre ide-oda csúszkál majd a fogak között, míg végül lecsúszik a garaton, és...

De végül nem ez történt. Martin felpillantott, és azt mondta: „Kéred? Neked adom.”

Meghatódtam. Embert próbáló körülmények között, örök szürkületben, lüktető kisaggyal hajózatunk a tengeren már mióta, és ennek az embernek, ennek a máskülönben olyannyira önző húscsomónak egyszer csak eszébe jutottam. Hogy megosztja velem azt a keveset, amit kikapart magának.

Csak arra emlékszem, hogy a következő percben már Ludwig is mellettünk állt. Kimentünk a hajó orrába, és Titanicosat játszottunk. Az egyikünk egészen előredőlt, kitárva a karját, a hullámok fölé, miközben a másik kettő oldalról tartotta. „Szívem immár röpdülni kész.” Mennyit nevettünk!

És aztán az alvás. Az álmok, amelyekben egy hajón utazunk, és egy hajóról álmodunk. Almok arról, hogy valaha mások voltunk. Almok New Yorkról, de álmok máshonnan is, más országokról. Almok a sivatagok mélyéről. Megannyi utazás a világ tájain. Tüdőszanatóriumok. Felforrósodott fegyverrendszerek a fürdővárosok sikátoraiban. Síparadicsomok és tengerpartok, ahol víz helyett koktéllal teli medencékben fürdünk.

Valami, amit elvesztettünk, és amit azóta is hiába keresünk.

És a látomások végén, megannyi emelkedő-süllyedő, pulzáló folyosó végén egy zárt, tömör fal, rajta az örökké váltakozó betűkkel, az üzenettel, amelynek szavai, akárcsak a gondolatok, folyamatos mutációk. A jelentését csak egy pillanatra lehet kivenni.

„Többé már nem vagy fogoly. Ideje sietned. Testvéreid még lélegeznek” - szól az üzenet. Alatta ott az aláírás, amit már nem lehet elolvasni.

A partszakasz lélegzik, mint egy kinyújtott hátizom. A pengeéles sziklarengeteg süllyed és emelkedik, a hullámok felé hajol, felfúvódik. Gulliver még életben van, noha tízezer év alatt jócskán lakmározott rajta a természet. Pikkelyes bőrét hínár és kavicsok borítják. Egy acélkolosszus rücskös körmű lábujjai. Boreász csak lassan halad a munkával. A hajóról nézve lenyűgöző térélmény. A felhők, a bazalttornyokkal és a csillapíthatatlan hullámverés ormótlan torlaszaival, valódi ég és valódi látóhatár nélkül. A mészköves falak kokainmezők. A köveken meredező kórók egy ásványos ízvilágú szőlőkért küszöbét jelzik. A zenit mostanra megfeketedett sirályraj. Katexokhén szárnyasok zúgnak keresztül az ég porcelánján.

A tenger legtávolabbi pontja egy világítótorony, amelynek nyitott kapuján időről időre döglött delfineket sodor be az ár. Az előtérben, a roskatag acéllépcső lábánál és az épület körül már vagy ötven tetem oszladozik észrevétlenül. A hely elhagyatottnak tűnik.

A koordinátái é. sz. 350 54' 39.1118", ny. h. 750 39' 54.6282". Magassága negyvenkét méter, felszerelése kezdetleges, leszámítva az apokromatikus refraktort, amit még a múlt század nyolcvanas éveiben szereltek be. A delfintetemekből kiváló mikroorganizmusok és a sziklákon növekvő moha sajátos szimbiózisa egyfajta szuper mohát hoz létre, amely sűrű rétegekben fonja körbe a torony meredek oldalait. Ha valaki kezdettől fogva figyelemmel követi a burjánzás folyamatát, könnyen kiszámíthatja, hogy ebben a tempóban a moha egy-két év múlva bekebelezi az épületet, megvalósítva ezzel a gótika álmát, egy olyan építészetet, melyben már kizárólag a kontúrok nélküli természet ad törvényt.

Ám a torony nem lakatlan.

Az életben maradtak a legkülönbélebb helyeken vetették meg lábukat, és a kíváncsi madárszemek olykor a legelhagyatottabbnak tűnő épületek ablakain behajolva találkoztak a pillantásukkal. A maroknyi

emberi közösség tagjai elhagyott olajfúrótoronyok kabinjaiban, sarki kutatóállomásokon, levegőtlen bunkerekben, dzsunglek és sivatagok mélyén igyekeztek védekezni a kistestű ragadozók ellen, luxusvillák pánikszobáiban küzdöttek akut epilepsziás rohamaikkal, vagy éppen sarkvidéki, magukra hagyott iglukban bíbelődtek a termosztátjaikkal.

És az efféle világítótornyokban. Tucatnyi hasonló állt a francia partok mentén, melyekbe minden hájjal megkent túlélők fészkeltek be magukat, remélve, hogy mindaz, ami eluralta a kontinenst, nem merészkedik át a tengeren. Egyeseknek több, másoknak kevesebb idejük jutott a menekülés megszervezésére. Volt, aki magával tudta vinni egy-egy hozzátartozóját, és volt, aki még a gyerekétől is annyira rettegett, hogy páros lábbal rúgta le a csónakról, mikor az beszakadt körmű kezecskéjével megkísérelt felkapaszkodni rá.

Európában az életöszön és az altruizmus aszimmetrikus viszonyba kerültek egymással. A testeket emésztő kór és az új formák mindenhol a helyi génállományok és neuropszichológiai tényezők mentén alakultak ki, de az összehatás ugyanolyan végzetes volt, mint az Államokban. Az emberi tényező felfüggesztése jellemezte az új, átmeneti kort. Akik valami csoda - és az immunitást biztosító kromoszóma-rendellenességek - folytán mégis megmaradtak, mentális petrifikációban nézték végig, mi zajlik körülöttük. Mi történik az utcával, ahol éltek. Az emberekkel, akiket ismertek és akiket nem ismertek. Mi történik a szomszéd nénikkel és bácsikkal, és mi megy végbe a saját otthonaikban. Aki tehette, menekült. És a lágyan pulzáló káosz, a percepció eszméletvesztéssel fenyegető dermatitisze, a hús áradása és halála közepette, ahogyan ez lenni szokott, akadtak még szökésvonalak.

A világítótorony lakója szerencsés volt. Neki még szöknie sem kellett. Léon Ambard-nak hívták, hetvennyolc éves volt, és az elmúlt negyven esztendő alatt csak egyszer hagyta el a szigetet, akkor is tévedésből. A hivatal fölöslegesen hívta vissza, mikor összekeverték a nevét egy korzikai kollégájával. Csak fél napot tartózkodott a kontinensen, amíg az egyik járőrhajóval vissza nem vitette magát.

Léon már a katasztrófa előtt is itt élt, megszokta a magányt, a sötétséget. Mindent tudott a hullámokról. Hallgatta őket, és megnyugodott. Fogalma sem volt róla, mi zajlik a világban. Fogalma sem

volt semmiről. Arról sem töprengett, miért maradtak el az utolsó években a hajók. Az irdatlan konténerekkel zsúfolásig megpakolt, futballpályányi uszályok. Az áramvonalas luxusjachtok. A kétszemélyes vitorlások. Nem foglalkoztatta, hogy mindez hova tűnt.

Még az sem keltett benne gyanakvást, hogy egy januári reggelen miért némult el végleg a rádiója. A munkája része volt, hogy időről időre egyeztessen a parti őrséggel. Amíg ő negyven éve volt a helyén, addig a túlparton lévő rádiónál tizenhét különböző ember váltotta egymást. Volt, aki csak egy hónapig, de volt olyan is, aki hat évig görnyedt a mikrofonja fölé. Léon, noha személyesen egyikkel sem találkozott, mindegyikükre pontosan emlékezett. Talán az öregség tette, de Léon nem esett kétségbe a kapcsolat megszakadása után. Olyasféle hibát sejtett a dolog mögött, amivel neki egyáltalán nem kell foglalkoznia. Majd a parton megoldják a dolgot, ha valaki újra beszélni akar vele.

Ez épp egy nappal azután történt, hogy Franciaország, az egykori *grande nation* a populációja mintegy négyötödét elveszítette. Mint egykor a háborúban, a Párizs körüli autópályákon ezúttal is óriási dugók alakultak ki, és a feldühödött emberek közül sokan még azelőtt végeztek egymással, hogy a mutáció kifejthette volna hatását. Ennek már négy-öt éve is lehet, bár Léon nem emlékezett pontosan arra a reggelre, amikor megszűnt az adás, elvégre erről a helyről még az évszakokat sem volt könnyű követni.

A következő reggelen is bekapcsolta a rádiót, és elmondta, amit kellett.

Központ, itt a 67-es kilátó. A levegő tiszta. Nincs jelentenivalóm.

Léon szerint még akkor is „tiszta” volt a levegő, ha már vastag pamlagokban gyülekeztek fölötte a viharfelhők. Akkor is „háborítatlan” volt a tenger, ha a hullámok a szobája ablakát nyaldosták. Egyedül akkor mondta, hogy „beborult”, ha odakint már villámlott.

„Nincs jelentenivalóm” - mondta azon a reggelen is, majd türelmesen várakozott. Most kellett volna megszólalnia a vonal túloldalán Lafitte-nek. Az orrhangú Lafitte sosem volt túlságosan barátságos. Az elődeivel Léon mindig váltott néhány szót, de Lafitte erre nem mutatott hajlandóságot. Mit is mondhattak volna egymásnak? Mit mondhat neki egyáltalán bárki is a kontinensről, amit nem árultak el neki a szelek és a hullámok?

Szinte fel sem tűnt neki, hogy ezúttal senki nem felel, noha ilyesmire eddig még egyszer sem volt példa.

Központ, itt a 67-es. Vétel.

Semmi. Csak a hullámok. Madarak vijjogása. Fénytörés.

Léon visszatért a napi teendőihez. A térképeit nézegette, zenét hallgatott, kitakarította a szobáját, majd tornagyakorlatokat végzett a szőnyegen. Elkészítette az ebédjét, aztán szunyókált egy kicsit, később pedig csak üldögélt a fotelben, és hallgatta a kinti világ zúgását. Felidézte gyerekkori tanulmányait a föld őstörténetéről, és elképzelte, hogy több millió évvel visszautazik az időben. Arra gondolt, hogy ő az első ember, és rajta kívül csak hatalmas testű szárnyasok és hüllők lakják a vizeket és a földet.

Lassan lement a nap.

Este hét órakor, a szokott rutinjának megfelelően, újra próbálkozott a rádióval. Majd másnap reggel, és másnap este is. Egy héten keresztül minden nap kétszer megkísérelte felvenni a kapcsolatot a parttal, sikertelenül. Aztán abbahagyta. Másfél hónappal később próbálta meg ismét, de miután ezúttal sem kapott választ, végleg felhagyott a dologgal.

Még tíz évre elegendő konzervélelem és ivóvíz volt az alagsorban. Éjfélkor ellenőrizte, hogy működnek-e még a jelzőfények, kitisztította a ködkürtöt, olykor ránézett a világító torony egyéb berendezéseire. A sziklák közé telepített kisebb generátort eddig még semmi sem rongálta meg. A fizetése évtizedeken keresztül gyűlt egy bankszámlán, de sosem foglalkozott vele. Felmenői már nem éltek, családja nem volt. Arra gondolt, hogy egyszerűen megfeledkeztek róla, máskülönben a kontinensen minden megegy a maga útján.

Csak egyszer akadt nem várt tennivalója, amikor a vihar betörte a lépcsőház egyik ablakát. De nem jelentett gondot néhány farostlemezzel lezárni a rést. Az üvegdarabokat kirakta a szobája padlójára. Azóta minden reggel újabb és újabb mozaikokat készített belőle. Cserepek, amelyek százötven éven keresztül szívták magukba a napfényt és a párárt. Másfél hüvelyk vastagságú üveg, amely a tenger illatát őrzi.

Léon szerette az illatokat. A tenger szagát, amelyben a szárazabb reggeleken ott érezte a kukoricaét is. Ott érezte a zsávolyzubbonyos emberek izzadságát, a sült kenyér és a napfény illatát. A vaj, a növekedés és bomlás szagát.

Megbarátkozott a gondolattal, hogy ha senki sem jön érte, akkor többé már nem fogja elhagyni a tornyot. Úszni, még ha elég erőt is gyűjt hozzá, kész öngyilkosság. Az első hullámok visszavetnék, és szétzúzná magát a sziklákon. Nem mintha gondolt volna a távozásra. Jól érezte magát itt, a toronyban, elvégre ez volt az otthona.

Am a hetek óta szokatlanul sűrű fátyolködön keresztül ezen a reggelen Léon megpillantott valamit. Egy karavella bukkant fel a láthatáron. Hosszú idő óta most először ötlött újra az eszébe, milyen régen nem látott a közelben hajót. Hiszen nemcsak a rádió csödlött be, de a tengeri forgalom is teljesen megszűnt. Eleinte még sokat üldögélt a távcsöve mellett, de minden alkalommal, amikor már úgy vélte, hogy ki tud venni egy mesterséges formát a távolban, hamar be kellett látnia, hogy csupán délibábról volt szó.

Most azonban történt valami. A bárka már olyan közel ért, hogy szabad szemmel is jól ki tudta venni. Léon elővette a kisebb kézitávcsövét. Nem kísértethajó volt, hiszen ki tudta venni a három alakot a fedélzeten. A hajó utasai talán nem is érzékelték, milyen közel sodródtak a világítótorony körüli zátonyokhoz.

Léon maga is meglepődött, hogy megörült az idegeneknek. Talán mégiscsak jó volna beszélni valakivel. Mégiscsak történnie kellene *valaminek*. Jeleznie kéne, hogy életben van. Hahó! Tudatnia kellene a hajó utasaival, hogy az elfeledett 67-es világítótoronyban ő még mindig itt van, több mint négy évtizede, és tartja a frontot.

A levegő tiszta, a tenger háborítatlan. Nincs jelenteni- valóm.

Már azon volt, hogy annyi év óta most először bekapcsolja a jelzőfényeket. Keze a kapcsolón, de egyelőre nem nyomja meg. Túl nagyok a hullámok ahhoz, hogy egy ilyen rozoga teknő biztonságosan kiköthessen. A torony lábánál van egy móló ugyan, de azt kisebb csónakokra méretezték. Egyébként is, mi a fenét keres az a három alak egy *karavellán*? Nem látta a hajón a parti őrség ismerős jelzését, és nem látott zászlót sem. Nem, ez nem a parti őrség, és nem kereskedelmi hajó, de az is hétszentség, hogy nem kalózkod - mikor jártak utoljára errefelé *kalózkod*? Egyáltalán, miért járna bárki is több száz éves hajóroncsokkal? Ilyen bárkákkal manapság legfeljebb múzeumokban találkozhat az ember.

Kik ezek?

Léon lehunyja a szemét, és a nyitott ablaknál állva mélyen beszívja a levegőt.

A tenger illata. A sült kenyér illata. A gyerekkor Rouen külterületeiben, ahol a házuk egy saroknyira volt a pékségtől. Kitaposott ösvények. Tükörsima pocsoltyák. Sárgálló mezők napraforgókkal, ártalmatlan bogarakkal, fellazult, humuszos földdel. Az iskolatársaival sokszor rendeztek futóversenyt, és futás közben a lábuk gyakran bokáig belesüppedt a talajba.

Kissé megroggyant az időérzéked, öreg cimbora. Hiszen már évek óta nem ellenőrizted egyik berendezést sem.

A sült kenyér illata. A távolban vöröslő dombok. Tíz perc hazafelé, alig tíz percre volt az otthonuk ezektől a földektől. A szülei nem vonták kérdőre, miért maradt kint olyan sokáig. Jó gyerekek voltak, jó szülőkkel. Az életük egyetlen szombat délután, amikor mindent átjárnak a könnyű illatok. Semmiben sem szenvedtek hiányt, kemény vánkos volt a fejük alatt, és megelégedtek a nyelv funkcionális használatával.

Elfeledkeztél a berendezésekről. Elfeledkeztél a szárazföldről. Mindenről. Nem gondolod, hogy már késő?

Léon Ambard vagyok, francia állampolgár. Hiszem, hogy sosem késő. Hiszem, hogy ami egyszer volt, újra eljöhet. Idős vagyok, megöregedtem, de még nem mondtam le semmiről. A munkámat negyven éven keresztül lelkiismeretesen végeztem. És most szeretnék hazamenni.

Odamegy a berendezésekhez. Tétova mozdulattal a reflektor kapcsológombja felé nyúl. Azok a fickók biztosan felvonnák. Kell, hogy jusson neki is hely a fedélzeten, nincs messze a part. Ha nem tudnak kikötni, hát istenem, majd beveti magát a vízbe, és ők leeresztenek egy kötélhágcsót, amiben megkapaszkodhat. Igen, biztosan meg tudják csinálni, csak előbb vegyék észre. Tudniuk kell róla, hogy ő, Léon Ambard, itt van, és számít rájuk.

Léon megnyomja a gombot. Semmi. Megnyomja újra és újra, de semmi sem történik.

A fények nem gyulladnak fel.

- Szárazföld!

Ahogy hátrapillantott, szinte elveszett a tekintete a láthatárt szegélyező súlyos fellegekben. A végtelen távolságokban elnyújtózó fehér tömegek gigantikus, kifehéredett és felpuffadt patkánytetemekre emlékeztették. Ludwig búcsút vett a tenger komor pompájától. Jó kis utazás volt, de nem bánta, hogy véget ér. Szólnia kell Karlnek és Martinnak, hogy készüljenek. Alig fél óra alatt elérik a sziklaszirteket, és nem árt, ha magukhoz térnek, mire ki kell kötniük. Bármilyen vár rájuk az öreg földrészen, nem volna szerencsés, ha kótyagosan hajtanák végre a debarkációt.

Karl olyan ábrázattal jelent meg a fedélzeten, mint akinek nedves álmai voltak. A képzeletén kívül semmi sem indokolta az arcán elterülő vigyort.

- Téged meg mi lelt? - kérdezte Ludwig.

- Mi lelt volna? - felelte Karl. - Örülök, hogy végre kikötünk.

Beszívta a sós levegő illatát, és olyan mohó kíváncsisággal legeltette tekintetét a párafüggönyön keresztül felsejlő parton, mint egykor az Oahu-szigetet megpillantó Cook kapitány. A világba veszett kíváncsiság mögött felsejlő mohó apátia, a szív éhsége, megakadó dugattyúk - új lehetőségek ezrei sejlettek fel előtte. Csak most kezdte kapiskálni, milyen súlyos elmebajjal fenyeget, ha valaki tartósan nem érez szárazföldet a talpa alatt.

- Lassan be kell vonni a vitorlát, Karl - jegyezte meg Ludwig. Kissé bosszantotta, hogy noha ő pillantotta meg a partot (ha nem áll itt őrt egész hajnalban, és nem veszi észre, hogy célhoz értek, talán zátonyra is futottak volna), Karl mégis úgy tesz, mintha őt illetné Kánaán kőolajban gazdag földje. A fenébe is, hiszen Karl majdnem az egész út alatt a raktérben öklendezett, míg ő és Martin próbálták egyben tartani ezt a

rozoga keresztvitorlást! Bármibe fogadott volna, hogy a másik akkor sem lett volna képes elnavigálni idáig a hajót, ha GPS-t adnak mellé.

Hamarosan Martin is előkerült, és Ludwiggal hozzáláttak, hogy leeresszék a vitorlát. Ha a tervek szerint haladtak, akkor éppen Bretagne-nál kötnek ki, nem messze attól a partszakasztól, ahol a szövetséges erők egykor megcsáklyázták a zaccos kávébarnába fordult kontinenst. Ki tudja, talán valahol Juno Beach környékén érnek partot, ahol nyugágyak helyett még mindig az egykori bombatölcsérek csábítják sütkérezésre az arra járókat. Igaz, a nap hetek óta nem bújtt elő az odafent fortyogó hamuréteg mögül, de a salétromillatú széláramlatok és a tenger morajlása még így is valóságos turistaparadicsommá tették a partot. Előholtak és túlnövekedett vízinövények, hínárba öltöztetett trogloditák paradicsomává.

Vajon jól döntöttek, hogy Európa felé vették az irányt? Érkezik-e valaki a fogadásukra, megneszelték-e néhányan a nagy hírt, hogy a gondolkodók visszatérnek? Vannak-e még tudószanatóriumok, s állnak-e még a régi ékszervárosok, a művészkolóniák? Bízhatnak-e benne, hogy ezen a földön egészen más, célszerűbb formákat öltött a transzgresszív epidémia? Vagy itt is drasztikusan megváltozott a könyvtárak nyitvatartási ideje?

Régóta kacérkodtak a visszatérés gondolatával. Mindig is tudták, hogy honnan jöttek, és hogy egyszer még vissza kell térniük a hazájukba. Nem tudtak elmenni úgy egy *Rindfleisch* vagy bármilyen régiség mellett, hogy az agyukban létrejövő neuronális kapcsolódások ne zúgtak volna fel abban a pillanatban: „Európa! Európa! Édes hazám, jövök hát feléd, nem árulak el!” Hiszen Amerikának nem is voltak régiségei. Gyakran visszavágytak a régmúltba, némán sóhajtoztak a gyomrukban fészkelő nosztalgiagörcsök miatt, de minderről nemigen beszélgettek egymással. Mintha a honvágy mégis szégyenfolt lett volna, fájó emlék, takargatnivaló repedés a személyiség máskülönben lekerekített téridomain.

- Megérkezőnk - mondta Karl.

Kopár sziklaszirtek üdvözölték őket, akár egy lignitté merevedett óriássereg szuvasodó fogsora, ujjai, miszlikbe aprított szemgolyói. Valamivel beljebb a szárazföldön csenevész növénytakaró húzódott, pár

száz méterrel arrébb pedig egy erdőség szürkészöld foltjai jelentek meg. Egy erdő, amelyben a fák nyelve üveglapokat nyaldos, és ahol a föld alatt nyújtózó gyökerek a felismerhetetlenségig szétolvadt harcokcsiabroncsokkal ölelkeznek. Háromszázezer, magában sikoltozó kísértet a parton. A védelmet nem sikerült teljes mélységében megszervezni, és az ütegek kontrabasszusa még ma is ott visszhangzik valahol a föld árkaiban.

Éppen egy elsüllyesztett középnaszád fölött sodorták őket a habok, amely alatt az egykori második kanadai páncélosbrigád harminchat katonájának holtteste szunnyadt a langymeleg áramlatok örökké zümmögő fürdőjében. Harminchat csontváz, mind a hátán fekvé, felfelé fordítva, ebben a pillanatban egyenesen feljük mutató karokkal. Akadt közülük, akinek egy-egy ujjpercét lőtték el, másoknak a koponyája szakadt be. A harcokban egyáltalán nem tudtak részt venni, hiszen berobbantották alattuk a csónakot. A frontvonal első soraiban érkezők döntő többsége hasonlóan járt.

- Karl, látod azt a csörlőt? - kérdezte Ludwig.

- Melyiket?

- Csak egy van belőle.

- Igen, megvan!

Karl bizonytalan mozdulatokkal megragadta a nehéz fémláncot, és rántott rajta egyet.

- Ne húzd, te szerencsétlen - dünnyögte Ludwig. - Hé! Akaszd ki a végét, aztán a kurblival engedd le! - kiáltotta oda a másiknak.

Karl úgy tett, ahogy Ludwig mondta.

Martin tűnődve nézte a barátait. Különös, hogy a gyakorlati ismereteik tökéletes aszimmetriában oszlottak szét közöttük. Kinek-kinek megvoltak a maga képességei, a technika hideg domborzatának meghatározott pontjain alkalmazható tudása, ugyanakkor mindegyiküknek megvoltak a hiányosságai is. Karl például remekül elvezette azt a helikoptert - megborzongott, ahogy felidézte a New York-i idegszanatóriumból való menekülésük éjszakáját -, de láthatóan alig birkózott meg egy közönséges vasmacskával. Igaz, régi darab volt, de ha ő és Ludwig tökéletesen ismerték a hajójuk szerkezetét, működését, navigálásának lehetőségeit és szabályszerűségeit, hogyan lehet, hogy Karlnak minderről lövése sem volt?

Ha már itt tartunk, ideje új fegyvereket szereznünk, jutott eszébe végül, és lenyalta a sót az ajkáról.

Karl ügyel-bajjal, de megoldotta a rábízott feladatot. A raktérben volt egy úszómatrac is, amit feltehetően szintén a szökést tervező elődeik helyeztek el a hajóorr közelében. Ludwig leereszkedett, hogy felhozza a fedélzetre.

Már csak alig ötvenméternyire lehettek a parttól. Egyelőre nem érzékelték mozgást, de jobbnak látszott az óvatosság. Nem tudhatták, milyen éles sziklák lehetnek mindenfelé a víz alatt, és persze a megváltozott élővilággal is számolniuk kellett. Mi van, ha itt is elszaporodtak a Roanoken megismert kopoltyús fattyak? Igen elkeserítő fejlemény volna, de nem engedhették meg maguknak a luxust, hogy teljesen kizárják ezt a lehetőséget. Ludwig intett a többieknek, és felváltva fújni kezdték a matracot. Martinnak ment a legjobban - egyszer pár éve kísérletképpen öt perc alatt felfújta egy meteorológiai légballont. A matrac máris készen állt arra, hogy vízre eresszék.

- Hát ennyi? - kérdezte Martin. - Itt hagyjuk ezt a remek karakkot?

- Ez nem karakk, Martin - jegyezte meg Karl. - Ez egy karavella.

- Micsoda szakértő lett belőled - jegyezte meg Ludwig. - Igen, Martin, itt hagyjuk. Majd találunk valamit a parton. Néhány elhagyatott villát, amelyek Manet- hamisítványokkal teli dolgozószozái alatt titkos élelmiszerraktárak rejtőznek. Ki tudja, talán még emberekkel is találkozhatunk!

- Élelmiszerraktárak... - Karl el sem tudott volna képzelni ennél gyönyörűsebb szót. Talán a meningoencephalitis ilyen lett volna, de az most nem jutott eszébe.

- Francia sajtok! Kedves kis baguette-ek! Hüvelyes zöldborsókkal teli mezők, fóliasátrak alatt érlelt banánfák, szárított szarvashús és bor minden mennyiségben! Végre beindul a keringésünk! Annyit zabikálhatunk, amennyit csak elbír a bendőnk.

- Épp ettől tartok - felelte a másik. - Annyira összeszűkült a gyomrom, hogy pár falatnál többet nem tudnék magamba nyomni.

Ludwig behajította a vízbe a matracot. A loccsanást követően egy pillanatra úgy tűnt, hogy elmerül, de aztán fennmaradt a felszínen.

- Gyerünk - mondta, és meg sem várva a többieket, leereszkedett a kötélhágcsón. A matrac nem volt nagy, úgyhogy ügyesen kellett

egyensúlyoznia. Még nehezebb lesz a helyzet, gondolta, ha már mindhárman rajta lesznek.

Karl vonakodva, de szintén leereszkedett.

- Óvatosan, Karl - mondta Ludwig. - Ha ugrasz, felborulunk.

- Akkor mit csináljak?

- Lépj. Puhán, mint egy kis bolha.

Ludwig még egyszer végigtekintett a pompás hajótesten. Micsoda anakronizmust jelentett ennek a hajónak a pusztja jelenléte ezeken a világvégi földeken! Talán ott kellett volna hagyniuk a múzeumban. Talán *nekik is* egy múzeumba kellene költözniük. Kriogenikus csészékbe bújhatnának, és fellógathatnák magukat a Louvre belső falaira. Felkínálhatnák a korpuszt egy még csak alig körvonalazódott tervekben létező fiziognómiai kutatás számára. Talán hasznára lehetnének egy eljövendő endokrinológiának és az agykutatásnak. Metafizikai, nyelv- és érzékelélméleti meglátásaik ott vibrálnak valahol a villanykörteként ragyogó hipotalamusz körül. Biztosan sokakat érdekelne, hogy közel férközzön az egykori tudáshoz. Vagy talán nem is olyan sokakat.

Karlnak sikerült átlépnie a víz felett, de így is kikezdte a matrac kényes egyensúlyát. Nem sokon múlt, hogy felborulnak, de végül egy ritmusban ringatózva, súlypontjaik folyamatos áthelyezésével megelőzték a bajt. Kár, hogy már szinte egyáltalán nem maradt hely a harmadiknak.

- Ez volt a terv, Lúd? - kérdezte Martin, ahogy lenézett rájuk a fedélzetről.

- Gyere, Martin! - felelte a másik. - Megoldjuk.

Egy perccel később már hárman álltak a gumimatracon, szorosan összeölelkezve. A szendvics közepébe Karl került. Legalább védve érezték magukat a víztől, noha egy-egy hullám így is a cipőjükre fröccsent. Mielőbb új ruhákra lesz szükségük. Reménykedtek benne, hogy Párizsban majd átöltözhetnek.

Miután biztonságosan elhelyezkedtek, Ludwig a hajó szélénél, egyetlen pillanatra csupán, de látni vélt néhány spagettivékonyságú csápot kiemelkedni a vízből. Pislogott egyet, és a jelenés már el is tűnt. Talán csak képzelődött. De ha tényleg látott valamit, bízhat benne, hogy a csápocskák egy pillanat alatt letapogatták a hajó oldalát, és talán ennyivel be is érték.

- Milyen mély lehet a víz? - kérdezte Karl.

- A parttól való távolság alapján tizenöt-húsz méter - felelte Martin.

Ludwig nyelt egyet, és még szorosabban kapaszkodott Karlba. Jobbnak látta, ha nem tesz említést az iménti csápocskákról. Egyébként sem voltak annyira hosszúak, hogy aggódni kellett volna a gazdájuk miatt, bárkihez vagy bármihez is tartoztak. Vagy lehetséges, hogy az a valami mélyebben tanyázik, egészen annak a tizenöt-húsz méteres tengerfenéknek az alján?

-Juj, ez mókás! - Karl felnevetett, ahogy egy újabb hullám oldalba kapta őket. Ezúttal sem hiányzott sok, hogy felboruljanak. Egyiküknek sem akaródzott megmártózni az alattuk kavargó feketés lében, és különben is elég hideg volt ahhoz, hogy a legkevésbé se akarják a következő órákat átázott ruhákban tölteni. Megrogyant immunrendszerük mellett garantált lett volna a tüdőgyulladás.

Lassan, de biztosan távolodtak a hajótól. A középre szorult Karl felpillantott az égre, és tátott szájjal figyelte a fekete felhőkből előbújó szürke puffancsokat, és az itt- ott felsejlő, a sűrű felhőtakarón túl tomboló elektrosztatikus vihar kisüléseit. Semmit sem hallottak belőle, de érezték, ahogy a szörszálaik egytől-egyig az elváltozott ég felé kunkorodnak.

- Ajjaj - nyögte Ludwig, amikor ismét észrevette a csápokat. Ezúttal alig néhány centivel kerülték el Martin bokáját. Lehet, hogy nagyobb a baj, mint gondolta.

Lágy csípőmozgásokkal próbálták mozgásban tartani a matracot, de csak kinkeservesen jutottak közelebb a sziklákhöz.

- Martin, nem tudnánk gyorsabban menni?

- Dehogynem. Csobbanj be szépen a vízbe, kezdj el tempózni, és tolj ki minket a partra.

- Csak azért kérdem, mert lehet, hogy van egy kis problémánk.

- Úgy érted, azon kívül, hogy bűvárruha nélkül hanykolódunk egy gumimatracon Juno Beach partjainál, hogy rohadtul nem süttött ki a nap egy percre sem az elmúlt három hét alatt, hogy éhesek vagyunk, és fogalmunk sincs arról, hogy mi vár ránk a szárazföldön?

- Nem, Martin, nem erre gondoltam. - Ludwig lehalkította a hangját.

- Nézd!

Martin óvatosan megfordult, és abba az irányba nézett, ahova Ludwig mutatott. Ha Karllal nem tartják egymást, a mozdulattól talán be is esik a

vízbe, mindenesetre így is megszédült.

A nyálkás, hínártól tocsogó habokból most magasabbra emelkedtek a csápok, mint az imént. Nem véletlenszerű csapongás volt, és nem is néhány túlfejlődött moszat ácsingózott a levegőre. Nem, ezek a csápok együtt mozgolódtak. Tartottak valami felé.

- Martin, vigyázz!

Talán még mindhárman bevethették volna magukat a gusztustalanul gőzölgő, elmocsarasodott vízbe, és erőteljes pillangózással megpróbálhattak volna együtt kiérni a partra, remélve, hogy az a valami békén hagyja őket.

Az a valami.

Ami most félelmetes sebességgel emelkedett ki a vízből. Egy négyméteres Gorgó életre kelt márványbüszkje. Az óriáspolip feje első pillantásra rémisztően emberi vonásokat mutatott. Száj, orr, kissé kemény, de nőies vonások a szivacsos test alaprajzán, és a hátborzongató szempár. Nem egy, nem kettő, de ezernyi szempár, amelyek mind csukva voltak.

Kamuflázs a horgászok ellen? Ravasz megoldás volna a gigantomán poliptól, mitikus szörnyként magához édesgetni a partok népét, így leplezve önnön fejlábú mivoltát. Elnevezhetnék Berggasse-octopodának a bécsi doktor után, aki többek közt azzal szerzett nevet magának, hogy bő kétezer évvel az eredeti történetek után ismét felhívta a figyelmet a Gorgó viszolyogtató jellegére. Vonzás és taszítás egyesül ebben a félreszabott női főben. A sikolyra nyílt, nyáladzó száj kiadós *fellatiót ígér*, a szemek mélyén izzó gyűlölet ugyanakkor már magában hordozza a kasztráció elkerülhetetlenségét is.

Lehetséges, hogy véletlennel, a mélyben lakozó természetes formák spontán torzulásával álltak szemben - ha még álltak egyáltalán, bár ebben a pillanatban úgy imbolyogtak száználmas, rózsaszínű lélekvesztőjükön, mint egy kötél táncos család utolsó generációjának begombázott képviselői. Meglehet, hogy a nyolckarú sajátos ábrázatában nem volt semmiféle magán túlmutató jelentés, csupán az önmagával szembe forduló élővilág újabb tréfáját fedezhették fel benne. Egyébként sem volt idejük alaposabban megfigyelni a jelenést, ugyanis amilyen hirtelen felbukkant, mázsás víztömeget zúdítva rájuk, olyan gyorsan el is tűnt.

- Hű, ezt megúsztak - sóhajtott fel a minden ízében reszkető Karl.

Ámde a fő süllyedésével még nem múlt el a veszély, ugyanis a csápok redőzött sokasága, mielőtt követte volna a mélybe a gazdatestet, még egy utolsó lendülettel megpördült. Minden egyes kacs megvillantotta a végeiken gubbasztó ezüstös, szikrázó tapadócskákat - mintha a tenger adná meg szerény válaszat az ég borzalmas villámaira -, amelyek a gondolkodókra támadtak. Ludwig egy határozott manőverrel távolabb lökte magukat a szörnytől, de a legközelebbi csapot így sem kerülhették el. Az inda egyenesen Martin lábára csavarodott, és olyan erősen tartotta, hogy esélye sem volt megszabadulni tőle. Ludwig elborzadva figyelte a vízcseppek prizmáján keresztül, hogy a mindedig gyöngének látszó csáp valósággal beleváj Martin vádlijába.

Miért is hagytuk azt a vadászkést a hajón? Mit reméltünk Európától?

Martin egy századmásodperc alatt végiggondolta a lehetőségeit. Azt mondják, ilyenkor az élet pereg le a tudat színpadán szuperlassításban, Martin azonban nem az egész életét látta, hanem annak csak egyetlen, ámde meghatározó pillanatsorozatát.

A barátságuk története játszódott le rémülettől lehunyt pillái alatt.

Csak ez a két barátja volt egész életében. Ez a két tök- filkó, akikbe most minden erejével kapaszkodott, mielőtt magával rántaná a mélybe ez az újabb, amorf szörnyűség. A biztos halált jelentő, tébolytól kavargó mélybe, amelyben újraélednek a legendák, és valósággá válnak a mítoszok. Ahol alig marad majd ideje, hogy eltöprengjen visszanyert halandóságának értelme fölött.

Ebben a pillanatban még mindig összefogódzva álltak, de ha tovább kapaszkodik beléjük, ők is a homályba zuhannak, és ők is elvesznek. Martin érezte, ahogy a csáp a bokáján mintha kívárna egy pillanatra, mintha érezné a viaskodását, és megadná neki a döntés lehetőségét.

„Nekem mindegy, öregfiú. Amúgy sem szoktam embereket enni. Csak szórakozás az egész, semmi több. ”

„Koszi, nekem viszont veszettül nem mindegy. Mi lenne, ha egyszerűen elengednél, és úgy tennénk, mintha ez az egész meg sem történt volna? Látod ott azt a világítótornyot a távolban? Na, ott biztosan találsz a magadfajtának való elemózsiát!”

„Jó blöff, haver. Ideje mennünk. Búcsúzz el szépen a többiektől!”

És Martin elbúcsúzott. Némán, egyetlen sárgásbarna sikollyal a tekintetében nézett rájuk, és ők megértették, hogy mire készül.

- Martin, ne! - kiáltottak egyszerre, de már késő volt.

Mielőtt a csáp megrándult, Martin elengedte a többieket. Ellenállás nélkül hagyta, hogy a szörnyeteg magával rántsza a vízbe. A gumimatrac vészesen billegni kezdett, de Ludwignak és Karlak ezúttal is sikerült megőrizni az egyensúlyát. Mire újra meg tudták vetni a lábukat, és körbenéztek, a habok már össze is zárultak a barátjuk feje fölött. Úgy tűnt el mellőlük, mintha ott sem lett volna.

A hullámok már nem hágtak magasra. Minden nyugodt volt, és rövid pillanatokra mintha még az ég is kitisztult volna. Némán és mozdulatlanul álltak, aztán Ludwig lefeküdt a matraca, Karl pedig ránehezedett, és határozott karcsapásokkal, négy organikus kisevezőlapátjukkal megindultak a part felé.

Kiterültek a part menti sziklákon. A lábukat nyaldosó hullámok hangja lágy duruzsolássá szelídült. Fáztak, és fogalmuk sem volt róla, hogy mit tegyenek. Előbb-utóbb fel kell tápáskodniuk, és el kell indulniuk a szárazföld felé. Találniuk kell egy elhagyatott házat, amelyben lepihenhetnek. Meg kell szárítkozniuk, meg kell szokniuk, hogy talaj van a talpuk alatt. Újra kell tanulniuk a járást. És újra kell tanulniuk élni.

Ludwig felkönyökölt, és a ringatózó habokat nézte. A hullámok fizikája mit sem változott. Sejtelmes keringőjük éppolyan volt most, hogy a vizet ismeretlen anyagok ezrei, egész baktériumkultúrák szennyezték, és tették szép lassan lakhatatlanná az eredeti fauna számára, mint évmilliókkal ezelőtt, amikor még harsányléptű spinosauridák őrjáratoztak ugyanezen a partokon, és döntötték előre tarajos fejüket, hogy belekortyoljanak a kavicsok között felgyülemlett sárba.

Nem először kellett szembenézniük Martin elvesztésével, és nem először fojtogatta őket a másik fantomfájdalma. Hiszen a New York-i menekülésük alkalmával kerültek már hasonló helyzetbe. Akkor is meg voltak győződve róla, hogy az a pelikán magával ragadta Martint a mélybe. De voltak korábbi esetek is. Mikor még a régi otthonukban laktak, Martin egyszer belegabalyodott a vasaló zsinórjába, vergődött, és néhány szerencsétlen lépés után a még mindig bekapcsolt vasalóval együtt a vízzel teli mosogatóba dugta a karját.

Az áram kiütötte, de szerencsére sikerült defibrillálni. Másnap már el is feledkeztek a dologról, de akkor néhány óráig fekete, ragadós sötétség marta őket belülről, amire azóta sem szívesen emlékeztek vissza.

Voltak más aggasztó pillanatok is. Egyszer, amikor a Grand Canyonba mentek túrázni, Martin imbolygó léptekkel elsétált az átlátszó Skywalk pereméig, és kihajolt a korlátón. „Martin, mit csinálsz?” Hiába szólengatták. „Martin, gyere vissza, ez veszélyes!” „Ugyan már. Ez az igazi szabadság.” És ahogy ezt kimondta, fél kézzel már el is elengedte a korlátot, szinte úszott a levegőben, és a barátai bele se mertek gondolni, mi történt volna, ha nem szökkennek oda mellé, és húzzák vissza a szakadék ki- tátott szájából. Ezután is úgy tettek, mintha semmi különös nem történt volna, és fél órával később már egy helyi bisztróban ették a hualapai szakácsok mustáros steakjeit.

Most, ahogy itt heverték a megfeketedett parton, a megfeketedett ég kampós szorításában, miközben fekete hullámok öblögették a talpukat, fekete látomások kúsztak elméjük függönye elé, és arra készültek, hogy elinduljanak az ország megfeketedett belseje felé, mintha minden emléküket, amit csak fel tudtak idézni Martinról, egyetlen üzenetet hordozott volna - hogy a barátjuk mindig is kereste a halált. Vajon miért vágyott rá ennyire? Miféle szenvedély sodorta egyre közelebb a nyelvnélküli határára? Talán egy gyermekkori trauma újraéléséről volt szó? Lehetséges. Talán ő viselte legnehezebben a mindannyiukra nehezedő felelősséget. Talán Martin lelkiismeretének duruzsolásába idegen szölamok is vegyültek. Nem szűnő priváció a lélek gondozatlan sáfrány erdejében. Egy negatív létkérdés kínzó gyötrelmei, egy belsejében nyújtózó, idegen virág, amely pengeéles szirmaival annyi fájdalmat okozott neki.

Ez itt a te nagy sebed, Martin. Ez az oldaladban nyíló virág fog elpusztítani téged.

Igen. Talán így kellett lennie. Talán ő kereste a véget, és talán az is szimbolikus, hogy ördögös Mózesként már nem tehetette be lábát az ígéret régi-új földjére, és hogy éppen egy tízezer szemű, görgőcsápos, feminin mutáns polip ragadja a mélybe. Hogyan élhetnek együtt a hiányával?

Délután fél három. Karllal a dácán ülünk, szállingózni kezdenek az első hópelyhek. Tudjuk, hogy ő már nem jön haza. Kiázott a tea, töltők

egy csészével.

Ahogyán régóta terveztük, elmegyünk Königsbergbe. Immánuel öreg asztalánál ülünk, de csak ketten vagyunk, én és Ludwig. A mester biztosan sétálni ment. Megterítették, de senki nem szolgál fel. Martinra hiába várunk.

Gondolataink szétszórva hevernek. Ma egy ágyban aludtunk. Ha hárman lennénk, el sem fértünk volna. De már nem vagyunk hárman. Érzéseink szagztatottak, szórványosak és harántcsíkoltak. Néha semmit sem érzünk. Néha mindent érzünk, és ilyenkor tudjuk, hogy mindaz, ami fontos, már mögöttünk van. Mindaz, ami számított, végleg elmúlt. Üres, örömtelen napok várnak ránk, és mi berendezkedünk ezekre a napokra.

Karl és Ludwig egyszerre fordultak egymás felé. Nem tudtak megszólalni, de látták a könnyeket a megnyúzott, bepiszkolódott arc rovátkaiban.

A sötétben ingadozunk, Karl.

Igen, Ludwig. A lámpáshalak nem világítanak a kín víz alatti labirintusaiban.

A víz alatt, ahol Martin foszladozik.

Ahol Martin testét csöpp halak rágják.

A harangok mozdulatlanok.

Várjuk a végső csilingelést.

Várjuk az utolsó perceket.

Ekkor ismét felerősödtek a hullámok. Nem féltek többé semmitől. Nyugodtan figyelték, ahogy a kavargó mákonyból kiemelkedik egy árnyék. Egy Gorgóffő, megannyi tapogatókoronggal kivert csáppal. Moccanatlanul, félelem nélkül nézték, ahogy cuppogva feléjük közelít a rém.

Hát értük is eljött. Miért gondolták, hogy beéri az egyikükkel? Sebaj, jöjjön, aminek jönnie kell.

Csakhogy a polip nem úgy mozgott, ahogy egy poliphoz illik, és nem is úgy, ahogyan pár perccel korábban tette, amikor a mélybe ragadta a társukat. A csápok minden célszerűség nélkül, lomhán ütődtek a sekély vízfelszínhez, miközben az egész konglomerátum erőtlenül sodródott

előre. Aztán rájöttek, hogy mi nem stimmel. A polip nem úszott, hanem lépkedett. Lehet, hogy időközben a szörny megtanult járni? Miféle újabb fattya ez a nukleáris evolúciónak? Idetipeg hozzájuk, és röhög rajtuk egy jót, mielőtt őket is szétrágja a megszuvasodott bölcsességfogaival? Igaz ugyan, hogy a normális polipoknak nincsenek fogai, de ez semmi esetre sem volt normális polip.

Lehetséges, hogy tényleg egy *fogsor* villant meg annak a gyomorforgató mócsingnak a közepén, ahol a Gorgó arcát sejtették? És lehet, hogy valóban *lépkedett* feléjük, nem ügyefogyott, kunkori kis csápjain, de nagyon is emberi talpakon? Mi a fene történik itt? Igen, az a fogsor ismét megvillant, és mintha emberi fogak lettek volna. Tisztán látták a hídon megcsillanó ameloblasztot. És az ezernyi szempár, a lehunytt, sosem alvó pillák miriádjai alatt mintha emberi tekintet tűnt volna fel.

Csak jött feléjük ormóttan emberlábain, már elérte a partot, az éles köveket - hát lehetséges, hogy egy hal idáig kimerészkedjen az áldozatai után? -, és közben egyre csak potyogtak a csápok végéről a tapogatókorongok, leszakadt egy-egy zsiger az elzúrosodott hajlatokból, kiömlött egy-egy felnyíló sebből némi belsőség, kifordult a helyéről megannyi, csukva tartott szem, a páros kopoltyúk úgy hörögtek, mint a kifulladásban lévő légcsaváros turbinák, és ahogy a lény egymás után szabadult meg részeitől, és fokozatosan levette csillámló és síkos oktopoda-ruháját, egyszer csak felfedte magát az undorító gúnya igazi hordozója.

- Martin, te élsz!

- Egek! Hogy sikerült ezt is megúsznod? - kérdezte Karl, majd nevetve a nyakába borult, de nem számított rá, hogy elgyötört barátja alig áll a lábán, úgyhogy mindketten bezuhantak az egyik, öklömnyi ikrákat rejtő pocsoltyába.

Beletelt egy kis időbe, amíg Martin magához tért a lénnyel folytatott küzdelem okozta sokkhatásból. A barátai nem faggatták, inkább hagyták, hogy kiöklendezze magából a polip azon maradékait, amelyeket akaratlanul is lenyelt.

- Lehúzott a mélybe ez a rohadék - szólalt meg végül, miközben levakart magáról némi ragadás, állott anyatejre emlékeztető pempőt. - Miután lerántott a vízbe, akkorára nyitotta a száját, hogy egészen átfértem rajta. Olyan erősek voltak a csápjai, hogy simán begyömösölt a

gyomrába. Nem is volt olyan szörnyű, leszámítva, hogy alig egy percm lehetett hátra, mielőtt megfulladok. A felszínen még sikerült egy mély levegőt vennem, de amint bekerültem a belsejébe, úgy szorított a bendőizmaival, hogy azt hittem, eltörnek a bordáim.

- Húha! - mondta Karl. - És hogyan menekültél meg?

- Szerencsére nálam volt ez - felelte.

Felmutatta a ragacsos zsebkést.

- Micsoda szerencse! - mondta Ludwig. - Biztos voltam benne, hogy a hajón felejtettük.

- Én is biztos voltam benne, hogy ha rajtad múlik, akkor a hajód felejtet - jegyezte meg Martin. - Még tegnap este elraktam a zsebembe.

- Milyen előrelátó vagy - Karl hátba veregette Martint, aki erre újfent öklendezni kezdett. Kisvártatva egy tengeri uborka maradványa landolt előttük a sárban. Karl a késre mutatott. - Tehát ezzel vágta ki magát a polipból?

- A, dehogy, ezzel a heréimet borotváltam le. A körmeimmal törtem utat magamnak.

Karl szeme elkerekedett a meglepetéstől.

- Mégis mit gondoltál, te mesüge? - mondta Martin még mindig köhögve. - Persze, hogy a késsel vágta ki magát.

Miközben Martin tovább öklendezett, Ludwignak eszébe jutott, hogy sürgősen ivóvizet kell szerezniük, különben súlyos következményei lehetnek a dehidratációnak. Azt sem tudhatták, hogy a barátjuk nem fertőződött-e meg valamivel. Egészségügyi szempontból kevésbé tűnt biztonságosnak találkozni egy mutálódott polip emésztőnedveivel.

- El kell indulnunk - mondta, és a vállára tette a kezét.

- Igen, biztos várnak minket valahol. - Karl elvigyorodott. - Puha párnák, vetett ágy. Végre jó dolgunk lesz.

- Ebben nem lennék olyan biztos - jegyezte meg Ludwig.

- Én igen! Nem is tudnak róla, de már várnak ránk, évek óta várnak. Hiszen lehetnek még túlélők erre felé. Kedves, begyógyszerezett, normandiai nénik, akik minden reggel megsütik a kis foszlós kalácsukat, hogy legyen mit kitenni az asztalra, ha esetleg betoppannak a megváltó idegenek!

- A megváltó idegenek? - kérdezte Martin a száját törölgetve.

- Hát itt vagyunk! - folytatta Karl. - Készüljetek, ti nénik! Készítsétek korsóitokat, és terítsetek meg, mert éhesek a vendégeitek! Jövünk, nénik!

Talán valóban találnak egy elhagyatott kéglit a közelben. Esetleg egy villát, aminek már lerohadt a biztonsági rendszere, és nyugodtan belopózhatnak, hogy kiegyék az alagsori mélyhűtők tartalmát, miközben a régi gramofonról nyikorog majd egy szétkarcolt Émile Vacher-lemez.

MÁSODIK RÉSZ

A part mentén indultak el, és később a szárazföld belseje felé vették az irányt. Nemsokára elhagyták a kavicsos partszakaszt, és a tenger morajlása is csillapodott a hátuk mögött. Hűvös szelek fújtak északról. Pépes, zöld lápvidéken vitt keresztül az útjuk. Az ólmos szürkeséget spontánul kitörő gejzírcsomók pettyezték. Mintha dühös ördögök onanizáltak volna az elüszkösödött éghez láncolt, magatehetetlen angyalsereglet felé fordulva. A gondolkodók maguk is olyanok voltak, akár a tétova baktériumok egy alvó szalamander testén.

Minden lépésüket kopár fák ágain gubbasztó bagolycsoportosulások követték. A pocsolyákban dagonyázó, ujjnyi vékonyságúra aszalódott táncolóegerek lesték őket csipás szemükkel. Maga a föld is rajtuk tartotta tekintetét, és szüntelen párolgásával, a normális értékhez képest hétszáz százalékkal teljesítő bőrlégzésével adott hírt kitüntető figyelméről.

Gyertek, kis bacilusaim. Járjatok rajtam, harapdáljatok csak.

- Biztos, hogy jó irányba megyünk? - kérdezte Karl, miközben átszökkent egy holttest alakú gyökér fölött. A fa, amelyhez tartozott, harminc méterre volt tőlük.

- Karl, ha jobb terved van, nyugodtan megoszthatod velünk - felelte Ludwig.

- Én csak arra gondoltam...

- Mire gondoltál? Menjünk vissza a hajóhoz, és irány Anglia? Pörgessük át még egyszer a Nemzeti Könyvtár nyolcmilliárd oldalát, hátha tanulunk valami érdekeset?

- Nem akarok Angliába menni. Mindig is cefetül éreztem magam arrafelé.

- Én is.

- Csak különösnek találom, hogy még nem mentünk el egy város mellett sem. - Karl felsóhajtott. - Nem itt van valahol Marseille?

- Marseille délen van, Karl - mondta Martin. Még mindig le volt gyengülve a polippal folytatott küzdelemtől, és fél karját odaadta volna azért, hogy felmelegedhessen egy régi, fatüzelésű kályha mellett, amelynek oldalát régi fajok elefántcsont-intarziái díszítik.

- Délre? - kérdezte a másik, majd kisvártatva újra megszólalt. - És akkor itt, északon, milyen városok vannak?

Semmi válasz.

- Északon vagyunk, ugye?

Ugyanaz a cipő volt rajtuk, amit a New York-i bevásárlóközpontban vettek magukhoz. Nem volt éppen ideális a hajózáshoz és a mocsári túrázáshoz, és egyébként is fáztak, kimerültek és éhesek voltak. Gyötrődés volt az erőltetett gyalogút, és fogytán voltak a tartalékaik. A test szenvedni kénytelen, a léra hanyatlik.

Egy fiatal uhu, miközben lenyelte az ebédjéül szolgáló gilisztákat, követte a gondolkodókat, és azon töprengett, vajon véletlen-e, hogy ezek éppen itt és éppen most jelennek meg, a vakszerencsét lássa-e benne, vagy a sors kegyetlen akarátát. Ahogy Karl felpillantott, elkapta a bagoly tekintetét. Az állat megriadt, motorikus reflexei átmenetileg lebénultak, és képtelen lévén az újabb nyelésre, a giliszták is megrekedtek a torkában. Érezte, ahogy a még élő szelvényesek lágy perisztaltikájukkal babrálják a nyelőcsövet.

Mit nézel te húgyagyú galamb, kérdezte Karl némán.

Az uhu lefordult az ágról, és fejjel előre az alatta elterülő sárba zuhant.

Egy újabb óra telt el, és egyre fojtogatóbbá vált a csend. Martin csontjait minden lépéssel egyre elviselhetetlenebb hideg járta át. Talán hiába küzdötte ki magát a polip gyomrából, hiába hozott annyi áldozatot, mindez mit sem ér, hiszen nem a Bosszú Szellemé végez majd vele, nem saját árnyképei kerekednek fölé, hanem a lehető legközségesebb, legszánalmasabb vég jut majd az osztályrészéül - a kétoldali tüdőgyulladás.

Mit szó majd a jövő hallgatásod emlékeire?

Nem sok választotta el attól, hogy megszólaljon, és segítséget kérjen a többiektől. Karl, Ludwig, megtennétek, hogy ölbe vesztek? Hogy tovább visztek az úton, mintha már hulla lennék, és felravataloztok az első méltó

helyen? Engeditek, hogy a vállatokra támaszkodjam? Hisz látjátok, nem rostosulnak már az izmaim. Látjátok, hogy remeg a térdem, és vibrálnak az aprócska úszóhártyák az ujjaim illesztékénél.

Segítsetek rajtam.

Végül semmit nem mondott, de valaki más, az Esthajnalcsillag túlsó oldalán, remegő, átlátszó hártyáival, meghallgatta könyörgését. Egy nyelv és hang nélküli nemzetség kíváncsi tagja megérezte, hogy mire van szüksége.

- Végre! - mondta Ludwig. A távolban egy domb tűnt fel, melyen kisebb kastély emelkedett. - Gyerünk Martin, már nem kell sokáig kibírnod! Itt majd felmelegszel. Akarsz rám támaszkodni? Várj, segíték...

Cuppogó léptekkel tették meg a mocsaras útszakasz utolsó métereit, és ráfordultak a kúria felé vezető föld- útra. Ahogy közelebb értek, a ház már nem tűnt olyan bizalomgerjesztőnek. Persze így sem mondhattak le róla, hogy bekukkantsanak, és a lehetőségekhez képest összeszedjék magukat. Bízta benne, hogy nem fogják oszlásnak indulni tetemek fogadni őket. Az északról nyíló bejárat fölötti oromzaton életereos vízköpők meredeztek. A háromszintes kobaltmonstrum tetején egy-egy spirálisan kunkorodó torony emelkedett az ég felé. A kőből emelt falak repedéseibe mázsaszámra ette be magát a barátságtalan zuzmó és a moha. Miután megmásztak a hatalmas, kovácsoltvas kapuhoz vezető lépcsőket, nem tudták eldönteni, vajon a bejárat résnyire nyitva van-e, vagy csak a kilazult sarokvasak miatt egyenetlen a szárnyak helyzete. Az egyik szárnyon hatalmas fogantyú rozsdállott.

- Bekopogjunk? - kérdezte Karl. Nem volt elragadtatva tőle, hogy első útjuk a gótika identitásválságának legmélyére vezette őket.

- Elment az eszed? - felelte Ludwig. - Komolyan azt hiszed, hogy bárki is *lakik* itt?

- A biztonsági protokoll... Sosem lehet tudni...

Ludwig vállat vont, majd nekiveselkedett, és benyomta az ajtót. A vas szörnyű csikorgás közepette adta meg magát.

A hall óriási volt. Beláthatatlan boltívek és egy fölfelé, rejtélyes emeletek irányába szökő lépcsősor állt előttük. A falakon megannyi tábló függött - egy autochton család pixelekre szárazott élete a stílusok fogságában. A helyiség közepén kristálykőből készített, átlátszó asztal állt, rajta üres hamutartó, az asztal mellett az érintetlenségtől boldog,

porlepte kanapék. Az utópia rekamiéja, a belsőépítészet leghőbb reménye volt mindegyik. Olyan bútordarabok, amelyeket nem érint emberi kéz.

Táblaablakokból ásított rájuk az éjszaka. Sápadt fények imbolyogtak a porgöngyölegek és az olvashatatlanra kopott perzsaszőnyegek inkoherens mendemondái között.

- Vajon ki lakhatott itt? - dünnyögte Karl.

- Fogalmam sincs - felelte Ludwig. - Keressünk valami ennivalót. Nem látsz valahol egy pokrócot? Sürgősen le kell vetköztetnünk Martint.

- Le akarod vetköztetni Martint? - Karl felvonta a szemöldökét. Érkezésük nem maradt észrevétlen. Egy túlmozgásos farkaspók Karl tömpe lábujjai felé araszolt.

Martin felnyögött. Megrázta magát, majd kibújt a felsőjéből. Rénszarvasmintás, kellemetlen darab volt.

- Vízet - nyögte.

Ludwig körbenézett a helyiségben.

Bárkinék az otthonába is jutottak, a hely tiszteletet parancsolt. Az ódon berendezés, és különösen a falakon lógó festmények elfeledett dinasztiai emlékét idézték. A kastély a magasságával nagy szeletet hasított ki az égből, ugyanakkor ez a tágasság sajátos viszonyba lépett a zegzugos beugrók, szekrények, a lépcső alatti tér, a lehetséges csapóajtók alatt elterülő pincehálózat klausztrofób valóságával. A bútorokon ülő vastag por a kintről beszűrődő, szaggatott fényben úgy derengett, mint az ehetetlenné avasodott cukormáz. A nyugati falon függő portrészorozat azonban frissnek és érintetlennek tűnt. Vagy olyan minőségű vászonra készültek az alkotások, amelyek távol tartják maguktól a levegőben imbolygó porsemcséket, vagy pedig...

...vagy pedig valaki rendszeresen tisztogatta őket.

Karl a legközelebbi festményhez lépett. Idős hölgyet ábrázolt, az aláírás szerint Madame Deraillès, élt 1719-1798 között. Nemesei arcái, kissé bágyadt tekintet, melynek a mélyén szokatlan fényű parázs vörösük. Magas homlok - egyaránt lehet az imbecillitás és a különösen fejlett értelmi képességek jele -, kissé elálló, hegyes végű fülek. Az összhatás még obszcenitásában is figyelemreméltó volt, noha felvetette

annak lehetőségét, hogy a portretista a nem megfelelő bérezési ajánlat miatt érzett sértettségében túlzott el bizonyos részleteket.

További hét arckép függött a bizzar hölgyet ábrázoló stílusremeklés mellett. Mindegyik Madame Derailles különböző leszármazottait ábrázolta, akik azonban jellegtelenebbnék bizonyultak a koponyatani vizsgálatokért kiáltó őspanához képest.

- Azt a mindenit! - mondta Ludwig, mikor kihúzott egy palackot a bárszekrényből. Lefejtette róla a pókhálót, majd hunyorogva kivette a dátumozást. - 1852. Erre innunk kell. Martin, neked is biztos jót fog tenni!

Az időközben holtsápadtra vált Martin eldőlt a kanapén. Már nem vacogott. A hideg átrágtá a szerveit, és eggyé vált vele.

- Tévedünk, ha a tényekben hiszünk - mondta. - Ha nem látjuk a tényéktől a valóságot.

- Martin, jól vagy? - Ludwig levett egy poharat a polcról, jobb híján az ujjával megtisztogatta, majd töltött a brandyból. - Tessék, idd meg!

Martinnak ahhoz sem volt ereje, hogy felemelje a kezét.

- Várj, segíték.

Ludwig letérdelt mellé, megtartotta a fejét, és beleerőltette az itókát.

- Karl, tiszta ruhára van szükségünk. Nem néznéd meg az emeletet? Az egyik hálósobában biztos van valami használható gönc.

Karl nyelt egyet, ahogy felpillantott. Világítás híján nem látszott a lépcsősor teteje.

Ludwig is meghúzta az üveget, aztán Martin homlokára tette a kezét.

- Ajjaj!

Karl elindult felfelé a lépcsőn. A fokok úgy nyikorogtak a talpa alatt, hogy attól tartott, bármelyik pillanatban leszakadhat az egész égbe csavarodó, mozdulatlan ringlispíl, hogy aztán mázsás súlyával egyenesen az odalént elterülő Martinra zuhanjon. Semmi ilyesmi sem történt. A vetemedő gerendák nem voltak gyöngébbek annál, mint amikor beépítették őket a ház testébe. Nyögéseik egyedül Karl lépteinek bizonytalanságát visszhangozták, újabb jelét adva annak, hogy miként az emberek az istenek helyett, úgy a bútorok az emberek helyett kénytelenek érezni.

A karzaton folytatódó, mindkét irányban sűrű homályba burkolózó folyosóra ért. Áthajolt a korláton, és látta, hogy Ludwig újabb kortyot erőltet le Martin torkán.

- Igyekezz, Karl! - szólt fel a barátja. - Még a kályhába is be kell gyújtanunk. Szegény Martin teljesen kihűlt.

Vajon miért csinálják ezt már megint? Mintha nem iszonyodnának ugyanúgy ők is mindattól, amitől származnak. Mi szükség ezekre a teátrális játékokra, amelyek egyetlen célja annak demonstrálása, hogy ők kerten erősebb szálakkal kötődnek a megfordított világhoz, mint ő? Bántotta ez a tettett szigor Ludwig hangjában, ez az unott paternalizmus, ez a langymeleg hulláma a folyamatos feddésnek és előzékeny biztatásnak.

És most itt áll ezen a borzasztó folyosón, két oldalt ajtók nyílnak, amelyeken túl ki tudja, miféle hullahegyekre bukkan, az egykori Madame milyen titkos játszókamráiba toppan be véletlenül, ahová időközben talán anémiás mutánsok fészkeltek be magukat. Merre induljon? Csak egy plédre lenne szüksége és tiszta ruhára. Nem biztos, hogy talál olyasmit, amit még nem rágott meg a moly. Vagy amibe nem fészkelte bele magát egy sárgáskék tumorokkal teli, lustán foszforeszkáló svábbogarcsalád.

Hihihih!

Valóban nevetést hallott a folyosó végéből? Vagy csak Ludwig gurgulázott odalenn? Lehet, hogy Martinnak nincs is komoly baja, és éppen azon tréfálkoznak, hogyan hozzák rá a frászt. Azóta már az egész üveg brandyt be- nyakalhatták. Vagy egyszerűen csak hallucinálni kezdett, és közben Martin haldoklik, Ludwig csöndben leissza magát, mellszőrzetének éjfekete tüskéin megremegnek az alácsorgó cseppecskék, ő pedig vaksötét, holtak nevetésével bélelt szobák felé iparkodik, hogy tiszta ruhát kerítsen a barátainak. Az ég szerelmére, hiszen azt se tudják, hol vannak, fogalmuk sincs róla, milyen közállapotok uralkodnak Franciaországban. Nincs fegyverük, amivel megvédenék magukat, és egyenesen besétáltak egy rémisztő majorságba.

Hihihih! Kapj el, ha tudsz!

Elindult abba az irányba, ahonnan a vihorászást sejtette. Ha valóban más is tartózkodik itt rajtuk kívül, élő vagy kísértet, jobb lesz mielőbb a végére járni.

Ez csapda, Karl. Te is tudod, hogy az. Tudod, de nem akarsz visszafordulni. Inkább megöleted magad, semmint hogy azt kelljen mondanod a barátaidnak, betojtál néhány imbolygó árnyéktól. Pedig azok az árnyékok valóságosak. A szorongás valódi. Belépni sem lett volna szabad ebbe a házba. Semmi gyanúsát nem észleltetek?

Semmit, leszámítva a cuki kis mauzóleumot az épület balján. De hát mi sem természetesebb, minthogy az efféle régi kúriákhoz családi parcellák is tartoznak.

Hát persze. És természetes volt a kriptá nyitott ajtaja is. A vérfojt a küszöbön. Még meg sem száradt, mikor elmentetek mellette.

Karl nyelt egyet. Ha nem lennének ennyire éhesek. Fáradtak. Az atomvillanás sem volt rájuk jó hatással, de még rosszabb volt a végeláthatatlan hánykolódás a Csendes-óceánon. Kilátástalanul himbálódzni a mélység fölött, várva, hogy egy uszonyos, mutálódott Leviatán lenyelje őket. De hogy válhattak ennyire elővigyázatlanná? Nem tűnt fel nekik, hogy ez az elátkozott ház egy nekropolisz előőrse csupán, amelyben százával ténferegnek a körömfájástól gyötört szarvasünők?

Hihihih!

Elért a folyosó végére, és megállt a korhadt ajtó előtt. Talán jobban tenné, ha mindjárt bedöntené a vállával. Az illem azonban fontos erény, különösen manapság, amikor már olyan kevés helyen lehet találkozni vele. Óvatosan lenyomta a kilincset.

A szoba közepén álló asztalkán gázlámpa világított, és szórta szét sekélyes fényét a valószínűtlenül zsúfolt helyiségben. A falak mellett emberi alakok álltak, akik egyenesen az ajtó felé fordultak, és őt nézték. Még mielőtt szívinfarktust kapott volna, Karl rájött, hogy élettelen figurákkal került szembe - a nyomasztó szoba próbababákkal, fröccsöntött manókenekkel, gipszekkel és viasztorzókka volt tele. Vajon Madame Derailles elfeledett örökségére bukkan? Vagy egy rossz címre postázott Gucci-lerakat kellékeit sodorta elé a sors? Netán fiziognómiai tanulmányok voltak a Vichy-korszak egyik rurális szakértelőjától?

Legalább ötven, emberméretű figura állt a két fal mellett. Fekete gombszemük, akár a halaké, örök éberséggel, álomtalan közönybe burkolózva követte a küszöbön átlépő Karl mozdulatait. A szemközti falon lévő széles ablakokon beszűrődött az áporodott holdfény, mely a

gázlámpa maszatos pislákolásától eltérően lágyan derengő, citromsárga glóriát vont a bűsztök kobakja köré.

Neszezést hallott. Megpördült, de már csak azt látta, hogy egy árnyék eltűnik két bábu között.

- Van itt valaki?

Semmi válasz.

Helló, Karl vagyok, a haverjaimmal kicsit lepihennénk, ha nem gond. Nem, nem kell bevetni az agyat, elalszunk a kanapén. Agynemű? Igen, az remek lenne, köszönöm. Tiszta ruhája nincs véletlenül? Köszönöm, de elég lesz, ha kikészíti az ágyneműt, nem nézünk oda.

A bábuk hideg tekintete. Az ereikbe fagyott rózsaszín műanyag, és a csontozat helyén álló fémváz. Bonyolult szerkezetek ezek, egy felfedezésre váró automaton szunnyad mindegyikükben, amelyik alig várja, hogy táncra perdülhessen, és...

Sssss...

Most közelebből szól. Egészen közeli hallani.

Karl meg akart fordulni, ám képtelen volt rá. Mintha egy pillanat alatt bénult volna le, a mozdulatot már nem tudta befejezni.

- Nocsak, nocsak! Nem szeretjük a hivatlan vendégeket.

A hang gazdája komótos léptekkel megkerülte, és megállt előtte. Alig a derekáig ért. Hogy törpe volt, gnóm vagy mutáns, azt Karl egyelőre nem tudta eldönteni. A figyelmét az idegen termete helyett a kezében lévő tű kötötte le.

Nyomban lendítette az öklét, hogy bezúzza ennek a kis mitugrásznak az orrát. Szinte már érezte, ahogy a tömzsi arc szilánkokra szakad az ütése nyomán, ahogy péppé válik ökle alatt a hús - de semmi sem történt. A szemgolyóján kívül egyetlen tagját sem volt képes megmozdítani.

- Szirup! - mondta a gnóm, és ujjával megkocogtatta az injekciót. - Nyugtató szirup! Ezért vagyunk itt mind ilyen nyugodtak! Nem igaz, testvéreim? - mondta, és körbenézett a szobrokon.

Az idegméreg hatására Karl maga is szőrös manökenné vált, és magatehetetlenül figyelte a kis szörny üzelmeit.

Legalább az a jó, hogy nem ettem. Szörnyűséges volna teli bendővel belépni a pokolba. Kiszolgáltatni az ottaniaknak a gondolatainkat.

- Hiszen te ismerős vagy - mondta a visszataszító gnóm. Olyan hangja volt, mintha pár perce nyelt volna le egy felaprított zsillettpengét. - Téged ismerünk... Gyere csak közelebb!

Úgy toporgott a helyén, mintha valóban arra számítana, hogy Karl majd közelebb megy hozzá. Mozdulatai ott tükröződtek a falak mentén álló alakok fekete szemében. A csökkent famulus tétován várakozott műanyag emberei élén.

- Álljon csak meg a menet! - Közelebb szökkent, kiejtette kezéből az injekciót, és érdes kezével végigtapogatta Karl arcát. Nyújtózkodnia kellett, hogy elérje. Karl megmozdulni nem tudott ugyan, de az idegei működtek. A tömpe ujjak érintése olyan volt, mintha porolóval csiklandoznák.

Vajon Ludwig meghallotta, hogy mi történik idefenn?

- Hihetetlen! Az egyik vagy a három közül! - A félszerzet továbbra is ugrabugrált előtte, tapogatta Karl arcát, csípőjét, megnyomta a veséjét, és egy fájdalmas pillanatban még a bordái közé is benyúlt, mintha kincset keresne.

Ebben a pillanatban megmozdultak a manökenek. A szoba már nem akkora volt, mint amikor belépett. A falak mintha közelebb jöttek volna. Elfogy a levegő, és az ablakokat senki sem nyitja ki, de egyébként is mindegy, mert már nem látszanak. Nem lehet hozzájuk férni, mert újabb viaszfigurák kerültek eléjük.

A gonosz kis kobold megáll, hátrál egy lépést, és az asztalon álló lámpa felé nyúl. Aztán egy pillanatra mozdulatlaná dermed, visszahúzza a kezét - megtévesztő lassúsága, mint a vadállatoké -, benyálazza a kézfejét, az ujjait, majd hüvelyk- és mutatóujja közé csippenti a szalmalángot.

A helyiségre sötétség borul. Motoszkálás, élettelen lábak suttogása a szálkás deszkákon. Más nem történik.

A homálynál is kevesebb, tejszerű, alvadt derengés marad a bábuk arcán.

- Mi lesz már? Hozod azt a plédet, vagy nem?

A kiáltás távolról hallatszik, mintha egy másik kontinensről érkezne. Karl nem tudja, mitévő legyen. De nem is kell tudnia, nincs mit tudni, nincs mit tenni, nem érdemes gondolkodni tovább, vége a terveknek, mert hibázott, mindannyian hibáztak, besétáltak az oroszlán barlangjába, noha az oroszlánról kiderült, hogy egy töpörödött kis féreg, és vele máris elbánt. Foglyul esett, kivégzik, felnégyelik, és előtte még mindenféle verbális atrocitásoknak lesz kitéve. Minden jóra való észak-francia ház padlásán tárolnak henteskéseket. Biztos lehet benne, hogy a kínnézőeszközök még azelőtt előkerülnek, hogy ő kiizzadná magából a mérget. Közepes minőségű neurotoxinra gyanakodott, a hatás gyorsasága alapján a kiválasztódási ideje tizenkét óra lehet, vagyis még másfél óráig nem remélheti, hogy az intenzív remegésen kívül (ami több erőt vesz el a lélektől, mint gondolná), bármire képes volna.

- Karl, merre vagy? Olyan furcsán érzem magam. - Ludwig hangja egyre távolabbról szólt. - Martin elaludt. Kikészült... Én se vagyok jól... Talán a brandy? A fenébe, ez is meg tud romlani?

Ezután már csak a csörömpölést hallotta. Az üveg a földre esett, majd sejtetően keresztülgurult a halion, és Madame Derailles portréja alatt állapodott meg. „Pisilj rám, néni.” Őt elkábították, az a tökkelütött Ludwig pedig saját magát intézte el az idegméreggel.

„Biztonsági protokoll, második paragrafus, első bekezdés. Ha ismeretlen helyre érünk, *ne igyunk meg semmi gyanúsat*, ami elénk kerül! Stb., stb., hatodik kiegészítés: Minden táplálékot gondosan ellenőrizzünk a fogyasztás előtt, különös tekintettel azokra a régi italkülönlegességekre, amelyeken már megbontották a zárat!”

- Remek találat, igazán remek - susogta az aberrált gnóm. Még egyszer felemelte a tűt, beledöfte Karl lábába, és elvigyorodott.

Minden elsötétült.

A homály egyre csak terjengett, belemászott a pórusaikba, a tüdejükbe, és ott csomósodott a szívüket övező kapillárisok bekötőútjain. Úgy sejtették, hogy a pincében vannak, legalábbis erre utalt a bűz és a plafon felé vezető létra. Mindhármukat megkötözték, de mintha a kötelékek nem is lettek volna szorosan meghúzva, egy-egy cérnaszál volt az egész, semmi több, mégsem tudtak megmozdulni. Csak a szemüket forgatták, mint egy berohadt légvédelmi üteget, de hiába.

Ha Karl odafönt több kirakatra is elegendő próbababával találkozott, akkor az a mennyiség, ami itt vette körül őket, egy kisebb hadsereget is kitett. Néhol még csillámló, imitt-amott bepiszkolódott felületek derengtek a gyertya fényénél. Közömbös arcok. Haragos arcok. Szenvedő, apatikus, kétségbeesett arcok. Távoli arcok, fiatalok és idősek. Marokkói étteremtulajdonosok arca. Polinéz sámánok arca, floridai mélymerülő, a mélységet kutató, lázas serpák arca. Férfiak, nők, gyerekek, öregek. Bebalzsamozott arcok. Skorbuttól kipirult orrnyergek, féregjárta állkapcsok, töredezett fülkagylók.

Teltek a percek. Próbálták megőrizni az erejüket, és nem vergődni fölöslegesen, nem feszíteni tovább fájdalmas görcsbe állt izmaik húrjait.

A pince falai messzire nyújtóztak körülöttük. Bizarr, középkori kínzótermek képe derengett fel előttük, vörös talárba bújt, neuraszténiás papok nyögései, spanyolcsizmák, satuk, körmök alá becsúsztatott pengék és tűk jelentek meg rettegésük színpadán. Lehetséges, hogy ez a hely korántsem olyan régi, mint elsőre gondolták, a hosszú évszázadok mocska látszat csupán, és valójában csak alig néhány évtizede dagasztja itt magát önnön némaságába burkolózva a halál? Talán a régi Madame egyik felvilágosult ük-ükunokája építgette tovább a majort, hogy a hidegháború várható nukleáris ballasztjának eljövetelekor nyugodt körülmények között hódolhasson bábukészítő szenvedélyének.

- Hol van... az a... törpe... - nyögte Karl.

Az, hogy néhány szót már ki tudott préselni magából, jó jel volt. A nyelv mozgása jelezte, hogy idegei nem sérültek, és van oka bizakodni. Hamarosan visszatér tagjaiba az élet.

- Milyen törpe? - kérdezte Ludwig.

Martin nem szólalt meg. Az arcát pettyező borvirágok, és a még mindig vöröslő égési sérülései most alig látszódtak a sápadtsága miatt. Ahogy a barátai jobban megnézték, rá kellett jönniük, hogy valami nem természetes ebben a fehérségben.

Hiszen ez nem is Martin bőre. Ezek *gipszdarabkák*.

- Itt vagyok, ragyogok!

Kinyílt a csapóajtó, és ezúttal fürge mozdulatokkal, mint egy belajkózott orangután, leszánkázott hozzájuk a létrán zavaros tekintetű házigazdájuk.

- Hogy aludtatok, kis barátaim?

Karl néhány centivel oldalra tudta fordítani a fejét. Ludwig tekintetét kereste, és némán azt üzenté neki: „Ez meg akar enni minket.”

Te nem ugyanezt tennéd a helyében?

- Nagy fogás ez a mai! Már levettük a mintákat. Megvannak a csodás álmok álmodóinak körvonalai. Nem is remélte a kis Arséne, hogy hasonmások toppannak be hozzá!

Miről beszél ez a kis szociopata? Ki kell szabadulnunk!

- Melyik kohóból jöttetek? - kérdezte a gnóm.

Kohóból?

- Ha nem akartok beszélgetni, sebj. Arséne-nek úgy is jó. Arséne sem akar beszélgetni, csak magában pampog, gyógyítja magát a szavaival. - A nyomorult törpe lehajtotta a fejét, az álla szinte koppant túlságosan is előre türemkedő szegycsontján. - Arséne beteg.

Ludwig megköszörülte a torkát.

- Mi baja van a kis Arséne-nek? - kérdezte.

A gnóm felkapta a fejét. Láthatóan meglepte, hogy valaki érdeklődik iránta.

- Semmi, semmi - mondta. - Rákosak vagyunk. A műszerek kimutatták.

A műszerek? Akkor kell lennie még másnak is ebben a házban a régi bútorokon és ezeken az életnagysága bábukon kívül...

- Fáj valamije a kis Arséne-nek? - folytatta Ludwig.

- A fejcskénk fáj, igen-igen...

- Talán tudunk segíteni. Orvosok vagyunk.

Ez az, Ludwig, jól csinálod, ujjongott magában Karl. Már csak azt kéne megkérdezni tőle, hogy nem készítené-e nekünk baconös rántottát.

A törpe összehúzta bozontos szemöldökét, és ugrálni kezdett.

- Nem kell a segítséged, te rusnya utánzat! Hogy is lehetnétek orvosok, micsoda képtelenség! A kohókból csak hárták kerülnek ki, iszappal teli tokok. Ha beléd szúrok egy tűt, menten kipukkadsz!

Micsoda szerencse, hogy idekerültünk! Most kiderült, hogy Franciaország utolsó kis Napóleonja szerint „kohókból” származunk. Kilencszáz fokon hegesztettek, mégis tele vagyunk „iszappal”. Kiderült végre, hogy a bűn nem egyéb, mint az ártatlanság modifikációja.

- Látom, lassan kimegy a nyugtató - folytatta. - De se baj. Egy ideig még nem lesztek teljesen magatoknál, és addig a kis Arséne kezelésbe tud venni. Jó móka lesz!

Most magatokra hagylak benneteket, de ne aggódjatok! Valaki mindig figyelni fog.

Ismét kuncogott. Olyan hangja volt, mint amikor gyerekek gurguláznak a szájöblítővel. Aztán hátat fordított nekik, és felfelé indult a létrán.

Karl a régi trükkhöz folyamodott.

- Ludwig, dobd el a létrát!

Volt Ludwig agyában valami, egy nyomógomb a tudata mélyén lapuló szemantikai mátrixban, amit ha benyomtak, szinte bármire képes volt. Akár arra is, hogy spontán immunreakcióként a másodperc törtrésze alatt endorfinfelhőkkel és adrenalinslagokkal söpörjön végig a saját szervezetén. Önkéntes purifikáció volt ez, vagy a szellem bulimiája? Nem számít. A kényes tisztogatás a lazán imbolygó szervek öblös medrei körül mindig ugyanazzal az eredménnyel járt. Felfokozott koncentráció. A cselekvésképtelenség vége.

Ha nem is tudta egy csapásra kiűzni a véráramából az idegmérget, de legalább egy percre erőre kapott. És ha már erőre kapott, odagördült a létra mellé, és a lábával egyszerűen kirúgta Arséne alól, aki ekkor már magasan járt. A létra, mely úgy strukturálódik, mint egy nyelv, messzire repült. A törpe fél kézzel kapaszkodott a nyitott csapóajtó peremébe.

- Segítség!

A nyomorultnak most már nem csak a tizennyolcadik kromoszómapár hibás osztódásával, de még az alatta megnyíló mélységgel is meg kellett küzdenie. Karl arra gondolt, milyen rossz is lehet ez egy mélynövésű porontynak. Egy órája még milyen boldog volt a

kis léhűtő, hogy csordogált örömében a nyál a szájából, ahogy vaskos kezével levette a gondolkodókról a formákat!

Hát persze! A gipszdarabok Martin arcán. És azok a gipszszobrok odafönt.

- Valaki segítsen! - nyöszörgött.

- Hol az ellenméreg? - kiáltott fel Ludwig.

- A micsoda?

- Ha megmondod, hol van, megígérem, hogy elkaplak, amikor leesel, és akkor nem töröd össze azt a szép buksidat.

- Jaj, a kis Arséne nem érdemli ezt a sorsot! Miért vernek bennünket a démonok, a lidércek? Derailles néni, mondd meg, miért?

- Mondd meg, te kis rohadék!

- Ott van, ott van! - visított. - A gyereknél, a kedves kis réklijében, ott.

- Úgy kalimpált, hogy nem lehetett tudni, merre mutat. - *A hátában van!*

Ludwig iszonyú erőfeszítések árán feltápáskodott, és körülnézett. Alig látott valamit, de ki tudta venni az alakok közül az egyetlen alacsonyabb figurát. Ez volt az egyetlen, amelyik ruhát viselt. Gyötrelem volt megtenni minden lépést - sellőnek képzelte magát, aki a lábát szétszabdalo késeknek érzi a fövény homokszemcséit -, de végül elért a bábuhoz, és...

Semmi. Megtapogatta a hátoldalát, kereste az üreget benne, de semmit sem talált. A viasz közömbösen benyomódott matató ujjai érintésétől.

- Nem arra gondoltam! - sikoltozott Arséne. A természetéhez képest iszonyú hangereje volt. - Nem ott van!

Ludwig előtt sűrűbbé vált a homály. A mozgás felemésztette az erejét. Erezte, ahogy a méreg ismét dübörögni kezd a belsejében. Térdre rogyott, és tudatának utolsó lobbanásával már csak azt látta, ahogy a kis gnóm, megmagyarázhatatlan vigyorral az arcán, mint a család melegébe titkon aláereszkedő Mikulás, hatalmas puffanás kíséretében megérkezik melléjük.

A szem az agy része. A látószerv mutálódott agynyúlvány. A szemek keresztül maga az agy van kitéve a világnak, és cserébe az agy is közvetlenebbül szemlélheti azt, amit elképzelnie és megteremtenie adatott. Megmártóznak egymás kocsonyásán derengő húsában, és a kettő, a kinti kép, és a már láthatóvá kódolt, bent megképződő látvány egyaránt fenntartja és gerjeszti egymást. Egyetlen, összefüggő élményben áll össze, amit az anyag ideiglenesen szétválasztott egymástól.

Mit látnak most a gondolkodók szemei? Mit lát Ludwig szeme, aki mindannyiuknál jobban tudja, hogy a gondolkodás csupán a látás derivátuma? (Minden tévedés abból adódik, hogy a következményekből következtetünk az okokra.) Mit lát a riadt Karl, és a még mindig hidegrázással küzdő Martin?

A bábukat látják. De ezek már nem azok az ártalmatlan, nyomasztó próbababák, amelyek az imént vették körül őket. A puhatestű, felrepedezett modellek félrehúzódtak, és helyet adtak a mindedig homályban lappangó társaiknak. A nagy sürgölődésben jobban kivethető, hogy milyenek is ezek az új jövevények. Hogy mit kaptak teremtetől a mozgásképtelen test rozoga tákolmányán túl.

A rózsaszín és okkersárga színekben pompázó, új embersereglet tagjain protézisek voltak. Rájuk hegesztett, recés pengék virítottak a karok helyén, arca előtt némelyik sisakot viselt. Akadt olyan is, amelynek a mellkasa közepébe fúrógépet építettek. Propellerek virítottak a sarkakon, készen arra, hogy működésbe lépjenek, és felemeljék gazdájukat a földről. Kalapácsok és beleforrasztott roncsok álltak ki a térdkalácsok merev tartólemezei közül. A bábuk különféle páncélokat és a hidraulikus meghajtás tartozékait viselték. Áramkörökkel teli dobozkákat hordtak a hátukon, és érzéketlen gombszemek helyett valami más feküdt a fejükbe vájt gödrökben - az agy egy darabkája, egy

mutálódott, hosszan fejlődött nyúlvány, amely alig várta, hogy befogadja a világ mérgezett látványát. A bábuk pépes izzadmányán csüngött alá.

- Jaj, ne! - nyöszörgött Arséne. - Megvadulnak!

Mintha csak erre vártak volna, az automaton-sereglet megindult. Közelebb nyomultak, mint egy alacsonyan közlekedő gomolyfelhő. Surrogtak körülöttük, fémes alkatrészeik vészjósló csörömpöléssel ütköztek egymáshoz. Ludwig látni vélte, ahogy az egyik bábu a karjára forrasztott hentesbárddal lemetszi egy alacsonyabb társa szemgolyóját. Véletlen mozdulat volt csupán, vagy a rivalizálás törzsi ösztöneinek születése? Miféle indulatok lappanghatnak egy efféle, ergonomikus ösközőségben?

- Hol az ellenszérum? - nyögte Karl.

- Jaj, megesznek a robotkák! - Arséne meg sem hallotta Karl-t. A feje furcsa szögben állt a törzséhez képest. Bizonyára nem úszta meg sérülések nélkül a zuhanást.

Karl-nak össze kellett szednie magát, hogy ki tudja préselni magából a szavakat.

- Ide figyelj, te *petit chevalier* - mondta. - Ha beadod az ellenszérumot, segíthetünk rajtad.

A mélynövésű pokolfajzat tekintetében mintha világosság gyúlt volna. Fájdalmas ábrázattal Karl felé fordult.

- Igen, igen - motyogta. - Ellenszérum a másolatoknak! Csak ne fájna úgy mindenem.

Az egyik báb már alig néhány lépésre volt a földön heverő gondolkodóktól. A karja hiányzott, azonban a talpára éles szögekben végződő, műanyag cápauszonyokat illesztettek.

Vajon a tervezője meg akarta fürdetni a kastély melletti kacsausztatóban? Mi célja lehetett bárkinek is ezekkel a gyermek transzplantációs játékokkal? Hiszen ezekben a lidércekben semmi organikus sincsen. Egy gondolat, egy szikra, egy érzés sincs bennük.

- Melegem van.

A bábu, mintha csak meghallotta volna a gondolatait, megszólalt. Olyan hangja volt, mint egy meghibásodott gépzongorának.

- Melegem van. Egyedül vagyok. Megöllek. Nem öllek meg. Ti öltök meg?

Karl a szeme sarkából látta, hogy Arséne időközben talpra kecmeggett, elindult a helyiség másik vége felé, és ott az egyik asztalka fiókjából egy injekciós tűt vett elő.

- Az ellenszérum! - mondta, de a tekintetében ismét megvillant a téboly. A gondolkodóknak fogalmuk sem volt, hogy beszámítható-e. - Jövök, másolatok!

Azt mondta, mazsolák? Vagy tényleg másolatoknak nevezetett minket? Mi baja van ennek a kis féregnek?

Arséne a közelben toporgó bábukat elkerülve odagurult Martinhoz, belevágta a tűt a mellkasába, és beleeresztette a csőben lötyögő ismeretlen anyag egyharmadát. Karl és Ludwig lélegzet-visszafojtva várták a hatást, mielőtt azonban bármi történt volna, Arséne mellettük termett, és őket is beoltotta.

- Ellenszérum! - visította ismét.

Mintha felrobbant volna a nagyvérkörük. Akármit pumpált beléjük ez a szélhűdéses gonosztevő, az megtette a hatását. A gondolkodók egyetlen perc leforgása alatt sejteikre, sejtfaikra hulltak szét, egyetlen kaleidoszkópban látták önnön plazmafürdőjüket, a bugyborékoló aminosavakat, a géntérképek minden elágazását és fehér foltjait, még létezésük ismeretlen régiói is megjelentek előttük, hogy aztán annál gyorsabban továtúnjenek és alámerüljenek a sötétségbe, amelyből aztán újult erővel emelkedhettek fel. Az idegméreg okozta bénultság gyötrelmes órái után erősebbnek érezték magukat, mint valaha.

Az egyik, láncaltapokon közlekedő bábu éppen lesújtott volna Martinra a fűrészével, amikor a gondolkodó tagjaiba visszatért az élet, odébb gördült a döngölt padlón, talpra szökkent, és egy életerős hszüanfeng-csiao rúgással hatástalanította a bábu nyakában hordott tranzisztoros ládikát. A bábu megrogyott, térdei csilingelve kifordultak a helyükről - lehetséges, hogy mégis emberi inak szakadtak ki a kifordult térdkalácsok közeiből? -, majd a lény egy sikolyt hallatva összecsuklott.

Ez a sikoly már nem emlékeztetett gépzongorára. Emberi hang volt.

- Arséne, mi folyik itt? - kérdezte Ludwig, de nem volt ideje megvárni a választ, mert rátámadt két guminő. A felfújtt melleket szilikon helyett mérges gáz feszítette, amit az ütemesen félrehúzódo mellbimbók mögül egy-egy pneumatikus dugattyú fújt az áldozatra. Ludwig reflexei

azonban jobban működtek, mint valaha, így könnyedén el tudott hajolni a mikroszkopikus méregtüskék torpedója előtt.

Megpördült, és célba vette az agresszív kurtizánokat. Egy félfordulattal mögéjük került, megragadta a fejüket, és olyan erővel csapta őket egymáshoz, hogy abba egy kifejtett orangután is belehalt volna. A kirúszozott száj vonala további repedésben folytatódott, a csábos mosoly torz vigyorra vált, mígnem a repedés elérte a fület, és beszakította az egész koponyát. A fejek úgy nyíltak szét, mint két, lágyan illatozó tej helyett csupán döglött madárfiókákat rejtő kókuszdió.

- Ne öljétek meg őket! - kiabált Arséne. - Inkább meneküljünk! Hagyjátok békén a gyerekeket!

Rengetegen hemzsegték még a helyiségben. Talán tényleg jobban teszik, ha nem kockáztatják, hogy mindegyikkel megküzdjenek. Ki tudja, akadhat közöttük olyan is, amelybe önkioldó gránátokat építettek. A legbiztosabb, ha fölmennek a létrán, bezárják maguk alatt a csapóajtót, és rátolják a kanapét.

Martin a nyakába kapta a törpét, miközben Karl és Ludwig felállította a létrát.

- Ne bántsátok a gyerekeket - nyöszörgöit Arséne.

A dünnögő, habzó, kaffogó, csapkodó, reszelő, ordító, halandzsázó, verejtékező szobortömeg újabb hulláma érte el őket. Martin úgy mászott felfelé, nyakában a gnómmal, mintha egész életében ezt gyakorolta volna. Ebben a percben bernáthegyi volt, aki csöpp gazdáját menti a veszélyből. Utána Ludwig következett. Különös érzés szállta meg, amikor megérintette a fokokat.

- Egy létra - dünnögte. - Az én létrám, ami előttem van, de amit mégis magam mögött hagytam. Lehetséges, hogy minden körbeér?

- Ludwig, siess! - mondta Karl, miközben egy letört széklábbal hadonászva igyekezett távol tartani magától a lényeket.

- Megyek, megyek! - Elindult, és Martinhoz hasonlóan széleseben felért. Mire kikászálódott a szűk nyílásból, Martin és Arséne már kiterülve feküdtek a padlón.

- Karl! - kiáltott le Martin.

Olyan ez, mint amikor felmászunk egy csúcsra. Egy hegygerincre, egy háztetőre, a Burdzs Kalifa tetejére. Felkapaszkodunk egy irtózat

magasságokba törő rácsozaton. Kötelekkel. Vagy egy létrával. És ha létrával mászunk, akkor azt elhajítjuk. Miért? Mert jól néz ki, ahogy ott állunk, egyedül a csúcson, azok pedig, akik lent maradtak, csak találgatják, hogyan is jutottunk fel.

- Ludwig, ne! - kiáltotta Martin, de már késő volt.

Ludwig ismét feldöntötte a létrát.

A bábuk körbeverték Karl. Úgy lepték el, mint kaptárlakók a romlott erkölcsű méhészt. Karl egyetlen kiáltást sem hallatott, mintha a rémsereglet tagjai hangfogókkal ejtették volna csapdába a kiáltásait, a halálsikolyok falzettjét, hogy üres óráikban majd ismét meghallgathassák. Martin szem elől vesztette a barátját. Tudta, hogy Karl valahol még ott kúszik, a földre kerülve, levegőért kapkodva, de bumfordi alakját már nem látta a tumultustól.

Aztán a pislákoló lámpák egyszer csak kihunytak, a csapóajtó magától visszazuhan a keretébe, és már a megelevenedett manökenek surrogását sem hallották többé.

- Mit tettél? - suttogta Martin. - Nem tudom elhinni - nyögte. - Hogy lehetsz ekkora barom?

Ludwig katatón állapotban tipegett a csapóajtó körül.

Martin torkát zokogás fojtogatta, szemébe könnyek gyűltek. A pupillája olyan volt, mint egy boldog ponty egy fejedelmi tavacskában. Csakhogy ez a boldog ponty mit sem tudott a test többi részének kínjáról.

Nem tettek semmilyen óvintézkedést, mielőtt beléptek volna ebbe a házba. A biztonsági protokoll legelemibb passzusairól is megfélelkeztek. A mérge még ott fortyogott az ereikben, bár az ellenszérumnak köszönhetően kellő mennyiségű atropinnal elvegyülve szánkázott fel-alá a vénák kopár szálai között - egy kezdetleges, de annál hatékonyabb informatikai hálózat azok számára, akik hírből sem hallottak a történelem végéről. A halántékuk úgy hasogatott, mintha egy kőolajszállító uszály zuhanat volna a homloklebenyükre.

Több rugalmasságra volna szükségük. Minden téren. Több kohézióra.

Ludwig megállt a fal előtt, és mint egy érző szívű metronóm, ütemesen verni kezdte a fejét a virágmintás tapétába.

Elvesztettük Karlt, édes istenem, Karl odalett, szétmarcangolják a próbababák, és mindez miattam, mert azt akartam, hogy az emberek ne tudják, hogyan értem fel a csúcsra, jaj nekem, Karl, mit tettem, kérlek bocsáss meg!

Ő is sírva fakadt. Kitartóan nyüszögött, miközben valami elpattant benne. Egy perccel később felhagyott önmaga büntetésével, és némán, miközben a lehunytt pillái alól csordogáltak a lúgos könnyek, lefeküdt Martin mellé a földre. Kéz kézre talált a gyász sötétjében. Akár két vemhes mackó, ahogy nővérüket siratják. Az egyedüli reményük az volt, hogy kósza gondolataik egy másik helyen, valahol a háttérsugárzás szubatomai valóságában még rátalálhatnak elhunyt társukra.

- Ti mit csináltok?

Tojásdad fej ereszkedett közéjük. Arséne maga is olyan keservesen nézett ki, hogy egy pillanatra azt hitték, bekéredzkezik melléjük. Ludwig kibontotta magát az ölelésből, és talpra szökkent.

- Most azonnal állítsd meg a kreálmányaidat!

Már nyúlt is a csapóajtó után, hogy ismét kinyissa, és ledobja Arséne-t a mélybe, hátha megfékezheti a lényeket.

- Nem lehet, nem lehet! - ellenkezett a gnóm. - Ők nem a kreálmányaim!

- Akkor is meg kell fékezned őket!

- De csak a Madame-nak engedelmeskednek!

Madame Derailles? A kétszáz éves matróna, aki a marionetteket rángatja?

- Miről beszélsz, te kis fasz? Mi folyik itt? Azonnal mondd el!

Ludwig felemelte az öklét, mire a lény riadtan a földre omlott.

- Nem bántani a kis Arséne-t! - Szánalmas szipogás- ba kezdett, egyszerre csörgött a fejéből a nyál, a takony és a könnyek, hogy mindez aztán valami fekete, csomós péppé gyűljön alatta a padlón. - Vannak még más szobák is a házban... A Madame ismeri a hasonmásokat... Dobozok... Ajtók, amelyek mögött újabb ajtók nyílnak... A család... A három gondolkodó... A Hordó Projekt... Németország... A sötét úr... Megígérték...

Martin letérdelt a törpe mellé. Előrenyújtotta a nyitott tenyerét, hogy a másik jól megnézhesse magának.

- Ide figyelj, Arséne - mondta nyugodt hangon. - Látod ezt? Látod ezeket a barázdákat? A bőrkeményedéseket?

- Látom...

- Tudod, hány embert öltem már meg? Pusztá kézzel? Fegyverek, intrikák, próbababa-hadsereg és minden egyéb nélkül? Tudod, hogy egy ujjammal be tudnám törni a koponyacsontodat?

- A kis Arséne nem csinált semmit...

- Felajánlok neked egy lehetőséget, Arséne. Vagy elmondod, mi folyik itt, vagy megöllek. Ilyen egyszerű. - Martin felsóhajtott. - Tudod te, mit jelent meghalni? A halál nem olyasmi, ami csak úgy ott van előtted, és odafuthatsz hozzá, mint anyucihoz. Nem, a halál egy tízezer fejű, szárnyas teremtmény, ami betéríti az egész látóhatárt. Egy irtózatoss madár, amely egész városokat képes sötétségbe borítani. Akarsz vele találkozni?

- Nem, nem, a kis Arséne nem akar találkozni...

- Akkor mondd el, hol van Madame Derailles!

- Nem lehet, nem, nem kényszeríthetsz...

Puff.

Ludwig figyelte, ahogy Martin villámgyorsan felszökken, és előrelendíti a lábát. Megrendült idegállapotában a percepcióss érzékenysége nem volt kellőképpen felkészülve a látványra, ahogy a fej elválík a tömzsi gerinctől, ahogy mészporrá törnek a csigolyák, tépődnek a szalagok, majd felspriccelnek az apró artériák.

Valóságos szökőkutak! Ezért jöttetek vissza Franciaországba. Hát nem csodálatos, milyen remekművekkel szórakoztat még mindig az udvari építészet? A kertek geometriája csodás vízköpőkbe torkollik, és mennyei madárscicsérgés kíséri az ide tévedt flaneurók tűnődő lépteit.

Mire felfogta, hogy mi történik, már csak azt látta, hogy a csöppnyi fej, melynek ábrázatán örök mostba szilárdult a megdöbbenés, a falhoz csapódik. Olyan közel suhant el az egyik gyertyatartó mellett, hogy az oldalszélnek köszönhetően kialudt a láng. Martin a fej után szökkent, nézte, ahogy a falról lassan lecsúszik a földre - a zsigerek olyan ragacsosak voltak, hogy ehhez hosszú másodpercek kellettek -, majd a hajánál fogva felkapta, és még egyszer teljes erejével a földhöz csapta.

- Touchdown!

- Elment az eszed? - kiáltott Ludwig. - Karl odalent van! Szükségünk lett volna rá - tette hozzá, és hol az előtte lévő törzsre, hol a valamivel odébb, a szőnyegen heverő, eldeformált fejre mutatott.

- Karl életben van. Valahogy csak átverekshi magát azokon a népeken.

- Akkor sem lett volna szabad megölnöd! Olyan nyomorult volt...

Martin megragadta Ludwig gallérját.

- Ide figyelj, te nagyokos - sziszegte. - Tudod, miért bánom mégis, hogy kiirtottuk az emberiséget?

- Aliért? - kérdezte a másik szipogva.

- Álért nem maradt senki, akit megölhetnék.

A fejét vesztett törzs, mintha csak megértéséről akarta volna biztosítani Alartint, egy elkésett reflexmozdulatnak köszönhetően összerándult.

- Ezért aztán - folytatta Alartin - meg kell becsülni azokat, akik még szóba jöhetnek.

- De Alartin, nem lehetsz ennyire...

Mielőtt Ludwig befejezhette volna a mondatot, a csapóajtó kinyílt.

A lyukból egy Karlra emlékeztető, véres csomó mászott elő. A fél karja hiányzott. Levágott balját a másik kezében lengette a többiek felé.

A megtépázott húscsomó aztán Arséne hullája felé fordult, tekintetével körbejárt a helyiségben, és hosszan elidőzött a komisz gnóm eldeformálódott fején. Mintha egy gránát lett volna a belsejében, amelynek túl korán kezdett szikrázni a gyutacsa.

- Karl! - Ludwig hátrált egy lépést, és holtsápadtan figyelte a jövevényt. A gondolat, hogy elvesztette a karját, sokkal elviselhetetlenebbnek tűnt, mint a halála. - Ali történt veled...

- Erre gondolsz? - kérdezte Karl, és a karra pillantott. - Hát igen. Nehéz az élet.

Ludwig elájult. Szerencséjére néhány puha párnára huppant, így nem ütötte meg magát. Az már kevésbé volt szerencsés, hogy a párna mélyén

lakó házipoloska kihasználta a lehetőséget, előbújt a megfáradt szövet mélyéről, és beslisszolt a nyitott ajkai közé.

Karl Martinra pillantott.

- Csak vicceltem - mondta, majd a földre dobta a vérben ázó műanyag kart, és megmutatta a háta mögé dugott sajátját.

Párizs. A vas és a szirmok városa. Az egyetlen hely a világon, ahol az éhenhalást még mindig, sőt manapság egyre inkább művészi teljesítményként értékelik.

Mindhárman ismerték a történetet, miszerint a Bastille ostromának idején az odabent raboskodó De Sade pusztá kezével tépte ki a szennyvízelvezető csövet a falból, és azon keresztül intézett szózatot a felbőszült néphez. De vajon miről beszélt az ördögös márkí, akinek rizsporos arcát olykor elcsúfították a parókájából alászállingózó hajtetvek? Miről dalolt a dühös csőcseléknek? Ebben a kérdésben a források ellentmondásosak, abban azonban nem, hogy a beszédet követően, miután a felkelők elfoglalták a börtönt, Sade-ot virágosó fogadta, és pár órával később hintón vitték ki a városból.

A városból, amely most egészen más arcát mutatta.

A birodalmi főépítész Hausmann kézjegye persze még rajta volt az időközben elnéptelenedett, a sötét órákban másféle fajoknak teret engedő helyszíneken is. Hatalmas kapuk és széles utcák nyújtóztak mindenfelé, amelyek, emlékezve a korábbi felkelésekre, megnehezítették a barikadépítést. A tágas terek mögött egy másféle biztonsági protokoll óvintézkedései sejlettek fel, amelyek azonban mostanra elveszítették eredeti értelmüket. A gondolkodóknak is számolniuk kellett azzal, hogy ebben a környezetben nem tudnak megfelelően elrejtőzni az esetleges támadások elől, és aligha csatangolhatnak kedvükre anélkül, hogy a régi lakások szalonjaiba húzódnak szárnyasok ki ne lessék őket. A hely nem volt ismeretlen a számukra, hiszen tisztában voltak a belváros masszívan képlékeny viszonyaival és lehetőségeivel.

A nosztalgia torzított tapasztalatába ütköztek, és minden lépésük újabb csalódásélmény volt. Ahol a régi igazság képét remélték újra megtalálni, éppolyan elüszkösödött formák várták őket, mint korábban a metropoliszban. Egyedül az anyageloszlás volt más. Az utcák nem voltak úgy felhólyagosodva, mint egykor New Yorkban, és atomrobbanás sem

sújtotta a közhivatalok és lakóházak takaros csokrokban gyülekező kriptarengetegét. Párizs megőrzött valamit régi arculatából. A város tiszta volt. New Yorkkal ellentétben nem láttak holttesteket, nem érezték a dögök orrfacsaró bűzét, és egyelőre nem látták nyomát semmilyen más fenyegető életformának sem.

Pedig valahol lenniük kell a halottaknak. Vajon hova tűntek? Miféle emésztőgödör húzódik a mélyben, amelyben tízmillió, rémálmokat álmódó hazafi egyszer csak semmivé vált?

És hova sodródtak a haszontalanok? Sikerült-e néhányuknak elmenekülni a napsütötte délre, az egykori kolóniák feltételezett biztonságába? Az ezüstkészleteikkel érkező franciákat vajon tárt karokkal várták vissza Algériában, vagy nyomban visszafordították őket a tenger felé?

A gondolkodók hamar felmérték, hogy itt is hasonló fajbiológiai változások játszódtak le, mint egykor az Újvilágban. A lakosok eltűntek, az utcák kongtak az ürességtől. Csak egy-egy oposszum száguldott keresztül néha az egykori úttorlaszok macskaköves nyomvonalán. Hamarosan arról is meggyőződhettek, hogy a New Yorkban végbement folyamatoktól eltérően Párizsban más irányt vettek a mutációk - pontosabban nem vettek semmiféle felmérhető irányt. A gondolkodók nem találkoztak az elváltozások sokféleségével, a torzulások milliányi formájával. Nem volt nyoma a növényi létezés burjánzásának, és a tétova, magányosan guberáló, ártalmatlan állatokon kívül nem leselkedtek rájuk ragadozók sem. Legalábbis az első néhány órában nem találkoztak ilyesmivel.

Néhány nappal korábban, miután elhagyták Madame Derailles rossz emlékű kúriáját, pár kilométerrel arrébb egy golfpályába botlottak. A pihenőházban találtak néhány konzervet, sőt még új ruhát is szereztek. Csak a szél süvöltözött odakint, máskülönben semmi és senki nem háborgatta őket. Végre egy éjszakát nyugodt körülmények között tudtak eltölteni.

Karl másnap azt javasolta, hogy ne siessenek annyira, inkább üssenek egy jót a régi idők emlékére, a többiek azonban erősködtek, hogy mielőbb el kell jutniuk egy nagyvárosba. A szétrothadt pázsit mellett húzódó magyalbokroknál találtak aztán egy elektromos kisautót, ami csodák csodájára még működött is, és a rendületlenül szürke ég alatt bezötykölődött velük az egykori Lutetia megtépázott, ám még mindig

tekintélyt parancsoló oszlopcsarnokai és élő anyaggal való feltöltésre várakozó falanszterei közé.

A városban aztán tökéletes csend fogadta őket, amelynek membránján egyedül az egykori összefüggéseikből kiszakított gondolatok verődtek vissza. Kartéziánus tolódás, argumentumoktól eltömődött tobozmirigyek és egy istenérv, melyben a végtelen fogalma immár nem az örökkévalóval, hanem a DNS-spirálok modulációs lehetőségével áll kapcsolatban.

Úgy cammogtak egymás mellett, mint egykor a Nagy Almában, igaz, most se fegyvereik, se tartalékaik nem voltak. Egyedül a frissen beszerzett ingek nyújtottak némi komfortérzetet, és az a szöges bőrcipő, amelyben lépkedve Ludwig máris Tiger Woodsnak képzelte magát. Legalább arra büszkéek lehettek, hogy a korábbi hanyag eleganciájukból valamit visszanyertek. Martin egy új öltönnyel, Karl pedig egy „Rich Bitch” feliratú kapucnis pulóverrel hívta fel magára a figyelmet.

- Mit keresünk itt? - kérdezte Ludwig.

- Felderítünk - felelte Martin. - Megvizsgáljuk, hogy mi történt a nagyvárosokban. Számot vetünk a fejleményekkel. És jó lenne egy kicsit pihenni is. A fenébe is, nagyon remélem, hogy be tudjuk fészkelni magunkat valamelyik Hiltonba.

Ludwig egy sóhajtással reagált a felvetésre. Nem érdekelte a luxus. Egy nyugodt helyre vágyott, íróasztalra, lemezjátszóról szóló, több oktávot bejáró madáracsicsérgésre. A fejlemények kevéssé foglalkoztatták, inkább tollra és papírra lett volna szüksége, hogy folytathassa az írást.

- Emlékeztek a New York-i bulikra? - törte meg a csendet Karl a Malesherbes és Royale sarkán. - Martin, te biztosan emlékszel!

Hogyne emlékeznék, kedves Karl. Lila zubbonyokba öltöztetett táncoslányok. A freestyle versenyek, amelyeken ötven dollárért megválthattad a nevezési díjat és a rothadó üvegkalickába zárt, tizenöt percnyi hírnevet. Pöttöm fej köré pöttöm glória való. Néhány szarkaláb a búsongó szempár alatt nem számít. A dicsőség múlandó és kétségbevonhatatlan. A kolumbiai hentescsaládból kivált Monsterfohn előre köszön neked a beléptető folyosón. Az ex-atléta Lil' Bruce szeme elkerekedik, amikor meglát a miniatürizált arénában. Rögvest beletörődik a dobogós helybe, de azért hajítja magát a kis turbináival. Legnagyobb vetélytársad, az a nyurga olasz, Tremontini reszketve fogadja kéznynyújtásod. Ő legalább két tizeddel megközelít a pontozás

során. *De senki sem megy oda, hogy megkérdezze: „Gianni, ez elég vigasz a számodra?”*

Sovány, elaggott testek tántorognak az egykori éjjeli menedékek felé. A napszakok szeszélyes időközönként váltják egymást, de mindezt alig érzékelni. Az időjárás örökké nedves, az égből csörgő, hűvös flegma síkossá teszi belső szerveik felszínét, a fényviszonyok örök alkonyaiban rögzültek. A Nap, akárcsak kistestvérei, a csillagok, régi mítosz csupán. Az angoloknak igazuk volt. Sosem lehetünk biztosak abban, hogy a lángoló golyóbis még egyszer felkel, és végigszánt karmaival a föld ráncain.

Egy ideje már úgy tűnt, körbe-körbe gyalognak, amikor Karlnek eszébe jutott egy hely. Különös érzés kezdte csiklandozni az oldalát. Arra gondolt, milyen nagyszerű volna ismét benézni a nyúl üregébe, ahol az egykori hirdetés szerint „hihetetlenül változatos performanszok és sosem csüggedő páviánbébik” adták meg az alaphangulatot. Közölte a címet a többiekkel, akik minden mindegy alapon követték az útmutatását.

- Azt hiszem, arra van - mondta. - Nem, talán mégis arra.

Fél órával később már egy másik *arrondissement* sűrűjében jártak. A közértek itt valamivel jobb állapotban voltak, szinte érezték a hűtőládák mélyén fészkelő, eutanáziáért sikoltózó, megbontott csirkék zajongását. Az első arab zöldségesnél kikaptak maguknak a hűtőből három sört. A présnyomdagép nehezen olvasható kalligráfiája szerint tízéves volt a lejáratuk, vagyis még éppen nem késtek le a zamatok teljességéről. Valóban ihatóak voltak, ami további kockázatot jelentett a számukra, elvégre kiszolgáltatott helyzetükben a reakcióidő csökkenése súlyos következményekkel járhat.

Valami vijjogott a fejük fölött, de amikor felpillantottak, semmit nem láttak az ólmos felhőrétegen kívül.

Végre megérkeztek a Karl által vizionált célhoz. Már órák óta gyalogoltak, és most, a *Petit Guignol* nevet viselő hely előtt állva tudták, hogy mindez nem volt hiába.

Egy szórakoztató központ. Kiépített pincerendszerrel rendelkező bár. Partiaréna, a faji egyenlőségre fittyet hányó polgári bunker. Éjszakai mulató, ahol megannyi szakadt harisnyás pied-noir járja abszintizű táncát az infantilis pénzügyminisztériumi dolgozók mohó tekintetétől kísérve.

Mindenki tudja, így Karl is, hogy a Petit Guignol valójában egy joviális örömtanya, amelynek titkos szobáiban egykor sistergő spermagombolyagok pettyezték a falakat. Lascaux-nak vége, éljenek az új formák, az új teremtmények és az ő legendáik! Éljen a test szaruhártyái között tanyázó parazita! Éljen az agy csomós redőiben megtelepedett mesterséges bogárcsalád! Éljenek a beleket tisztogató baktériumflórák, amelyek finomszerkezetéből egy hallatlan mikrobiológia lehetősége olvasható ki!

Duke Ellington és a Vastagnyakúak már hangolnak valahol a belső kamrák egyikében. *L'écume des jours*. A kokain lágyfehér csikokban kikészítve vár rájuk, mint a burgundi mártáshoz előkészített csipetnyi só.

Srácok, ti tudjátok, mit keresünk itt?

Az egész elszürkült Champs-Élysées-en sehol egy fia hirdetés, egy nyitva maradt, ürességében is bántóan exkluzív fodrászszalon, sehol a konfettieső reménye. Szárkapocsizmaik állagához képest büszkén lépkedtek, de vörös szőnyegek helyett rücskös beton, fanfárok helyett komiszul füttyögő szél fogadta őket. Halott volt a város, aludt benne minden lépcsőház és gondolat. Meghalt a szerelem, ótvaros tokokban, jellegtelen intarziás dobozkákban szunnyadtak az *élan vital* egykori emlékei. Sehol egy ember, aki üzenhetett volna, sehol egy róka család. Csak egy nyolckarú madárijesztő állt a penésszel kivert fal előtt, fűzőid arcára csíptetett üzenettel: „Elkéstetek.”

És mégis, megmagyarázhatatlan módon, Karl kedvenc szórakozóhelye még mindig villogó neonfénnel hirdette magát. Csapda vagy sem? Már nem számított. Reszkettek a csupasz levegőben, és bármit megadtak volna azért, hogy megint ismerős környezetben érezhessék magukat.

És ha valami ismerős lehet, az bizonyára a Petit Guignol. Ide járnak Párizs holt szellemei. Itt melegszenek meg, ha a Diadalív alatt rájuk tör a didergés. Ha zizegő kísértettestüket kikezdi a november végén érkező hókristályok. Ide járnak azok, akik elbuktak az eleven színrevitel teátrumi gyakorlatai során. Akik a háttérben maradtak, akik nem választották az anonimitást, hanem kényszerzubbonyként aggatták rájuk. Ide járnak a város élőhalott citoyenjai, kurtizánjai, atomfizikusai, kéregetői és háttéralkukba bonyolódott egykori befektetési ügynökei. Ide járnak a Provance-ból feltelepültek kísértet- leszármazottai - gyöngéd fők

mind, akik vígan utálják a város eredeti lakóit -, és az utolsó nanorobot-kísérletek üvegszálas gólyalábakon tipegő medúzái.

A gondolkodók belépnek a puhán zümmögő, tört neonfény alatt, mire az, mintha csak láthatatlan tömegszámláló dolgozna infravörös belsejében, háromszor felserceg. *Te, te és te - holnap mellettem lesztek a Paradicsomban.* Ludwignak rossz előérzete támad, de nem tehet semmit. Ha Karl erre vágyott, hát erre vágyott. Jobb megfojtani egy csecsemőt egy kiságyban, mint feladni kusza vágyaink közül akár egyetlent is, különös tekintettel az alantasabbakra. Mi tagadás, mindazok után, amin keresztülmentek, teljesen érthető, hogy Karl a legszívesebben egy luxusmárkás, pasztellszínekben piruló guminővel szeretne hetyegni Párizs vöröslámpás negyedének mikroszkopikus színpadán. Azt igazán nem várhatja persze, hogy ehhez ő és Martin tapsoljanak, de mit számít ez? Majd keresnek egy jó whiskeyt a bárpultnál. Bármilyen, igazán *bármilyen* megtörténhet ezzel a bolygóval, kipusztulhat rajta minden, ami él, befedhetik földjeit áradások, karcos jéglemezek, kettéhasíthatja egy meteor, de a régi whiskeykészletek egyre csak finomodnak és finomodnak. Az évszakok váltakozása, a radioaktív sugárzás és a közelben csühögő mutánsok penetráns kipárolgása is csak javíthatja az állagukat. Ez az igazi palackposta az utókornak: egy 1911-es főzésű, ujjnyi vastag üvegbe töltött Dalmore.

Miután belépnek az előtérbe, és elmennek az egykori dagi kidobóemberek hült helye mellett („Szia, Vince vagyok, és szeretnék *nagyon fari* szórakozást kívánni!”), megindulnak a folyosón, de sehol egy ajtó, csak egy nagyobb átjáró az egész. Egy árkád! Milyen szép, ahogy a ragyaverte Hold keresztülvilágít a repedezett üvegcupolán! Betört üzletek mellett haladnak el - a fogyasztói vadállat a felsőbbrendű európaiakból is kitört a vég óráiban, és rávetették magukat a különféle divatmárkák legmívesebb darabjaira. Karl nyughatatlan, szaporázza a lépteit, majd egy fordulóban megáll, és megkönnyebbülten felsóhajt.

- Ez lesz az.

Dohos lépcsősor vezet a mélybe, amelyből a pokol szájszaga terjeng felénk. Martin és Ludwig hallgatnak. Nincs vesztenivalójuk. Mióta a kontinensen vannak, napi rutinjuk elvesztette megszokott ritmusát, lépteik ellenőrizhetetlenné váltak. A régi kodifikációk sem működtek már, és egész testükben úgy érezték, hogy a korábbiaknál nagyobb gravitációjú térben ténferegnek.

Karl előrelép. Valami nem stimmel a lépcsőkkel. Nem is lépcsők ezek, nem is lépcsősor, inkább bizonytalan szögben aláereszkedő, sikamlós csúszda. Alighanem akkor járnak el helyesen, ha lehuppannak a fenekükre, és átadják magukat a régi ösztönök diktálta játéknak.

Végül ez nem döntés kérdése, mert Karl elcsúszik. Ahogy pedig Ludwig utánakap, és aztán Martin Ludwig után, már össze vannak forrasztva, láthatatlan, közös amigdalájuk pórázként kapcsolja őket egymáshoz. Egy pillanattal később már hárman zúdulnak előre a csúszdán. Mintha egy használaton kívüli élményfürdőbe kerültek volna, és egy pillanatra valóban elhiszik, hogy erről van szó, nyitott szájjal várják a hús csobbanást. Spirálban haladnak lefelé, egyre gyorsabban, majd a spirál egy másik spirálba torkollik, elágazik, sőt néhol fölfelé halad, igen, úgy érzik, hogy felfelé is haladnak, hullámvasúton ülnek, pedig mozgó ülések helyett csak az ülepük alatt lévő csúszós miazmának köszönhetik a mozgást. Némi rásegítéssel bionikus örökmozgóvá válhatnának, ha nem feledkeztek volna meg Karl eredeti céljairól. Valahol ki kell szállniuk. Valahogyan meg kell találniuk az odalént rájuk váró, kobaltkék vizű medencét.

Ezen töprengenek az önfeledt szánkózás közben, és meg is érkeznek, noha medence helyett hideg betonpadlóra zuhannak. A reflexeik csodával határos módon még a régiek, felfogják az esést, de a megérkezés így is fájdalmas. Másra számítottak. Puhatalpú sellőtenyészetre, amelynek tagjai mojitóval teli ipszilonpoharakat egyensúlyoznak csillámló műkörmeik között.

Sötét van, dohszag és elhagyatottság, akárcsak az egész városban odafent. Csak az vigasztalja őket, hogy a hely végre valóban egy klub körvonalait kezdi öltetni. Karnyújtásnyira fogasokat látnak, rajtuk egy-egy nercbundát és egy fekete borzalinókalapot. Alighanem az utolsó alkalommal hagyták itt a vendégek. Mellettük, a lyukacsos betonfalhoz támasztva két esernyő árválkodik.

A gondolkodók elindulnak befelé, és jobb kézről felsejlik az első bárpult. Teljesen letarolták, vagy fel sem töltötték, mindenesetre a polcokon egyetlen üveget sem látni, üres ásítás az egész. A csapszékkal inkább nem is próbálkoznak, hiszen ennyi év után a meghibásodott berendezés robbanásveszélyes lehet. Továbbmennek az oszlopok közt, és elágazáshoz érnek. Ludwig balra menne, Martin jobbra, de nem vesznek össze. *Nem, fiúk, ma este nem fogunk veszekedni! Végül Karl után*

mennek, előre. Bölcs döntés, hiszen a falat borító ponyváról kiderül, hogy nem is a falat borította, hanem a VIP-szektor rejtegette el a hívatlan látogatók elől. Masszázsfoterek, nagyképernyős televíziók, és - ezért hálát rebegnek valakinek, akiről azt se tudják, hogy milyen anyagból van - végre egy valóban minőségi likőrökkel megpakolt pult.

- *Garzon!* - kiált Karl. - Egy kólát kérek!

Ludwig lesüti a szemét. Martin rezzenéstelenül figyeli, ahogy Karl kivár, várja, hogy a *garzon* kiadja neki, amit kért, majd fél perc elteltével maga indul el a pult túloldalára, csak hogy felfedezze, nincs több kóla.

- Karl, csinálok neked egy jó kis koktélt - mondja Martin.

- De én kólát akarok inni!

- Ígérem, olyan íze lesz, mint a kólának.

Ludwig bekukkant egy-egy fotel mögé, és szemrevételezi a szinte teljes sötétségbe borult táncteret. Nem lappanganak-e veszélyes gyötrőbogarak a műanyag lapok alatt? A masszázsfotelek párnázott törzse nem rejt-e sovány mutánsembriót, amely alig várja, hogy előtörjön a tollpíhek közül? A gyér fényről néhány kis teljesítményű lámpa gondoskodik. A helynek az épület falába építve bizonyára megvan a saját generátora, ami túlélte a pusztulást.

- Tiszta a levegő - mondja Ludwig.

Nincs nyoma a veszélynek, az idegen lények nyálcsíkjainak. Csupán egy-egy porcica suhan keresztül a padlón, régi lépések csendjét mímelve. A hely üresnek mutatkozik.

Talán túl korán érkeztek. Ezek a bulik éjjél előtt nem kezdődnek el, és csak hajnalban indulnak be igazán.

A lelkes közönség szétharapja az éjszakát, bekebelezi, tönkreteszi, míg végül semmi nem marad belőle, és az éj világa többé már nem az éj világa, hanem a reggeleké és a délelőttöké, amikor a pszichedelikus résztvevők polgártársai más, normálisabb elfoglaltság után néznek. Rácsapnak a hangosan süvöltöző vekkerre, kiemelnek két szelet pirítóst a gépből, megkenik vajjal, újságot olvasnak. Közben pedig a vidéki vityillójuk bővítésén tanakodnak, de sehogy sem tudják elképzelni a legkedvezőbb megoldást. Aztán munkába indulnak, és százhusz eurós órabér mellett biztosítási tanácsokat adnak a nincsteleneknek, azoknak, akik nem is sejtik, hogy a *saját rokonaik* éppen egy gigantikusra duzzadó

vírusfürdőben csapják szét magukat önnön molekuláris összetevőik mátrixává.

Martin a pult túloldalán állt, és elkészítette a koktélt. Vagyis úgy tett, mintha elkészítené, de valójában csak össze-vissza emelgette a különféle üvegeket, és - extra alapanyag nem lévén - szintisza rumot lötytyintett a piszkos pohárba. Elmoshatta volna előtte, de ki tudja, milyen a párizsi víz. Mi potyogna ki a rozsdásodó csapokból? Rossz belegondolni, bár annak is van esélye, hogy időközben a víz kitisztult, legalább kevesebb benne a Xanax és a Rivotril, mint pár éve. De ennek vajon örülniük kéne? Karlra ráfért volna bármelyik.

A másik szótlánul elfogadta a kezéből a gyanús habot képző itókát. Vajon ujnyi békaemberek úszkálnak a mélyén? Martin whiskeyt töltött magának és Ludwig-nak, majd lehuppantak az egyik kanapéra. A foteleket is választhatták volna, de jobban szerettek egymás mellett üldögeálni. Kinyújtóztatták a tagjaikat, és egyenesen a kopár táncterre néztek. Fénytelen diszkógömb árválkodott a helyiség plafonjának mértani közepén. A feledés gögje ült tort mindenek felett. De ők ebben a percben elképzelték, hogy minden másképp van. Hogy ezek az évek meg sem történtek. Talán semmi sem történt. Talán meg sem tették azt a néhány apró mozdulatot - felvágni néhány bendőt, lekúszni egy metróalagútba és megfertőzni az első ingatlanügynököt egy halálos kórral, amit aztán a patkányok széthordanak a városban. Talán csak képzelődtek. Elragadta őket a fantáziájuk. Ali sem tűnik most valószínűbbnek, mint hogy csupán álmokat dédelgettek! Az álmok vágyteljesítések, és az ő vágyaik, ezzel legalábbis szembe kellett nézniük, nem voltak mentesek a beteljesült bosszú langyos ambróziájától. Bosszút akartak állni az olvasókon. A nem olvasókon. Azokon, akik a hermeneutikai jóindulat nevében észbontó képtelenségeket láttak a soraik közé. Azokon, akik meghallották ugyan a szavukat, de elengedték a fülük mellett. Ezek voltak a legrosszabbak. A konok, közönyös népség, százezer végtaggal, okostelefonnal, formára nyírt sövénykoszorúval. Az Államokban is rémes volt, de talán még szörnyűbbek voltak az óhaza túlkapásai. Amikor a műveikről egyesek csak évekig érlelt nemespenészes sajtok társaságában voltak hajlandóak nyilatkozni. Gourmet-k, elitisták, bajkeverők, akik összekeverik az apodikticitást az apóskiiktatással. Széplelkek, nők, színészek, egyetemi léhűtők és potenciális pedofilok. Poliglott hullarablók, fogyatékos művészpálánták

és semmit és senkit sem tisztelő akadémikusok, akik a katétert is csak kathiemainak hajlandóak kiejteni.

Nem hiába vágyott Karl, és titkon persze a barátai is a nép közé, noha tisztában voltak vele, hogy ezek az élmények örökre a múltba vesztek. A feljebbvalóival szembeállított nép, mint olyan, nem létezett többé. A citoyenapokalipszis bevégeztetett, a szürke kompromisszumok még szürkébb kisembere mindent kisajátított magának, miközben létrehozta azt a szociális buborékot, amelyben a tanszékvezetőtől a húsfeldolgozóig mindenki egymásra találhat. De nem mindegy? Már vége, ezek csak fantáziák, kóbor ötletek, rücskös felszínű planétákra vezető féregjáratok.

És miközben ezen töprengtek, és leltározták a felszín egykori lakóinak sorsát nyomorúságok fokozatai szerint, egyszer csak sikamlós, remegő fény vetült a diszkógömb ezüstösen csillogó paneljeire. És a fények nyalábjában meglátták, hogy a gömb forogni kezd.

A csillámok sugarában imbolygó alakok jelentek meg.

A leharcolt befektetési tanácsadók. Az egyszeri fiatalok, arcukra fagyott, örömtelen mosollyal. Fiúk és lányok, lányok és fiúk. Néhány óvatlan transzvesztita, akiknek ruhásszekrényében otthon Foucault alakú csontváz szunnyad. Turisták, akiknek viccből ajánlották a helybéliek a Petit Guignolt. Másnapi nyugdíjazásukat ünneplő tanítók, tőzsdeguruk, bibliofil vasutasok, csellengők, lébecolók, élvhajhászok, rutinos partiállatok, drogdílerék, zöldpártiak, republikánusok, hetvenkedők, az ünnepekre hazalátogató kanadaiak, akiknek zsebében ott van az életükben összesen kétszer, legutóbb alig pár órával korábban látott nagyszülők címe. Változékony törzsközönség, napról napra alakuló folklór. Százával jelentek meg a kontúrok, vízenyős szempárok bukkantak fel a szalon préskockájában, rávetültek a falakra a színpompás öltözékek árnyai, amiben egykor tangabugyis kakadulányok billegtettek billegetnivaló részeiket.

A fotelek homályából a gondolkodók némán figyelték Szent Iván éjszakájának eszkéipista fejleményeit.

Az alakok először csak némán mozogtak. A levegőben kirajzolódó vérük ruganyos lüktetésére ringatóztak. Ilyenkor főként a csipő dolgozik, és mélán bólogat a fej. Kísértetek voltak, emberi tényezők, mégsem jelentettek többé semmi emberit, csápjaikkal többé nem voltak lehorgonyozva a kőpadkás udvarok és csillárokkal bevilágított szobák

világába. Saját életvitelük és egy elhibázott evolúciós mozgás végtermékei voltak, amelyeket elfelejtettek kivinni az őrtornyokkal körülvett hulladéklerakókba. Egykori lények árnyai voltak csupán, nem saját jogukon léteztek, csupán testnedvekbe mártott pecsétek voltak a világ szövetén. Egykori egzisztenciák szubatomai roncsai. Puhán sodródó űrszemét egy gravitáció nélküli üstökös peremén.

Kontraszelektált csoportokban kígyóztak előre a szellemgyermek a szellemanyák ölében, szellemapák kezét markolászva, és jöttek is mögöttük mindjárt a többiek, megtartva a városi élet kellőképpen illuminált seregszemléjét a sercegő neontól beragyogott térben. Nem egy közönségesen feltupírozott klubhelyiség volt tehát, ahová csöppentek, nem szórakozó-, hanem siratóhely. Átlátszó testek rogytak a földre mind, miközben valahol a háttérben felcsendült a Missa Solemnis.

- Ti is látjátok? - kérdezte Karl.

A másik kettő nem felelt. Mit is válaszolhattak volna? Látták is meg nem is. Látták, noha nem azt, amit Karl látott, hiszen mindenki a saját belső életének tükröződését látta. Egy széttöredezett tükörlabirintusban álltak mindhárman, magukra maradva a múlt lidércfényeivel. Karl a családokat látta, a gyerekeket, ahogyan elmaradoznak mellőlük az őket kísérő felnőttek, és árvák toprongyos seregévé lesznek. Felé pillant megannyi zöldesen izzó szempár, szóra nyílnak a színtelen ajkak, felé nyúlnak a múlt kezének törékeny gallyai.

Nem tudok mit adni nektek. Láthatjátok, semmim sincs. Mit szeretnél aranyom? Zsebpénzt, hogy szép ékszereket vehess magadnak, és megdicsérjenek a szüleid? De hiszen a szüleid meghaltak, mókuskám. És te, szőrmókom? Mit vartyogsz ott, a harmadik sorban? Igen, te, aki úgy nyújtózkodsz. Egy henteskést? Zeuszra kérdem, minek neked egy henteskés?

Hullámzottak és mocoogtak az árnyak, hajladoztak a zene ellenpontjaira, és a holtak holt lelkekért rimáncodtak.

Ludwig lehunyta a szemét, de a látvány ahelyett, hogy elsötétült volna, csak még élesebbé vált. Egy tantermet látott maga előtt, és magát a tanterem végén, a pódiumon, egy fekete tábla mellett pózolván, ahol olyan természetellenesen húzta ki magát, hogy a krétát szorongató kezével, pipaszár lábával már nem is peckesen állt, inkább úgy, mint aki karót nyelt. Látták magát, ahogy megszólal, beszélni kezd a differenciálszámításról talán, vagy a privátnyelv-argumentumról,

valamiről, amit akkor fontosnak tartott. De most megfigyelt valami más is. A kétségbeesést a diákok arcán. A félelmet a szemükben. Közel húsz elveszett nebuló, megrekedve a teremtés sajnálatos és Ludwig számára érthetetlen köztességében, a matematikai fenséges iránti legcsekélyebb érzék nélkül. Törekény testük brutális jelenléte és hívogatása sehogy sem fért össze azzal, hogy képtelennek mutatkoztak az aritmetika legizgalmasabb problémáinak befogadására. Persze bármikor hozzáérhet egyikhez-másikhoz, bármikor felkaphatja az asztalon pihenő nádpálcát, eljátszhat a gondolattal, hogy valamelyiket benntartja tanítás után, és egészen másféle eszközökkel lát hozzá megrendszabályozásához, de mindezt miért? A lelke mélyén tudta, hogy semmire se menne vele. Valamit elvétett, elveszített még az út elején, és az arányok szelleme többé nem siet a segítségére.

Martin csak egyvalakit látott, egy sokassággá váló valakit. Egy sorompó előtt álló alakot, aki nem volt egyedül, mert végtelenül megsokszorozódva, végtelen vonalban állt önmaga mellett, a végtelenül hosszú rámpánál. Ő volt az emberasszony.

Mintha semmit sem változott volna. Ahogy nézte az arcát, látta, miként telnek rajta az évek, látta megannyi alakjában, látta a kifejlődő ráncokat, és a résnyire nyitott ajkak mögött a fogak sárgulását, mégis, az egész tünetmenny az állandóság glóriáját viselte a feje körül. Olyan volt, amilyenek mindig ismerte, és amilyenek mindig is szerette volna ismerni. Ahogy álmodozott róla. Már évtizedekkel azután, hogy megismerkedtek egymással, felmerült benne, hogy levelet ír neki, amelyben figyelmébe ajánlja az egyik *svájci* tudószanatóriumot. Végül nem akart tolakodónak tűnni, és letett az ötletéről. Egy fogfehéítésre azért így is befizethette volna. Nem élt nagy lábon persze (volt, aki igen?), de azért erre össze tudott volna kuporgatni néhány birodalmi márkát. Vagy dollárt.

Szeress, és tégy, amit akarsz, üzenték ebben a percben is a félelmetesen ismerős őzikeszemek. *Gyönyörűen élvezel*, súgta a fülébe a Hüttében ez a rózsaszírom, ez a szirmokból nyíló sziromtelep, ez a kacska gyára a gyönyörnek, miután ondójával beterítette bársonybarna hajzuhatagát. Ha rajta múlik, nem áll le, de aztán elbizonytalanodott, mert hirtelen nem tudta, mit diktál a szexuális etikett. Egyszer igen, kétszer már tapintatlanság? A feleségével ez a dilemma sosem merült fel. Ámde a Hüttében ezen volt kénytelen töprengeni, amikor elnyomta az

álom. Reggel a gőzölgő tea mellett két új, kézzel írt oldal várta az éjjeliszekrénykén. Hannah verseket írt! Igen, mégpedig neki, ő hozzá írta ezeket a kis tüneményeket, csakis neki, a szépreményű Privatdozentnek! Volt-e ennél nagyszerűbb kezdete egy napnak, mióta emberek járnak-kelnek a Földön?

Magához tért az ábrándokból, és ismét őt látta, a sorompó előtt.

Tudta, hogy nincs választása. Hogy egyiküknek sincs választása. A nő azt üzenté, nem számít. Azt mondta, már megbocsátottam. Ezt mondta, ezt akarta mondani, de ahogy az a végtelenbe nyújtózó sor, ez a százezer Hannah ezt zúgta felé némán, ő mégis valami egészen mást hallott, mást vélte megérteni belőle.

Csak egy pillanatra csúszik lejjebb a tekintete, a lábak, az egykor oly ismerős Hófehérke-lábak felé, melyek most különös szögben merednek elő a talajból. Mintha oda- cölöpözték volna ezeket a visszerekkel kivert, otromba végtagokat. Hirtelen már nem is tűnik olyan vonzónak behúzódni ezzel a nőstényállattal a zegzugos katakomba egyik, priccsekkel kibélelt kéjkamrájába. Mi várhatna rá odabent? A szerelem mozgólatai a szerelem nélkül. Az érzékek fanyar heurisztikája. Megannyi jelentését vesztett gesztus, egykori rítusaik töredékei. És végül, ha túljut a nemi érintkezés kínos paradoxonjain, az ismerős pillantás a másik tekintetében, ami bármit is sugalljon, ő csak egyféleképpen tudja értelmezni. Elfordul majd tőle, eljátssza, hogy nem férfi többé, még kevésbé Privatdozent, inkább egy kis privátembrió, akinek a rossz döntéseken túl, a krónikákon, az ítéleteken túl, még mindig szüksége van a női ajkak gondoskodó szűrőcsölésére. Hiszen olyan izzadt ez az embrionális test, valakinek meg kell tisztogatnia. A koponya szivacs után sikolt.

Elképzelte, ahogy abban a kamrában tocsog zavarának sós levében, egyedül, és a másiknak nyoma sincs többé. A cigarettabűz jelzi egyedül, hogy talán mégis itt volt, de ez ugyanúgy lehet egy kiterjedt hallucináció része. Talán kívánta is, hogy az legyen, elvégre mégsem normális, hogy egy hamutállal eresztette össze a testnedveit. Hát ennyi? Úgy érezte magát az újrakezdődő hidegrázás első perceiben - a fotelben ugyanis valóban szörnyen izzadni kezdett -, mint egy alufólia alá szorult, félig szétbontott csirke, amelyen egy meghökkentő árcédula fityeg kétszázezer márkáról.

Mit láttak, és mi volt a valóság? A látomások sajátos érzékelésük részét képezték-e még, egy letapogatható világ elemei voltak, avagy nem jeleztek mást, mint a belül forttyogó, ki nem mondott félelmeket? Miért önnön lelkiismeretük morénáin kell újra és újra zátonyra futniuk?

És közben tart a karnevál, és ők bódultan figyelnek. Csöpp, nyurga lábakon halad előre az amőbavér. Egy gomolyag, egy ormótlan ködidom, elszántan tévelygő páratest, amelynek kristálycelláit vörösre pettyezik a mélyben pulzáló sejtek. Kinek a vére? Egy városé. És most ez a lassú vérfelhő szökik a magukról elfeledkezett gondolkodók felé, kúszik előre a járatokban, hogy körbevegye a fejüket és a mellső lábaikat, hogy belemásszon az orrukba, kínozza sörtéiket, belemásszon a fülükbe, és a hallójáratokon keresztül mondjon valamit az agynak, bárminek.

Morfium. Kidöntött tölgyfák. Szűk folyómedrek, amelyekben évtizedek óta kőolaj csörgedezik. Egy távoli parton abnormális méretűre nőtt, figyelemzavaros mókusok keresgélnek a nem létező termést.

- Nem kéne pihennünk egy kicsit? - Karl, csak most indultunk el.

Egyikük sem tudta, hány órája caplattak már kifelé a városból. Az éjjel történtek után nem volt kedvük tovább Párizsban maradni.

Hideg volt, alattomos hideg, amely lassan férkőzött a csontjaikba. Az út mellett nyírfák csupasz törzse hajladozott az ég felé, melyeket térdmagasságig körbevett az elhalt bogarak hullámsírja.

- Legalább fél napja megyünk - duzzogott Karl.

Annnyit tudtak, hogy Németország felé tartanak. Hetek, hónapok, sőt talán már évek óta csiklandozta az idegrendszerüket a távolból érkező hívás: „Térjetez haza! A Birodalom vár benneteket!” Kétségtelen, hogy New York-i létezésük végnapjai pusztá vegetációnak bizonyultak. Többé nem tudtak magukra aktívumként gondolni, és testük sem szülte meg újra önmagát. Az egyetlen, amit elmondhattak magukról, hogy tanúként asszisztáltak egy begőzölt nyúl ámokfutásához. Végignézték, ahogy az atomcsapás előtti időszakban mindent elárasztanak a nedvedző indák, majd megtörténik a féktelen kirajzás az egykori moziterem cuppogó kupolacsarnokából - egy mitikus exodus az eltorzult jövő reményében. A vegetáció meghaladhatónak bizonyul, amint felhangzik a kaptárszadizmus hívása. Biztosak voltak benne, hogy az a megátalkodott tapsifüles jól kifundálta a dolgokat, és a nagyra nőtt hólyagbábokból kipenderült népe valahol a szárazföld belsejében végül megtalálta a helyét. Nem tűnt valószínűnek, hogy az északi éghajlat vonzotta őket, de könnyen elképzelhető volt, hogy ebben a pillanatban is, amikor ők itt caplatnak ezeken a kietlen utakon, a rowaremberek Kolumbia kokacserjei között már hozzá is láttak Új Brundisium felépítéséhez.

Volt abban némi vigasz, hogy tanúi lehettek évekkal korábbi tetteik előre nem látható következményeinek, mégis, nyomasztotta őket saját jelentéktelenségük tapasztalata. Hiszen hol volt mindebben a saját szerepük? Hol marad a filozófia? Az a nyúl arról beszélt, hogy nem bizonyultak méltónak arra, hogy részt vegyenek az általa megálmodott

világban, ugyanakkor a kis förmedvény elismerte, hogy tervei alapanyagát az ő szövegeikből merítette. Hányadán állnak akkor ők a történelemmel? És egyáltalán, bármit is gondolt róluk és saját magáról az a hiperbolikus nyusszancs, mit tettek ők hozzá a történetekhez azon túl, hogy megteremtették a háttérül szolgáló rommezőt?

Talán nem is kellett volna ide utazniuk, és kalandozhattak volna másfelé is a világban. Átverekedhették volna magukat a vérszívók hordáin, és kifejleszthették volna az álcázás módszereit, hogy aztán csendben behatoljanak az egyik, Washington melletti légibázisra, elkössenek egy lopakodót, és exkluzív világkörűli utakat szervezzenek maguknak. „Nézd, Martin, kacsák!” „Nézd, Ludwig, napkitörés!” Mi tagadás, megnézték volna Tokiót vagy Hongkongot egy szende éjszakán, amikor a milliányi neonfény senkinek sem világít már, csak puhán szórja szét szende páráját az űrben, hogy ezzel próbálja kivenni részét a sötét anyag elleni manicheista küzdelemben. Megnézték volna a Machu Picchu tetején árválkodó szuvenírboltot. Felderítették volna Maszada kiszáradt fürdőteknőit és az Annapurna északi oldalán megkövesedett, rejtélyes eredetű lábnyomokat. Aláereszkedtek volna Sri Lanka lüktető erdőibe, hogy megismerkedjenek azokkal a mutációkkal, amelyeket a kór a bennszülöttek körében fejtett ki. Visszatértek volna Dzsakartába, hátha helyreállt legutóbbi látogatásuk óta a bálnapopuláció - ki tudja, talán még bocsánatot is kértek volna tőlük. „Nem a mi hibánk volt, bálnák, mi nem tehettünk róla”.

Hosszú volt a bakancslistájuk, és titokban mindhármuknak egyre több bejegyzés került az *Ezeket még mindenképp meg kell csinálnom!* rubrikába. Am az idő sürgetett.

Kínos volt róla beszélni, de a legegyszerűbb feladatok elvégzése is egyre inkább nehezükre esett. Nem mintha ne lettek volna rá képesek, ne vágott volna az eszüik, mint a beretva, és ne tudtak volna még mindig minden káros következmény nélkül húsz-harminc órát caplatni erőltetett menetben a hegyi ösvényeken. Képesek voltak rá, de elveszett a könnyedség. Megbomlott a kohézió. Régen sosem kellett erőlködniük, most azonban minden lépés egyre nagyobb erőfeszítést jelentett. A belek renyhesége és az emlékezet szürke kihagyásai mindhármukat fokozódó aggodalommal töltötték el.

Egészen más volt a helyzet néhány évvel ezelőtt, amikor még Penthouse-ról Penthouse-ra szálldestak a magánhelikopterükkel, hogy

mindenféle playboyok estjein vegyenek részt. Akkor voltak csak igazán a csúcson! Kiélvezték a konfettiesőt, majd levetették ruháikat a medence előtt, Karl és Martin már ki is nézett magának egy-egy vöröst és szőkét, Ludwig egy fiatal brókerrel kokettált, aztán megmerítkeztek az óriási medencében, amelyből egy perccel később úgy emelkedtek ki, mint három görög férfiisten. Nyálamiláztól nedves ajkak fordultak feléjük. Izgatott, türkizben remegő szempárok figyelték a csiklandósan hideg vízcseppeket alágördülni lapockáik völgyében.

Elégedetten füleltek a hölgyek alig elfojtott sikkantásaira. Karl fejedelmi szakálla láttán egy manökenaspiráns azt súgta a barátnőjének: „Jesszus, nem tudtam, hogy Hugh Jackman *ennyire* jól néz ki!” Martin beszélgetésbe bonyolódott egy szűzies barnával, aki az ontoteológiai kérdésfelvetés megoldási kísérleteként hetykén megemlítette, hogy két sarokra lakik innen, és a hűtője „tele van behűtött sárgadinnyegerezdekkel”. Ludwig érezte a rátapadó, mohó tekinteteket, és komolyan fontolóra vette annak a mitugrász ügynöknek az ajánlatát, aki legszívesebben kézmodellt csinált volna belőle.

Erősek vagyunk, egészségesek, elszántak, természetesek, kemények és szabadok. Megismertük a világot, amelyben élünk adatott, és amelyet használunk. Tudjuk, hogy a világ mi magunk vagyunk. Semmi sincsen a szabadságon kívül, és senkinek nem engedjük, hogy ebben a szabadságban korlátozzon bennünket. Ha minden kötél szakad, akkor is ott a mélysodor, a szuperhúrok és a korrelált párok univerzuma. És a szeretet univerzuma, amelyben mindig újra felfedezhetjük egymást.

Vég nélküli orgiák, autochton szvingerpartik, szivarfüstben ázó, boldog éjszakák. Nabokov-idézetekkel kihímzett plüsspárnák, amikbe szabadon felhasználható kokainos zacskókat varrtak. A Central Parkra néző, tizenhét fürdőszobás luxuskéglík, amelyek tömve voltak az új, hármezer dolláros ruhaszettjeikre gyűjtő, tigristekintetű kulturális antropológia-hallgató bigékkal. „Főleg Lévi- Strauss érdekel” - mondta egyszer Martinnak két fuvolaária között egy bizonyos Shannon O’Riley. „Tudtad, hogy ő nemcsak írt az indiánokról, de *élt is közöttük?*”

Most, hogy itt caplattak a hamuszín ég alatt, a bokáig érő nyákban és koromban, fáradtan, legyöngülve, fájdalmassá váltak az egykori füledt örömök illékony képei. Akkoriban minden más volt. Semmiben sem szenvedtek hiányt. De nemcsak hogy mindenük megvolt, de még ez a minden is egyre gyarapodott. Napról napra jobban értették a

környezetük működését. Kiismerték a rendőrség reakcióidejét, a nőket, a férfiakat, úgy jártak a városban, mintha ők maguk tervezték volna minden sikátorát. Informatikai iskolázottságuknak köszönhetően bárhol le tudtak csapni a távolból is - bár jobban szerették személyesen elvégezni az akcióikat -, és a dolgos mindennapok végén otthon lógatták a lábukat és a Lombarditól rendelt pizzaszeleteket rágcsálták. Amikor nyugovóra tértek, nem aludtak el rögtön. Terveztek. És egyre nagyobb terveik születtek, és egyre többet meg is tudtak valósítani e tervek közül, mígnem...

Nem, egyáltalán semmiben sem szenvedtek hiányt. Úgy látszik, annyi küszködés után még ők is kiérdemelték néhány jó évet.

Mindez semmivé lett. Szinte egyik napról a másikra. Történt valami a susogó füst kőoszlopai között. Nem mintha ne lettek volna világos emlékeik az eseményekről, mégsem tudták, mire fűzzék fel a következmények láncolatát. Nem tudták, hol volt az eredendő ok. Az Első Mozgató. A Belső Kényszer. A Megmagyarázhatatlanul Nyilvánvaló. Valami, ami előre lökte őket a jövő felé, ami ezekhez a méltatlanul lerongyolódott, beteges állapotokhoz hajtotta őket.

A Bosszú Szelleme kitarja mérföldnyi szárnyait a toronyházak fölé.

Megtiszteltetésben volt részük, de ezt a megtiszteltetést alig lehetett elviselni.

- Kajálnunk kéne - szólalt meg Ludwig, noha nem volt éhes. Egy ideje már krónikus gyomorszűkületben szenvedett, de tudta, hogy muszáj táplálnia magát, különben sorvadásnak indul, akár az a balszerencsés flótás, Seamus Hinch, akit pusztán kíváncsiságból „felejtettek” egy lezárt viselkedéstudományi laborban néhány vemhes oposszummal.

Karl és Martin nem válaszolt. Az út, amin haladtak, akár egy hegygerinc. A mindkét oldalt néhány méterre megereszkedett talaj egy másik világ küszöbének tűnt. A várost már jó ideje elhagyták, s most autórongsokkal és puha köddel tömött utakon botorkáltak előre. Az elkorhadt kőrisek tövében valami bizalmatlan, lassan csordogáló, fekete csúzpájz terjengett. Ahogy áthaladtak egy kisebb kőhídon, látták, hogy a vízben hódtetemek úszkálnak, és nem messze felsejlett az egykori bundások vára is. Sárral és földdel összetapasztott, gallyakból épített gömbüreg. A távolból úgy tűnt, valami megmoccan odabent. Az egész tákolmány ugrott egyet, mintha szív dobbanna a belsejében. Talán új lakója volt.

Sötét útjukat nem sokkal később őztetek szegélyezték. Az egyik fej egyenesen felénk fordult, a szemében mandulaszálkák ültek. Olyan volt, akár egy agyonretusált festmény egy hazug szerzetesről. Beszakadt bordáinak redői között öklömnyi, sárgás csigák mászkáltak, csillogó slejmet hagyva maguk után. A tetem kétségkívül oszlásnak indult, mégis egyben maradt. A korpusz mélyén szunnyadt valami, és gondoskodott arról, hogy az állat felismerhető maradjon. A csigák türelmes tevékenysége mentén végbemenő transzformáció még évekig is eltarthat. Olyan lassan dörzsölik szét azokat a csontokat, akár ernyedtt hullámok a parti sziklát.

A Bosszú Szelleme kitárja szárnyát, és úgy tekint az emberre, mint ezekre a csigákra. Nem az eredeti alakot látja benne, hanem csak a nedveket, amiket maga után hagyott.

Ha korábban érkeznek, talán még lehasíthatnak némi húst a szarvasokról, de most aligha van kedvük velük próbálkozni. „A konzervek finomak és kékek, attól lesznek vidámak és szépek.” Mondókákat és klapanciákat gyártanak. Oda menekülnek a valóságot bitorló látvány elől, ahová ilyenkor mindig - a nyelvbe. Egy képzelte hármaskör-nyelv, amelynek grammatikája megfelel a történelmi ismétlődések ritmusának. Egy nyelv, amelynek határozóit az arc mimikájából vették.

A távolban felsejlik néha egy-egy ház, kósza tornyok, zegzugos padlások ígéretével, de a legutóbbi élményeik után aligha fognak bárhova is bekopogni. „Jó napot, van itt valaki?” „Persze, nyolcán még itt dekkolunk! Kicsit elkapott minket az Ekbom-szindróma, úgyhogy nyugósek vagyunk. Bocsi. Látjátok azokat a klopfolókat, rögtön az ajtó mellett? Na, azzal puhítjuk ki azokat, akik ide jönnek. Kerüljetekek beljebb!”

Nem volt kedvük mélyebbre merülni a frankofóniában. Ha korábban nem utálták volna ezt az országot, a Jacques-kal való utolsó találkozás után már maradék kétségük sem volt afelől, hogy a franciák nemgondolkodók. A franciák szellemi roncsok. A franciák ideggyengék, fogalmi zűrzavarban és a világnemzet tévképzetében élő, csapott állú népség, tele bigottan dualista Asterixekkel és hiperpozitivistákkal Obelixekkel. Gyatra testben gyatra lélek, amely évszázadok óta a cirkusz és a karnevál bűvöletében él. A guillotine struktúrája a céllövöldét imitálja, a legördülő fejek ajándékok. A hóhér a főbohóc.

Ezek a fonnyadt teremtmények még ölni sem tudnak rendesen.

Mielőbb el akarták hagyni az országot. De még ennél is fontosabb volt a tegnapi éjszaka után, hogy elhagyják a várost. Vajon milyen messzire jutottak? Caesar négy nap alatt jutott a hintójával Rómából Kölnbe, rájuk ennél csekélyebb út vár. Hintójuk, igaz, nincsen, de patákként dobognak lábpárnáik a dörzsölt kavicson.

Vajon az egész kontinens megbetegedett? A köd nehéz, az ég gennyes felfekvés. Lehetséges, hogy mindez még mindig a New York-i robbantás következménye? Vagy talán az őskontinensen is elszabadultak az atomhasadás ördögei, amikor egy önérzetes tábornok bezárkózott valami elfeledett föld alatti bunkerbe, nekinyomta a fejét a pupilladetektornak, és a kódok megadása után berobbantotta az ország nukleáris tartalékát?

Miért vesszük egyre nehezebben a levegőt? Miért lilás a vizeletünk reggelente? Persze, a kemikáliák, a toxinok. Nem érdekes, hogy régen fél órát is gond nélkül kibírtunk egy széndioxid-kamrában? Hogy napokat eltöltöttünk a Death Valleyben anélkül, hogy bármi bajunk lett volna?

A horizont lassan nedvedző hasíték az ég textúráján. A levegő avas és súlyos, olyan érzés belélegezni, mintha az ember bolyhos krizantémot szívna a tüdejébe. A színe opál szürkesség, mely megelőlegezi a következő, óriásdenevérekkel kibélelt glaciális kort. Az új fajokon kívül, melyeknek nem lesz, aki nevet adjon, egyedül a denevérek és a jegesmedvék élnek majd túl az ökológiai viszonyosságokat. A jegesmacik, akik azt sóhajtozzák majd egymás felé a recsegő-ropogó jégtáblákról: „Liberate me! Liberate me ex infernis!”

Gyűlik a tagjaikban a fáradtság. Csomósodik a tejsav az izomszövetek között, és tudják, hogy ez nem sok jót jelent. Időre volna szükségük a regenerációhoz, és persze pihenésre, vitaminokra, amihez egyre nehezebben juthatnak hozzá.

Ahogy továbbmennek, és elmaradoznak az állati tetemek, a környezet egyre inkább holdbéli tájnak tűnik. A színek lassan kivesznek a világból. A betonút, amelyen dülöngélnek, egy horizontális kráter vájatának is beillik. Elhaladnak egy nyitott motorháztetejű Volvo mellett, de rá sem hederítenek, pedig nagy hasznát látnák a kesztyűtartóban penészedő Valiumnak. Két mérfölddel lejjebb elmennek egy rózsaszín tricikli mellett. Martin és Ludwig észre sem veszik, de Karl megáll.

- A gyufaárus kislány.

Lehajol, és felkapja a csöpp közlekedési eszközt. A küllők kiszakadva, az agy egyetlen méretes, műanyag szálás zúzódás. Valaki lefeszítette róla a csengőt és a lámpákat.

Karl felpillant, de a barátai csak mennek előre. Eljártsszák, hogy a végüket járják, noha tudják, hogy vannak még rejtett tartalékaik. Nyílnak még odabent az erő tojásai. Karl visszateszi a biciklit a helyére. Nem elhajtja, hanem visszateszi, mintha valami műtárgyat vett volna kézbe a kuriózumok zálogházában. Hiszen nem egy hatalmas kiállítótér foncsorolt mennyezetét adják-e ki az ég szürkés redői? Egyiptomban egy egészen más nap alatt hajlongtak a kígyók és a sakálok, de itt, ez a szűrt alkonyati fény, mely régen elvesztette minden természetességét, ez a fény nem egy gyöngé teljesítményű égősor pislákolása csupán? A két oldalt kezdődő erdőség furnérlemezek, vészkijáratok kusza hálózata. A tisztások vízeldek négyezőgeit rajzolják körül. A patak ruhatár. A hidak küszöbök, az organikus maradványok pedig a tárlat legbecselesebb részei.

Hát persze, hogy színházban járnak. Színházban, amelyből máris átértek a varietébe. És a varietéből már át is léptek a gyűlölet sötétkamrájába.

Újabb szarvastemek bukkannak fel a töltésben. Egy megrágott torzó mellett szabályos félkörben elhelyezve három fej pihen, melyeket valaki - vagy valami - sebészi pontossággal választott el a testektől. A fejek szemei nyitva. Karl hunyorogva próbálja kivenni a párás kontúrokat az orrfacsaró salétromsavillat felhőjén keresztül. Úgy látja, hogy a levágott szarvasfejek pislognak.

Morze-jelek, Karl. Ahogyan azok a delfinek az Atlantióceánban, ezek is morzézna. Az állatok tanulékonyabbak, mint gondolnád. És nem tudnak meghalni.

- Ludwig, te is láttad, hogy...

Elhallgat, mielőtt befejezné a mondatot. Amikor Ludwig hátrafordul, Karl egy koponyával néz szembe. Jeges lehelet árad ki a nyitott állkapcsan, a szemgödör gravitáló fekete lyukként hívja magához. Ludwig koponyaarca a lélek ürességét egyesíti a mohó bestialitással, a kifejezéstelen tekintetet a vicsorgó szájjal.

- Én semmit sem láttam - mondta színtelen hangon. - Gyere, utol kell érünk Martint!

Miután feljebb jutottak, átbattyogtak egy újabb hídon. Mintha az ég is közelebb jött volna hozzájuk. Hatalmas, vetemedett koporsófedél volt, ami elnyelte a kiáltásokat. És a sikolyokat, amik a tömegsírból érkeztek feléjük, a veremből, aminek egyenesen a közepébe sétáltak.

Az út mindkét oldalán ezrével heverték a testek. Stólákba rakott végtagok, mumifikálódott öregek, ezüstösen csillogó embriók és halmazállapotukat váltogató zigóták csordogáltak a töltésben. A tetemek síkosításáról finom permet gondoskodott. Sejtfalak nyíltak és záródtak egymás előtt, flamingó alakú daganatok hajlongtak egymás felé a kiismerhetetlen homályban. A mindenfelé terjengő, határtalan konglomerátum nem rendelkezett felmérhető kontúrokkal vagy súllyal. Folyamatos szaporulat és bomlás volt, interakció, neuronális kölcsönhatások szomorú hálózata, tízezer torok, amikből szakadatlanul törtek elő a nyögések és a morgások, a zúgás és a fejlettebb hexagonális kaptárokat idéző zsongás-bongás.

A temető élt.

Nem, ez nem lehet igaz. Most lehunyom a szemem, és továbbmegyek. Az út egyenes, nem fogok letérni róla, nem fogok elcsúszni egy dinnyehéjon, hogy alászáncázzak ebbe a fertőző plazmába. Kírontok innen, mint bika a karámból, mint a Voyager a Naprendszerből, és megyek tovább Baden-Badenbe, megyek a villásreggelim felé, magam mögött hagyom ezeket a győtrelemmel teli, műanyag falú medencéket, és nem érdekel, ha ti nem jöttök velem.

Az egymásba kapaszkodó, szüntelenül új tagokat, csápokat és nyúlványokat eresztő tömbök egyenletes hullámmása felerősödött. Minden szabad kacs és tapogató feléjük törleszkedett, mintha a tentákulumok kusza csokra kitárulkozott volna előttük, hogy felkínálja a fertilitás lehetőségét hordozó ölelést. Minden kis végződés, minden idegekkel kivert felület és tövisszurony arra várt, hogy megérintsék. Vörösmohák és ki tudja honnan leszakadt húsos függelékek, imbolygó zoophiták és lombosmoszatok, közetgyapot és gépi alkatrészek nyúltak egymás felé, hogy létrehozzanak egy mindaddig ismeretlen összetételű organicitást. Az emberi tetemeket a földből előkunkorodó indák először felnyársalták, majd egymáshoz huzalozták, mint valami bíbor fényekben játszó gyöngysort. A sebekből állott kolosztrumra emlékeztető pép folydogált.

- Olyan, mint a *turritopsis dohrnii* - mondta Ludwig.

Tekintete egy karmazsin színű koralltörzsecskén állapodott meg. A kétsoros szárból fejletlen csápok nyúltak ki, végükön egy-egy emberi szemgolyóval. Az ostorszerű nyúlványok azonban még nem erősödtek meg eléggé a golyóbisok súlyának megtartásához, így azok minduntalan aláhanyatlottak az aminosavakban gazdag sárba.

Segíts nekünk, mert nem tudunk meghalni!

Felnéznénk a csillagokra, de szemünk helyén csírák pihennek.

Bizonyára nem véletlen, hogy a holttesteket egy szeméttelp közelében szórták ki, azzal viszont aligha számoltak, hogy a maradványok idővel a mesterséges részekkel is kölcsönhatásba lépnek. A szemük láttára valósult meg az entrópikus *ménage a trois* - egy intelligens, egy vegetatív és egy mechanikus komponens keveredéséből összeálló biom, melynek már csak a felületesebb vizsgálata is új fejezetet nyithatna a növénytársulástan történetében. Lombosfák, csillárlák, autógumik és emberi belsőségek tekergőztek egy hatalmas rakásban. Emberi és állati maradványok kopuláltak némán, miközben füstöt eregető, semmihez sem kapcsolódó csőrök köröztek mellettük. Kérgék, bimbók, hüvelyesek, tönkrement akkumulátorok és egykor emberi agyakból kivált szaglóanyagok adták át magukat a diabolikus karneválnak. A hatalmas, új elevenség idegrendszere az olfaktoriális adottságok analízisére alapult. Az elszürkült ég felé fordult minden, és egyre csak szívta magába a levegőt a számtalan tüdőhólyagocska, nyíltak és csukódtak a kopoltyúk a belsőségekkel teli pocsolók mélyén, és a kagylók mélyéről kipattogzó, nyitott amigdalák olyanok voltak, akár a frissen tört dió. Egy néhai gyomor épp egy harctéri gránát emésztésével küszködött, miközben kijárataiból zománcsallal borított tapogatók nyomakodtak előre, hogy felmérjék a környezetét. Valamivel távolabb leplesmagvúak csoportja készült bekebelezni egy embercsalád viszonylagos épségben megmaradt csontjait.

Felborult, majd helyreállított laktózháztartás. Ammónium. Hűtőfolyadék. Semmi, de semmi nem volt sem a talajban, sem a földi atmoszférában, amit ez a zsírból, megpörkölt hámsejtekből, porózus ivarlevelekből és cellulózból összeálló telep ne lett volna képes hasznosítani. A légkörben szállingózó nukleáris hamuból kinyert szén-monoxidot éppúgy beépítette önmagába, ahogy a gondolkodók által kilélegzett párát.

Az egész gépezet anemoszkópjaként egy emberi test szolgált, amelyből már kibuggyantak a szervek, és valamivel a telep fölött csüngött, két vaskos indát használva támasztékul. Gyermek lehetett, Ludwig anatómiai érzékenységgű pillantása legalábbis hét-nyolc éves kislányra becsülte. Naomi, akinek kiskorában még volt alkalmja elfújni az utolsó születésnap tortáján imbolygó gyertyafényt, különleges sorsfordulón ment keresztül. A szelek most rajta fújtak át, az ő kis bőrtokját bizsergették odabent, hogy aztán átszervezett neuronális kapcsolásai és a teste maradványaival szimbiózisba lépő indák közvetítésével a központi agyba továbbíthassa az időjárás-jelentést, ezzel segítve a folyamatos expanzióra és öntenyéztetésre vonatkozó további teendők minél pontosabb kijelölését.

Bárhogyan is próbálták felmérni a gondolkodók, hol helyezkedik el ez a központi komor cerebrum, sehol sem látták. Csak a nyomaira bukkantak mindenütt, itt-ott apró gejzírként látták felfakadni azokat a sós oldatokat, amik egy efféle ősgagy hidrolíziséhez szükségesek, ám ezek a gejzírek meglehetősen távol voltak egymástól. Az egyik legalább százötven méterre tőlük pukkant elő egy szétrepedt hólyagból.

Rajta állunk, srácok. Érzitek, ahogy megsüllyed a talaj a lábunk alatt? Érzitek, ahogy máris liftezünk lefelé?

A látvány - elterelés. Az irtózatot, felmérhetetlen biomassza, a földi élet új hercege, ami ki tudja, miféle ragadozóvá vedlik át egyedfejlődése következő lépcsőfokain, valójában nem más, mint egy még nála is nagyobb szürkeállomány álcázóberendezése. A virágok és a mesterséges fémek káoszmosza nem több, mint kamuflázs. Nem egyéb, mint kezdetleges protézise annak, ami valójában a mélyben szunnyad. Ami odalent pihen, és erőt gyűjt.

- Rossz érzésem van.

Mindhármukat az ájulás kerülgette. A látvány sokkhatásán túl még a közelből felcsapó kloroformgőz is hozzájárult súlyosbodó ideggyengeségükhöz.

Az idő aszimmetrikus viszonyba áll az élettél. Minden információ a központi agyba süpped alá. A biometrikus mutatók egyre kedvezőbbek, az intelligenciáhányados nő. Új szervek fejlődnek, amelyek csak a felezési idő után nyerik el létjogosultságukat. És az agyban, ebben a

tizenkét hektárnyi, ismeretlen inerciarendszerek szerint működő proszekturális szivattyúhálózatban egyre csak gyűlnek a gondolatok, amelyeknek majd a mélyből kibuggyanó egyedek adnak hangot.

Karl előrelépett. Nem sokra vállalkozott, csupán egyetlen lépésre, de a tagjai nehezek voltak, mintha üreges csontjaiban légpárnák helyett ólom volna.

Hány évig voltunk New Yorkban? Meddig éltünk észrevétlenül az emberek között?

Valahol a hátuk mögött kinyílik egy méteres nyelőcső. Kimászik belőle valami. Fél méter magas lehet, cuppog, és nincs karja. Roverszemének ezernyi prizmáján keresztül nézi a gondolkodókat. Némán figyel.

- Valami van mögöttünk - mondja Karl.

Néha a legképtelenebb ötletek a legésszerűbbek. A pánik olykor csak egy érettebb hozzáállás velejárója.

- Bújunk el! - mondja Martin.

Ez az! Bújócskázzunk! Tegyük úgy, mintha nem élne és lüktetne körülöttünk ez a hatalmas, nevenincs élőlény. Képzeljük azt, hogy egy játszóteren vagyunk!

- Rendben - feleli Ludwig, és eltakarja a szemét. - Ötig számolok.

Karl és Martin egymásra pillantanak, majd hanyatt- homlok iszkolnak kétfelé. Karl az emberibb, Martin pedig a gépi formák felé veszi az irányt, noha egyikük sem biztos a dolgában.

- Öt! - kiált Ludwig. Nem sokkal távolabb Naomi, az egykor szebb napokat látott szélzsák felfogja a filozófus hangját, és máris közvetíti az információt a mélybe.

Karl átvág néhány leszakadt és szétszalazott alkar között.

Vajon hova rejtőzzek el.

Martin kalapácsok és kurblik rengetegén gázol át. Botladozva halad, és mivel alig lát, beüti a térdét egy felrobbant vécécésze szélébe.

Hova bújjak?

- Négy!

Meglát egy oldalára borult billenőskocsit. Vajon ez a megfelelő rejtekhely? Gyorsan befészkel magát az anyósülésre, de még mielőtt

megfordulhatna, érzi, hogy valami van mögötte. És az a valami vartyogni kezd a sötétben.

- Három!

Martin kiront az utastérből, és tovább botladozik a pocsolókban. Elmegy egy sárgán izzó fejű bagoly mellett. Átbújik néhány finoman ívelt, lepedék borította borda alatt, amelyek olyan magasnak vannak, hogy még a fejét sem kell lehajtania. Megpillant egy hűtőszekrényt.

Összecsomagolom magam, mint egy kínai vándormutatványos. Elrejtőzöm a működésképtelen mélyhűtőben, és Ludwig, akinek eszébe sem jut, hogy itt lapulok, nem talál meg. Senki sem talál meg többé. Ott pihegek majd, és ragyogó epiztolákat vések a semmi érces márványába.

- Kettő!

Karl vagy harminc méterre távolodott az úttól, de olyan közélről hallja Ludwig hangját, mintha a fülébe susogna. Egyszer csak nyílt területre ér. Semmit sem lát maga körül, ami akár a legcsekélyebb fedezékként szolgálhatna a számára. Az egyik pocsolóban valami meg- buggyan. Az idegtépő pukkanásokat követően egy kéz emelkedik elő a barnás iszapból. Igen, ez lesz az!

Maradványnak tettetem magam. Bemerülök az iszapba, a holtak közé. Ludwig sosem fog megtalálni. Csak kell egy kis szívóka, amin keresztül lélegezhetek.

- Egy!

A Ludwig mögött álló lény nézte a gondolkodókat, fejét hol erre, hol arra döntve. A szemébe gyűlt olajon szivárvánnyá szóródott a fény. Figyelte, ahogy ez az alak előtte parancsszavakat kiabál, és némán követte, ahogy az egyik oldalon a társa betuszkolja magát egy háromajtós francia jégszekrény legalsó szegmensébe, míg a harmadik egy töltőtollal bíbelődve lassan aláereszkedik egy alig néhány hüvelyknyi mély sárdagasztóba.

Karl szétoperálta a tollat, a szájába dugta az üres hüvely alsó végét, majd lehunyta a szemét, és elmerült. Nem gondolta volna, hogy ami felülről átláthatatlan, sűrű mocsár, az odalentről szinte kristálytisztának fog mutatkozni. És amikor önkéntelenül kinyitotta a szemét, arról is meggyőződhetett, hogy a látási viszonyok olyan jók, mintha desztillált vízben csücsülne. Ennek azonban nemigen tudott örülni, ugyanis köröskörül aprócska tetemek vették körbe.

Megfulladt kislányok.

Kifordult agyvelejű kisfiúk.

Bölcsőhalált halt csodagyerekek.

- Aki bújt, aki nem, jövök!

Hiába kuporgott Martin a hűtő mélyén egy csomag ottfelejtett mirelitborsó mellett, hiába vett Karl élményfürdőt a csöppnyi holttestekkel, egészen közéről hallották Ludwig kiáltását, és meg voltak győződve róla, hogy hamarabb megtalálja őket, mint gondolták volna. Először őt találja meg, Karlt, és nyomban utána lecsap Martinra, és fordítva, először őt, Martint metszi ki kampófogaival abból a hűtődobozból, és csak utána ered a kis Karl nyomába, de bárhogyan is, egyikük sem menekülhet, mert látják, érzik, hogy Ludwig nem egyedül jön, hanem valami rácsatlakozott, a Bosszú Szellemének kicsiny hadapródja liheg a sarkában azzal az utálatos savköpővel a kezében, azzal az elektronkorbáccsal, azzal a tüskékkel kivert, mágneses buzogánnyal.

Tudod, mit csinál az ilyesmi a még eleven testekkel, Ludwig? Kérlek, emlékezz meg régi barátaidról!

- Jövök, srácok!

Nevetése visszhangzik, mint a lavina a hóhatáron, noha nincsenek dombok, fák, függönyök többé, hogy visszaverjék a hangját. De vannak leszakadt fülkagylók, messzeségbe kígyózó indák, csörgők, széklábak, felfúvódott műanyag zacskók, és ott van Naomi, a telep szorgos jelzőbójája is, aki süvítve énekl vissza Ludwig szavait. *Jövök, srácok!*

Ludwig megindul. Az ösztöneire hagyatkozik, a félelemre hagyatkozik, hogy valaki áll mögötte, és figyel.

Rügyek fakadnak, sebek nyílnak a ragacsos földön. Pereg a márga, csiszolódnak a kavicsok a mederben. Hidraulikus tölgyfacsemeték sarjadnak elő az emberi tetemek gyomrából. Mint megannyi helikopter, felszállnak a hártýásszárnyú szitakötők a megfulladt cirkuszi majmok szétporladt falú üregeiből.

A mélyben szunnyadó agy latolgat, számol. Vizsgálódik és morfondírozik. Élvezi érzéki élességét. Élvezi az ontológiai bizalmat, amit valahol a távolban megszavaztak neki. Élvezi a prédák közelségét. Figyeli őket, de hagyja, hogy elmenjenek. Úgyis vissza fognak térni. Egyszer mindenki visszatér.

Egy-két ficáncoló szintaktikai képződmény bármikor kétségessé tehet mindent. Zárójelek közé rakhatja, mögé varázsolhat egy kérdőjelet, vagy a hármaspontok csillesorával jelezheti a mondat lezárhatatlanságát. Csillagképek keverednek bennem, miközben iszonyodom a víztől. Nem ismerem a saját nevem, és valami azt súgja, nincs is rá szükségem, noha azzal is tisztában vagyok, hogy a víznek majd nagyon is szüksége lesz rá, amikor elárasztja a bensőmet, és hozzálát testem felpuhításához. Szárnyas, kilenc oktávon vijjogó teremtmények jelennek meg képzeletem boltozatán.

Puha romok között tájékozódok. Elmerülök a hangorkán nem létező szünetjeleiben, és müncheni fejlámpámmal világítok az óceánok mélyén. Drága képzeletem sziporkázik, minden perc végtelen tűnődés, és közben érzem, ahogy egy ismeretlen kéz ujjai végigsimítják megégett fényképem cinóbervörös szegélyét. Transzatlanti utazás a szegycsontom körül. A szív hamuszín nirvánája, tele áramvonalas zebra-pintyekkel.

De amikor visszazuhanok a valós időbe, és ahogy kitágulni látszanak létem határai, csillapíthatatlan szorongás tör rám. Mindjárt az első napon arra ébredek, hogy halott vagyok.

Nincsenek emlékeim. A szemem lassan szokik hozzá a vakító fényhez. Fehér szobában vagyok, kórházi ágyon fekszem, karomból infúzió, jobb lábam lábujjainak közéből egy másik cső lóg ki. Ágyékomon fehér géztekercsek. Mellkasomon tapasztokkal rögzített elektródák tekergőznek, mint megannyi, kivárássra játszó csörgőkígyó.

Mit keresek itt? A fejem hasogat, de nem is fájdalom, amit érzek, inkább csak a fájdalom hátramaradó visszhangja, zúgás. A fej fantomfájdalma a legerősebb - a törzs preventív gyávasága, ahogy elképzeleli ura és parancsolója idő előtti távozását. Mi lehet ez a hely? Hova kerültem? Szervkereskedelem a senkiföldjén? Felülök az ágyon. Letépem magamról a tapasztokat, és kihúzom a két műanyag csövecskét, a helyüket pedig betekerem az ágy melletti polcon heverő gézzel.

A szemközti fal ablakain alig látni keresztül, csak fehérség, anyatej a csillagok emlőjéből, amelyben csupán néhány pillanatra jelenik meg egy bizonytalan körvonalú, szürkésfekete forma. A fehér vakít, égeti és abnormális dilációra készíti elgyötört pupillám. Bántja a szemem, és ebben a pillanatban a fej fájdalma, az agy tettetése nagyon is valóságosnak tűnik.

Lefejem magamról az elektródákat. Gond nélkül le tudom választani őket ragacsos bőrről. Felkelek az ágyról, majd elmegyek az ajtóig. Elhaladok néhány üres fekhely mellett. Minden patyolattiszta és úgy tűnik, tökéletesen karban tartott. Mikor azonban a látásom végre kitisztul, észreveszem, hogy az egyik ágyon gyűrött a lepedő.

Ujjaim a gömbkilincsekre fonódnak. Megborzongok. Talán enyhe áramütés ért. Valami azt súgja, hogy nem szabad megfordítanom a kilincset. Még egyszer visszapillantok az ágyamra. Nem, oda igazán nem akarok visszafeküdni. Semmi értelme nem volna újra magamra aggatni a vezetékeket, rácsatlakozni a ki tudja, hol fészkelő mérőműszerek ikozaéderekből felépülő rengetegére.

Kinyitom az ajtót, és szűk folyosóra jutok. A falakon technológiai hieroglifák. Számsorok futnak a kijelzőkön, grafikonok és görbék táncolnak a fekete háttér előtt. Hallom a katódsugárcsővek zümmögését, és a tengerre emlékezem. A folyosó végén újabb ajtó előtt találok magam. Ezúttal nem tévovázok.

Kör alakú csarnokba érkezem. A fehér fényt homályos derengés váltja föl. A helyiség közepén asztal, vele szemben két bőrfotel. Az egyikben már ül valaki. Emberi alak, határozott arcái. Nem ismerem. Helyet foglalok.

Vizsgál valamit az ölében, papírokat tanulmányoz, egy műszeren állít ezt-azt, mintha észre sem venné, hogy megérkeztem. Vagy ez csak a szokásos játék, a türelem fárasztó rítusai, nehogy megfeledkezzek róla, ki is vagyok én. Nos, ki vagyok én?

Egy perc elteltével végre felpillant.

- Készen áll? - kérdezi.

- Igen - felelem habozás nélkül.

Engem néz, és én őt nézem, de mintha csak egyikünk látná, miféle bőr feszül a másikon. Valami nem stimmel az arcával. Kampós orr, magas homlok, számtalan gyűrött barázda - a gondoskodó lélek

tektonikájának lenyomata. A fűtő környékén hegek virítanak, és ahogy jobban megnézem, néhol a hajhagymák is kifordultak a bőrből. Talán parókat hord? A tekintete egyszerre biztató és félelmetes.

- Kérem, vegye fel a szemüveget!

A következő pillanatban a magasból egy kis tálca ereszkedik le eléem, rajta vaskos szemüvegkerettel. Előredőlök, és a keret magától az orrnyeremre csusszan. Az asztal másik része megemelkedik. Bizonyára egy monitor az, mert a férfi máris figyelni kezd rajta valamit.

- Találós kérdések következnek. A cél, hogy megadja a helyes választ.

- Igen - mondom.

- Kezdhetjük?

- Mi van, ha nincs helyes válasz?

- Mindig van helyes válasz.

Felsőhajt, és hátradől. Továbbra is hol engem, hol a kijelzőt nézi. Nem mond semmit. Már el kellene kezdődnie a tesztnek, de ő nem szólal meg. Az arca megmegrándul, és minden alkalommal megmozdulnak rajta a hegek. Mintha a sebek önálló élőlények volnának, ektoparaziták, amelyek alig várják, hogy új testet találjanak maguknak. Szája félmosolyra húzódik, és látom, ahogy a szélénél felszakad egy aprócska drótszálas varrat. Aztán elsimul minden, az arca ismét mozdulatlan. Lehetséges, hogy élő szövet helyett színváltós zselé mocorog a koponyáján?

Félbeszakítja a töprengésemet.

- Az ikertestvérével hadifogságba esnek. Kínzókamrába vetik magukat. Hetekig éheznek, hallgatják, ahogy odakint kopog az eső, alig szólnak egymáshoz. Megjelenik a parancsnok, magához fordul, és azt mondja, válassza ki, melyikük haljon meg. Ha nem választ akkor mindkettőjüket kivégzik.

- Egyiptetíjú ikrek vagyunk?

- Hogyan?

- Én és a testvérem. Egyiptetíjúek vagyunk?

Meredten figyel, majd a monitorra szegeződik a tekintete, aztán ismét rám néz. Fészkelődik a helyén, ellenőriz valamit, és csak annyit mond.

- Újabb kérdés.

Nem tudom, mik a helyes válaszok. Sejttem, hogy saját sorsomon túlmutató jelentősége van annak, ami itt történik. De azt nem tudom, hogy ki vagyok, hogy kerülök ide, és ki ez az alak. Nem tudom, visszafogad-e a képzelet, ha egyszer elhátrálok ettől a ki tudja, miféle biometrikus mutatóimat mérő szemüvegkerettől, és ismét alámerülök álmaim sötéten tajtékzó óceánjába.

- Készen áll?

Bólintok. A szemüveg elmozdul. A fickó int, hogy igazítsam meg.

- Lássuk tehát - kezdi. - Egy sötét szobában van. Az ágy szélén ül, maga előtt babakocsi. Fél kezét a kocsin tartja, és előre-hátra ringatja a kosarat. Órák telnek el, amikor ráébred, hogy valaki más van maga mellett, egy másik kéz, amely szintén ringatja a babakocsit és a benne szunnyadó csecsemőt.

- Látom a csecsemőt?

- Túl sötét van hozzá.

- A másik, az idegen kéz is én vagyok - mondom. - A gyermek a hazugság gyümölcse. Felpattanok, kinyitom az ablakot, és kihajítom rajta a kisdedet.

- A szobában nincsenek ablakok.

- Akkor megfojtom a gyereket.

- De hiszen a babakocsi végig üres volt.

Nem válaszolok. A másik hol engem, hol a monitort nézi. Várom a következő kérdést.

- Rendben - szólal meg végül. - Ennyi volt. Elmehet.

- Ennyi?

- Igen, ennyi.

- És az eredmények?

Kissé oldalra dönti a fejét, arcvonásai ismét átrendeződnek, látom, hogy ahol az imént sebhelyek éktelenkedtek, ott a bőr most tiszta és kisimult, érintetlen, mint egy ismeretlen kontinens belseje. Felfedezek rajta valamit, amit korábban nem láttam: szánakozást.

- Nincsenek eredmények.

Hagyom, hogy a szemüvegkeret felemelkedjen, és egy robotkar visszahúzza a fejem fölött függő műszerbe. Felállók, hogy megkeressem a kijáratot.

- Azon az ajtón menjen ki - mondja, és a terem vége felé mutat.

Az ajtón kékes háromszög villószik. Ismét balsejtelem tör rám. Tudom, hogy nem szabadna kilépnem.

Ujjaim lassan a gömbkilincsre fonódnak. Bár érzem a tekintetét a hátam közepén, viszket a tarkóm, a fejem búbja, de megállóm, hogy még egyszer visszaforduljak a férfi felé. Kinyitom az ajtót, és belépek egy jóval kisebb szobába.

Kisebb és sokkal melegebb.

A hátam mögött kattanás hallatszik. Az ajtó bezáródott.

Ilyen lehet a hadifogság egy ikertestvérrel. Ilyen lehet, amikor egy idegen kéz ringatja melletted a bölcst.

Mindig van helyes válasz.

A hőség fokozódik. Szempilláim megpörkölődnek. Érzem az égés szagát. A bőröm szagát. Szakadást, tépődést érzek, ahogy a bőr kiszárad a karomon, szétválak, mint egy régi fóliáns, és összegöngyölődik a csontjaimon, de még nem esik le róla, mert valami ott tartja. Egy kapocs, egy erősebb, csak lassan átizzó rész megtartja a szalagokban leválni készülő bőrt a testemen. Le kell hunynom a szemem, attól félek, hogy a szemgolyóim különben szétpukkadnának, összeszorítom a szemhéjam, arra gondolok, hogy szorosan csukva kell tartanom, hacsak nem akarom elveszíteni őket. Hallom a loccsanást. Érzem, ahogy a testemből elszivárgó folyadék tócsává gyűlik alattam.

Mindig van helyes válasz.

Annak az embernek az arcát látom magam előtt, a sebhelyeit, a hegeket, a varratokat. Lehet, hogy közönséges gemkapcsok tartották meg a fülét? Remeg a levegő az elviselhetetlen forróságtól.

Másodperceim vannak hátra, míg az agyam kisül, míg a medulla oblongata ventrális felszínéről leszakadoznak a dendritek, ostorként csapkodnak elszabadult agytekervényeim, mint a falból kiszakadt elektromos vezetékek, egy-két másodperc talán, annyi sem, de még látom magam előtt az ikertestvéretem, aki szemben ült velem, és róla faggatott,

saját magáról kérdezett, a saját kezéről, ami a bölcsőt ringatta, és aminek azon az éjszakán, mikor órák hosszat ültünk egymás mellett a sötétben, éreztem hideg, könnyű érintését, a hideget, amit már nem érzek, és soha többé nem is fogok érezni.

Sok múlik az optikán. Úgy tűnhet, ha valamit túl közelről szemlélünk, éppolyan csonkolt képet kapunk, mintha túlságosan messziről nézzük. A szem az agy része, az agy pedig excentrikus pozícionáltság. A szem az agy anyagi expanziójának végrehajtója, ez az anyagiság azonban megmarad a látvány illékonyságában, lehorgonyoz a letapogatás és a virtualitás territóriumában. A tekintet nem más, mint érintés, ezért aztán fontos, hogy milyen távolságból nézünk az adott dologra. Ha közel megyünk, érezzük a fodrokat, a lebenyeket, a porózus hajlatokat, ám a távolból jobb esélyünk van a pontos kép megragadására.

Ha például a Föld körül keringő ezernyi szatellit egyike mellől tekintünk le a bolygóra, és kihasználjuk a viszonylag frissen installált Magellan teleszkóp adottságait - 6,3-szoros tükörátmérő, másodlagos adaptációs lencse -, és a látcsövet egyenesen Európára irányítjuk, némi kutakodás után meg is találjuk őket. A mi nyughatatlan barátainkat.

Három test terül el bágyadtan egy betonkúp tetején. A megpróbáltatástól le vannak soványodva ugyan, de némi pocak így is van rajtuk. A körmük piszkos és hosszú. A szemük ellenben, noha le van hunyva, valósággal ragyog.

A Magellan most rájuk fókuszál. Milliméternyire kirajzolódik cserzett bőrük textúrája. A távcső élességének köszönhetően a kép olyan részletgazdag, mintha egy rövidlátó postahivatalnok hajolna egyenesen föléjük, és úgy vizslatná a testeket. Ezeket az egykor oly erős, és mostanra meglehetősen elgyötört testeket.

Mindhármukon bevérzések nyomai figyelhetők meg. A karmazsin színű mintázatok egymásra montírozva egy pagodában táncoló nagymajmot adnak ki. A köpcösebb figura tarkóján ütésnyomokat is láthatnánk, bár ehhez meg kellene fordítani, ez pedig idefentről nem lehetséges. A szakállas alak ajkai enyhén szétnyílnak, és a nap unott kígyóbüvölőként, szikkadt fényével előcsalogatja az üregből a lilás nyelvet. A tömlőszerű szervecske szegélyét harapásnyomok tarkítják.

Gazdájának vagy epileptikus görcsei voltak, vagy az izgalmaktól csattintotta le majdnem a nyelvét.

Az alakok mocorogni kezdenek. Először a zömök, aztán a nyurga, végül a szakállas. Nehézkesek és bizonytalanok. Minden rezdülésük jól kivehető. Nagy nehezen feltápaszkodnak, és úgy állnak meg egymás mellett, mint három boldog közlekedőedény. Az egyikük felsóhajt, beszívja a levegőt, most beállítjuk az infrakamerát is a Magellanon, és látjuk kitágulni tüdejében a hólyagokat. Látjuk, ahogy beindul újra a keringés, dolgoznak máris az aprócska szivattyúk, a billentyűkön a vér ujjai már játsszák is a régről ismert szimfóniát, és a száj kinyílik, hogy utat adjon a gondolatnak. A száj mozgásáról olvassuk le, amit mond.

- Cefetül hasogat a fejem.

Karl a halántékát masszírozta, de az ujjai máris jobban lüktettek, mint a dögönyözésért kiáltó testrész, így letett az öngyógyításról.

- Lúd, nem akarsz helyrerakni? Azt hiszem, hogy kilazult néhány csigolyám.

Leült, és várta, hogy a másik kezelésbe vegye, de Ludwig csak meredten nézte a földet maga előtt, aztán meggörnyedt, és valamivel a térde alatt vakargatni kezdte a bal lábát.

- Mi az? Csalánba feküdtél?

A másik felnézett, de a vakarózást egy pillanatra sem hagyta abba.

- Azt hiszem, el fogok ájulni - mondta.

- Elájulni? Hiszen csak most tértél magadhoz!

Ludwig felemelte a kezét. Az ujjai végén vér piroslott. Nézte a nejlonként odatapadt hámrétegeket. A lábán, a bíborszínű latyakban kukacok mozogtak.

Karlnak a szája elé kellett kapnia a kezét, hogy ne hányja el magát.

- Ezek galandférgek - mondta.

Martin egy szökkenéssel lehuppant a gazzal felvert földre, és körbejárta a betonkúpot.

- Nézd csak, Ludwig - mondta Karl, és a mutatóujjával a nyílt seb felé bökött. - Látod ezt az aprócska gubacsó t? Ez a fej. Persze ez nem valódi fej, úgy értem, nem olyan, mint a mi fejünk.

- Azt gondoltam - felelte a másik.

- Nem több, mint rögzítőszerv, ugyanakkor ebben rejlik a fejletlen lény idegrendszerének központja. Sok alfaja van ezeknek a kis parazitáknak. Vannak ormányosok, korbácsosok, lasszósok. Ha jól látom, ennek itt horogkoszorúi vannak. Rusnya egy fajta, az már biztos! Kéne egy nagyító.

- Karl, tudsz titkot tartani? - kérdezte Ludwig.

- Persze.

Ludwig közelebb hajolt hozzá. Karl érezte az arcán az áporodott lehetétét.

- Nem érdekel, hogy milyen típusúak a férgeim. Egyedül az foglalkoztat, hogyan tudnék megszabadulni tőlük.

- Hát... - Karl felállt, és megcsóválta a fejét. - Ezekről a kis porontyoktól nem lehet csak úgy megszabadulni. Több méteresre is megnőhetnek. Ez, ami itt kikandikál a térdszalagjaid közül, csak a lény egyik vége. A másik lehet a heréidben, vagy az agyadban, vagy másutt, valami létfontosságú szerveidben. Akárhol lehet.

- Mi lenne, ha fognál egy csipeszt, megragadnád ennek a kis gézengúzszak a... horogkoszorúit... és finoman kirángatnád belőlem?

Karl szánakozva nézte a barátját. Bármennyire is próbált vele együtt érezni, meg volt győződve róla, hogy Ludwig magának köszönhette a bajt. Ki a fene hagyná önszántából, hogy galandférgek költözzenek a testébe?

- Hé, srácok! - Martin kiáltott fel. - Megvan a bejárat. Még nem kukkantottam be, de úgy tűnik, nyitva van.

- Mi van nyitva?

- A bunker.

- Miféle bunker?

Martin felsóhajtott.

- Ez egy régi védelmi rendszer, Karl. A Maginot-vonalnál vagyunk.

- Milyen vonalnál?

- Komolyan mondod, hogy még nem hallottál róla? - Martin Ludwigra pillantott, hátha az kisegíti, de a másik még mindig a sebeivel

volt elfoglalva. - Veled meg mi történt?

- Hagyjuk - legyintett.

- A Maginot-vonal - folytatta Martin - egy erőrendszer volt, amit a franciák a német csapás megelőzése érdekében emeltek. Egyedül azzal nem számoltak, hogy amikor a németek támadásba lendülnek, egyszerűen megkerülik majd az egészet Belgium felől.

Martin kuncogni kezdett.

- Akkor az egész nem ért semmit? - kérdezte Karl. Maga sem tudta, miért, de elkéséřítette a gondolat. Biztosan csillagászati költségei voltak az építkezésnek.

Azokat a frankmilliárdokat másra is el lehetett volna költeni.

- De igen, Karl - felelte Martin. - Hogy ne ért volna? Hiszen most legalább meg tudjuk húzni magunkat valahol.

- Miért akarnám éppen egy évtizedek óta üres vakondüregben meghúzni magam, ahol a sötétségben mindenféle lények leselkedhetnek rám? - kérdezte Ludwig.

Különben is tele vagyok férgekkel, tette hozzá gondolatban.

- Lúd, kérdezhetek valamit?

- Persze.

- Emlékszel, hogy kerültünk ide?

- Hogy érted, Martin?

- Úgy, ahogy kérdezem. Hogy kerültünk ide?

- Idejöttünk.

- Talán emlékszel rá, ahogy Párizsból *elsétáltunk* egészen idáig?

Ludwig ismét vakarászni kezdte a sebét. A bőre, mint a csomagolópapír, újabb rétegekben vált le a térde körüli felületről.

- Martin, hagyd már békén szegényt - suttogetta Karl. - Nézd meg, milyen állapotban van. El kell látnunk a sebét, és antibiotikumra is szükségünk lesz.

- Az igazság az, hogy fogalmunk sincs róla, mi történt - mondta Martin. - Egyikőtök sem emlékszik. És én sem emlékszem.

Karl lehorgasztotta a fejét. Ludwig megszagolta az ujjaira tapadt pempőt, és undorodva elfintorodott.

- Talán itt az ideje, hogy szembenézzünk a tényekkel - folytatta Martin. - Nincsenek fegyvereink, fogalmunk sincs, hogy mi történik velünk, hogy merre tartunk.

- És hogy honnan jövünk - tette hozzá Karl.

Martin felpillantott. Karl csak most vette észre, milyen nyomorúság tükröződik az ábrázatán.

- Ezekben a bunkerekben régen még voltak orvosi eszközök. Talán hasznukat vehetjük. Nézzük meg! Gyere Ludwig, másszunk le együtt.

A másik kelletlenül ugyan, de feltápászkodott, és egy perccel később már mindhárman a súlyos vasajtó előtt álltak. A nap magasan járt az égen, és a levegő is tisztább volt, mint amihez az elmúlt hetekben hozzászoktak, úgyhogy egyiküknek sem akaródzott ismét aláereszkedni a sötétségbe.

- Gyerünk, Ludwig - mondta Martin. - Menj be szépen.

- Miért én menjek előre? - kérdezte a másik.

- Azért, hogy mi fedezhessünk - mondta Karl.

Az ajtó kitárult. Áporodott levegő csapta meg az orrukat, és noha szinte tapintható volt a homály, látták a súlyos, szürke betonfalakat, a mennyezetről hulló vakolat foltjait, és az asztalon kiterített térképeket, amelyeken egy elhibázott hadművelet lépéseit lehetett nyomon követni a fröccsöntött katonák segítségével.

- Nyomás, kicsi Orpheusz - mondta Martin, és megbökte Ludwig hátát.

A másik engedelmesen belépett, és ösztönösen a villanykapcsolóért nyúlt. Meg is találta, de hiába nyomta meg, a fény nem gyulladt ki. Maginot miniszter szomorúan forgott a sírjában, sejtve, hogy mivé fonyadt bevehetetlen csatornarendszere.

- Kell lennie egy másik kapcsolónak - mondta Karl.

Botorkálva haladt előre az azbeszttel átitatott helyiségben. Kirajzolódott előttük egy asztal körvonala, rajta egy telefonnal és porlepte papírokkal, amelyek lehettek több évtizedes haditervek az esedékes defenzíva megszervezéséről, de akár néhány környékbeli gyerek játszadozásának nyomai is, akik ide jártak le, hogy bimbózó fantáziájuknak teret engedve egy másik világról meséljenek egymásnak.

Egy idegen, távoli világról, ahol Franciaország alatt hatalmas gépezet húzódik. Óriási présüzem, amelybe éppen a védelmi vonal erődtítményein keresztül lehet aláereszkedni. Egy üzem, amelyet disznóknak hoztak létre. Disznóknak és embereknek, akiket két oldalról töltenek be a kohókba, hogy aztán életerős hibridekként kerüljenek ki onnan. Nem csak néhányan, kísérleti példányokként, de százával. Ezrével és tízezrével.

- Talán ez használható - mondta Martin, és felvett egy elemlámpát, ami szerencséjükre még működött.

Az eredeti építkezés és a bunker kezdeti funkciójának megfelelő tárgyak mellett jelen voltak a későbbi birtokbavétel nyomai is. Az egyik sarokban kis kuckóra bukkantak, mellette hatalmas vízpipával, tarkabarka poncsókkal és sapkákkal.

- Rasztafárik? - fintorgott Ludwig.

Karl lehajolt, és megvilágította egy néhai csokoládészelet csomagolópapírját.

- Ennek húsz éve lejárt a szavatossága. Még maradt benne egy kis csoki. Szerintetek kinyalhatom belőle?

- Feltétlenül - felelte Martin.

Egy másik asztalon pisztoly, továbbá néhány ismeretlen összetételű folyadékkal teli palack hevert. Martin kinyitott egy üveget, és beleszagolt.

- Céklalé. Az illata alapján semmi baja - mondta, majd meghúzta, és továbbadta Ludwignak.

- Minek fogyasszak bármit is, ha azzal csak a férgeimet táplálom? - kérdezte.

- Ne csüggedj, Lúd. Szükséged van vitaminokra. A kukacokról majd később gondoskodunk.

Némi elemőzsia mellett egy további térképre is leltek. A papír közepére rajzolt bumfordi, fekete kör minden bizonnyal a bunkert jelölte. Nem messze attól keleti és északi irányban is erdőség kezdődött - mintha egy hatéves, szerény rajztehetséggel megáldott gyerek firkálta volna azokat a girbegurba fatörzseket. Nyugatra sárga színnel a biokémiai veszély egyezményes jeleként három egymásba kapcsolódó

kecskeszarvat kapartak. Ami azonban jobban aggasztotta őket, az a hevenyészett jelekkel telepingáit térkép déli oldalán jelölt piros folt volt.

- Szerinted ez micsoda? - kérdezte Karl, és Martin orra elé dugta a papírt.

- Úgy tűnik, valami őshüllő tekergőzik egy folyómederben.

- Bingó! Én is erre tippeltem.

- Mégis kérek egy kis céklalevet - mondta Ludwig.

Motoszkáltak még egy darabig, falatoztak az ételekből (sajnos csak csipszes zacskók voltak, és a kifogástalan állapotban lévő zöldséglével szemben a tartalmuk meglehetősen avasnak tűnt), aztán Martin ellenőrizte a fegyvert, de nem voltak benne töltények.

- Hé - Karl odalépett a barátjához, és suttogóra fogta a hangját. - Azt hiszem, kezdenünk kéne valamit Ludwig problémájával. Nekünk sem jó, ha elüszkösödik a lába, aztán a hátunkon cipelhetjük.

- Az bizony nem lenne jó - hümmögött a másik, majd a szájába nyomott egy újabb maréknyi csilis burgonyaszirmot.

Karl csüggedten Ludwig felé fordult. Némán figyelte, ahogy a másik ismét átadja magát a vakarózás örömeinek. Martin közben végzett a zacskó tartalmával, leguggolt, és békaügetésben elkezdte körbejárni a helyiséget.

- Nem hiszem, hogy ez jót tesz az ízületeidnek - jegyezte meg Karl.

- Kell itt lennie valahol egy lejártnak - dűnnyögött Martin, és végigsimított rücskös ujjával a porlepte talajón. - Ezeket az erődöket föld alatti útvonalak kötötték össze egymással. Hihetetlen, hogy semmit sem tudtok erről. Hol éltek ti?

- Ezt ugyanannyi joggal kérdezhetném én is.

- Ez az! - kiáltott Martin.

A fémborításon sikerült kitapintania egy keskeny vájatot, a kallantyú azonban hiányzott. Rövid keresgélés után talált egy feszítővasat, amit be tudott illeszteni a részbe.

- Szezám tárulj! - mondta, majd nekiveselkedett, és kisvártatva megnyílt előttük az akna lejárata.

- Nagyon bizalomgerjesztő - jegyezte meg Ludwig. - Főleg, hogy odalent vaksötét van.

- Van jobb ötleted?

- Hogy van-e jobb ötletem? Úgy érted annál, hogy lemászunk a pokol hatodik bugyrába, és önként ajánlkozunk, hogy valami mélyben lappangó pincelény reggelije legyünk?

- Lúd, ha megnézed még egyszer azt a térképet, láthatod, hogy a veszedelem a bunkerén *kívül* leselkedik. Bárki is járt itt előttünk, úgy tűnik, hogy ideig-óraig biztonságban volt - mondta, majd hozzátette: - Nos, ki akar előre menni?

Karl felmordult, és megindult lefelé.

- Kiált, ha valami gyanúsát észlelsz! - kiáltott utána Martin.

- Oké, rögtön kiáltok, ha valami gyanúsát észlelek!

Ezen aztán mind jót nevettek.

Hát nem csodálatos, mi mindenre képes a megbillent hormonháztartás? A sejtek molekulákat állítanak elő, amelyek aztán veszettül pörögnek az egymásba fonódó ellipszisek hurkaiban, átvágnak a bendő sötét tundráin és a vérkörök perzselő sivatagán, hogy mielőbb az agyba érjenek. Pánikbuborékok és megmagyarázhatatlan vidámságposták zúgnak keresztül a lepedékkel borított húsködön. Emlékek százai villannak fel egy izolálhatatlan pillanatra a tudat paravánja előtt, érzések születnek és válnak semmivé, mielőtt felfoghatnák őket, és közben a biológiai metronóm csak kapkod ide-oda, jelezve egy korábban elképzelhetetlennek tűnő vég egyre szomjasabb közeledését.

Rögtön szólok, ha valami gyanúsát látok!

Hát persze, hogy nevetnek. És velük nevet egy lesoványodott, szőrtelen házi egér, akit alig hat napja szültek a világra, és most a felfúvódott matrac egyik hasítékából figyeli a gondolkodókat.

A tízméterenként elhelyezett lámpák maguktól bekapcsoltak, amint Karl letette a lábát a nedves betontalajra. Ellenőrizte, hogy nincs mozgás a közelben, majd szólt a többieknek, hogy jöhetnek.

- Merre induljunk? - kérdezte Ludwig.

- A felirat szerint az orvosi szoba arra van - mondta Martin, és déli irányba mutatott.

- Nagyszerű. Délen, ahol a vadak várnak - jegyezte meg Karl.

Martin legyintett.

- Nem mindegy? Ha van ott valami, annak úgys a föld felett kell lennie.

- Ezt meg honnan veszed? Jelölte ezt bármi a térképen?

Ludwig ismét megvakarta a lábát. Nem tudta megállni, és körme közé csippentette az egyik kikandikáló giliszta fejét.

- Ne húzd ki! - kiáltott Karl. - Ha megrántod, beleakadhatnak a buzogányai az ereidbe.

- Elég ebből. Elindulunk dél felé, és kész - mondta Martin.

Libasorban nyomultak előre, vigyázva, hogy ne ázzon át a cipőjük a pocsolyákban. Az alagúrendszer rendkívül párás volt, a falakon víz csörgött, és a mennyezetről időnként valami ragacsos slejm is rájuk hullt. Vajon ki járt utoljára ezekben a kazamatákban?

- Ti nem érzitek úgy, mintha ez folyton ismétlődne?

A távolban felerősödött a cseperészás. Talán egy spontán cseppkőbarlang, melynek formái véletlenül éppen lekövetik az egykori asszír királyi fürdő titkos medencéit? Hamar kiderült, hogy a valóság ennél lelombozóbb. Csupán egy meghibásodott szellőzővezetékől pötyögött alá a víz.

- Különös - jegyezte meg Ludwig. - Mintha néhány berendezés még működne. Ezek az európaiak tudnak valamit.

- Mi is európaiak vagyunk - jegyezte meg Karl.

- Emlékeztek, hogy New Yorkban pár héttel a történetek után már majdnem minden tönkrement? - folytatta Ludwig. - Itt valahogy tartósabbak a dolgok.

- Igazad lehet - felelte Martin. - Most is úgy érzem magam, mintha egy ötcsillagos szállodában lennénk. Olyan, mintha bársonyfotelben üldögélve várnánk, hogy a pincér végre beforduljon a stukkóval díszített márványoszlopok mögül, és élénk tegye a lazacszuflét.

- Látok valamit - szólalt meg Karl, és csendre intette a többieket.

Kisebbfajta csarnokba érkeztek. Jóval tágasabb volt, mint az a szerény kialakítású öröpszt, amelyet a felszín felől közelítettek meg.

- Tudtam, hogy nem hiába jöttünk le - mondta Martin. - Ezek a kagyló zabálók teljesen paranoidok voltak! El sem tudjátok képzelni, milyen rendszer húzódik itt, a mélyben.

- Miért lettek volna paranoidok? - kérdezte Karl. - Hiszen a németek tényleg megtámadták őket.

- Ez igaz, de mondom, hogy megkerültük ezt az idióta Maginot-vonalat!

- Úgy érted, megkerülték?

- Oöö... Igen, megkerülték.

- Honnan tudsz te erről ennyi mindent?

- Én inkább arra volnék kíváncsi, te hogy lehetsz ennyire tájékozatlan?

Ludwig körbenézett a helyiségen, majd odalépett egy műszerfalhoz, és kihúzta az egyik íróasztal fiókjait, de semmi használhatóra nem bukkant.

- Nem is tudom - mondta magában.

- Ez a rendszer több száz kilométeres lehet - folytatta Martin. - Nekem valami azt súgja, hogy tele van minden jóval, konzervekkel, vécépapírral, ki tudja? Talán egy társasjátékot is találunk. A tiszti kantinokban még új ruhákra is lelhetünk. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én kissé le vagyok rongyolódva.

- Nézzétek! - Ludwig az egyik szekrényben talált valamit. - Talán ez használható.

Átnyújtotta a kis vasdobozt Karlnak. Világháborús darab volt, de úgy tűnt, hiánytalanul megvan benne a korabeli szanitéc felszerelés. Szike, gáz, sebfertőtlenítő, fogó, továbbá három, tablettákkal teli üvegcsé.

Karl bizalmatlanul nézte a tégelyeket, majd felsóhajtott.

- Rendben, próbáljuk meg. Ülj le erre a székre!

Martin némán figyelte a jelenetet, és miközben Karl előkészült a beavatkozáshoz, az egyik asztalon heverő rádióhoz lépett. Kézbe vette, és olyan bánatosan forgatta a kezében, ahogy a lebénult gyerekeket szokás.

- Jól van, Lud - mondta Karl. - Hunyd be a szemed, és próbálj meg ellazulni! Ez nagyon fontos. Ha egyszer elkapom a hernyó bajszát, nem

szabad megmoccannod. A legkisebb rándulás is elég lehet ahhoz, hogy elszökjön a kis bestia.

- Rendben. Nyugodt vagyok.

Karl kézbe vette a fogót.

- Remek, az első kis barátunk már meg is van - mondta egy perccel később. - Már csak ki kell húznom.

- Akkor húzd ki, Karl - nyögte Ludwig. - Kint van már?

- Már majdnem, Lúd, már majdnem...

Ebben a pillanatban elektrosztatikus percegés szakított a helyiség félelemtől züllött csendjébe. Martin bekapcsolta a rádiót, és átszellemült ábrázattal tekergette a gombját. Sercegés. Zörejek. De a koherens hullámok meddő találkozásainál keletkező interferencia mélyén valami más is felcsendült. Emberi hangok, nyögések. Aztán megint más. Ordítás. Bögés. Zakatolás.

Valami nem emberinek a hangja. Valami, aminek szarvai vannak. Ami úgy néz ki, mint egy folyómederben tekergőző őshüllő.

- Jól van, Lud - csitította a másikat Karl. - Az egyik már kijött! Már csak három van!

- Honnan tudod, hogy mennyi van még? Mi van, ha már betokosodtak az aortáimba?

- Martin, kapcsold már ki!

Martin még egyet tekert a gombon, mire a sercegés abbamaradt. Kristálytisztá, ékes franciasággal megszólalt egy katonai attasé.

-A hadsereg vezetősége gondosan mérlegelte a körülményeket, és arra az álláspontra jutottak, hogy az evakuációra nincs lehetőség. Ismétlem, az evakuációra nincs lehetőség.

- Mi a fene ez? - mondta Martin.

-Egyelőre nem sikerült felfedeznünk az epidémia forrását - folytatta a hang. - A legújabb elmélet szerint, amellyel dr. Lebreton állt elő, az amerikai vírustörzs behatolt a párizsi kutatóközpontba, és valamiképpen... ööö, hogy is mondta, dr. Lebreton? ...szimbiózisba lépett a nanotechnológiai részleg bizonyos... komponenseivel.

- Mi a véres hónaljú hintalóról beszél ez a tag? - kiáltott Ludwig.

- Ne figyelj oda! - mondta Karl. - Maradj nyugodtan. Már jön is a második.

Újabb sercegés, majd kisvártatva folytatódott a kommuniké. Martin a füléhez tartotta az Ütött-kopott készüléket, de így is alig értette az egyre szaggatottabbá váló üzenetet.

- *...az így létrejövő újabb entitás... ismétlem, evakuációra nincs lehetőség... ivóvíz... kerüljék a felszínt... tüzelési parancs... az entitás láthatatlan.*

A rádió elhallgatott.

- Ludwig, kijött! Nézd, itt az ormánya - mondta Karl, és óvatosan a barátja arca felé közelítette az alétan tekergőző, cipőfűzőre emlékeztető férget. - Milyen ördögi kis teremtmény!

- Oké, látom. Mit akarsz, egyem meg? Mennyi van még?

- Már csak kettő! Csak kettő!

Ekkor újra megszólalt a rádió. Ezúttal nem Martin kapcsolta be.

- *Szabadíts meg a gonosztól...*

Martin gyanakodva figyelte a készüléket. Egy titkos, félrekódolt frekvencia? Az előző üzenet nyilvánvalóan régi felvétel volt, amelyet bizonyos időközönként újra és újra leadnak a hadsereg csatornáján. De ez vajon mi?

- *Szabadíts meg a tizenkét fejű gonosztól, a bíbor huhogóktól...*

Karl keze megállt a levegőben.

- *Kandalnak már a harangok...*

- *Csak lerakja a tojásait, és máris indul felénk a bestia...*

- *Felirat leszünk csupán valaki más sírján...*

Karl talpra szökkent.

- Mi a szentséges úristen ez?

- Nem tudom - felelte Martin.

Rövid interlúdiumok a statikus zörejek tengerében. A katakombák fúziós keltetőjéből előtörő ritmikus sikolyok. Szörnyekről rebegtek és halálról. Végigtekintettek magukon, és egy félbehagyott testet láttak, amelyről nem lehetett eldönteni, hogy a bomlás vagy a fejlődés makadámútján rekedt-e meg félúton. A sötétségben, valahol Maginot

föld alatti erdejének üszkösödő bugyraiban százezer száj nyílt még most is panaszra, százezer csúzos kéz szorította magához adóvevőjét, és egyre csak búgta gyötrelmeit a nyirkos éterbe.

- *Jönnek, látom, hogy jönnek...*

- *Segítsetek, nincs már erőm...*

- *És szívünk tele rettegéssel...*

A hangok Maginot kísértetei voltak. Az ország alatt működő egykori üzem halálánál is gyötrelmesebb sorsra ítélt maradványai, második, harmadik vagy még további generációs áldozatai a náluknál nagyobb folyamatoknak. Hiszen többé nem emberek tekergőztek a csatornáknak. Az elfajzás és a mutáció stádiumai határozták meg evolúciós hierarchiájukat.

Ezernyi vörösen imbolygó nap tüze emésztette őket belülről. A fény, ami a lámpákból csörgött rájuk, az iszonyat fénye volt.

- Megvan a harmadik, Ludwig.

Ludwig már meg sem hallotta, mit mond a másik. Nem is érezte, hogy Karl ezúttal szikét is használt, és egy néhány centis szakaszon belehasított a combjába.

A lövészárkokban bujkáló barlangi lidércek egy kiismerhetetlen szintézis folyamányaként azonossá váltak a testében rejtőző gyikocskákkal. Sikolyaik és nyögéseik úgy hangzottak, akár egyetlen dagályos madrigál. A föld alatti védvonalak akusztikája szinte semmiben sem különbözött Ludwig testének érrengetegétől. A halálfélelem kötetlen energiája. Tiszta és hideg, mint a hűtőfolyadék. A vég alkímiája, amelyben minden komponens, minden, ami addig mégoly hiábavalónak is tűnt az élet önfenntartásának szempontjából, egyszeriben elnyeri funkcióját a bontópádon.

Köd pászmán keresztül érzékelte, hogy Karl hörög. Ludwig látta, ahogy az egyik komisz kampósfejű kivetődik a sebéből, és alkalmasabb gazdatestet keresve magának, egy varázslatos szökkenéssel beugrik Karl szájába.

- Hukk! - mondja Karl.

Aztán a kis kukac csúszni kezd.

Közös a múltunk, és most már közösek a férgeink is. Örülök, hogy annyi, sterilításban eltelt esztendő után végre adhatok valamit neked.

Karl szeme elkerekedett a döbbenettől. Kétségbeesve nyúlt be a fogóval a szájába, és felüvöltött, amikor a féreg helyett a nyelvére csippentett rá. Vért köpködvé elhajította az eszközt, majd talpra szökkent, és ledugta az ujját a torkán.

- Mit csinálsz?

- Any'tom' m'gam, t' dióda! - nyögte, és hogy meggyorsítsa a folyamatot, szökdécselni kezdett.

Nem hagyhatom, hogy a féreg felszívódjon a gyomornedvek latyakjában, hogy befészkelje magát a tüdőhólyagok imbolygó erdei építményébe, nem hagyhatom, nem lehetek én is annyira nyomorult és kiszolgáltatott, mint Ludwig.

- Broááá!

- Hol van? Hol van? - nyögdécselt, miközben a padlón csúszkálva kereste a féreg maradványait. Ha nem találja meg, nem lehet biztos benne, hogy sikerült kiadnia magából.

- Már mindegy, Karl - mondta Ludwig. - Nem olyan vészes, hidd el. Meg lehet szokni. Egyébként is rengeteg baktérium él bennünk, egy galandféreg ide vagy oda, hát nem teljesen mindegy?

- Itt van. Karl, egészséges vagy - mondta Martin, és a cipője orrával megbökött valamit a hányadékban. - Ügyesen kiöklendezted a parazitát. Most viszont fontosabb dolgunk van.

- Például micsoda?

- Látod ezt a térképet? - kérdezte Martin, és a másik orra elé dugott egy megsárgult papírdarabot. - Ez az X jelöli a pillanatnyi pozíciónkat. Ha közelebbről megnézed, láthatod, hogy már nem kell sokáig tovább mennünk, és eljutunk a fegyverraktárig!

- Hiszen ez nagyszerű! - felelte Ludwig, noha egyáltalán nem tudott kiigazodni a rajzokon.

- Csoda, hogy eddig túlélünk mordályok nélkül. Nekem már nagyon hiányzik egy jó kis karabély.

Karl valahogy összeszedte magát, és jelezte, hogy indulhatnak. Néhány perc múlva ismét egy alagútban vonultak, ami semmiben sem különbözött a korábbi vájattól.

- Emlékeztek, amikor barlangászni voltunk Kentuckyban? - kérdezte Martin. - Hasonló érzés fogott el most is.

- Arról beszélsz, Martin, amikor azt hitted, hogy valami nőszemély szólongat a távolból? - kérdezte Karl.

A másik nyelt egyet.

- Hagyjuk.

Martin fejében egy tízmérföldes sugarú föld alatti kört lefedő tervrajz jelent meg. A térkép jelöléseinek értelmében maga sem volt biztos, de sejtette a védelmi vonalak logikáját. És már fel is tűnt a közelben egy újabb lámpa fénye, és ahogy megtettek néhány lépést, már az acélos fegyvercsövek és a fenyővel ékesített, megannyi fegyvertus csillogása is a szemükbe tűnt.

Martin fülig érő mosollyal a társaihoz fordult.

-Jackpot!

Pisztolyok, duplacsövű mordályok és mesterlövész puszkák takaros kis kupaca fogadta őket a helyiség közepén. A nehézfegyverzet áldozati máglyája, amit elmulasztottak meggyújtani.

- Micsoda mázli - jegyezte meg Karl.

- Hát, igen - mondta Ludwig. - Klassz, hogy újra lesz mivel a tökünket vakarászni.

- Neked semmi nem elég jó? - kérdezte Martin, és magához ragadott egy M5-ös, nikkelbevonatú puszkát.

Ludwig leült a fal tövébe, és megérintette a sebét a lábán. Ezúttal nem vakarózott. Gyorsan megalvadt a vére, ami jó jel volt, mivel az ilyesmi hosszú életet ígér.

- Egyre jobb, nem? Az első teremben az elsősegély csomag, most meg ezek a fegyverek - tűnődött Karl. - Ha továbbmegyünk, szembejön velünk egy grillcsirkeüzem, aztán egy élménypark, esetleg egy páfrányillatú pagoda tele távol-keleti szüzekkel. Ki a rosseb gondolta volna, hogy ennyi jó vár ránk?!

- A ti bajotok, ha semminek sem tudtok örülni - mondta Martin. Már a harmadik pisztolyt dugta be az övébe, egy kopott táskába pedig lőszeret hajigált.

A fegyverek újak voltak, még a por is alig lepte be őket. Minden jel szerint nem olyan régen hagyhatták itt őket. De vajon miért? Akik erre jártak, nem voltak már annyian, hogy magukkal vigyék őket?

Gyerekkorom rémálma, hogy megkapom az összes puskát, gránátot és aknavetőt, amit csak kívánhatok magamnak. Amikor azonban nyúlnék értük, kiderül, hogy a kezem túl gyenge, valamilyen motorikus idegbetegségben szenvedek, nem vagyok teljesen lebénulva, de annyira igen, hogy esélyem se lehessen végigsimítani azokon a lágyan gyöngyöző, krómacél gyiloktesteken.

Morajlás hangzott fel a folyosó déli szakaszából. Vartyogás és kaffogás. Valahol megint víz zubogott. Pöfeteg- gombák nyílnak a halott testekből. Magzatméhecskék zsibonganak egy idegen őszanya terpeszkedő bendője körül.

- Mi ez már megint? - kérdezte Ludwig. - Nincs egy nyugodt percünk!

Lehajolt egy hangtompítóval ellátott, félautomata FAMAS SE golyószóróért. Karl is egy ugyanilyet vett magához, és kiegészítőként még a zsebébe tűrt néhány kisebb robbanóerejű taktikai gránátot is.

- Jönnek - suttogta Martin.

Szorosan álltak egymás mellett és füleltek. Hallgatták a zörejeket és az ordításokat, a cuppanásokat és a szakadó bőr zaját, és próbálták kitalálni, hogy vajon mi közelít feléjük.

- Bármi is bújik ki a sötétből, lőjete! - mondta Martin. - Ne tétovázzatok! Ez háború.

- Igenis! - felelte Karl és Ludwig egyszerre.

Vajon mi lép elő a homályból? A Fekete Magzat ikre? A nyirkos alagutak odvában tenyésző transzatlanti hüllőcsaládok leszármazottai? Másodgenerációs nanorobotok miriádjai közelednek feléjük, apró lézerszabályukat lóbálva csöppnyi fejük fölött? Vagy maga a Bosszú Szelleme tipeg elő, ezernyi póklábán, hogy végre köszöntse őket birodalmának kapujában?

- Készülj! - mondta Martin.

Három idős, törődött arc reszket a semmi közepén, írószerhez szokott kezek, amelyek inkább régi, tömött fiókos asztalok felületén simítának végig, érezve a tölgy torzulásait. Évről évre éreznék a vetemedést, miközben fókuszálnak, kinéznek egy ablakon, és követik egy szívrohamot kapott vércse spirálszerű zuhanását. Három idős kéz ujjai fonódnak a fegyverek ravaszára. Három szempár, közel a retinaleváláshoz, három szempár fürkészi az alkonnyal bélelt alagutat valahol, a néhai *grande nation* keleti védvonalán, és várja, miféle rém nyúlik feléjük a sötétből, és próbálja elcsábítani őket, hogy csatlakozzanak hozzá.

Hiszen mindig is erről volt szó. A sötétségről és a sötét kreatúrák csábításáról. De nekik helyt kell állniuk, önnön individualitásuk görbebotjára támaszkodva, őrizniük kell azt a talpalatnyi földet, ami még elbírja őket ebben az univerzumban. Mert szentül meg voltak győződve róla, hogy amíg a többiek nem mások, mint pillanatnyi kapcsolódások egy felmérhetetlen idegrendszer agyonbonyolított hálózatában, addig ők maguk a tobozmirigy, mely cirkadián ritmusában adott mértéket az ötdimenziós mindennek, hogy az végül bennük ébredjen tudatára.

Miféle haploid lüktetés támad most a szűk falak között? Érzéseik milyen breviáriuma taszítja, löki őket előre-hátra? Tudattalanjuk miféle szubterrán görcsökre reagál? Senki nem tudja, nem érzi, mert ami érezhető, jóval túl van mindezen. Ami érezhető, az hangzavar csupán, központozás nélküli kakofónia. Ennél a világnál jobb lenne egy szoba. Ennél a kertnél egyetlen fa. Ennél az alagútnál csak egy beugró, egy közönyös piszoár. Akármi.

És ekkor végre megjelent az első jövevény.

- Segítség, kérem, segítsenek!

Harminc körüli nő lehetett, a karjában gyerekekkel. És mögötte, a nyomor apoteózisának hírnöke mögött érkeztek a többiek. Egy-két levedlett katona, egy nagymama, egy megcsonkolt család. Zugnövények voltak egy elfeledett territórium felégett lankáin. Vajon mióta rejtőztek ezekben az alagutakban? Meddig reménykedtek benne, hogy érkezik a felszabadító sereg, egy ősfancia dragonyos alakulat, amely öles léptekkel tarolja le mögöttük rettegésük színhelyeit, és emeli fel őket a vágyott felszínre?

De valami egészen más történt.

- Segítsenek, az impalák már a nyomunkban vannak!

Tratratratratra-taaaa-taaaa-taaaa-taaaa.

Nem volt idő a töprengésre. Nem volt idő arra, hogy mérlegeljék a helyzetet. A nő állításai nem falszifikálhatók, így lehetséges igazságtartalmuk eleve érvénytelen.

Teljesen mindegy volt, honnan bukkant elő. Hogy miféle babát édesgetett a mellén, és hogy miről hablatyolt. Semmi sem számított.

Tratatataaaaa-taaaa-taaaa.

Megkímélték egymást a személyes felelősség elodázásnak kínos játszmájától, és egyszerre tüzeltek.

A kilencmilliméteres lövegek szitává lyuggatták a feljükk törekvő túlélőket. A gondolkodók a mellkasra céloztak, és így a gyermek afféle golyóálló mellényként szolgált a nő számára. Kifejletlen csigolyák és ingatag hámszövetek igyekeztek tompítani a becsapódó golyók erejét. Neki már mindegy volt, de a nőnek még volt esélye, ugyanis a töppedt poronty öntudatlanul is védelmezte az anyját.

Örökölt bűneinket hordozzuk, suttogja a csecsemő két lövedék becsapódása előtt, melyek véglegesen szétroncsolják a központi idegrendszerét. Úgy genetikailag, mint erkölcsileg is magunkra vesszük a szülők bűneit. Megbarátkoztam azzal, hogy meghalok.

Könyörgése meghallgatásra lel, és a kis csöppség már ketté is szakad a FAMAS torkolattüzében.

íme, az ártatlanság kora. A gyermek büntelenül hal meg.

Büntelen a sikoltozó menekülttábor, amely most feljükk nyomakodik a szűk vájatban, és büntelen a három gondolkodó, aki megrészegülve a félelemtől, és talán attól is, ami az embereket a túloldalról hajtja feljükk, ölelés helyett perzselő torkolattűzzel üdvözli a szerencsétleneket.

A gyermeket és az anyját már nem látni. Mivel ők buktak fel először, hamarosan egészen betemeti őket a följükk hulló többi áldozat. A tetemek pillanatokon belül eltorlaszolják az utat. A mélyben zúgó trappolást nem hallani többé.

A Hordó Projekt, valahol Németországban. Minden találkozás egy találkozás esélyének elszalasztása. Minden találkozás búcsú.

Ideje visszafordulni.

A fekete ég úgy fodrozódik fölöttük, mint egy vemhes ámbráscet zsírlebernyegekkal tagolt alteste. Nem lehetnek biztosak a földet az égbolttal összekötő füstoszlopok forrásában, hiszen nem látják, mi ég a horizonton, honnan hová nyújtóznak a csendesen kavargó, szürkésfehér-zoroasztriánus portölcsérek. Arra gyanakodnak, hogy mindez nem is égéstermék, hanem féregjárat a rémálommá lett valóság és az ismeretlen, sárgásra desztillált territóriumok között. Talán azok a teremtmények, amelyek most a földet járják, egy másik dimenzióból érkeztek. Mégsem lehetséges, hogy a génmanipuláció hagymázás teóriái és a fertőzések dinamikája lenne egyedülként felelős az alig néhány év alatt gyökeresen elváltozott flóra és fauna kialakulásáért.

Natura non saltumfacit. Arisztotelésznek még nem kellett zavartatnia magát az önfenntartás és az önmeghaladás között feszülő evolúciós paradoxon miatt. Mostanra azonban más lett a gyárként pöfögő leányzó fekvése, aki végtelen erőforrásaira hagyatkozva szüntelenül eregeti magából irtózatot porontyait. Mára valamelyest megváltoztak a régtől fogva érvényes viszonyok. A biológiai folytonosságként értett élet új fogalmát fokozatosan sajátították ki az endoszimbióták és az alakváltók. A teremtés szabadságát a kladogenezis során szétszórótt lények végre a teremtettség szabadságaként ismerhették fel.

Már másfél nap is eltelt azóta, hogy a gondolkodók elhagyták a francia határt, amikor feltűntek az első házak az út szélén.

- Jó lenne lepihenni valahol - mondta Karl.

Alig beszéltek az úton. Általában volt mondanivalójuk egymásnak, ezúttal mégis úgy érezték, jobb, ha nem fárasztják ki magukat az örökös vitákkal, és a legésszerűbb, amit tehetnek, ha kizárólag az útra koncentrálnak. Maginot óta nem is igen akaródzott megszólalniuk, és a hármójuk közti kommunikáció kizárólag az útvonal kijelölésére és a pihenőórák megválasztására szorítkozott.

- Hű, de szörnyűek ezek a házak - sóhajtott fel Ludwig, ahogy végignézett az út két oldalán. Minden jel szerint egy kisvárosba értek. - De hiszen ez Belgium!

- Már csak ez hiányzott - mondta Martin.

- Én mondtam, hogy hozzunk magunkkal iránytűt - jegyezte meg Karl.

- Mindegy - legyintett Martin. - Kiderítjük, hogy hol vagyunk, összeszedjük magunkat, és irány Németország. Nem biztos, hogy rosszul járunk ezzel a kerülővel. Különben is, imádom a waffelt.

A házak többsége úgy festett, mint egy mustárral nyakon öntött, óriásira duzzadt marhaszelet, amibe billogként ütötték a klausztrófób nyílászárókat. Végigballagtak a betonúton, készen arra, hogy bármikor megragad hassák a vállszíjon lógó fegyvereiket. Ki tudja, nem rejtőzik-e egy becsavarodott helybéli valamelyik szűkös art nouveau épület emeletének elfüggönyözött ablaka mögött.

Bármikor eléjük toppanhatott volna egy elégedetlen néni. Egy eltévedt óvodás, egy flamand Kaspar Hauser, aki nem tanult meg emberi nyelven beszélni, viszont hét másik nyelven is kitűnően kaffog, és megérteti magát azokkal, akik a csatornákban szunnyadnak.

A csatornákban, amelyek alig néhány méterrel alattuk húzódnak.

Találkozhattak volna kempingező fiatalokkal, ápolónőkkel, munkát kereső gépészmérnökökkel, szerencsevadászokkal és kéregetőkkel is. Mozgóárusokkal, akik úgy hordják hátukon a minikonyhát, mint csiga a házát, és potom pénzért árulják a majonézes *vlaamse frietent*. De egyelőre senki sem érkezett a köszöntésükre. Csend ülte meg a környéket. A kisváros utcái üresek voltak, akár egy kifejlett gorilla bélrendszere három hét koplalás után.

Ürességgel teli gócpontoktól hemzsegett minden. A lakóházak bejáratai előtti lépcsők utolsó foka mind egy-egy tömött vákuumcsomót alkotott. A szemközti épületek közti mértani felezőpont, a távoli házak elhagyatott alkóvjai, minden csak úgy duzzadt a fekete lyukká sűrűsödő ember- és érintéshiánytól.

A hatodik érzéküknek köszönhetően azonban sejtették, hogy nincsenek egyedül.

- Ott valami megmozdult!

Ludwig egy közeli házra mutatott. Ekkor már percek óta gyalogoltak az utcában, de még egy nejlonzacskót sem sodort eléjük az egyre élénkebb szél.

- Rémekeket látsz - mondta Karl. - Ez csak egy zászló.

Eleinte valóban csak a fekete, a sárga és a piros rojtjai lengtek előttük. Egy érvényét veszített vexillológia jelentésstanának halványuló optikai emlékei.

Ám az ajtó egyszer csak kitérült.

Villámgyorsan a vállukhoz emelték a puskákat, és célba vették a küszöbön álló alakot. Idősebb, de jó erőben lévő férfi volt. Sötét haj, hetyke bajusz, robusztus testalkat, csak úgy feszült rajta a zöld háziköpeny. Cipő helyett papucsot viselt, és mostanában ébredhetett fel, noha a kezében ő is pisztolyt tartott.

- Dobd el! - kiáltott Karl.

A férfi végigtekintett rajtuk. Láthatóan nem volt sietős dolga, és már úgy tűnt, akár hosszú percekig is állhatnak így, patthelyzetben, de aztán az idegen váratlanul felhorkant, és a háta mögé hajította a fegyvert.

- Nyugi - dörmögte. - Senki nem akar zúrt.

- Honnan tudod, hogy mi mit akarunk, öregem? - kérdezte Ludwig, majd odaszökkent, és megmotozta a fickót. Igyekezett elővigyázatos maradni, elvégre, mondta magának, manapság sosem tudhatja az ember. Különösen Belgiumban.

- Nincsen más fegyverem - jegyezte meg az idegen.

Ludwig gyanakvóan végigmérte a közeget. Azon tanakodott, hogy gyomron rúgja-e, vagy rögtön a fejére mérjen egy ütést, de mielőtt bármit tehetett volna, a másik ismét megszólalt.

- Épp most készültem kávéfőzni. Jut mindenkinek.

Karl és Martin egymásra pillantott.

- Nem gyanús ez? - suttogta Karl.

- Lehet, hogy buggyant - felelte a másik, és vállat vont.

Különös persze, hogy valaki a bizalmába fogadta őket, de az is igaz, hogy nem volt más választása. Az arzenáljuk láttán bárki, akinek egy

csöpp esze van, legalábbis frissen pörkölt kávéval kínálná őket. És esetleg mogyorókrémes süteménnyel.

Amíg Ludwig figyelte, hogy a férfi valóban csak a kávéfőzéssel van-e elfoglalva a konyhában, a többiek a nappaliban néztek körül. Egyszerű, ugyanakkor a kor viszonyaihoz képest meglepően takaros polgári enteriőr fogadta őket. Könyvekkel megrakott polcok, két impozáns, kézi festésű hajómodell, egy akvárium, benne néhány boldogan fickándozó háromsávós razbórával és ormányossügérrrel. Mivel nem volt elég szék, Martin és Karl a franciaágyon foglaltak helyet.

- Simán el tudnék aludni.

- Ne is mondd - felelte Martin, és egy ásítás kíséretében végignyúlt az ágyon. A rugók otthonosan nyikorogtak a súlya alatt.

Egy perccel később megjelent a vendéglátójuk, a kezében tálcával, rajta pedig négy csésze finoman illatozó feketével. Ludwig megállt az ajtóban.

- Elnézést kell kérnem, de sajnos sem cukrom, sem tejem nincsen.

- Nem baj - mondta Karl, és elvette az egyik csészét.

Egy percre mindannyian elcsendesedtek.

- Szép időnk van, nem igaz? - kérdezte a férfi.

- Úgy érti, odakint? - kérdezett vissza Karl.

- Igen - mondta a másik. - Úgy értem, odakint.

Mi szépet találhatott a folyamatos permetként hulló, enyhén savas esőben és a csípős, kemikáliák illatával teli szélfúvásban? Belgák, mondta magában Martin. Körülbelül annyi fogalmuk van a szépségről, mint Divine-nak a jó ízlésről.

- Mondja csak, hogy hívják?

- A nevem Marc.

- És mióta él itt?

- Két éve költöztem be - felelte. - Akkor már eléggé elhagyatott volt a környék. Van egy supermarket két utcával lejjebb, oda járok élelemért. Szinte kifogyhatatlanok a készletek. Úgy számolom, még legalább százhusz évig jó lesz.

- Hogy érti azt, hogy eléggé elhagyatott volt? - kérdezte Ludwig.

- Tessék?

- Azt mondta, eléggé elhagyatott volt ez a környék.

A férfi lehajtotta a fejét.

- Korábban Brüsszelben laktam. Amikor elkezdődtek a... problémák... az elsők között menekültem el. Szerencsém volt. A nagyvárosokban mindig rosszabb. A nagyvárosokban mindig, minden rosszabb.

- Ezt mi is így gondoljuk - felelte Karl.

- Hosszan tudnám ecsetelni, hogy mi mindent tapasztaltam - folytatta vendéglátójuk -, de azt hiszem, semmi újat nem mondhatnék. Látom magukon, hogy ugyanazon mentek keresztül, mint én.

- Bizonyára - mondta Ludwig.

- Örülök. Ha nem így lenne, most nem kávézgatnánk ilyen kedélyesen, nem igaz? - mondta, és gurgulázva felnevetett.

Ismét elhallgattak. Karl csak most vette észre, hogy a szoba végében egy másik, száraz akvárium is helyet kapott. A kavicsok között aprócska teremtmények mozgolódtak pehelyszerű lábaikkal. Bizonyára élelemért kuncsorogtak.

- Volt régen egy házam errefelé, úgyhogy ismerem a környéket - folytatta Marc. - Ha nem mondtam volna, eredetileg ingatlanügynök vagyok.

- Uhüm - nyugtázta Martin az újabb információt.

Ez remek hír, cimbora! Ha még nem mondtuk volna, pont azért hajóztunk át Európába, és gyalogoltunk idáig hatszáz kilométert néhány buja tömegsíron és kísértetekkel teli pagodán keresztül, hogy egy ilyen incifinci kis otthonkát lízingeljünk, mint amiben te is laksz. Első látásra beleszerettünk az elfuserált építészetetekbe. Kicsi, de praktikus.

Karl észrevette, hogy a terráriumában lévő növények mögül felemelkedik egy tarisznyarak, és komótosan, egyesével elkapja az apróbb kis csúszómászókat, majd csonka, ám annál húsosabb fogólábaival betömködi őket a szájába.

- Mire ideértem - folytatta Marc -, a település már teljesen elnéptelenedett. Hála az égnek, mondtam magamban. Ki akarna egy utcában lakni néhány flamand élőhalottal?

- Valóban, ki vágyna ilyesmire? - ismételte meg Martin.

Egyáltalán, ki akarna bárkivel, bárhol is együtt lakni?

- Egész jól sikerült berendezkednem. Senki sem zavar. Néha előfordul, hogy egy elkóborolt kutya megugat a szupermarket felé vezető úton, de ezek a szegény párok teljesen ártalmatlanok. Csak odadobok nekik néhány kockacukrot, és máris olyanok lesznek, akár a kezes bárány.

- Akár a kezes bárány - visszhangozta Ludwig. Még mindig az ajtóban állt, és nem eresztette le a fegyverét.

Vendéglátójuk megfordult a székében. Ludwig nem vette ugyan célba a másikat, de nyilvánvalóvá tette, hogy egyetlen rossz mozdulat elegendő, és lepuffantja.

- Megmondanád, hogy mégis mi bajod van velem?

- Semmi - felelte Ludwig. - Hihető a sztorid, Marc. Miért is zargatott volna bárki? Hiszen ezen a barátságos vidéken még a kutyák is szelídek, mint a báránykák. Mi sem természetesebb annál, hogy azzal a nyamvadt kis pisztolyoddal annyi éven át sikerüljön túlélned.

- De hát mondtam, hogy mire ideértem, már teljesen kiürült ez a porfészek!

- Tudod, hogy *nekünk* mi mindenen kellett keresztül mennünk? - vágott közbe Ludwig.

- Csigavér - mondta Karl. - Az úr biztosan nem úgy értette.

- Nem, tényleg nem úgy értettem! - kiáltott a férfi. - Kértek esetleg egy kis aprósüteményt? Tegnap sütöttem.

Ebben a pillanatban dörrenést hallottak. Mintha nem kintről, hanem a ház mélyéből jött volna. A gondolkodók egymásra pillantottak. A férfi fészkelődni kezdett a székében. A mozdulatlanul emésztő tarisznyarak közben ismét akcióba lendült, és újabb apróságokat tömött a szájába. Nehézkessége álca volt, hiszen a döntő pillanatban villámgyorsan ragadta magához csökött kis prédáit.

- Máris hozom a sütit! - kiáltott fel Marc ismét, miközben a szeme sarkából az akváriumban zajló vérfürdőt nézte. Amikor a rák végzett a ráadással, Marc felpattant, és sietős léptekkel a konyha felé vette az irányt, Ludwig azonban útját állta.

Újabb dörrenés hangzott fel, és ezúttal valami mást is hallottak. Egyetlen, rövid kiáltást. Emberi hangot.

- Nem kérünk sütit - mondta Ludwig, és a másikra szegezte a fegyvert. - Inkább mondd el szépen, mi folyik itt, mielőtt kiloccsantom azt a renyhe hústömeget, ami az agyad helyén lötyög.

A férfi homlokáról patakokban csörgött a veríték.

- Ez csak egy félreértés - nyögte. - Egyáltalán nem az, amit gondoltok...

- Miért, mit gondolunk? - kérdezte Karl.

Újabb kiáltás. Emberi hang, de nem emberi szó. Mintha valaki küszködött volna odalent.

- Mit rejtegetsz a pincédben? - kérdezte Karl.

- Lehet, hogy elhallgattam egy-két részletet - hebegett a férfi. - Na és? Nekem sem volt könnyű. Egyikünknek sem könnyű.

- Az a szupermarket már egyáltalán nincs tele, nem igaz? - kérdezte Martin, és kihámozta magát a takarók alól, amiket időközben magára terített.

- Igaz - hüppögte Marc.

- És azok a kóbor kutyák nem *kutyák*.

A házigazda szemébe könnyek gyűltek. A pupillája úgy diktált, mint a napra kitett kocsonya.

- Mit kellett volna tennem? - kérdezte.

A gondolkodók körbevették a fickót. Karl szánakozva, Ludwig undorral, Martin pedig kíváncsian figyelte, ahogy hosszú, csontos ujjait összefűzve hevenyészett macskabölcst formál.

- Lemegyünk és megnézzük, mi van odalent - mondta Ludwig.

Marc szeme elkerekedett.

- Lehetetlen! Nem mehetünk le...

- Ugyan miért nem, te kis ájtatos manó? - kérdezte Karl, és megragadta a grabancát. - Miféle titkot rejtegetsz az odúdban?

- Nekem volna egy-két tippem - jegyezte meg Martin, és mintha csak a szavait akarnák igazolni, odalentről ismét felhangzottak a sikolyok.

Ezúttal azonban más volt. Egy hosszan kitartott, egyre csak torzuló hang, mely alig néhány másodperc után elveszítette emberi jellemzőit. Valaki éppen átváltozott odalent? Patás állatok nyihogtak a mélyben, emberáldozatokból lakmározva? Talán Marc nem csak egyetlen fajt tartott fogságban. Talán egy egész menazsériát nevelgetett, gondozott odalent, és a véres akváriumai mindennek holdvilágébéli, mikroszkopikus másai voltak.

- Értsétek meg, nem szabad lemenni. *Nektek* nem szabad!

- Gondoltam, hogy magadnak nem tiltod meg, bubifej - mondta Ludwig.

- Ti nem láthatjátok... Nem szabad... Aúúú!

Felkiáltott, amikor Ludwig a kevés hajánál fogva el- ráncigálta a pincejárathoz, amely mögött a sikoltozás éppen ebben a pillanatban maradt abba, csupán egyetlen, végső, karcos hang emlékét hagyva hátra, mint amikor a gramofon tűje leszalad a sziruptól egyenetlen lemezről.

- Nyisd ki - mondta Ludwig, és a másik mellének nyomta a fegyverét.

- Ne dumálj, csak nyisd ki!

Marc elkeseredetten nézett hol rá, hol a többiekre. Egy pillanatig továbbra is úgy tűnt, hogy nem lesz hajlandó megmozdulni, de végül lenyomta a kilincset, és kitárta az ajtót.

- Ha úgy érzed, Ludwig, hogy látnod kell, mi van odalent - mondta csöndesen -, hát nézd meg.

- Előre mész? - kérdezte Karl. - Ne aggódj, mi szemmel tartjuk az ürgét. Tessék, itt egy elemlámpa - mondta, és átnyújtotta az ajtó melletti szögen lógó elemes készüléket. - Remélem, működik.

Ludwig nyelt egyet. Egyszeriben semmi kedve sem volt lemenni abba a pincébe. De azért elvette a lámpát Karltól, bekapcsolta, még egyszer Marcra nézett, mintha le akarna olvasni valamit az arcáról, aztán megfordult, és elindult a homályba.

Mintha minden egyes nyikorgó lépése között percek teltek volna el. Lassan haladt lefelé a lépcsőn, hiszen óvatosnak kellett lennie. A lámpa alig adott fényt. Nem akart visszanézni, nehogy a többiek azt gondolják, hogy inába szállt a bátorsága.

A supermarketből szerezem be az elemőzsiámat.

Hát persze, Marc. Biztosan a sok szikkadt szójagranulátum és a tartós étcsokoládé miatt vagy ilyen jól táplált. Annak a szupermarketnek tuti, hogy tele vannak a polcai, mert Frembodegemben, vagy hol az ördögben is vagyunk, egyedül te vagy az egyetlen túlélő. Senki sem abajgat sem otthon, sem reggeli sétáid alkalmával. És nem zavarnak az éhes szívű kísértetek akkor sem, amikor a hűtőládák között tévelyegve tintahal-maradékokra vadászol.

Nem mehetek le!

Ekkor mintha nedves szivacsot nyomtak volna az arcához. Aztán rájött, hogy csak egy ragacsos pókháló volt az, közepén ártalmatlan keresztespókkal, amelynek elvizesedett testét sikerült éppen az orra hegyével kipukkasztania.

Ismét felhangzott a sikoly, mégpedig ezúttal nagyon közelről, de Ludwig még így sem tudta megállapítani, hogy a forrása pontosan hol is tartózkodik, a lépcső alján, mellette, esetleg itt van előtte, vagy, ami még rosszabb, *mögötte* van, közte és a cimborái között, akik mostanra már meg is feledkeztek róla, bezárták az ajtót, és visszatértek a konyhába ezzel a roppant gyanús alakkal, hogy együtt elfogyasszák az aprósüteményt.

Sosem lett volna szabad aláereszkednie ebbe a hűskamrába. Az asztal mellett kellett volna maradnia. Papír és írószer. Visszatérés Whitechapel környékére. Folytatódik Loyola felügyelő nyomozása az ördögös doktor után, és mindez az ő elméjében, az ő képzeletében zajlik, az egész versenyfutás az idővel nem más, mint tudásának elodázhatatlan szedimentációja. De nem éppen ez történik most is, ebben a percben? Nem éppen anyagot gyűjt a létrehozandó borzalmakhoz?

Megnyílnak teste zsilipjei, és az akarat úgy csordul ki belőle, akár a hideg, bőséges esővíz. Már nem mondja magának, hogy lépjen előre. Nem mondja a karjának, hogy világítsa meg a távoli sarkokat az elemlámpa pislákoló fényével. (Hát persze, hogy Karl csak egy használhatatlan lámpát adott neki!) Többé egyáltalán nem biztatja magát semmivel, csak hagyja, hogy elringassa a pince irracionalitása.

Miért mindig a pince? Miért a reménytelen folyosók?

Miért nem kiáltanak utána, hogy merre jár? Hogy ideje visszafordulnia? Három kíváncsi tekintetet érez háta közepén, és képtelen megfordulni.

Mozgás támad a közelben. Tétova múmiák kelnek életre, és csoszognak körbe-körbe egy ismeretlen pont körül. Valami nem stimmel. A hangok erősödnek. A falak életre kelnek. Alakok válnak ki a semmiből, mocorognak, megtalálják az egyensúlyukat, és bolyongani kezdenek a sötétben.

Valami nagyon nincs rendben.

Maré tudta a nevem.

Lehetetlen felbecsülni, hányán vannak a teremtmények. Ludwignak olyan érzése van, hogy a pince óriási, és jóval messzebb vannak a falai, mint ameddig a lámpa fénye elhatolhat. Hatalmas keltető, amelyben egy új faj fájdalomküszöbét tesztelik.

Marc tudta a nevem. A többiek nem szólítottak a nevemen, de ő' tudta a nevem. Ludwignak hívott.

Ekkor meglátta az első arcot.

Nem véletlenül jutottak eszébe a múmiák. Csakhogy géz helyett erről az alakról a saját szövetei lógtak le, és ánizsillatú balzsamok helyett orrfacsaró flegma áradt a pórusaiból. Ludwig végtelen lassúsággal irányította rá a lámpa fényét, majd emelte azt egyre feljebb, egész a teremtmény arcáig.

Az arc egy tükör volt.

Nem gondolta volna, hogy ennyire megöregedett.

A csoszogó hangok felerősödtek, és az első alak mellett felsorakoztak a többiek is, mögöttük újabbak és újabbak álltak, tömött sorokban, elárvultan, gyöngye karokkal nyúltak felé, fénytelen szemek figyelték fénytelen szemét, nehéz talpak cuppogtak saját zsigereik pocsolóiban, és mindegyik arc tükör volt, de nem voltak sem üvegből, sem fémből, vízből sem voltak. Emberi arcokat, szétfoslott arcokat látott maga körül. A saját arcát.

- Azonnal zárd be!

Megvadult, girhes bivalyként tört elő a pincelejárattól. A többiek riadtan nézték, ahogy Ludwig tántorogva a fürdőszoba felé veszi az irányt, és becsapja maga mögött az ajtót.

Karl a nyíláshoz lépett, és lekukkantott. Semmit sem látott a sötétben, de érezte, hogy odalent még mozgolódik valami.

- Akarod, hogy lehajítsalak a haverjaidhoz? - kérdezte Maré felé fordulva.

- Nem akarom - hebegte a másik. - Tegyük, amit mondott, zárjuk be szépen, és felejtjük el ezt a kis balesetet.

Martin becsukta az ajtót, de a reteszt még nem húzta be.

- Elmondod, hogy mi folyik itt, vagy kinyomom a szemed. Három másodperced van.

- Én nem tehetek róla...

- Három.

- Ti tényleg nem tudjátok? - Meglepetés ült ki az arcára. - Lehet, hogy nem is tudjátok...

- Kettő.

- Elcsatangoltak... Olyan árvák... Kicsi Aveyroni Victorkák...

- Egy.

Martin közömbösen nézte a fickót.

- Ki viselte volna gondjukat, ha nem én?

Placcs!

Karl akkor sem tudta volna megakadályozni a mozdulatot, ha akarta volna. Martin lehajította a fegyverét a földre, és megragadta Marc fejét. Karlnek egy századmásodpercre az a képtelen gondolata támadt, hogy az a fej valójában varázsgömb, amelyből a barátja most közös jövődjüket fogja megjósolni. Nem egészen így történt.

Két tömpe hüvelykujjával megcélozta a kocsonyás szemeket. Semmiféle ellenállásba nem ütközött. Ha bármelyikük képes volt két ujjal szétroppantani egy diót, miféle kihívást jelenthetett neki egy megereszkedett szem, néhány kocsány, egy sárgadinnye?

Sokféle sikolyt hallottak már, akadt köztük olyan is, amit kifejezetten kellemetlennek találtak, de Maré velőt- rázó üvöltése minden korábban túltett.

Nem is üvöltés volt, inkább nazális villámlás, a nemcsak emberi, de az élethez bármilyen módon kapcsolódó minőségek teljes elvesztését jelző robbanás. Kétszáz tíz decibel, tizenöt kiloHertz, a tömény hús üvöltése, ahogy túlsordulna önmaga csontkelyhén, de nincs hova távozzon, mert a gyilkos fúrók - Martin ujjai - éppen a kijáratát állják el, így aztán az agy

felé kell menekülnie. A kocsányok reszketnek és tépődnek. Az agy puha tömlője, érzékelve a bajokat, előzékenyen kinyílik a tönkrement golyóbisok elől, és mint két jóindulatú daganatot, magába fogadja őket. A bevérzésnek köszönhetően irtózatossá nyomáskülönbség jön létre az összenyomott szemgolyókban, és emiatt az agy közepén kipukkadnak, mint egy ízét vesztett tojásgránát.

Marc koponyája szabályosan szétrepedt. A jövőbelátó üveggömb oldalán baljós hasítékok keletkeztek, és alig néhány másodperc elteltével a fej darabkái a földre hulltak. Úgy terítették be a poros parkettát, mint megannyi olvashatatlan etruszk emlék.

- Mi volt ez? - kérdezte Ludwig, aki időközben kiment a fürdőszobából. A szája szegletében éktelenkedő folt alapján gyanítható volt, mivel töltötte az elmúlt percek.

- Martin - nyögte Karl. - A rohadt életbe! A tag éppen elmondta volna, hogy mi a stájsz. Minek jöttünk egyáltalán Európába, ha mindenkit azonnal feltrancsírozol, aki esetleg a hasznunkra lehetne?

- Megölted? - Ludwig hitetlenkedve nézett végig a mélységekben.

- Igen, megöltem. És akkor mi van? Téged idegesített a legjobban - tette hozzá Martin, és belerúgott a földön heverő tetembe. Épp a tüdejét találta el, aminek köszönhetően valami lehetetlen, sípákoló hang szabadult ki a szétfúzott fő egyetlen épen maradt részéből, a szájából.

A Ludwig arcára kiült meglepetést felváltotta az iszonyat.

- Lúd, jól vagy? Nem kérsz egy pohár vizet? - kérdezte Karl.

A másik nekidőlt a falnak, és hagyta, hogy lecsússzon a földre.

- Bezártatok? - kérdezte, és a pincelejárát felé nézett.

- Persze - mondta Martin, majd odalépett, és elhúzta a reteszt. - Nincs miért aggódnod. Szerintem nem nehéz összerakni, hogy mi történt. Ez a főszereplő begyűjtött néhány elbutult mutáns, és velük pótolta a szénhidrátszükségletét. A szélsőséges időkben szélsőséges válaszokra van szükség. Biztos jól vagy?

Ludwig holtápadtan nézte a tetemet. Tekintete hol a szétrepedt koponya maradványaira, hol a törzsre vándorolt, végül megállapodott a barátaiban.

- Semmi. Jól vagyok.

Jól vagyok. Minden rendben. Mindenki jól van. Jól vagyok én is, és az a több tucat picike, oszlásnak indult Ludwig is odalent. Teljesen

normális, hogy ebben a kibaszott Belgiumban a hasonmásaimmal vannak dugig a pincék.

- Srácok, találtam egy kis kekszet - mondta Karl, és mosolyt erőltetve az arcára odadobott mindkettejüknek egy-egy csomag csokis falatkát. - A sütit hanyagolnám. Szerintem Marc meg akart mérgezni minket. De bontatlan kajából is van még valamennyi. Úgy tűnik, tényleg van itt a közelben egy szupermarket.

- El akarok menni innen - mondta Ludwig.

- Igen, Ludwig, persze - Karl kérdően nézett Martinra. - Máris indulunk. De előtte pihenhetnénk egy kicsit. Ez az ágy egészen kényelmesnek tűnik.

Ludwig felállt, és még mindig sápadtan odalépett Karlhoz. Ügyet sem vetett a talpa alatt szétmorzsolódó zsigerekre, Maré kisagyát pedig szándékosan taposta szét.

- Eszegasd csak a kekszeidet, Karl, de én egy percre sem maradok tovább ebben a házban.

A fejük fölött megnyikordult a parketta.

- Úgy tűnik, nem vagyunk egyedül - súgta Martin.

- Nem - mondta Ludwig. - Egyáltalán nem vagyunk egyedül.

A hangok közvetlenül az emeletről érkeztek. Mintha valaki keresztülsétált volna egy szobán, és aztán vissza, az egyik faltól a másikig, újra és újra, lassú, értelmetlen lépésekkel.

- Kíváncsi vagyok, ki lehet az - dünnyögte Karl, majd újabb kekszet tüntetett el a szájában.

- Körülnézek, és egy megváltozott világot látok - mondta Ludwig. - Egy állatok nélküli világot. Egy színek és kontúrok nélküli világot.

A lépések valamivel felgyorsultak. Egyre élesebben hallották a nyikorgást, mintha valaki egyenesen a fülkagylójukba költözött volna.

- Fodrozódó vízfelszínnek nélküli világ - folytatta Ludwig. - Szobák és kamrák nélküli világ. Tisztások és karok nélküli világ.

Jobbra-balra dülöngélt, és már úgy tűnt, ismét katatóniába zuhan, amikor megszólalt.

- Jöttök vagy sem, én elindulok. Egyáltalán nem érdekel, ki van odafent. Egyáltalán nem érdekel Belgium.

Martin és Karl leeresztették a fegyverüket.

A lépések abbamaradtak. Talán csak a fa vetemedése volt. Talán a szél sípolt.

Már a küszöbön álltak, amikor Karl a homlokára csapott, és visszasietett a konyhába, hogy megtömje a zsákját élelemmel. A hűtő melletti parafatáblára egy régi képeslapot is felszúrtak, Marc Dutroux-nak címezve. Bárki is volt ez a tag, úgy látszik, a nevét illetően nem hazudott. A száraz akváriumban ismét megindult a sürgés-forgás. A vízzel teli üvegtartályban gyors úszkálásba kezdtek a mongoloid halak. Karl a földön heverő, szétrobbant koponyára pillantott. Az első vöröshangyák már meg is érkeztek, hogy lakmározzanak a zsigerekből.

- Belgák - mondta Karl, és csatlakozott a ház előtt várakozó társaihoz.

Mannatenger, ezt a szót mondanám, ha tudnék beszélni, de az oldatban, amiben a testem lebeg, egyelőre nem tudom kinyitni a szám. Nem tudom, hol vagyok, de az enyhén bizsergető hidegről a kriogenikus fürdők jutnak eszembe. Hamarosan kiderül, hogy nem tévedtem, de addig még a felejtés természetrajzáról morfondírozok. A feledés mögötti, mélyebb feledésről, a felejtés elfelejtéséről, amely már emlékezet. Először felejtünk kell, hogy emlékezzünk - Platón tanaiban fenomenálisan felmutatható igazság rejtőzik tehát! Mégis abszurdumnak tűnik a felejtéssel, a megfosztással kezdeni. Hogyan állhat az Alef helyén a priváció jele? Vagy lehetséges, hogy ez csupán egy hamis Alef? Hogy az igazi Alef mindig máshol rejtőzik, lezárva egy konténerben, egy elnéptelenedett argentin nagyváros zezugos sikátorában?

Képek peregnek a szemem előtt. Képek és szavak, amelyek összekapcsolódnak egymással. Képek, amelyek megfordulnak, vízszintessé lesznek képzeletbeli tekintetem előtt, és tökéletes textúrájukból fogalmak válnak kitapinthatóvá. Már éppen feltárulkozik előttem a betű térbeliségének rejtélye, amikor gondolatmenetem egy külső körülmény hatására megszakad.

A tartály, amelyben eddig úsztam, egyszer csak megrázkódik. Elhúzódik a fedele, és a folyadék, amit eddig hol sósnak, hol mentolosnak éreztem, kiömlik belőle a földre. Sejttem, hogy ez az a jelenet, amikor fáradtnak kellene lennem, olyasvalakinek, aki alig tudja mozdítani elgémberedett tagjait, és úgy zuhan ki a tartályból a csempékre, mint az éppen világra vergődött őzsuta, mégis frissnek érzem magam. Megfeszítem az izmaim, és máris megteszem az első lépéseimet, amelyeket egyedül az óvatosság lassít le, hiszen nem akarok elcsúszni a körülöttem képződött pocsolyán.

Az előttem lévő asztalhoz megyek, megtörülközőm, és felveszek egy köpenyt. Azután végigtekintek a kikészített tablettákon. Vitaminok és

probiotikus táplálékkiegészítők sorjázna csinos hadrendben, arra várva, hogy elfogyasszam őket.

Arra várva, hogy ne fogyasszam el őket.

Egy perc elteltével kigyullad egy piros jelzőfény az egyik fal fölött, majd elhúzódik a tolóajtó. Átmegyek a szomszéd helyiségbe, ami jóval nagyobb, bizonyul a tartálynak is helyet adó szobánál.

A férfi már vár. Éppen a tollával játszik. Egymás szemébe nézünk, majd anélkül, hogy bármelyikünk is megszólalna, helyet foglalok. Percek telnek el, míg bármi is történne.

- Kezddetjük? - kérdezi.

Biccentek.

- Remek. Ne is vesztegessük az időt - mondja, majd megnyom egy gombot a pulton, mire a szemem elé ereszkednek a reakcióidőt, a pulzusszámot és az írisztágulást mérő okulárek. Szólnia sem kell, engedelmesen előrehajolok, és hagyom, hogy a gép felmérje a nullaállapotban mutatott adataimat. Pupillatágulás. A hajszálerék rezgése. Egy mikroport a hangszínváltozást is méri majd, feltérképezi a szorongásvölgyeket és statisztikai modelleket állít föl.

- Megismerkedik egy lánnyal - szólal meg a férfi. - Csúnya kis teremtés, sötét, kócos haja van, az arca puffadt, mégis talál benne valami vonzót. Egy mással szemben üldögnének egy kávézóban.

- Ahogy most mi ketten?

A férfi összeszorítja keskeny ajkait.

- Igen. Ahogy most mi ketten.

A műszer jelez valamit. Pittyegést hallok. Jó hír? Rossz hír? Egyetlen kérdésem elegendő volt a biometrikus mátrixból kiolvasható elemzések elvégzéséhez. A fickó a kijelzőre pillant, és találkozik komplett személyiségvázlatom első modelljével. Felvonja a szemöldökét. Mintha hezitálna, de végül megnyom egy gombot, és a pittyegés abbamarad.

- Tehát ott ülnek egymással szemben. Maga közelebb hajol, hogy jobban lássa, és ekkor veszi észre, hogy a lány fél arcát égési sérülések borítják. Az egyik füle hiányzik, két szeme eltérő színekben szikrázik. Kellemetlen látvány, de maga valamiért szépnek találja. Miért találja annak?

- Mert a szimmetria megköti az elmét.

Ismét szünet, újabb pillantás a műszerre és a kijelzőkre. A pittyegés ezúttal elmarad.

- A lány elmeséli, hogy a gyerekkorát háború sújtotta övezetben töltötte. Egy gránát egyszer a kezében robbant fel, ezzel magyarázhatóak a sérülései. A gyönyörűen eltorzult fej. Ahogy most oldalra fordul, azt is látni, hogy a torz ábrázatba műanyag zacskók is beleégtek. A koponyát valójában nem bőr fedi, hanem csomagolópapír.

Szünetet tart, és meredten figyel. Mivel azonban nem hangzott el újabb kérdés, hallgatok. Nem mozdulok, de tekintetem már nem előre fordul, hanem távolabb, az ablakokra szegeződik, ám az odakint tenyésző sötét mindent elrejt kíváncsiságom elől.

- Megkérdezi tőle, hogy nem szeretné-e levenni.

- Az arcát?

- Igen. Megkérdezi, hogy nem akarja-e levenni az arcát. És a lány nemmel felel. Azt mondja, szégyelli magát, de az anyag túlságosan szervesült. Kipirgálja, tépkedi néha, de semmit nem ér el vele, csak felsebzi magát. Nem tud megszabadulni tőle, és nem lehet csak úgy kimetszeni. Ehhez egy sokkal bonyolultabb műtétre volna szükség.

- Mi a kérdés? - mondom végül.

Újabb pittyegés, ezúttal hangosabb és szaggatottabb, mint az imént. A férfi csak nézi a kijelzőt, mintha nem akarna hinni a szemének. Aztán megfordul, kitekint az ablakon, talán azt a kis négyszöget vizslatja, amit az imént én magam is, minden rezdülése feszült figyelemről árulkodik, belseje eleven processzus, amelyet a még éppen feldolgozható mennyiségű és minőségű adatok kezelésére hoztak létre.

Es amíg így ül, félig kicsavarodva, én is alaposan megnézem magamnak. A körmei szabályosan vannak levágva. A bőre tiszta, akár egy kisbabáé, sehol egy beolvadt gyulladás, egy májfolt, egy szőrtüsző, egy elszíneződés, egy milliméternyit túlságosan is kitüremkedő, betegségek százainak szimptomáját jelenthető vénaszakasz. Végtelen szabályosság jellemzi ezt a kezét.

Visszafordul felém.

- Rendben. Hátradőlhet.

Úgy teszek, ahogy mondja. A szemüvegkeret felemelkedik a mennyezeten függő műszer fémtestébe. A férfi továbbra is néz, mint

pásztor a báránycáját. A tekintetében bujkáló szánalom láttán nyugtalanság fog el.

- Lehetséges, hogy senki sem fog átmenni a teszten? - kérdezi, de mintha csak magához beszélne, a szavai alig érnek el. - Lehetséges, hogy nem is úgy tervezték, hogy bárki átmenjen rajta?

- Mi értelme volna egy olyan tesztnek, amin nem lehet átmenni? - felelem, noha nem pontosan értem, hogy miről beszél. Azt megértettem, hogy a biometrikus adatok mérése egy vizsgálat része volt, és hogy viselkedésem minden komponense és minden egyes kiejtett szó döntő jelentőségű lehet a végső eredmény tekintetében, arról azonban továbbra sincs sejtésem, hogy mindez mi célt szolgál, és miféle eredménnyel jár rám nézve.

A misztikus gondolat is mindig az ürrel, a hiánnyal veszi kezdetét. Az emlékezetnek vissza kell találnia az első felejtéshez. És az első felejtés mögötti semmihez. A mnemotechnikának meg kell céloznia az őstények metafizikáját.

- A világ próbája lehet ilyen - teszem hozzá. - A világ mint élményösszesség - csupán illúzió. Mégis ragaszkodunk hozzá. Az igazságot keressük, de csak tényeket és esetlegességeket találunk. Egy látomáshoz ragaszkodunk.

- Ragaszkodunk valamihez, ami nem a miénk - feleli a másik lemondóan.

- Igen. Noha kimondani jöttünk, nem birtokolni.

- Kérem, lépjen át azon az ajtón - mondja, és a szemközti falra mutat.

Felállók, és már megérinteném a kilincsgombot, de mielőtt ujjaim a fémre csúsznának, a bejárat már el is húzódott. Egy jóval kisebb kamra körvonalai sejlenek fel. A padlón füst kavarg, nem is látom, hová lépek. Még egyszer visszapillantok a férfira, ugyanott ül, már nem néz rám. Elfordult, mint aki nem akarja, hogy sírni, vagy éppen nevetni lássák. Innen úgy tűnik, a hatalmas ablaktáblákon túli sötétséget kémleli. A helyiség csendes és nyugodt. A gyors lefolyású vizsgálatnak, amelynek eredményei időközben, úgy sejtem, bekerültek egy központi adatbázisba, nincs nyoma.

Amikor beljebb kerülök, az ajtó bezáródik mögöttem. Arra számítok, hogy a füst a lábamnál tömöttebbé válik, és emelkedni kezd, de nem ez történik. Egy szívóberendezésen keresztül megtisztul a szoba.

Csonthalmaz hever előttem. Méretei alapján emberi csontváznak tűnik, de a megolvadt vázszerkezetet nehéz beazonosítani. Felveszem a földről a koponyát, és megfordítom.

Azt mondja, szégyellt magát miatta, de ez az anyag túlságosan szervesült. Kapirgálja, tépkedi néha, de semmit nem ér el vele. Csak felsebzi magát.

A falba épített modulátorok halkan zümmögni kezdenek. A szoba levegője melegszik. Felforrósodik. Izzadni kezdek, és tudom, hogy a szélsőséges mértékű dehidratáció következtében percekben belül elveszítem az eszméletem. Érzem, ahogy a tejsav felforr az izomzatomban, ahogy az agyam elnehezül és szivacsosodni kezd.

A koponya, amit a kezemben tartok, egyszer csak megreped, akár a régi terrakotta. Megborzongok, és csúszóssá vált ujjaim közül kicsúszik a csont, ráesik a vázra, amiben az egykori gerincet sejtem, de ahelyett, hogy összetörne, cseppfolyóssá válik, és ráolvad, akár a buggyantott tojás. Könnyek gyűlnek a szemembe, amelyek azonban nem könnyek, hanem a forráspontig hevük, kipárolgó csarnokvíz kicsapódásai. Érzem, ahogy a nyelvem megdagad a számban. Nyelni próbálok, de nem sikerül. Érzem, ahogy odabent minden lucskossá válik és ereszkedni kezd. A törzsemben fészkelő összes belső szerv az ágyékomig süllyed. Irtózatossá válik a bensőmben. A szőrszálak a testemen lánggra kapnak, mint egy dinamit ezernyi kanóca. Az utolsó gondolatom a dinamitok patkánykirálya, a milliárdnyi gyutacs és robbanótest, a milliárdnyi összegabalyodott gyújtózsín és egy lüktető, se nem élő, se nem holt képződmény, amelyben már felhevült az idő.

Mi értelme egy olyan tesztnek, amit nem lehet teljesíteni?

A csigolyáim könnyűvé válnak, mint a pillecukor, és szétcsúsznak. Elvész a kohézió. A törzsem kártyavárként omlik össze, és a másik test alig felismerhető maradványai mellé hanyatlik. A padlón szinte hűvös van - a kétszáz fok Celsius ekkor már valóságos megkönnyebbülést jelent. Koponyám, akár csak az, amit az imént még kezemben tartottam, szétnyílik. Bíborszínűre forrt axondombjaim feltárulkoznak a halálkamra vakítóan fehér mennyezetének. Gondolataim elhagynak, és útra kelnek, hogy máshol, a világ egy másik pontján bukkanjanak majd fel.

Felejték és emlékezem. Felejték és emlékezni fogok a kezdetekre.

Obszidián és tufa között vitt az útjuk. A rothadásnak indult fák törzseire daganatokként húzódtak fel a pettyekkel tarkított tömlősgombák, csupasz ágaikon döglött madarak tanyáztak. A fa tébolyult immunológiájának következtében lábacskaikat csupán néhány apró töviskoszorú rögzítette, hogy később, ha létrejönnek majd az ehhez szükséges szervei, a fa nyugodtan elfogyaszthassa az óvatlan fészekhagyókat.

A likacsos ég szitáján keresztül szüntelenül záporoztak rájuk a kövér vízcseppek, méhükben a Béta-bomlás fázisában lévő részecskékkel. Nem is zápor volt ez, hanem szivárgás. Szerencsére mielőtt a gondolkodók elhagyták a lakást, magukhoz vettek három esernyőt - kész csoda, hogy Marénak *három* esernyője is volt -, és most azokkal botorkáltak előre.

Vagy húsz mérföldre tőlük, a csomós, vörhenyes horizont sebhelyeiben hatalmas képződményeket láttak az ég felé szökni. A növényi létezés elfajzásának újabb stációjaként irdatlan, sztalagmitként csavarodó kéregnyúlványok törtek keresztül a homoszféra határán. Bármennyit is gyalogoltak előre, a nyitvatermő irreáliák mintha semmivel sem kerültek volna közelebb hozzájuk. Délibábok voltak csupán, amelyek egy másik világ pereméről integettek feléjük? Vagy nagyon is léteztek, és jelzőpóznaként mutatták az utat hármójuknak?

Ha lett volna messzelátójuk, bizonyára egymás kezéből kikapkodva figyelik meg a fenyegető tüneteményeket, és megállapíthatták volna, hogy a törzsek körül keringő fekete foltok nem kemikáliákkal teli spirálfelhők, hanem lélegző, puhán lebegő testek. A fák közelében légpárnás narválók tanyáztak - a még New Yorkban megismert Alfréd nevezetű monstrum második generációs leszármazottai.

- Biztosan ebbe az irányba kell mennünk? - kérdezte Karl.

- Nyugi, Karl - felelte Martin. - Nem látod, hogy ezek a bizbaszok úgy távolodnak tőlünk, ahogy mi közeledünk feléjük?

Mindhármuk gyomra kavargott. Gyöngült a szívük, a veséjük, és régen nem érzett izületi fájdalmaik is súlyosbodtak. Nem gondolkoztak azon, hogy még a korábbi robbanás tehet-e róla, vagy biológiai programjuk előzetes kondicionálása mondott-e csődöt, és testük az öregedés törvénye miatt kénytelen-e gyötrődni.

- Amikor régen arról beszéltem, hogy szeretem a növényeket, nem erre gondoltam - folytatta Karl. - Ezek szörnyűek.

- Azt sem tudjuk, mik ezek - felelte Martin. - Karl, te a növényekkel kapcsolatban mindig is valamiféle hamis, gyermeteg idealizmust dédelgettél. Hogy is mondtad? „A sövénybaba nézi a bigottat”? - Martin kuncogott. - Érdekes ötleteid voltak, meg kell hagyni!

- A növény nézi a nyitottat. - felelte Karl. - Egész pontosan azt mondtam, hogy a növény abba néz minden szemével, mi nyitva áll.

Kisebb emelkedőhöz érkeztek. Aggódva vették tudomásul, hogy enyhén kilengő pulzus nélkül még egy ilyen töltésre sem tudnak felkapaszkodni.

- A növények ártatlanságáról szóló teóriád nem más, mint épületes baromság - folytatta Martin. - A növények a legagresszívabb teremtmények ezen a bolygón. Még az embereknek is bonyolult technikai apparátusra van szükségük a módszeres pusztításhoz. Ehhez képest a megfelelő helyen megtelepedő növénytakaró a pusztta létevel előidézheti a fajirtást. Egyszerűen ellehetetleníti a nem kompatibilis lények életét.

- Például a mókusokét? - kérdezte Karl.

- Igen, például a mókusokét.

- Miért olyan fontosak neked a mókusok?

- Nekem nem a mókusok fontosak, Carlito.

Ludwig valamivel előttük járt, és már majdnem elérte a töltést.

- A növények - mondta Martin. - Értsd meg, hogy a növények undorítóak. A sav különböző modalitásai. A földszag. Az ezernyi, ocsmány szín. A bimbók fenyegető pszichózisa.

- Látsz valamit, Lúd? - kérdezte Karl.

Ludwig hátranézett, és intett, hogy zárkózzanak fel mellé.

A világvégi mamutfenyőeknek, akárcsak a körülöttük dongó, ezertonnás húslebenyeknek, nyomuk veszett. Az ég valamelyest kitisztult. A töltés túloldalán az út egy vasúti átkelőbe torkollott. A sorompó, amely alig látszott ki a mellette burjánzó tövisrengetegből, le volt eresztve előttük. És a sorompó mögött, a keskeny sín páron ott állt a szerelvény.

- Mi a fene? - bökte ki Karl. Verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán. - Hogy került ez ide?

- Milyen szép! Fiúk, ez egy Siemens Velaro - ujjongott Martin. - Kiváló típus. Azt javaslom, kukkantsunk be, hátha találunk odabent valami használhatót. Esetleg itt tölthetjük az éjszakát.

- Lehet, hogy nem biztonságos - jegyezte meg Ludwig.

Óriási madárraj tűnt fel a zenit közepén. Egy vonalban lebegtek, pár száz méterrel a sín pár fölött, majd a feketén vijjogó tömb két csoportra vált szét. Mint két csíptető, amely éppen most húzza szét előttük a valóság függönyét, hogy mögötte titkok táruljanak föl.

- A vonatok biztonságosak - mondta Martin.

- Nem hiszem, hogy bármit is találunk odabent - jegyezte meg Ludwig.

- Azért még bekukkanthatunk. Szinte már érzem a büfékocsiból áradó illatokat - mondta Karl.

- A dögszagra gondolsz?

Karl legyintett, és elindult a legközelebbi kocsiajtó irányába.

Martin megbabonázva figyelte a szerelvényt. A teuton közlekedési vívmányok egyik legpompásabb példánya állt előtte. Korróziómentes vonalak mindenütt. Tizenkét lazán, mégis biztosan egymásba kapcsolódó kocsi - a robotika varázslatos százlábúja. És az első kocsi lekerekített kúpja, akár egy üstökös gombostűfeje. A határ a végtelen. Ludwiggal együtt, aki még mindig kétkedve csóválta a fejét, Karl után mentek.

A szerelvény nemcsak kívülről, de belülről is tisztának tűnt, legalábbis ahhoz képest, hogy minden bizonnyal évek óta itt rostokolt.

- Hihetetlen a német technológia - mondta Martin. - Nézd, ez a fém egyszerűen nem tud rozsdásodni.

- Remek - felelte Ludwig.

- Látsz valahol porcicákat? Én nem látok egyet sem.

- Fantasztikus.

- Ülünk le egy kicsit, és képzeljük azt, hogy utazunk - folytatta Martin.

- Még körül sem néztünk a többi kocsiban. A biztonsági protokoll szerint...

- Hagyjuk ezt most! Régen úgy szerettem vonatozni.

Beültek egy fülkébe az első osztályon. Mi tagadás, a bőrülések valóban kényelmesek voltak. Elképzelték, milyen lehetett a szerelvény utolsó útja. Öltönyös ügyvédpalánták, buja gondolatoktól sújtott apácák és áfonyaszemű bevándorlók járkáltak a folyosón a helyüket keresve. A kalauz barátságosan köszönt mindenkinek, az utasok egy részét név szerint is ismerte. Hogy van, Herr Eichtopfel? Üdvözlöm, Frau Müller! Aztán amikor mindenki elfoglalta a helyét, megszólalt a hangosbemondó, és...

Egy pillanatra mintha sercegést hallottak volna.

- Mi volt ez?

- Én nem hallottam semmit - mondta Ludwig.

Ekkor újra felhangzott.

- *Kedves utasaink - szólaltak meg a hangszórók -, hamarosan megkezdjük utunkat Berlin felé. Kérjük, helyezzék magukat kényelembe!*

- Ezt a hülyeséget - mondta Ludwig. - Az egész monstrum le van rohadva. Hát persze, hogy éppen a hangosbemondó áramkörei éltek túl annyi éven keresztül.

- Mi van, ha tényleg elindul? - kérdezte Karl.

- Karl, mégis miből gondolod, hogy...

És ekkor megmozdult. Mint elszabadult cerkófmajmok a gépházban, dübörögni kezdett a Siemens motorja.

- Működnek még a német vasutak! - Martin a levegőbe boksolt örömeiben. - Tudtam, hogy ez az ország még nem állt le teljesen. Juhú!

- Megörültetek? Le kell szállnunk! Ez veszélyes! - Ludwig felpattant, és ha nem kapaszkodik meg az utolsó pillanatban a szomszédos ülés

karfájában, bizonyára elzuhan. A vonat komótosan, de elindult.

- *Kellemes utazást kívánunk* - mondták a hangszórók. A hangminta alapján a hölgy a felvétel készültekor huszonnégy éves lehetett, jelentős mellbősséggel büszkélkedhetett, és minden bizonnyal Ingának hívták.

- Berlinbe megyünk! - kurjantott Martin. - Utazunk!

- Klassz - fűzte hozzá Karl. - Már nagyon elegendő volt a caplatásból.

Megszólalt az indulást jelző kürt. Martin az ablakon keresztül integetett a képzelt barátainak. A kerekek fordultak egyet. Aztán még egyet. Felbőgött a vas és a szén, ahogy a tízezer tonnányi monstrum megmoccant. A mázsás kerekek megcsikordultak. Ezüst Karlma sistergett a buzogányszerű első kocsi körül. A több százszor hajlított acélsínek anélkül bírták az irtózatot megpróbáltatást, hogy megolvadtak volna. A szerelvénnyel feldúlt. Amíg Karl és Ludwig a fülükre tapasztották a kezüket, hogy el tudják viselni a súrlódás kakofóniáját, Martin a szférák zenéjét élvezte a fémek találkozásában.

- Néhány óra, és a fővárosban leszünk - mondta.

Ludwig hitetlenkedve pislogott, ahogy a monstrum életre kelt.

- Titeket egyáltalán nem érdekel, hogy *ki vezeti* a vonatot? - kiáltott fel Ludwig.

Martin és Karl kérdően egymásra nézett, de mielőtt válaszolhattak volna, a hangosbemondó ismét megszólalt.

- *Reméljük, élvezik a Siemens nyújtotta kényelmet. Az ülések hátán lévő prospektusainkból többet is megtudhatnak első generációs modelljeinkről.*

- Örület! - mondta Karl.

Martin felpattant, és eltűnt a szomszéd kocsiban.

- Karl, még nem késő leugrani erről a rémségről - mondta Ludwig.

- Nem tudod elfogadni, hogy egyszer ránk mosolyogjon a szerencse?

- Szerinted normális, hogy ez a cucc csak úgy véletlenül itt termett előttünk, és egyenesen a városba repít bennünket?

Karl összevonta a szemöldökét.

- Ez valóban szokatlan. De hát mit kéne tennünk? Nem bírok többet gyalogolni. És nézd meg Martint, milyen vidám.

- Karl... - folytatta volna Ludwig, de aztán legyintett. - Még van fél percünk, hogy leszálljunk.

- Őt nem hagyhatjuk itt! - mutogatott Martin után.

A fák először cammogva, majd egyre sebesebben maradoztak el mellettük. A kerekek hidraulikája zavartalanul működött. Utazósebességük lassan elérte az óránként hatvan, nyolcvan, majd száz kilométert.

- Ennyi - mondta Ludwig. - Aztán ne én legyek a hibás, ha azok az úgynevezett robotpilóták belevezetnek egy lőszerraktárba!

Martin kisvártatva visszatért.

- Hát nem fantasztikus? - kérdezte, és odahajított egy kólát Karlnek. - Még a minibár is üzemel!

Nézem a tájat. Az egyik pillanatban csupasz, a következőben burjánzó tájat.

Tekintetem a ködös látvány sáfrányszínű mezején legel.

Ez már Németország? Vajon mikor léptük át a határt? Nem tudom. Robogunk, és ha hihetünk a korábbi számításainknak, keletnek tartunk. Talán valamivel délebbre, talán északra. Martin állandóan arról beszél, hogy ez a világ leggyorsabb belföldi vasútvonala, és alig néhány órán belül elérjük a fővárost.

De mi van, ha a vonat nem a terveink szerint halad? Ha valamivel túlságosan balra görbül az útja, és az egykor dicsőséges Hanza lepusztult nyomornegyedeiben bocsájt ki magából minket, hogy Rostock vagy Lübeck partjain, néhány emléktáblával a hátunk mögött, még egyszer megcsodáljuk a kéntől bugyborgó, alacsony vízállású tengerfelszínt? Vagy éppen jobbra, azaz délre térít a kísértetszerelvény, és a Fekete-erdőben kell mutáns őzgidákat kergetnünk a sörétes puskáinkkal?

Nincsenek kétségeim afelől, hogy Martin titokban ebben reménykedik.

És Ludwig? Mióta elhagytuk Belgiumot, különös búskomorság lett úrrá rajta. A hangulat ezt megelőzően sem volt rózsás. Nem hibáztatom, amiért átadta magát a szorongásainak. Én is szorongok. Már megint alig van mit ennünk, hetek óta nem aludtam *úgy, hogy* ne gyötörtek volna gyermekes rémálmok - hatalmas robothadseregek üldöztek, lángoló veteményeseket láttam magam körül, és anyám hamisan zengő énekét hallottam -, és egyre több jelét érzem annak, hogy a legkülönfélébb testi funkcióim működésében lépnek fel zavarok.

Martin szerint csupán néhány óráig tart az út. Bármilyen hosszú is legyen ez az idő, arra nem elég, hogy kipihenjem magam. Különösen úgy, hogy Ludwig itt ül mellettem, és már megint firkál valamit a jegyzetfüzetébe. Vajon honnan szerzett tollat?

Csodálatos érzés, fiam, tudni végre az igazságot.

Álmomban egy sötét folyosón rohantam. Valami követett, valami hatalmas jött utánam, remegett a padló a léptei alatt, remegtek a festmények a falakon, porzott a vakolat előttem, repedeztek a parketták, de én csak szaladtam, ahogy bírtam, rohantam, és egyre csak azt mondtam magamnak, nem, Loyola, nem szabad hátranézned, ha hátranézel, máris elvesztél, lelassulsz, és csak felkínálsz magad a szörny kitért pofájának. Bármit teszel, nem szabad hátranézned, mondtam magamnak, így hát rohantam előre, mígnem úgy éreztem, képtelen vagyok tartani a sebességet, a tudóm szétszakadt, a szívem majd kiugrott a helyéről, nem láttam semmit, nem hallottam semmit, sötétség vett körül, és rázkódott a folyosó, rázkódott körülöttem minden, nem, Loyola, nem szabad hátranézned, az a biztos halál.

És ekkor megfordultam, hátranéztem, mert nem volt kiút, csak a szörnyetegen keresztül, és megláttam az óriási, sárga szemeket, és előreszökkentem, mielőtt ő ért volna el engem, a körmeimmel vájtam utat a szem kocsonyájában, csak ástam, ástam előre, nem, Loyola, nem szabad visszanézned, mondtam magamnak, és az épület még mindig rázkódott, és rázkódtunk benne mi is, és nem volt kiút, de én csak ástam előre, és már nem féltem, mert tudtam, hogy jó irányba tartok.

Ezt álmodtam, fiam, aznap éjjel, amikor bilincset tettem a whitechapeli rém csuklójára.

Csöndesen siklik előre a szerelvényünk. Karl és Ludwig már megint civakodnak, de nem foglalkozom velük. Előremegyek a vezetőfülkéig, hogy bekukkantsak, és köszöntsem a fáradhatatlan masinistát, de nem tudom kinyitni az ajtót. A fogantyú beragadt. Vajon ki vezeti ezt a pompásan áramvonalas vonatot? Remélem, egyszer még hálát mondhatok neki, amiért elvisz minket a keleti tartományokba. Már tele volt a hócipóm ezzel a teljesítménytúrával. Pocsék időnk volt, és ahogy magam elé néztem, többnyire a saját lábfejem sem tudtam már megkülönböztetni az utat ellepő sárgöröngyöktől. Mindeközben pár napja egy kisebb rovarinvázióval is meg kellett küzdenünk. Azt hiszem, egy sáskajárásról leszakadt renegát csoport lehetett. Szerencsénk van, hogy nem esett komolyabb bajunk, egyes példányok a harminc

centiméteres magasságot is elérték. Egy tucatnyi ezekből a dögökből egy inkubátorban szunnyadó csecsemőt is fel tudna falni.

Vajon mi vár ránk Berlinben? Választ kapunk-e a kérdéseinkre? Bízom benne, hogy igen, de hát én született optimista vagyok. Ha egy kérdést értelmesen fel lehet tenni, akkor azt meg is lehet válaszolni.

Talán mi magunk vagyunk a válasz, amelyre az ottaniak vártak? Mi vagyunk, akiket a múlt megígért a jövőnek? Lehet, hogy minden filozófia pusztá önexplicáció volna? Leibniz végül is így gondolta. Szerinte csak analitikus állításokat tehetünk. Lehet benne valami. Nem először jut eszembe, milyen hasznos is volna az egzisztenciál-analitikát és a léttörténeti gondolkodást kiegészíteni némi markánsabb életvilágbeli reflexióval. Ki állíthatná, hogy ne érdekelné a többi ember sorsa?

Persze, Martin. Szaladj csak vissza, és mondd meg Karlnek, hogy titokban beleszerettél a Frankfurti Iskolába. Hogy is írta az a szemüveges disszidens? Csak a reménytelenért adták nekünk a reményt? Piha!

Megnézem, mit csinálnak. Néhány sorral feljebb üldögélnek, és úgy tűnik, megfélemeztek rólam. Talán most kéne meghúznom a vészféket, és kiugranom a vonatból? Lehet, hogy ideje volna megállnom a saját lábamon. Megpróbálhatnék egyedül a dolgok végére járni.

Egy nevetséges vita fozslányai szűrődnek felém. Ennyi év után sem tudom megérteni, hogyan tudnak folyton perlekedni egymással. Mint két óvodás, akik egész nap a vízipuskáikkal lövik egymást, csakhogy az ő fegyvereikben klórral átmosott víz helyett etilén-glikol van, és amíg jól elszórakoznak kétszemélyes gerillaharcukkal, az osztály többi tagja, nem is beszélve az óvónénikről és -bácsikról, egymás után dobják fel azt a bőrkeményedéses kis tappancsukat.

Ludwig megmutatta, hogy mit írt. Erre nem volt még példa. Mindig úgy rejtegette előlem ezeket a telefirkált salátaleveleket, mintha valami maja hősköltemény utolsó példányai volnának. De most megmutatta, és láttam rajta, hogy nem kritikát vár, és nem is dicséretet. Nem, ő könnyeket vár. Azt várja, hogy elpityeredjek ezen a röhejes kis történetfoszlányon. Olyan bociszemekkel néz rám, mikor befejezem a kurta szöveg olvasását, hogy végül beadom a derekam, sűrűn pislogok, hagyom, hogy ajkam lebiggyedjen, majd hebegek valamit arról, hogy ez gyönyörű, megrázó, miközben azon jár az agyam, Ludwig, te búvalbélelt, tehetségtelen barom, hát még mindig nem tudod befejezni? Arra

gondolok, hogy te nyomorult, semmihez se értő gépészmérnök, miért adott neked az Úr tollat a kezébe, ó, miért?

De nem ezt mondom, bár arra gondolok, bárcsak megkímélne a sors attól, hogy még egyszer szembesülnöm kelljen a barátaim alkalmatlanságának mélységével, de nem ezt mondom, hanem csöndesen megjegyzem, hogy ez nagyszerű. Ludwig, ez kiváló. Egészen remek, igen, azt hiszem, ez egy jó irány. Ezt mondom, Ludwig, *ez egy jó irány*. Meg olyanokat is mondok, hogy *ebben már van anyag*, és szinte el se hiszem, amikor hallom magam, hogy olyan szavak hagyják el a szám, mint hogy egészen sajátosan használok az infra referencialitást, és hogy, látom, Lúd, a kín általi megváltás a te *epitheton ornansod*.

Nem tudom, miért vagyok képtelen megmondani neki az igazat, de aztán kinézek az ablakon, végigtekintek az elsuhanó, rothadó tájon, és a válasz a napnál is világosabb - ami, mellesleg, nem jelent sokat, hiszen a nap már hetek óta csak egy megfeketedett kelésként szórja ránk erőtlenséget. Nézem a tájat, az elfajzott természetet, amelyben immár - ebben is igaza volt Hegelnek - az égvilágon semmi természetes sincs. Amikor lehunyom a szemem, németalföldi tájképek és szobabelsők sejtenek fel előttem, polgári melegségben fürdő nappalik és konyhák, ahol szorgosdolgos hangyaseregletként mozgó matricáemberkéek sürgölődnek a csöpp kis helyiségekben. Aztán hagyom, hogy a szemhéjam felpattanjon, és a retinámra ismét rávetüljön az illékony valóság hamisítatlan képe.

A vonat ablakán kinézve látom, hogy egy patak medrében épp felpuffadt jaguárok marakodnak némi konc fölött. Talán egy emberi tetem lehet.

Valamivel később nyírfaliget mellett robogunk el. A fák törzsei között sziamangok egyesülnek egy végzetes kimenetelű haláltáncban, miközben az ágakon csücsülő utódaik mérgező csigákkal hajigálják őket.

Elhaladunk egy település mellett. Úgy sejtem, már átmentünk a határon, és bár a feliratokat nem tudom kivenni, érzem, hogy ez már Németország. A vonat, ahogy illik, valamelyest lelassít, így jobban meg tudom figyelni a peron túloldalán álldogáló kis vintage-csapatot. Egy papi talárba öltözött, legalább három méter magasra nyújtózkodó, vörös pikkelyekkel kivert királykobra, és a két oldalán, gúnyájának üres ujját markolászva, egy-egy gipszkartonból kivágott gyerek álldogál, mintha csak a München-London gyorsvonatra akarnának pótjeggyel felkérdezni.

Mi folyik itt?

Tisztában vagyok vele, hogy mit gondol Karl. Nem is várom el egy ilyen fickótól, hogy őszintén lelkesedjen bármiért is, illetve mindaz, amiért valóban lelkesedik, engem hidegen hagy. Optimizmusa már-már a cinizmussal határos. „Nézzétek, kacsák!” - ilyeneket szokott mondani. Állandóan eljártssza az állatbarátot, de egyszer, még New Yorkban, láttam, ahogy hajnalban kibelezett egy hermelint a hátsó kertünkben.

De minek is torzítani a tényeken, végül is elmondhatom, valójában együtt beleztük ki a nyomorultat. Egy kitűnő konyakot szürcsölgettünk, és azt üvöltöttük a kis test fölé hajolva: „Vajon mennyit nyom egy hermelin szíve?”

Tényleg, mennyit?

Kezdem megunni a zötykölődést. Állati, emberi és mindenféle anorganikus maradványok mellett visz az utunk. Nem bánom, hogy felkapaszkodtunk a vonatra, bár jó tenne az idegeimnek, ha tudnám, hogy ki vezeti a szerelvényt. Mindenesetre tény, hogy elfáradtunk a céltalan gyaloglásban. Legyünk őszinték, ez az európai kiruccanás eddig nem sok örömet szerzett nekünk.

Ugyan, Ludwig. Hiszen abban a varázspincében egész jól éreztük macinkat, nem igaz?

Megrázom a fejem, kinézek az ablakon, majd Karlra pillantok, aztán megint a tájat figyelem. Nem akarok a múltra gondolni. Felejtetni akarok. Bármilyen történet, nincs jelentősége. Nem fogom hagyni, hogy eszelős, kezében borotvát szorongató örültként loholjon utánam a saját árnyékom. Túlságosan könnyű lenne feladni. Delirálni egy menekülés kényszerszünetében a sikamlós törzsű fák között, amelyek ágait baljósan zörgeti a szél. Az avarban fénylő sejtmagok sziszegnek, a denevérek röpte pedig mindig másmilyen. Vagyis mindig ugyanolyan.

Nem, az igazat megvallva egyáltalán nem akarom, hogy vége legyen. Még nem. Engedd uram, hogy hasznodra lehessenek!

-

Már legalább három órája megyünk. Most nagy sebességgel hasítunk előre. Bármikor megérkezhetünk a rég nem látott metropoliszba. Ha van

még remény arra, hogy máshol is vannak magunkfajták, ha bízhatunk benne, hogy pislákol még valahol a szellem örökmécsese, akkor alighanem jó helyre igyekszünk.

Nézem az elsuhanó tájat. Mintha a vonat állna, és a vidék mozogna körülöttünk, pedig tudatom egy világosabb szegletében tisztában vagyok vele, hogy ez nem így van. Milyen különös perverzió az utazás! A tér által legyőzni a teret - ne volna erkölcstelenség, kihágás a létezés törvényeivel szemben? De nem számít. Egyedül az a fontos, hogy elérjük a célunkat, és szembenézzünk azzal, amit a sors még tartogat a számunkra.

Látásom egyszer csak valószínűtlenül kiélesedik. (Talán a gyorsvonat üvegének köszönhetem?) Látom, ahogy több száz méterre a sínektől, a házak előtt hullarakások állnak. Még füstölnek. Valaki grillpartit csapott. Mozgást érzek a rakás mellett, de mielőtt ki tudnám venni, hogy mi az, kettőt pislogok, és máris messze járunk.

A következő ház sor előtt hasonló kupac gőzölög. Ez már alig kőhajításnyira van a sínparttól. Testek, karok, lábak. Fonnyadt cipők, és egy kisebb halomban baljósán tekergő kábelrengeteg. Széthuzalozott, emberi agyak televénye.

Arra gondolok, hogy ezek az agyak boldogok. Már nem élőködik rajtuk a vonagló test. Az agyak kiváltak belőle, megszabadultak a tokjuktól és a hamisságtól. Talán maguk az agyak növesztettek kacsokat-lábakat, hogy pókként mászva emeljenek máglyát egykori zsákjaiknak. Világ agyai, egyesüljete! Emancipálódjatok! Talán leülhetnénk egyszer, beszélgetni néhány ilyen aggyal. Biztosan érdekes történeteik volnának. És azt hiszem, nekünk is volna mit mesélnünk.

A távolban ég valami. Egy fehér henger az. Talán egy újabb reaktor? Még látom, hogy a narancsszínű lángnyelvek közül tömött sorokban emberszabású alakok vánszorognak elő, aztán egy domb előtt haladunk el, és a kép máris eltűnik. Már másutt járunk.

Felpillantok, hogy Karl és Ludwig is látta-e, amit én, de mindketten mással vannak elfoglalva. Úgy döntök, nem szólok nekik a dologról. Hadd fedezzék fel majd maguknak, és ha arra kerül a sor, annál nagyobb lesz a meglepetés!

Mosoly terül el az arcomon, ahogy a barátaimat figyelem. Az elmúlt évekre gondolok. Arra gondolok, bármin is mentünk keresztül, minden, jó és rossz egyaránt, csak szorosabbra fűzte a köztünk lévő kötelékeket. Éppen megszólalnék - Karl csapzott szakállára akarok megjegyzést tenni, valami olyasmit, hogy biztosan éhes poloskák laknak benne -, amikor sercegni kezdenek a szerelvényben függő hangszórók.

Felkapjuk a fejünket.

-

- *Kedves utasaink, tíz perc múlva megérkezünk Berlinbe* - szólt a női hang, bársonyosan acélos, ébenfekete németiséggel.

- Basszus, ez beszél! - mondta Karl.

- Automatikus üzenet - legyintett Ludwig.

- *Élményekben gazdag tartózkodást kívánunk utasainknak* - mondta a hangszóró. - *Különösen sztárvendégeinknek, Karlnak, Ludzvignak és Martinnak.*

A gondolkodók zavartan pislogtak egymásra.

- *Már várják magukat* - fejezte be a hang.

Valahol agancsok növekedtek a sötétben. Paták dobogtak a mélységek kútjainak szikkadt alján. Mérgező párát eregettek a hatalmas orrlukak, és lüktető, cinóbervörös szempárok kutatták egymást a visszájára fordított érzékek lángoló olajmezői fölött.

A felszínen ténfergő életformáknak, a tokok és különféle szerves csuhák viselőinek sejtésük sem volt róla, de még a szabad levegőtől távol, a földkéreg elfeledett járataiban vakon tapogatózó, névtelen rémalakoknak sem volt elképzelésük arról, hogy nem is olyan messze tőlük már létrejövőben van egy új birodalom. Egy birodalom, amely, ha ki tudja terjeszteni határait, többé semmilyen más életet nem fog megtűrni maga körül. A fajbiológia istenei már nem elégedtek meg az eddigi eredményeikkel, az endokrinológiai túlkapások korrekciójával, a csenevész, halálra ítélt porontyok szüntelen keletkezésével és pusztulásával. Többé már nemcsak a régi mutációs játékokról volt szó, hanem valami másról, valami fenyegetőbbről, nem pusztán az élet örök időktől fennálló autoagresszivitásáról és természetellenességében is természetes alakulásáról, hanem egy kizárólag a pusztításban érdekelt akaratról.

Ha minden, ami a természet ölen fogan, a biológiai exitus pecsétnyomójával jön világra, akkor a lények idővel szükségszerűen fordulnak önnön eredetük ellen.

Minden, ami van, az élet kinnal teli forrása felé fordul. Noha a Bosszú Szelleme már jóval korábban megszületett, de itt, ezekben a kriptákban lelt először önálló formára, itt ágaskodott fel először, és innen kiindulva szándékozott megvalósítani expanzióját és egyszeri röptét, mely után a világ örökké a győzedelmes halál jegyében ragyoghat. Nem a lebomlás jegyét viseli majd, nem a testi amortizáció ódiumát, nem azt a halált, amely egy másik létállapotba nyíló ajtó csupán, hanem a végleges pusztulást, azt a másik, mélyebb halált, amelyből többé senkinek és semminek sincs menekvés. Hiszen a Bosszú Szelleme mindig is az

apokaliptika angyala volt. És mint mindig, ezúttal is megtalálta magának azt, akit a céljai elérése érdekében felhasználhat.

Mert a felszín tétova mozgólódásaitól, háborúitól távol, a kontinenseket elborító, pajzán növényi burjánzásoktól, a kételtűek és az emberszabású rovarok területfoglalásaitól rejtve már kezdetét vette az alkímia második fénykora. Egy tudós elme adta áldását e várhatóan kérészéletű, csupán pillanatnyi korszakra, és egy méregkeverő arányérzékével csepegtette a tébolyt jól megválogatott összetevőkből készülő főzeteibe. Jól tudta, hogy milyen célokat kell elérnie, felmérte e célok elvi lehetetlenségét, és nem volt kétsége afelől, hogy sikerrel jár. Nem a megújuló természet filozófiájára, az élet önreprodukciójának elméleteire támaszkodott, hanem egyedül a Bosszú Szellemének szavait hallotta, a dolgok mögött rejtőző sötét száj suttogására fülelt, amely biztosította róla, hogy sikerrel fog járni, és a terv megvalósítására vonatkozóan is részletes instrukciókkal szolgált.

Jól tudta azt is, hogy az alkímia a célok elérésének legősibb diskurzusa. Maga a kodifikált techné, a hermetikus aranykészítés gyakorlata, amely, noha csak a beavatottaktól és csak a beavatottaknak szól, mindenre kiterjedő beszédtiltásában nem vonja vissza a nyelv érvényességét, hiszen rejtélyes gyakorlata egy sajátos közlésformát, a végtelen kiterjedésű írást követeli meg és kényszeríti ki művelőitől. Az alkímia irodalma a legnagyobb, sőt talán az egyetlen valódi irodalom. Beszélni ezüst, hallgatni arany, az írás azonban maga a laboratóriumi körülmények között végzett gyémántcsiszolás. Minden alkímia és hermetizmus végső célja az értelem, amely csakis az értelem nélküli egész imbolygó ösködéből nyerhető ki. Miért is ne volna lehetséges megtalálni a bölcsek követét? Csupán fel kell hozzá adnod egészséged maradékát csöppnyi, szuvasodó barlangodban. Lélegezd be a mérgek orrfacsaró gőzét! Ha nem veszed figyelembe, milyen határokat vontak köréd léted béklyói, te is eljuthatsz az értelemig.

Régóta létezett ez a tárnamély. Ez a méteres vastagságú betonfalakkal kipárnázott kriptá, közel a gondolkodók feltételezett úticéljához, egy korábbi impérium vadul félresikerült reményeinek büzlő helyszínén. Egy föld alatti verem, ahol már nyújtogatták karjukat a sosem volt teremtmények. Kitárta pofáját, aminek pofája volt, páncélt növesztett a teknőccsemete, dróttá habarta magán a szórt a medve, a pihét a légy. Korábbi funkciójukat elveszített haszonállatok kapcsolódtak az

agytérfogat-növelő gépezetekre, és egészítették ki heterogén szenzóriumukat egy korábban elfeledett ösztönösséggel, egy minden más élettani követelményt felülíró gyilkolási vágygal.

E monstrumok működése egy hajszálon múltott, azon, hogy sikerül-e tartósan egymáshoz fűzni a felvilágosult kibernetikát és az illékony varázsigéket. A kémiai menyegző grandiózus ünnepélye folyt a mélyben. A *mysterium coniunctionis* eksztázisában egyesült az élő és az élettelen, hogy egy új, élet előtti és utáni minőséget hozzon létre a teremtes illékony füstoszlopai körül.

A nanotechnológia és a démontan találkozása volt ez a város alatt elterülő fútballpályányi boncasztalon, melyek nászából korábban sosem látott lények vergődtek elő a világ főenyére, hogy ott erőre kapjanak, és remegő gülüszemüket a sötét nap sugarai felé fordíthassák. Aztán a semmi angyalseregleteként elzengjék a végítélet dalát, majd mindent, ami él, magukkal rántsanak abba a sötétségbe, amelyből ők maguk is előbújtak.

A helyiséget csupán néhány gyertya világította meg. Az újközépkor gyötrelemmel teli keltetőjének végében, a rozsdás kandeláberekkel körbevett pulpitus mögött pedig ott állt a mesterük, és a művében gyönyörködött.

Az emelvény előtt, ameddig a szem belátta a fénytől karistolt, nem euklidészi tér zezzugos távlatait, műszerekkel és ősi iratokkal megrakott asztalok álltak. Porlepte eszközök, fogók, kampók, odébb vakcinákkal teli tűk, ismeretlen tartalmú fiolák, erjesztett vírustörzsek, hűtőkamrákban lötyögő vérbankok, továbbá kompresszorok, műanyagból nyomtatott szervimplantátumok, kevlárbölcsők. Ruganyos pépvezetékek várták, hogy rácsatlakoztassák őket az éhezőkre, darálók álltak bekapcsolásra készen, hogy újra feldolgozzák a használhatatlannak bizonyuló egyedek húsát. Kórházi gépek sorakoztak a földön, és közöttük, mint megannyi pattanásig feszült idegekkel összehuzalozott vadállat, tétova szörnyetegek szunnyadtak, és parancsszóra vártak a szürkületben.

A gyertyaviasz már ellepte és felismerhetetlenné tette az egykori Irán területéről kibányászott fémdarabokat, és elrejtette a beléjük vésett, történelem előtti szavak betűit. A sápadt pislákolás éppen csak szürkésfehér permetet hintett a munkaeszközökre, de annak, aki éjt

nappallá téve dolgozott az alkatrészek összeszerelésén, az idő előtti és a történelmileg kodifikált minőségek egybeforrasztásán, ez is elegendő volt. Még ennél is kevesebbel beérte volna, a semmivel is, hiszen infralátással közelített mindenhez, ami tapintható és jelentéssel volt a számára. A gyertyák, különösen a régi gyertyatartók, inkább csak a hangulat miatt voltak fontosak, és a rájuk vésett, elfeledett nyelv miatt, amelyen a sötét száj is oly szívesen szölongatta az övét.

A mester, a Bosszú Szellemének legszorgalmasabb tanítványa hegeszt, főr, alkatrészeket illeszt a helyükre, birkákkal ismerkedik. A helyiség másik végében, ami még ennél a terebélyes varázsműhelynél is több helyet foglal el, valóságos vágószalon működik, csak hogy levágás helyett, vagy olykor annak kiegészítéseként, inkább idomítják az állatokat. Juhokat, bárányokat, tevéket. A zebraikat egy ideje kizárták, ugyanis egy évezredekkel korábban bekövetkezett kromoszómameghibásodás miatt őket nem lehet domesztikálni. De nem is méltók rá, ahogy a pingvinek sem méltóak a gondoskodásra.

Ellenben a gólyák. A gaviálok. A trilobiták és a kétéltűvé mutálódó óriástintahalak. Az ügyesen brachiáló, szuperintelligens pókmajmok. Az örökké eleven és jó kedélyű patkányok és szintetikus szervekkel rendelkező nyúlbarátaik.

És főként a kecskék. Mindenekelőtt a kecskék.

Az egész testükön dús szakállt növesztő, emberi tekintettel riogató, bőrlégzésű teremtmények. Ők aztán hallgatnak az értelmes szóra! Engedelmesek, és a szervezetük nyitott a beavatkozásokra. Úgy nyílnak meg a sebészollók előtt, megkopasztott fejtetőjüket úgy illesztik a bonyolult masinák vájataiba, mintha világeletükben erre vártak volna. A cerebrum átprogramozása során elsőre az a benyomás alakulhat ki a megfigyelőben, hogy ezek az állatok úgy fújtatnak és prüszkölnek, úgy kopognak lábacskaikkal, mint akik menekülni szeretnének a beavatkozás elől, mégsem mennek sehova, noha semmilyen béklyó nem fogja vissza őket. Ők ugyanis élvezik, ami történik. Toporgásuk az öröm gesztusa.

Korábban áthidalhatatlan pórússok között létesül érzékeny kapcsolatrendszer. Dolgoznak a gépek, jó szél támad, felvonták már a vérvitorlát. Szorgos ujjak lapoznak előre a történelem keserű tintával írt könyvében az utolsó oldalak felé, miközben egyre csak bomlik és épül az élet maradéka, az elfelejtett reziduum, amely most fellázad és jogokat

követel. Agonizál és delirál mind, ami világra jön, mert a föld alatt a kegyetlenség színháza ütött tanyát. A deszkákon sosem látott táncosok járkák el kínból szótt butohtáncukat. Gesztenyeszín állatsereglet vonszolja magát önként a változatos kiterjedésű fémtálcákra, és húzza össze magát az injekciós tűk újabb és újabb rohamai előtt. A megpróbáltatások ellenére türelmesek, mint ahogy egykor a teremtő is türelmes volt velük. És ahogyan egy szép napon ők is türelmesek lesznek a teremtetekkel, abban a másik, világon túli világban, a létezésen túli semmiben, ahová magukkal akarják cipelni ellenségeiket, hogy megfizettségük velük meg nem szolgált létük árát.

Zúgás támad, majd huzat rázza fel a szöveteket, és sodorja össze a nyitott könyvek lapjait. A mester szólásra emelkedik. Ő si szavak hangzanak fel a gyertyák fölött, majd egyre feljebb, emelkedve a meleg levegővel, lustán engedelmeskedve a fizika legegyszerűbb szabályainak, szétterülnek az egész teremben. A szavakat régi iratokból olvassák fel. A *Clavicula Salomonis Regis* kevéssé megbízható, újkori állítólagos fakszimiléi helyett egy eredeti, megüszkösödött szélű példány fekszik kinyitva a katedrara emlékeztető tákolmányon. A csuklyás alak mögötte áll, és egyre csak a szentségtelen kézirat blaszfém bekezdéseit duruzsolja.

- Paimon, pokol fattya, jöjj el miközénk!

A mocskos kőpadlón pihegő szörnyszülöttek egyike megrándul. A sötétben nem lehet kivenni, de aki szólítja, tudja, hogy Paimon két részből áll. Egy eltorzult arcú, koronát viselő férfi és alatta örök hátasa, egy dromedár. Amikor a dromedár felágaskodik, kívárva, amíg a púpjában esővíz helyett bugyogó akkumulátorsav valamelyest egyensúlyi állapotba kerül, utasa kis híján beüti királyi koronáját a mennyezetbe.

A falak megremegnek az állat üvöltésétől.

- Paimon, nyughass! - mondja a mester a pulpitus felől. - Csillapodj, és gyűjts erőt, hogy később megtaníthasd tudományaid a te alattvalóidnak!

A szavak megzabolázzák a nyughatatlan lényt. Két vékony kéz nyúl a gyeplőért, és Paimon elvezeti dromedár- ját a terem másik sarkában lévő töltőállomásra.

- Nagyszerű - nyugtázza a sötét mester. Még nem tudja, mennyire lesz Paimon könnyen kezelhető. Egy hétig is eltartott az összeforrasztása, és túl sokat vesződött vele ahhoz, hogy hagyhatná kárba

veszni. Pedig ez az elfajzott még mindig csak az egyik jelentéktelenebb leendő seregének parancsnokai közül.

Ideje ellenőrizni, milyen állapotban vannak a többiek.

- Naberius márki, téged szólítalak! - A mester hangja úgy hömpölyög a magas mennyezett alatt, ahogy az ítélet telhetetlen fellegei gomolyognak a hamuszín égen. - Lépj a csápok örökébe!

Újabb televény emelkedik ki az első ránézésre ipari hulladéknak tűnő kábel- és fémrengetegből. Ahogy lassú, kimért mozdulatokkal előkecmereg az oltár előtti, gyéren bevilágított területre, végre ki lehet venni az alakját. Drabális, nehézkes léptű, háromtestű kutya. A három fej mindegyikéhez önálló mellső lábak és törzs tartozik, farokból azonban csak egy jutott a teremtménynek, de annak a végén tűhegyes fullánk virít. A főkből dolgozó agyak alig várják, hogy a fartőben termelődő idegmérget befecskendezhessék valakibe.

- Remek! - mondja a mester. - Mondd, Naberius, milyen volt álmod?

- Hosszú volt - feleli a középső fej. - Oly sokáig tartott, hogy közben a világ minden nevét fel tudtam sorolni. Mind a csillagok és a bolygók neveit, és rajtuk a számlálatlan városokat.

- Várakozásod véget ért. Készítsd seregeid!

A kutyafejek bólintanak, és a képződmény elbődül. Nem emberi, de nem is kutyahangon, inkább úgy, mint egy meghibásodott szélturbina. Ám ez a hang nemcsak bögés, hanem egyenletes emelkedés és süllyedés is. Egy fordítva lejátszott, vidám dallam.

A távolabbi sarkokból ciklikus zümmögés hangzik fel. Újabb porontyok tárják ki hártás szárnyukat, amelyek mindegyikén további ezrek nyüzsögnek. Aprócska ornitopterek készülődnek a felszálláshoz, és metakronikus mozgásukkal emelik fel a földről a lényeket, hogy azok egyetlen óriási hullámban járuljanak Naberius elé, aki nyomban meg is tartja első seregszemlét, majd elbocsátja ivadékait, és visszafordul a sötét úr felé.

- Nagy boldogság örvendezik szívemben, mesterem - vakkantja most a bal oldali kutyafej. - Seregeim száma immáron teljes. Készen állunk.

- Becsüld meg légióidat, Naberius - feleli a talárt viselő alak. - Szükséged lesz rájuk, ha egyszer kिरontunk a felszínre.

- Kirontunk és rontást hozunk.

- Igen, gyermekem. És lángba borítjuk a mezőket.
- Nem hiába mondták az emberek, hogy szomjazzák a kinnak forrását
- mondja a jobb oldali fej.

A mindeddig homályba burkolózó alak ekkor lelép az emelvényről.

Naberius eddig nem ismerte a félelmet, most azonban mindhárom gerincoszlopán reszketés fiit végig, ahogy végigtekint ormótlan gazdáján. Emberi alak, embertelen méretekkel. A magassága eléri az öt métert. Fatörzsnyi, vaskos jobb karján fémpántok szorítják le a kidagadó izmokat, a balja azonban könyöktől hiányzik - a csonkból kilógó elektróda-érhálózat várja, hogy a megfelelő protézis majd rákapcsolódjon.

A mester tehát még nincsen kész. De ha egyszer elkészül, gondolja Naberius, akkor az ő kapitánya és az ő seregei is készen fognak állni.

A sötét fejedelem arcát rejtő csuklya ekkor hátracsúszik, és végre láthatóvá válnak a fején éktelenkedő szarvak.

- Úgy van, kiskutyám - mondja az úr. - Nem hiába mondták, hogy szomjazzák a kinnak forrását. És ha valóban szomjazzák azokat a forrásokat, hát menjenek oda hozzájuk, és igranak a fájdalomnak vizéből.

HARMADIK RÉSZ

Csend és üresség fogadta őket, ahogy a szerelvény némán begördült a Hauptbahnhofra. A gondolkodók az ablakba könyökölve figyelték a valószerűtlen arányokat, a többszörösen hajlított üvegszerkezet bizonytalan gravitálását, a hajszálvékony fémlemezekkel megerősített kupolák íveit. Az eltérő mezőkön kitért figyelemtechnikáik mind a hatalmas állványzatokra és sín pályákra fókuszáltak. Az állomás üres volt. Mozgásnak nem volt nyoma, és az egyetlen hangforrást az automatizált és még mindig működő rendszer apró meghibásodása okozta - a hatalmas csarnokban szüntelenül visszhangzott a céltalanul kinyíló ajtók mechanikus sóhajtása.

A hely kihaltak tűnt ugyan, ám ha nagyon füleltek, valami mást is meghallottak a sóhajok a mélyén. Egy eljövendő, megszületni igyekvő lény cammogó lépteinek profilaktikus hangjait.

Amikor a Siemens lágyan fékezni kezdett, Martin arra készült, hogy győzedelmes mozdulattal fog kilépni a peronra. Büszke volt rá, hogy az ő ötlete volt felkapaszkodni a kísértetvonatra, és ezzel mindannyiuknak rengeteg időt spórolt meg, arról nem is beszélve, mennyire elégük volt már a vég nélküli gyaloglásból. Martin egy percre boldog volt. Soha még ilyen édes nem volt a hazatérés. Bármi is fogadja őket ezen a vidéken, ebben a városban, mégiscsak ide tartoznak - ha másért nem, a nyelvük miatt biztosan. Mindhárman húsz-harminc nyelvet ismertek kiválóan, és legalább ugyanennyin meg tudták értetni magukat, ha arra került a sor, de egyetlen nyelvnek sem volt olyan bájos, utánozhatatlan csengése, mint a németnek. Ezzel Martin mellett a barátai sem voltak másképp.

Már az első ismerős feliratok láttán nagyot dobbant a szívük.

Egy nyelv, amelyben egyesül a technikai látásmód a költészettel, mégpedig oly módon, hogy folyton elfedi önnön hisztérikus eredetét. A drabális szótagok, az alveopalatális fonémák kellemetlen túlsúlya, értelmetlenül halmozott szókapcsolatok, érces hangzás, egyszóval mindazon nehézségek, amelyek az avatatlanok előtt ellenszenvenné tették

a gondolatnak ezt a sajátos szemiózist, a Hochdeutscht, valójában csak nyilvánvalóvá tették, milyen tudás dübörög a Wurstenbodenek és Spiessrutenlaufok tébolytól szennyezett jelentésrendszere mögött. A német a gnózis nyelve, és éppen ennyiben volt az övék is.

Az ismerőség élménye mellett mégsem tudtak elfeledkezni arról, hogy mindaz, amit egykor maguk mögött hagytak, nincs többé. Ahogy Martin a peronra lépett, a lába megremegett, és kis híján összezsugorlott, amikor szétfoszlott cipőjével elérte a gumírozott borítást.

Nincs más otthon, csak az anyanyelv. De mi van, ha nekünk mégsem ennek az országnak a nyelvét kellene beszélnünk? Mi van, ha a mi igazi nyelvünket még nem találták fel?

Rá kellett jönniük, hogy az állomást mindeddig csak képekről ismerték. A Grand Central tiszta klasszicizmusához voltak szokva, és most idegennek tetszett a Hauptbahnhof történelmi korokon átívelő eklektikája, a forrasztott üvegtáblák egymásba olvadó piramisai és vertikális keltetőkriptái. Noha az állomás építésének stációit nem követték nyomon, de mindhárman emlékeztek az átadásáról szóló híradásra, a megnyitóünnepség konfettiesőjére, a milliónyi fecnire, amelyeket hamarosan átíttak a vér üdén vöröslő faltjai. Egy őrült azon az estén vagy tucatnyi embert megkéselt a tömegben, és miután leterítették, első áldozata rögtön jelezte, hogy AIDS-ben szenved. A többi megszürkált ünneplő túlélte a támadást, ám nem élte túl a kórt. Sokat beszélgettek erről, miután látták az újságban.

Talán nem is volt őrült. Talán ő is csak egyike volt a megannyi hadapródnak, akik a Bosszú Szellemét szolgálták. Egy világi barát, aki olyan lelkesen végzi a feladatát, hogy még elismerést sem remél érte.

A hatalmas kupolákban, a több ezer elemből kirakott, széles üvegtáblákban Martin felismerte az egykori törzsi építészet ambiciózus arányait, sőt egy lehetséges Welthauptstadt Berlin ikonikus makettjét is. Lenézett a magasból, hogy felmérje az alsóbb szinteken futó, gilisztatermészetű sínpárok zavarba ejtő architektonikáját, és arra gondolt, hogy amit maga előtt lát, valójában nem más, mint szimulákrum, utazástörténeti múzeum, lendkerekes gőzmozdonyok életnagyságú képeskönyve, amelyben többé semmi sem mozdul. Vágányok, amelyeket nem érint többé a tehervonatok tonnányi kerekeinek vak tapogatózása.

Hiszen a mi vonatunk volt az utolsó. Megérkeztünk Végállomásvárosba, és most egy rücskös kéz, amelyen nem lehet megkülönböztetni az ujjakat a daganatoktól, lekapcsolja a generátort.

- Nincs egy kis aprótok?

Karl az egyik automata előtt állt, és megcápásodott ábrázattal figyelte a benne sorjázó csokikat. Ostyaszeletek megavasodott erdeje, törtmogyorós csokoládék parányi lombjai és csipszeszacskók élénk krizantémmezője nézett vele farkasszemet. Meglepetést rejtő kindertojások csábították soha véget nem érő éjszakájukba. A kókusz ízesítésű tejszokoládék üde pálmaligetek illatát ígérték.

A közelben ismét kinyílt egy fotocellás ajtó. Karl felpillantott, de semmit nem látott. Sehol egy elkóborolt koboldmaki, sehol egy nagyra nőtt bogárlelemény.

- Karl - lépett oda Ludwig -, értékelném, ha nyugton tudnál maradni. Csak amíg meggyőződünk róla, hogy egyedül vagyunk.

- Persze, hogy egyedül vagyunk - kurjantott fel Karl, majd belerúgott az automatába.

A fém és az alumínium unisonója visszhangzott keresztül a csarnokon. A tejszokoládés szeletek összerezzenek félelmükben, akár az inkvizíció ítéletére várakozó csípőficamos eretnekek.

- Te idióta! - pisszegte Ludwig.

Martin fülelt. Lehetséges, hogy mozgást hallott odakintről? Talán valamelyik vezérlőberendezés kelt életre? Jegykiadó automaták üdvözlők a kísértet-utásokat? Sodronyfalak mögött időző, mosolygó arcok kínálják last minute ajánlataikat többé már nem létező országokba?

- Nincs itt senki - felelte Karl, és még egyszer belerúgott az automatába, amely meglepetésükre zörögve kiadott néhány csokit. - Látod, hogy volt értelme? - tette hozzá, majd letépte a csomagolást az egyikről.

- Pfúj, ez romlott! - mondta, de aztán gyorsan behabzsolta az egészet.

Ludwig legyintett.

- Martin - mondta -, tulajdonképpen hova szeretnél menni?

- Nem az a kérdés, hogy mi hova szeretnék menni, hanem hogy hova *kell* mennünk?

Még egy pillantást vetettek a vonatra, hátha felfedi magát rejtélyes navigátoruk, de semmit sem láttak.

A fülke üres volt, a harmadik generációs acélszörnyeteg pedig úgy állt a helyén, mintha már hosszú évek óta itt lenne.

Lehetséges, hogy a szerelvény kézivezérlés nélkül vágott keresztül az országon? Nem tudtak szabadulni a gondolatától, hogy szellemek gondoskodtak második eljövetelükről. Játékos kedvű lidércbocsok fonták sorsuk sodronyát, és nevettek rajtuk hangtalanul Maja fátyla mögé húzódva.

- Valaki idehozott minket - mondta Martin.

- Úgy érted, valami - felelte Karl, és a mozdonyra mutatott.

- Úgy értem, valaki azt akarta, hogy itt legyünk.

- Az biztos, hogy én a saját akaratomból vagyok itt - mondta Karl, majd egy öblös böffentéssel adott nyomatékot a szavainak. A mutatójával igyekezett kibányászni az őrlőfogai között rekedt ehetetlen csokimaradékokat. - A magam ura vagyok!

- Karl, szerinted normális, ami New Yorkban történt? - kérdezte Martin. - Hogy olyan nukleáris tüzet szabadítottunk el Észak-Amerikában, amelynek a füstje elől azóta is menekülünk? Hogy pusztán sajátos meteorológiai jelenséget látunk abban, hogy hetek óta alig látjuk a Napot, és mindent hamu és kátrány borít? Vajon az agkori elhülyülés, a toxinok mellékhatása csupán, hogy mindenhol kísérteteket látunk? Vagy ideje szembenéznünk vele, hogy az a nevetséges bűvárteknő, amit olyan vígan nekivezettél az első, zombiktól hemzsező szigetnek, valójában egyikünket sem védett meg egy jókora sugárfertőzéstől?

Karl nyelt egyet.

- Láttam a nyomokat, Karl - tette hozzá. - Láttam *rajta*d a nyomokat.

- Miféle nyomokat? - hebegte a másik.

- A végében. A vonaton. Láttam a vért.

Karl elvörösödött. Ludwigna nézett, hátha a másik a védelmére kel, de az csak felvonta a szemöldökét.

- Én csak körmöt vágtam, egy kissé megszaladt az olló, és...

- Nekem is véres a vizeletem, Karl - szólalt meg Ludwig. - És úgy sejtem, Martiné is az.

Martin bólintott.

- Körülbelül három Sievertes dózisa gyanakszom - mondta.

- Tévedsz, Martin. Sokkal valószínűbb, hogy...

- Heves izzadás - vágott a szavába. - Szabálytalan pulzus. Abnormális tempójú szőrzetfejlődés és hajhullás. Nem te vagy az első, Karl, aki tagadja a radioaktivitás mellékhatásait. A röntgensugárzással kapcsolatos vizsgálatok során számos kutató egyáltalán nem észlelte, illetve tévesen más okoknak mondta be a kísérleteik nem kívánt következményeit. Mi azonban nem eshetünk ebbe a hibába.

- Nekünk szembe kell néznünk a valósággal - fűzte hozzá Ludwig.

Karl sápadtan meredt maga elé, majd, mint a diák, akit nádpálcával vertek fel az álmából, motyogni kezdett.

- Három Sievert fölött a mortalitás elérheti az ötven százalékot is. Akut vérömlenyek képződhetnek a szájüregben. Csomósodás a csukló és a bokák körül. Fejfájás, levertség, a depresszióra való hajlam fokozódása. Isolemia, a trombózis esélyének növekedése, véredény- repedés.

- Nem csodálom, hogy fokozza a depresszióra való hajlamot - szólt közbe Ludwig.

- Máj- és veseelégtelenség - folytatta Karl. - A szinapszisok, akár egy rosszul karbantartott izzósor, kiégnek. Jellemzőek az epileptikus görcsrohamok, és a végső szakaszba érve, a Wernicke-féle vérzéses elfajulás...

A hangja elcsuklott.

- Bármi is az, elég rosszul hangzik - jegyezte meg Ludwig.

- ...Wernicke tizenkilencedik századi neuropatológus volt, biciklibalesetben halt meg - mondta Karl egy mély levegővételt követően.

- Mielőtt elhunyt volna, elég meggyőzően írta le a felborult vitaminháztartásból és a vitaminhiánnyal összefüggő fehérjelebontási folyamatok felfüggesztődéséből adódó, a beriberihez hasonló tünetegyüttest. A neuronmoduláció visszalép a kezdeti fázisba, csak hogy nem rögzül abban, hanem egy visszacsatolásnak köszönhetően...

- Jól van, Karl, nyugodj meg - Ludwig a vállára tette a kezét. - Talán nem akkora a baj. Lehet, hogy csak megfáztál, vagy ilyesmi. Le vagyunk robbanva, és ki tudja, miféle nyavalyákat szedtünk össze az úton. Biztos

egy csomó baci ugrándozik a bensőnkben. Nem lehetünk biztosak benne, hogy valóban betegek vagyunk.

A szemközti egészségügyi szaküzlet ajtaja lágyan félresiklott. A sarkából két csiga iramodott meg az állomás előtt lévő parkoló irányába. Biztosan az északi erdőségek hívogatták őket.

- Nem lehetünk biztosak benne, hogy betegek vagyunk? - kiáltott fel Karl. - Akkor ez micsoda?

Lerázta magáról Ludwig kezét, és egyetlen mozdulattal leszakította az ingujját.

A felkarján hatalmas ciszta terpeszkedett. Sárga volt, duzzadt, és a levegővételének ritmusára lüktetett. Olyan alakja volt, mint egy lecsapni készülő sivatagi róka árnyékának.

- Szent Filomena! - Ludwig hátrahőkölt. - Karl, istenem... Hogyhogy nem vettük észre? Aliért nem szóltál?

- Mit mondtam volna? - kérdezte. A szeme pikkelyként csillogott. - Mégis, mit mondtam volna?

Egy dolog volt a vérzéses elfajulás tankönyvi leírása, és egy másik, hogy mit kell elviselnie annak, aki mindezt valóban átéli. A tünetek csupán a látványt jelentik, semmi többet. Mindhárman testük Schrödinger-dobozába voltak zárva. Ki mondta volna meg, élnek-e még a létfontosságú szövetek odabent? Persze a gondolkodók léteztek, lélegeztek még, de honnan tudhatták volna, nem emészti-e máris feltartóztathatatlan kórság a szívüket? Hogy nem csúszkál fel-le egy kisebbedett garaton a radioaktív mocsok mikrobiotikus kommandója?

- Én a gyomromban érzem - szólalt meg Martin. - Azt hiszem, nagy bajban van az emésztőrendszerem. Lehet, hogy csontvelő-átültetésre volna szükségem.

A csigák már a főbejárat környékén jártak. Éppen egy oszlop mögött iszkoltak előre, így most szem elől tévesztették őket, a nyomukban hagyott csillogó nyálka azonban visszatükrözte a mesterséges világítás fényeit.

- Fáj a hasad? - nyögte Ludwig. - Talán csak a szorongás teszi. Állítólag az okoz gyomorfekélyt. Az állandó szorongás. Szerintetek miért írja minden önségítő könyv az első oldalon, hogy próbáljunk kevesebbet szorongani?

- Biztosan igazad van, Ludwig - felelte Martin. - Makkegészséges vagyok, semmi bajom, és még ötszáz évig élek, mint egy fogságban

nevelkedett cethal, leszámítva, hogy sokat szorongok.

- Martin, én csak nem szeretném, hogy rögtön a legrosszabbra gondoljunk.

- Karl is kicsattan az egészségtől, nézd meg, csak úgy dagad a bicepse! Hát nem fantasztikus?

Karl szeméből kicsordult egy könnycsepp. Megpróbált elfeledkezni a tumorról, de most önkéntelenül is odakapott, és ahogy belevájt az ujjával, felszisszent a fájdalomtól.

- Ne haragudj - mondta Martin. - Nem tudom, mitévők legyünk.

- Én sem tudom - felelte Karl. Lehajolt a földre a csokoládé csomagolópapírjáért, összegyúrte, és illedelmesen kidobta egy kukába. - Mégis, nem tudunk csinálni *valamit*?

- De igen - mondta Martin. - Meg lehet keresni a forrást. Fel lehet tenni a kérdéseket. Vajon miért kaptunk még egy esélyt arra, hogy megeljük a válaszokat?

A többiek nem feleltek.

- De kereshetünk egy lepukkant homárbárt is, ahol te, kedves Ludwig, plüsstestépítőkkal enyeleghetsz a blokkban, miközben én Karllal karaokézom a színpadon.

- Az *I Will Survive*-ot akarom elénekelni, miközben a krónikus echimózis következtében a hajszálereim kicsapódnak a bőröm alól - jegyezte meg Karl.

Ludwig azon töprengett, vajon a testében tanyát vert sugárbetegség ölte-e ki belőle a férgek, vagy valóban Karl szorgos ujjainak köszönhetően sikerült megszabadulnia a parazitáktól. Ki tudja, lehet, hogy maguk a férgek is már a sugárdózisnak köszönhetően növekedtek meg ennyire? Mi minden lapulhat még odabent, falatozhat belőle szabadon csüngő szerveinek áporodott éjszakájában? Mi minden indulhat újabb és újabb felfedezőutakra a vérkeringése szerpentinjein, amiről neki fogalma sincs?

- Oké - mondta végül. - Merre induljunk? Gondolom, egy kórházat kellene találnunk.

- Arra most nincs időnk - mondta Martin.

- Biztos vagy benne? Ha arra nincs időnk, akkor rövidesen már semmi másra sem lesz.

- Majd meglátjuk - felelte. - Most a Reichstagba kell mennünk.

- A Reichstagba? - kérdezte Ludwig.

A két csiga ekkor érte el a főbejáratnál lassan centrifugáló forgóajtót. Megálltak, és felkészültek, hogy a megfelelő pillanatban ugorjának be a darálóba, de elszámították magukat. Ahogy előreslisszoltak, az ajtó gumírozott pereme nyomban maga alá gyűrte és összelapította egyébként is rozoga állapotban lévő házukat.

- De hiszen a Reichstag leégett! - mondta Karl.

- Hogy lehetsz ilyen hülye! - felelte Martin. - Inkább szedd a cókámódot, és induljunk!

Kövezték a csigák csúszós nyomát, és kiléptek a frissnek csak némi jóindulattal nevezhető levegőre. Kora estére járt, és bár nem volt túlságosan hideg, a komisz szélfuvallatok hatására összereztek a csontjaik. A csillagok, bár valahol már ott kellett várakozniuk az égbolt szöttezésében, nem adtak hírt magukról. A gondolkodók nem tudták felbecsülni, milyen következményei voltak a New York-i robbanásnak, de tartottak tőle, hogy a nyomában kerekedő hamuzsák az egész glóbuszt körbefogja, és úgy védelmezi a bolygót a fénytől, mint anyapók az egyetlen épen maradt tojását.

Odakint növényi burjánzás fogadta őket. Acetil-klorid túltengéstől duzzadó, kampós tüskékkel teli józsuafák, bakterkaktuszok, szivárványszínekben pompázó, aprócskára vedlett napraforgócsírák, törzs nélküli, vadul húsosodó gyökérzet, a semmibe kunkorodó gyóntatófácskák, mikroszkopikus arborétumok és higannyal felhizlalt, hasznavehetetlen őserdők növekedtek a parkolóban. Lélegzett és burjánzott minden kis csáp, csöpp tüske, tízezer kérdőjelként csavarodtak lomha türelemmel a szürkésre színeződött, hamvas rügyparaziták, apró levéltetveik pedig puhán ciripelve hozták el nekik az esőerdők bestiális biomjainak önfeledt akusztikáját.

A bimbók eljövele üdvözölte őket. A csírák hajnala, a nyitvatermők alkonyi násztánca köszönt rájuk a főpályaudvar máskülönben elhagyatott, sápadt holdfénytől bevilágított előterében. Kérgesre fagyott autógumik gurultak eléjük a homályból, ügyefogyott dongók zsongtak a közelben, hogy megerőszakolják fullánkjaikkal az oszlopokon rekedt plakátokat. Mocorgott minden, és már úgy érezték, a természet ismét

kitárja kapuit a tavasz előtt, de ahogy ismét felpillantottak a pestises égboltra, tudták, hogy az évszakok váltakozásának jó időre vége szakadt, s mindent egyazon feketés izzásba vonz a sötét nap fénye.

- Ne próbáljuk meg a kocsikat?

A közelben egy sor taxi állt, többségében modern kiserelésű, ám leharcolt Volkswagenek. Az egyik ajtaja résnyire nyitva volt, de a sötétítő miatt nem láttak be az utastérbe. A szüntelenül pergő hamuesőnek köszönhetően a taxi motorházteteje úgy nézett ki, mint egy izgó-mozgó hangyaboly.

- Próbáld csak meg - mondta Karl. - Én nem bízom ezekben a járgányokban.

- Pardon, monsieur Karl - felelte Ludwig. - Máris hívom a magánhelikopterét - tette hozzá.

Karl ingatta a fejét, majd azt mondta.

- Közel vagyunk. Inkább menjünk gyalog.

- Vagy felpattanhatunk az U55-ösre is - mondta Martin. - Kicsi, de szép vonal. Egy hangulatos óvóhely az egész.

- Én inkább a felszínen maradnék - felelte Karl, majd, hogy nyomatékot adjon a szavainak, elindult. A többiek egy vállrándítás kíséretében követték.

Időközben cseperegni kezdett az eső, és mivel egyre sötétebbre fordult körülöttük az este, remélték, hogy mielőbb napi teendőik végére érnek. Persze, mostanában *mindig* későre járt. Részben a közérzetük miatt, részben a végítélet fölöttük fel-felmorduló, fekete felhői is ezt sugallták. Igaz, ezúttal meggyőződhetek róla, hogy valóban este van. Az állomás előtt álló órák még jártak. Éppen nyolc óra múlt.

Hamarosan lepihenhetünk valahol. A semmiből ott termett egy vonat, ami egyenesen a célunkhoz repített bennünket. Az órák járnak, a lámpák, helyenként meghibásodva ugyan, de működnek, és mintha csak nekünk világítanak. Biztosan állófogadással készülnek az érkezésünkre, éjfél körül pedig bizonyára egy escortügynökséget is felhívna majd a kedvünkért.

Kell lennie valamilyen akaratnak, ami fenntartja ezt a csöndes kavalkádot! Kell lennie valaminek, ami a háttérben mozgatja a szálakat. És ami csak rájuk várt, hogy végre legördülhessen a függöny.

Ahogy elindultak, és kívülről is jobban megnézhatték, látták, hogy a vonatállomás a New York-i épületekhez képest viszonylag jó állapotban volt. Nem volt jele a metabolikus építészet lassú szuvasodásának, a pályaudvarszörnyeteg hatalmas falaiból nem estek ki helyükről a nyílászárók, és nem omlottak le félpercenként mázsás vakolattömbök a pillérek magasából.

Egyelőre sehol nem láttak senkit. Sehol egy bezúzott üvegtábla, sehol egy bombatölcsér a földben, sehol egy milícia hiábavaló beavatkozásának kasztrációs szimbólumai. New Yorkban, és azokon a vidékeken, amelyeket az elmúlt hetekben szeltek keresztül, legalább lépten-nyomon belebotlottak egy-egy lábszárcsontba vagy gyermekded koponyába. Elszáradt, megpörköldött ruhák fonnyadtak a lámpavasakra csavarodva, amelyek alól valami már teljesen kirágta egykori viselőjét. Sok helyütt, különösen az egykori jelentősebb közterek közelében érezték a foszló hús émelyítő szagát, a csontok lassú oxidációját, és hallották a csatornák mélyén cuppogó emésztőgödrök lusta nyeldekléseit is. Ehhez képest Berlin olyan takaros volt, mintha csak egy hosszú hétvégére utaztak volna el a lakói.

Nem telt azonban sok időbe, amíg találkoztak az első élőlényekkel. Ahogy átdöcögtek a hídon, Martin a vízen imbolygó gácsérokra figyelt fel. Aztán egyszer csak feltűnt a szárnyasok mellett egy érintetlen dinnye, mire a vadludak szertelen kopácsolással azonnal rávetették magukat, és munkájuk hamarosan meghozta eredményét. A zöld héj megrepedt, ám a gyümölcs vöröslő belsejéből édeskés szirup helyett egy vadul berregő rovarkolónia szabadult ki.

De mit keresnek a vízen ezek az álmos ábrázatú kacsák? És mit jelent az a pózna, ami egy pillanatra feltűnt a fehér nyakak sűrűjében? Lehetséges, hogy Martin emberi kezet látott kinyúlni a vízből? Talán egy hobbibúvár kóvályog a habokban, és integetni akart feléjük, esetleg segítségért kiáltott, vagy egyszerűen csak üdvözölte őket a városban? Emberi kéznek kellett lennie, Martin látta a gyűrűket az ujján, egy-kettő-három, alabástromfehér gyűrűk, köztük egy mozdonyszőke gyémánttal. És az ujjak, mielőtt görcsbe rántotta volna őket a víz és a csőrök hidege, még egyszer megfeszültek, pompás ötágú csillagot formázva.

Ki lehetett ez a jövevény, akit a tétova hullámok már tovább is sodortak Bellevue homokfövényei felé?

- Ti is láttátok? - kérdezte Martin.

- Arra a foltra gondolsz? - mondta Ludwig. - Azt hiszem, egy emu volt.

- Azt se tudod, mi az az emu - mondta Karl.

- Csak próbálom feldobni a hangulatot.

Ahogy átértek a hídon, bal kéz felől máris felbukkant a kormányzati negyed hanyagul szikrázó, tömör szürkésege. Az esőcseppek prizmáján keresztül úgy tűnt, mintha megannyi miniatürizált szivárvány hajtana uralma alá a közigazgatás egykori kolosszeumait. Az épületek fölött kifeszített, örökké sötétlő firmamentumból áradó permetfüggöny fakó glóriát vont a kiüresedett irodaépületek köré. Odafele megdőrdült a mindenség, és az égen keresztülhasító villámlás fényében egy pillanatra kirajzolódott a házsor ezernyi ablaka, és az egyikben mintha ismét megláttak volna valamit. Vagy valakit.

Az ablakok mögött ezernyi ember áll. Kezüket, arcukat az üveghez tapasztják, a szájuk sikolyra nyílik. Tudod, hogy mit akarnak mondani. Azt mondják, menjetek el innen. Azt üvöltik, hogy meneküljetek, amíg nem késő!

Semmi. A dörgés és a villám pillanatnyi fénye megszűnt, és újra ugyanaz a nyálkás közömbösség vette körbe őket, mint korábban. Még érezték az orrsörtéikben az elektromosságot, de a gyér közvilágításban, amelynek működése a technológiai öneszmélés újabb bizonyítéka volt, többé semmi különös nem látszott. Az előttük lévő csatornapart felé fedetlen ablakokkal ásitó épületek ismét üresek voltak.

- Itt vagyunk!

A nevezetes félgömb tűnt fel először. A Reichstag kristálykupolája duzzadt, fehér mirigyként meredezett az ég felé, és dörzsölte magát az ég rendületlenül nedvedző szövetéhez. Amikor ismét villámlott, megjelentek az előttük álló diszkurzív építészet arányai. Vagy futurista üveglöff volt csupán? A masszív ház és a csillogó fedő között semmiféle organikus viszony nem állt fenn. A birodalmi képzelgések ajánlata volt ez a demokrácia illúziójának, olyan alku, amelyből, tekintve a történelem időközben mindent elsöprő kataklizmáit, egyikük sem jött ki különösebben jól. Martin megvetően idézte föl a szociáldemokrácia eszméjét, a szürke kompromisszumoknak ezt a sötét ideológiáját, és

elégedetten nyugtázta, hogy ha talán nem is minden úgy alakult, ahogyan korábban elképzelték, legalább ettől megszabadultak.

A Reichstag épp olyan volt, mint amilyennek az útjuk során elképzelték. Egyedül azt találták különösnek, hogy, noha az üvegrügynek transzparensnek kellett volna lennie, most mégsem láttak keresztül rajta.

- Látod, Karl, nem is égett le! - mondta Martin.

- Mi a jó abban, hogy egy neobarokk monstrum közepébe beépítenek egy üvegcsarnokot? - kérdezte Ludwig. - Egyáltalán, mi van ott? Halpiac?

- A folyó közelségéből ítélve ezt sem lehet kizárni - mondta Karl.

- Karl, te komolyan nem tudod, mi ez az épület?

- Vannak róla sejtéseim, de sosem érdekelt igazán, hol dőzsöl a burzsoázia.

- Tudod, mi mindenről hoztak döntést egykor ezen a helyen?

- Fogalmam sincs, Martin - felelte. - De az az igazság, hogy sosem vonzott a közügyek misztériuma. Tudod, már a disszertációm is preszokratikus természetfilozófiából írtam. Világéletemben hidegen hagyott a politikai szájtépés.

- Hogy ennek most kell kiderülnie - jegyezte meg Ludwig.

Időközben megizmosodtak az eső lábai. A betonon koppanó cseppek közé apró jégszilánkok vegyültek.

- Nem érdekel, mit gondoltok magáról az épületről - mondta Martin.

- De érzem, hogy bármi is vár ránk ebben a városban, az itt rejtőzik.

- Mindannyian tudjuk, milyen remekül be szoktak jönni a megérzéseid.

- Inkább ezzel foglalkozz, te majom! - felelte Martin, és odahajított neki egy kézigránátot az övéről. - Jobb, ha biztosra megyünk.

- Jawohl, Herr Bundeskanzler! - felelte Karl, és kaptákba vágta magát.

Az oldalukon még mindig gépfegyver fityegett. Martin magára vállalta a többi lőszert és gránátot tartalmazó zsák cipelését. Nem zavartatva magukat az esőtől és a fenyegetően kavargó homálytól, kimért léptekkel indultak el a főbejárat felé.

- Ti is érzitek? - kérdezte Martin.

- Mit kéne éreznünk? - értetlenkedett Karl.

- A fenség érintését.

A ruhájuk a toxikus eső hatására füstölni kezdett.

- Azok ott nem kölyöknyúl- Tetemek? - kérdezte Ludwig, és egy távolabbi fűcsomó felé mutatott. - Nagyon is érzem őket, Martin. Olyan finom illatuk van, mint a régi Caron's Poivre parfümömnek.

Martin még egyszer végigjáratta tekintetét a mezőn, majd a tömzsi irodaépületek sorain. Az eső továbbra is zuhogott, de a villámok ezúttal elmaradtak. Végignézett az ablakokon, és arra gondolt, hogy a kísértetek az ő üdvözlésükre gyűltek ide. Arra gondolt, hogy soha le nem csukódó halszemek kísérik lépteiket. Iszapos fészkek nyílnak meg cuppogva, és eresztik ki fürtökben az új életformákat, akik mind kíváncsian lesik őket rejtékhelyükről.

Múzeumi tárgyakká változtunk. Nem mi látogatjuk meg a múltunkat, hanem önként gurultunk be a régiek tárlatára, ahol mi vagyunk a fő látványosság. Az új teremtményeknek csupán annyit jelentünk, mint amit nekünk jelent a pleisztocén.

Ismét felmordult az ég. A mögöttük elterülő zöldeskék mezőn ezernyi muskátli hajtott ki a földből, hogy bionikus Tesla- Tekercseiket kezdetleges életprogramjuknak megfelelően az elektromossággal telített mennybalt felé fordítsák. A közeli tetemek valójában nem nyulak, hanem sünök voltak, amelyekről most leváltak a tüskék. Az apró kis tűhegyek láthatatlan görgőkön indultak meg a virágok gyöngé bimbói felé, hogy egy varázslatos szimbiózis révén teljessé tegyék a miniatürizált generátorok működését.

A város fényei felragyogtak. A Südsterntől a repterekig, a holttestekkel kitömött csatornák partjaitól a katedrálisig, a régi nemzeti galéria Caspar Dávid Friedrich-termétől a Vilmos Császár Gedächtniskirchéig mindent erőteljesen zúgó, alkálíkék és örményvörös színárnyalatok vontak be. Tíz méterre is megnőtt őstulkok emelték fel a fejüket a Tiergarten vadul burjánzó óriáscserjéi közül, és fluoreszkáló pókok indultak meg hálói sejtelmesen lüktető középpontja felé, hogy elfogyasszák a többkilós gyötrőlegek maradványait.

Nem voltak hozzászokva a panorámához, így fel sem tűnt nekik, hogy a tévétoronynak nyoma sincs a láthatáron. Az egykor oly fontos épület, mely leginkább egy óriási föld alatti teremtmény megdermedt ejakulátumára hasonlított, nem volt többé.

A város mégsem volt olyan elhagyatott, mint elsőre gondolták. Minden sustorgott és énekelt. Apró nyelvek csapkodtak a rekedtes szájöregekben, és formálták meg egy feltalálásra váró grammatikai készlet első szavait. Kopoltyúk lüktettek a jövődő szürkés mákonyában. Minden zsiszegett és mocorgott, és egyedül az égzengés nyomta el az élők hangjait. Egyedül az eső fekete függönye rejtette el előlük a háttérben gyülekező emberi alakokat, de ha ők nem is látták, a sors azért még kitartóan dörömbölt az élet kapuján. Tányérajkak nyíltak ki, és nyelték a mérgező vizet. Tízezrek lihegtek a mélyben, miközben a Nemzetközi Úrállomás ismeretlen frekvenciára hangolódva sugározta nekik a misztikus katekréziseket.

A világ helyrehozhatatlanná vált, az új teremtmények azonban mind ujjongtak a roncsok fölött.

A gondolkodók felkapaszkodtak a lépcsőkön, majd beléptek az előtérbe. Semmi sem utalt rá, hogy a közelmúltban bárki is járt volna erre. A terem végében lévő információs pultnál megláttak egy emberi formát. A távolból oszladozó tetemnek gondolták, ám ahogy közelebb mentek hozzá, rájöttek, hogy a székben ülő alak nem holttest.

Egy próbababa volt. Mályvaszínű, töredezett idomokkal rendelkező manőken, arcán az Acheront megjárt páriák kifejezéstelenségével. Fél kezét a föld, másikat az ég felé tartotta.

Az úr, akié a jóshely Delphoiban, nem mond ki semmit, nem mutat semmit, hanem jelez. Miről is beszélt az a gonosz kis törpe? Miféle silókat emlegetett? Másolatokat?

Martin közelebb lépett a fröccsöntött bábhoz. Ujjai önkéntelenül is megfeszültek a fegyvere ravaszán. Nem szívesen vallotta be magának, de arra számított, hogy a bábu feltámad halottaiból, felugrik, karmokat ereszt, és egyenesen ráveti magát. Semmi ilyesmi nem történt. Ahogy azonban közelebb hajolt, látta, hogy az alak mégsem teljesen kifejezéstelen. *Tényleg jelzett* valamit.

Vörössel felfelé mutató nyilat festettek a hasára.

- A kupolacsarnok!

- Micsoda agytröszt vagy, Martin - mondta Karl. - Komolyan, néha fogalmam sincs, hogy mihez kezdenénk nélküled.

Ludwig körülnézett, és a nem messze kezdődő lépcsősor felé intett.

Hány emelet még a szánalom hófödte csúcsáig?

Elindultak felfelé. Martin a birodalmi tervekre gondolt. Minden lépés egy lehetséges, prosperitásban töltött év ígérete. Minden forduló egy megnyert háború. Eszébe jutott az elszalasztott lehetőség - amikor legutóbb ebben a városban járt, már az orra elé dugták a papírt, amit csak alá kellett volna írnia, és akkor talán minden máshogy alakul. Egy rektorátus, itt, Berlinben! Leszámolt volna a humboldti modellel, és rajta keresztül, a testén, szívének- lelkének haecceitasán keresztül végre megnyilatkozhatott volna a néplélek. Nem is beszélve arról, hogy mindennap svédasztal várta volna a kancellárián.

Azóta is kétségek gyötörték, hogy hibát követett el. Igent kellett volna mondania, rábólintani a feltételekre, átszabni egy kicsit a bajszocskáját. Sztálingrádtól kezdve az elcseszett és meghamisított Gesamtausgabéig, igazán mindennek másképp kellett volna történnie. Nem radikálisan másképp, épp csak egy leheletnyit. Csak egy kis lökés kellett volna még a dolgoknak, hogy úgy alakuljanak, ahogy azt mindig is szeretete volna. Talán Hannah is visszatalált volna hozzá.

Hány emelet fölfelé? Hány lépcső még a vigasztalás napkorongjáig?

Feltételezett céljuk közelsége a többieket is felkavarta. Karl a gyufaárus kislányon töprengett. Az a nyomorult kis varangy, aki egy felvizesedett gyufatekercsből próbálta volna megfinanszírozni az időközben legyilkolt családja vacsoráját. Karl biztos volt benne, hogy még mindig itt van a városban, hogy a csöpp gyermek lelke most is itt bolyong valahol. Talán Pankow egy lerohadt zöldterületén édegel, fel-alá nyargal egy vízmosásban, kezében az elázott dobozkával, és azt üvöltözi a fej nélküli lovasoknak: „Vegyétek meg, könyörgöm, vegyetek tőlem valamit!”

Hány emelet a megbánás varázstölgyéig? Yggdrasil ontja-e értünk kérgének nedveit?

Ludwig a régi zongoraleckékre gondolt. A háromnyolcados ütemekre, arra a rövid kis darabra, amit Gustav bácsi mutatott neki gyerekkorában. Az apja nem volt otthon, az anyja sem volt otthon, a nevelők nem voltak otthon, ahogyan a testvérei sem. Senki sem volt otthon. Kongott a ház az üresség borzalmaitól, egészen addig, amíg be nem toppant Gustav bácsi. Csak ő volt ott és Gustav, ők ketten üldögéltek a zongora hatalmas,

lélegző tömege mellett. Azt hitte, a zongora egy alvó medve, s a csontbillentyűk ezernyi mancs tépőkörmei.

Úgy kell játszani, mintha gitárt pengetnél, mondta Gustav bácsi, és közben a kis Ludwig combjára csúsztatta kezét.

Hány lépcsőfok az ég korgó gyomráig?

Nehezen tudták megbecsülni, hol is tartanak éppen, és hogyan tudnak majd innen továbbjutni a kupoláig. Az egyik szélesebb fordulóban Martin megállt, és hosszasan nézte az előttük lévő, tömör fémajtót.

- Ez lesz az.

- Honnan tudod, Martin? - akadékoskodott Karl. - Jártál már itt?

- Persze, Karl - felelte. - Ide szöktünk ki spanglizni a haverokkal az unalmas ülésekről.

- Fedezlek - mondta Ludwig, és a vállához emelte a fegyverét.

Martin lenyomta a kilincset. Az ajtó nem volt bezárva.

Halogénizzókkal kibélelt folyosóra jutottak. A mennyezetet likacsos hangszigetelés borította. Ahogy továbbindultak, hamarosan meggyőződhetek róla, hogy körbe-körbe mennek.

- A kupola alatt vagyunk.

- Miért ilyen bonyolult ide bejutni? - kérdezte Karl ismét. - Azt hittem, csak a turistáknak találták ki az egészet.

- Azóta egy kicsit megváltoztak a dolgok, Karl - jegyezte meg Martin.

- Ez még akkor is feltűnhetett volna, ha... hogyan is fogalmaztál? Ó, igen. Ha nem foglalkoztat a közügyek misztériuma.

Karl a fejét leszegve haladt tovább a másik mögött. Ludwig zárta a sort. Az óramutató járásával ellentétesen mentek, és az útjuk mintha enyhén lejtett volna. Fehér műanyag lemezekkel kirakott falak mellett haladtak el, melyeket ötméterenként egy-egy tűzriasztó ékesített. A fal mögül helyenként zöldes fény világított.

A szem akkor is lát, ha be van csukva.

- Mi a fene ez? - kérdezte Karl.

Korábbi balsejtelveik egyre csak erősödtek. Martinnak igaza volt. Ez lesz a hely, ahol választ remélhetnek a kérdéseikre. Csakhogy már

egyáltalán nem voltak biztosak benne, hogy szeretnék megismerni azokat a válaszokat.

- Talán ez is egyike azoknak a silóknak, amelyekről az a gnóm beszélt

- mondta Ludwig, de szavait elnyomta a felhangzó sziréna zaja.

Fájdalommal teli, óriási hordók a puszták végében. És a legnagyobb gyár Végállomásvárosban kapott helyet, hogy szüntelenül ontsa magából a planetáris léptékű, összehuzalozott idegrendszer némán sikoltozó gócpontjait. Azért cibáltak ide bennünket, hogy a saját szemünkkel is lássuk. Mert a szem akkor is lát, ha be van csukva.

Az ütemes bűgás megtöltötte a folyosót. Az egyre emelkedő és süllyedő hang bukóhullámai átcsaptak a fejük fölé.

- Vajon ránk találtak? - mondta Karl, és felemelte a fegyverét.

Az egyik falszakaszon hajszálvékony repedés futott végig.

- Várjunk csak! Itt egy újabb ajtó - mondta Martin. - Készüljetek.

Lenyomta a kilincset.

Kicsiny kamrába jutottak. A fények ezúttal nem zölden, hanem vörösen villództak körülöttük. Az ajtón belülről nem volt kilincs. Olyan simán olvadt a falba, hogy alig látták a körvonalait. Velük szemközt újabb kijárat nyílt a helyiségből.

- Hű, de meleg van itt - mondta Karl.

- Nem tetszik ez nekem - mondta Ludwig.

- Most már kár lenne visszafordulni - felelte Martin.

A szirénázás egy pillanatra sem maradt abba, ám a decibelek sűrűjéből végre egy értelmes hang is kivehetővé vált.

- *Behatólók* - mondta egy gépi hang. - *Behatólók a citadellában. Négyes szektor.*

- Mi a szar ez? - suttogta Karl.

Martin a szemközti falhoz lépett, és megnyomta az ajtó előtti gombot. A fémlemez elhúzódott.

Mert a szem akkor is lát, ha be van csukva.

Végre megérkeztek. Eljött a pillanat, amire Martin oly türelmetlenül várt. Itt voltak a Birodalom középpontjában, az üvegkupola alatt.

A terem közepén két alak ült egymással szemben. Egy fehér köpenyes figura, aki feléjük fordult, és egy másik, aki nem tudott megmozdulni, mivel a fejét satuba fogta egy bizzar acélszerkezet. Láthatóan valamiféle érzékeny műszer volt, de a gondolkodóknak fogalmuk sem volt róla, mi célt szolgálhat.

A köpenyes lassan tapsolni kezdett.

- Jobb későn, mint soha - mondta.

- Maga kicsoda? - kérdezte Ludwig, és rászegezte a fegyverét.

- Csigavér, Ludwig - felelte amaz.

Ő is tudja a nevem. Tényleg ilyen híresek lennénk? Valami nem stimmel. Ez egyáltalán nincs rendben. Miért nem maradtunk Roanoken? Összebarátkozhattunk volna a halemberekkel. Bármit, csak ezt ne, bármi jobb ezeknél a vigyorgó, tébolyult arcoknál, akik a nevemet ismételtetik. Minek jöttünk ide?

A köpenyes végre abbahagyta a tapsikolást, majd, mintha tovább nem is zavartatná magát az érkezésüktől, megnyomott egy gombot az asztalán. A szirénázás elhallgatott, ő pedig visszafordult a vele szemben ülő fickó felé.

- Az utolsó kérdés következik.

Martinnak sem volt ínyére a fogadtatás. Ő is felemelte a fegyverét, és már készen állt, hogy minden további kérdezősködés nélkül tüzet nyisson, amikor a köpenyes beszélni kezdett.

- Egyik nap felébred, és azt találja, hogy már nem az, aki volt.

Az alak a szerkezettel a fején meredten nézte a köpenyest.

- Minden ismerős, mégis ismeretlen - folytatta. - Minden atomjaira hull abban a néhány másodpercben, amíg az álomból átevíckél a valóságba. És maga közben megváltozik. A korábbi élete álmnak tetszik, míg a jelen pusztá sivárság. Egy nyitott, semmire sem néző ablak, egy bántóan fényes reggel, amikor dologtalanul fekszik az ágyban.

A férfi rándult egyet. Feltehetően megpróbálta kiszabadítani magát a szerkezetből, ám az igyekezete nem járt sikerrel. A gondolkodók tekintetét kereste, mintha tőlük várna választ. Aztán lenyugodott, becsukta a szemét, és megmozdult az ajka.

A szem akkor is lát, ha héja fáradtan csüng előtte.

Halkan beszélt, de az egész teremben hallani lehetett a szavait. A köpenyes némán figyelt. Az asztal kijelzőjén ugrálni kezdtek a különféle színekben pompázó mutatók. És amikor meghallották, miről beszél a szerencsétlen, ernyedten leengedték a fegyverüket.

- Azt álmodom, hogy én vagyok Martin, Ludwig és Karl. Azt álmodom, hogy valaki álmának a tárgya vagyok. Azt álmodom, hogy az ablakon túl egy másik élet vár.

A gondolkodók földbe gyökerezett lábbal álltak. Tekintetük hol a köpenyesre, hol a másokra vándorolt.

- Valaki sürgősen világosítson fel, hogy mi folyik itt - suttogetta Ludwig.

- O, hogyne! - felelte a köpenyes. - Máris mindenre fény derül.

Megnyomott egy újabb gombot az asztalán, mire a fejük fölött kifüggesztett apró csapokból cseppfolyósított tiletamin-kristályocskák záporoztak rájuk. A gondolkodók azt hitték, a tűzoltórendszer kapcsolt be, de a tagjaikban másodpercek alatt beálló krónikus zsibbadásból rájöttek, hogy másról van szó.

- Ajjaj - mondta Karl, ahogy kicsúszott a kezéből a fegyver.

- Azt álmodom, hogy én vagyok Martin, Ludwig és Karl - folytatta a mozgásképtelen kísérleti alany. - Azt álmodom, hogy van valami a világon túl, és mi ebbe a valamibe tartunk.

Martin megpróbálta felemelni a fegyverét, de minden erő kiszaladt a karjából. Úgy dőltek el, mint három zsák, amelybe az árus pusztá mókázásból krumplik helyett néhány éhségtől legyöngült poloskagenerációt pakolt.

- Mindannyian onnan jövünk, ahol sosem voltunk - fűzte hozzá a fickó -, és oda tartunk, ahol sosem leszünk.

Odakint a vihar nem akart elállni.

Nehéz az óra, mikor érni kezd a hús szilvája.

Keveset és mindent érez egyszerre. Értzi a fulladásig telített semmit maga körül, értzi a tapogatókat a belsejében. Értzi, hogy a teste porózus anyagba illeszkedik. Recézett, szítás falszakaszok, élesztőszagú, foncsorolt lemezek súrolják a bőrét. Mintha előre menne álmában. Ezernyi forgóajtón halad keresztül, de az ajtók mindegyike daráló, mely horizontális pengeerdejével újabb és újabb sebeket ejt a bokáján és a csuklóján. Ahogy végigtekint a nyomában képződő lucskos vércsíkon, arra gondol, könnyű a szívnek a nektár. Órákig gyalogol, megy előre rendületlenül, folyamatosan vékonyodva és pusztulva, miközben egyre erősebb, ütemes dobolást hall a mellkasából. Arra gondol, hogy a meghibásodott pacemakernek lehet ilyen hangja. Ő azonban nem rendelkezik ilyesmivel. Vagy legalábbis nem tud róla. Homályban és nyirkos ködben halad előre, a pengék nem okoznak többé fájdalmat, csak nézi magát, ahogy az egyre súlyosabban forgó szuronyok már nemcsak vágásokat ejtenek rajta, de kicsiny kampók belekapnak, és minden egyes lépésével újabb szakaszon fejtik le róla a bőrt. Papírkötegek és fóliánsok gyűlnek össze a hámszöveteiből. Megírásra váró eposzokért kiált bőrének végtelen pergamenje.

És egyszer csak kiér az ajtók fogaskerekekként egymásba harapó forgatagából, kiér a mélyűrbe, egy szeizmikus, jelentéseitől megfosztott éjszakába. Sokáig lebeg a felfedezésre váró égitestek kvarcgyűrűi között, majd aláereszkedik, hogy megízlelje egy másik, egy vörösebb bolygó levegőjének ízét.

Ekkor valami történik. Valami kizökken, valami más a helyére kerül.

Éles hang hallatszott. Martin minden ízében összerándult, ahogy leeresztették csörlőkre aggatott, szomorú csontvázát. Kinyitotta a szemét, de beletelt egy percbre, amíg magához tért. A karját csuklónál és a vállánál is vastag láncok tartották, amelyek ismeretlen magasságokig

kígyóztak felfelé. Lábujjai egy centire voltak a talajtól. Ha kinyújtózott, ami egyébként igen fájdalmasnak bizonyult, épp elérte a hideg kőborítást.

Egész testében reszketett. Az agy-gerincvelői folyadék úgy bugyogott a koponyájában, mint a nitroglicerín, ami bármelyik pillanatban felrobbanhat.

Mert a fejében lakozó szerv álmatlan.

Nem tudta, hol van, nem tudta, mi célból. A nosztalgia kirándulás egyelőre kevés pozitívummal örvendeztette meg őket. Legalább a láncaitól megszabadíthatnák. Riadt őzgida volt, aki eltévedt a kín erdejében.

Nem kellett sokáig várnia, mert a következő pillanatban kinyílt a szemközti ajtó. Martint elvakította a nyíláson beáradó fény, de ahogy az ajtó ismét bezárult, a sötét félhomály visszatért, és ugyanolyan kevésbé látott bármit is maga körül, mint amikor visszanyerte az eszméletét. Annyit azért fel tudott mérni, hogy tágas helyiségben lehet, és lassan felidézte azt is, hogyan került ide.

Elkábítottak. Mi van Karlal és Ludwiggal.

- Mondtam, hogy nem fogja bírni.

- Dehogynem. Nézd csak meg, alig fogyott valamit.

Pusmogások a távolból, pusmogások közvetlen közélről. Színtelen tónusok a Kaukázus lankáiról. Vajon kik tanakodnak róla? Kik vizslatják, mint egy félresikerült emberkísérlet betekosodott rekvizitumát?

- Még mindig kétségeim vannak, hogy jó ötlet-e.

- Nincs más lehetőségünk.

Valaki közelebb lép, míg valaki más a háttérben marad. Martin felemeli törődött fejét. Most ki tudja venni a formákat maga körül. A testekre gyér fény hull. Fehér köpenyt viselnek, akárcsak az a gyanús végzettségű fészker a kupolacsarnokban. Az arcukat nem látja.

Úgy érezte, mintha a szíve helyén egy mocsár indult volna fejlődésnek. Mintha a gyomra rothadó gyógynövényekkel teli mézesbödön volna, amit alulról nyaldosnak az olvadó jégcsapokból képződő víz fagyos hullámai.

Az előtte álló köpenyes alak végigmérte, majd elővett egy piros fényű zseblámpát, és a szemébe világított. Martin elfordította a fejét.

- Nyugalom - mondta az idegen. - Ez csak rutinvizsgálat. Senki nem akar bántani.

- Akkor esetleg leszedhetnétek innen.

Hogy nyomatékot adjon a szavainak, minden erejével rángatózni kezdett, de csak annyit ért el, hogy majdnem kifordította a vállát.

- Vegyétek le rólam!

A második alak előrelépett. Valamivel alacsonyabb volt a társánál. Vékonyabb, és mintha halványabb lett volna.

- Nem lehet. Még nem. Nem engedhetjük, hogy kárt tegyél magadban.

- Én egyáltalán nem *magamban* akarok kárt tenni - mondta Martin, és elvicsorodott, mint egy veszett masztiff.

A köpenyes figura csóválni kezdte a fejét. Martin még mindig nem tudta kivenni az arcvonásait. Csupa kitérés volt az arca, csupa konvenció és közhely, merő jellegtelenség. Olyan arc, amit senki sem jegyez meg, amire még akkor sem figyelsz föl igazán, ha a viselője már előhúzta a ciánkapszulákat a zsebéből, és osztogatni kezdte egy óvodás csoport elkóborolt tagjai között.

- Martin, miért jöttetek Berlinbe?

Nem válaszolt. Ha vallatják, majd meglátjuk, meddig bírja, de egyelőre semmi oka nem volt rá, hogy ezekkel a lángosképűekkel cseverésszen.

- *Gnóthi szeauton*, mond ez valamit? - kérdezte a másik figura, és elmosolyodott. - Tudod még, hogy mit jelent?

- Azt jelenti, hogy megprűcsköltem az anyukád - felelte Martin.

A két köpenyes egymásra pillantott, majd az egyikük biccentett, és a másik elindult a helyiség végébe.

- Sejtettük, hogy makacs leszel.

Martin válaszul csak felmordult.

- Itt az ideje a leleplezésnek - folytatta a köpenyes. - *Paragei gar to szkhéma tou koszmou toutou*. Ha ilyen penge vagy görögből, biztosan

tudod, mit jelent.

- Azt jelenti, hogy amint a barátaim megtalálnak és kiszabadítanak innen, puszta kézzel tépem ki a szívedet.

- Az én szívemet? - Az idegen elmosolyodott.

Egyre csak ez a mosolygás. Megvadult kígyónyelv a fogak kerítése mögött. A mosoly a Gonosz eszköze. A megtévesztés instanciája.

- Mi lenne, ha inkább a te szívedről beszélnénk?

Mi történt, amíg aludtam? Megért-e a hús szilvája?

Végtelenbe tekergőző spirálok választott témájuk körül. Egy meghibásodott lemezjátszó a látókör szegletében. Ontománia, merev plasztik csövek, kietlen, csapágyakkal telitűzdelt mennyezet. A közelben víz csöpög.

A helyiség dögszagot áraszt. Karl és Ludwig biztosan el' menekültek, és már tervezik a kiszabadítását. Lehetetlen, hogy mindhárman ilyen könnyen megadják magukat, f hogy ne csak ő, de a barátai is egy hasonló kamrában legyenek fellógatva... Vagy mégis? És ha igen, tőlük is ilyeneket kérdeznek ezek a buzeránsok?

Beszélgessünk inkább a te szívedről.

A mennyi kutyái némán várakoznak. Ők az odakint. A pokol vérebei csorgatják nyáluk. Innen hát a csöpögés. A pokol vérebei az idebent.

Nyikorgás hangzott a távolból. Amikor a köpenyes visszatért, kerekeken guruló asztalkát tolt maga előtt.

- Mi ez? - kérdezte Martin. - Pingpongasztal?

- Nem - felelte az előtte álló fickó. Még mindig halványnak tűnt. Mintha az arcvonásait vízgőzből vágták volna össze. - Ez nem pingpongasztal. Ez egy tükör.

A mennyi kutyái ugatnak. A pokol vérebeinek kocsányon lógnak a szemgolyói.

Gyötrelmesen lassú, szanatóriumi pillanatok következtek. A nyurga közeg betolta a tákolmányt Martin elé, majd függőlegesbe fordította a

színtelen tálcát. Nem üveg volt, inkább egy maszatos fémlap, rajta elkenődött formákkal.

- Villanyt!

Valaki a háttérben felkapcsolta a világítást. A korábbi szűrt lepedék helyett most a Martin fölött függő reflektorok ragyogták be a termet.

Nem akarok itt lenni. Vissza akarok térni testem szemérmességéhez. Újjá akarok születni. Tízezer éves álomra vágyom. Hol vannak a barátaim? Nem akarok itt lenni.

Először az arcát látta meg. Elgyötört, felpuffadt ábrázat. A tömött pofazacskók, akár egy alkoholmérgezésben szenvedő hörcsögé. A szemében játszó, egykori huncut fény most tompán szűrt pislákolás volt csupán.

Ő kétségkívül nem volt olyan halovány, transzparens jelenség, mint ez a köpenyes teremőr, de ebben a percben mégis azt kívánta, bárcsak az volna. Bárcsak elveszítené a formáját, mert még az is jobb volna, mint *ilyen* formával rendelkezni.

Amit látott, rosszabb volt mindennél, amire számított. Egy újféle, örökké tartó szürkület axiómái rajzolódtak ki előtte. A komor hegytetők és az érceket elveszített bányák keserű predesztinációja. Az egész földtörténet hiábavalósága, amit ő kénytelen betetőzni, a saját testével, testének maradékával. A testével, melyben egymásra talált a teljes kontingencia és a sorsszerűség.

Ez nem tükör. Nem lehet tükör. Ez egy illúzió, átverés. A háttérben valaki kamerával veszi ezt az egészet, és japán üzletemberek egy atombunkerben rajtam röhögnek, ahogy itt vergődöm és szenvedek. Figyelik, hogyan reagálok az átverésre, de én sehogy sem fogok reagálni, mert ez nem én vagyok, édes Istenem, add, hogy ne legyen igaz, add, hogy mindez csak a jövő délibábja legyen, egy rózsaszínű látomás, kristálytan, eklektikus kísérlet, a köpenyes fickók vizuális irigysége, mert ez nem lehet valódi.

Elfordította a fejét. A köpenyes közben mozdulatlanul, és továbbra is fülig érő mosollyal figyelte. Martin ismét rázni kezdte a láncait, majd felordított.

- Nézd meg még egyszer! - mondta az alak. - Hát nem csodálatos?

Martin kényszerítette magát, hogy ismét a tükörbe nézzen.

Félmeztelen volt, az arca feldagadt oázis. És az arc alatt a nyak, a maga baljósán kidagadt ereivel. Éppen felrobbanni készülnek. Lejjebb, a gránitból faragott bikanyak alatt kezdődött a szív felnyitott, kilátástalan sivataga.

És a szíve nem emberi szív volt.

Többé már nem fedte köd és homály. Valóban lefejtették róla a bőrét. Most nem takarták szövetek a bordáit, nem függönyözte el semmi a mögöttük imbolygó mesterséges szerveket. Sorozatgyártott szívtümlőjének minden kis eleme fényesen ragyogott a tükörben. Teljes élességükben látta a szilasztikus csővezetéseket és a poliuretán kamrácskákat. A felduzzadó és elernyedő vezetékek hálózatát. A szikkadt, fekete kulacsot. Látta a dohos, föld alatti alagutak szövevényes rengetegét. Bepillantást nyerhetett motorizált ritmusra termelődő vörösvérsejteinek élményfürdőjébe. Pompás, tarkabarka Disneyland volt, paraorganikus szivattyúkkal és egy fejlett kompresszorral kiegészítve. Egy ragyogóan életképes elempark, a közepén kis teljesítményű, mikroporózus anyaggal körbevett mikrogenerátorral. Egy nagyítóval talán még a gyártási számot is ki tudná olvasni.

Egy nagyítóval talán meg tudná ölni magát. Lenyelné, szétrágná az üveget, és belülről szétnyiszatolná a torkát. Vagy egyszerűen csak megpróbálna minél hamarabb megfulladni.

Nem lehet igaz, ez nem lehet igaz. Kérlek, add, hogy ne kelljen ezt látnom.

- Fantasztikus, nem? - kérdezte az egyik köpenyes a társától, és egy pálcával mutogatott a tükrön kirajzolódó anatómiai ábrán, hogy Martin is követhesse. - Ez egy harmadik generációs ventrikuláris kiegészítő eszköz. Igazi mestermű. A figyelemreméltó az, hogy az ipari használatban szinte ismeretlen transzonikus sebességgel van meghajtva.

- Úgy érted, gyorsabb a hangsebességnél? - kérdezte a társa.

A kárhozat tömött gomolyfelhőjében utazó Martin úgy érezte, mintha a másik kettő éppen egy termékbemutatóra gyakorolna. A következő gondolata az volt, hogy talán *valóban* ez a helyzet.

- Az előzetes vizsgálataink szerint ez a kütyü az emberi szív teljesítményének nagyjából a harmincszorosára képes. Egyszerűbb nem

is szívnek nevezni. Ami előttünk van, lényegében nem egyéb, mint egy miniatürizált, többfázisos centrifugális pumpa.

- Hihetetlen!

- Tudod, miért bírják az erek ezt a teljesítményt, noha láthatóan semmivel sem nagyobbak az átlagos véredényeknél?

- Ez könnyű! - A fickó homlokára csapott. - A nyomáskülönbséget csak akkor bírják el, ha valamivel megerősítették a *tunica médiát*.

- Így van! Sőt, azok az érgomolyagok, amelyek arányosan a legtöbb fluidum szállításáért felelősek, eleve erre lettek megépítve. Nézd, itt például látszik a forrasztás nyoma. - A pálcával valamivel a szív alá bökött.

Martin tekintete elhomályosult, de még látta a mesterséges szívet dolgozni a belsejében. Látta a löktetést, a magma haragját. Látta a fémcsapocskákat, a kallantyúkat, a billentyűket. Minden olyan volt, mintha valódi lenne, csak éppen semmi sem volt valódi. Acél, króm és réz mindenütt, néhol aranyborítású készülékek, másutt szilikonnal feltöltött párnácskák tűntek elő az iszamós lebernyegek kuszaságából. De hova tűnt a bőre? És miért olyan feketék a hús közeiből kivillanó bordái?

Úgy lógott a láncain, mint egy kicsontozott csirke a robotika oltárán.

- A tüdő, mondanom sem kell, teljességgel szintetikus - folytatta a mérnök, majd a pálcával egyenként megbökte a fémlapon visszatükröződő, egyre csak felfúvódó és elernyedő hólyagokat. - Ebben a testben minden organikus elem pusztán a díszítés céljából maradt a helyén.

Leszámítva persze az agyat, amelyben vannak eredeti összetevők.

Vannak eredeti összetevők. Milyen jó ezt hallani! Nem sok, de azért akad néhány. Az övtekervényt csak nem tépték ki a helyéről ezek a megbokrosodott hobbibiológusok?

Még mindig róla beszélgettek, róla, a filozófusról, róla, akinek az összkiadása több mint száz kötetet számlál, róla, az egyszeri, átlagos esettanulmányról, akinek egyetlen rendeltetése a nagyvilágban többé nem más, minthogy ezeknek az alakoknak a játékszere legyen. Martin egyre nehezebben értette a szavaikat. Hamarosan már fogalma sem volt róla, miről beszélnek ezek ketten, és azt sem értette, hogyan lehetséges, hogy nem vérzik el, ha a fél mellkasát kibontották.

Kifilézték, mint egy pizstrángot. Pedig milyen jó volt apaiakban, gömbölyded kavicsaim között! Es most itt vagyok fellógatva. Ludwignak igaza volt. Ez a hely tényleg egy halpiac.

Az is lehet, hogy megtörtént a dolog, hogy kivérez- tették, és mindezen már túl van. Szörnyen gyengének érezte magát. Talán csak valami csoda folytán tartják életben. Mi sem világosabb - kísérletezni akarnak rajta. Ők az utolsó emberek ezen a felperzselt vidéken, és az új faj csökkent képviselőinek szükségük van az ilyen ritkaságokra. Már megint bekövetkezik, aminek sosem lett volna szabad megtörténnie. Belesétált a csapdájukba. Tudni akarta, mi várhat még rá, és sikerrel járt, elvégre most mindenre fény derült. Elve eltemetik saját korpuszának zárt homlokzata mögött. A saját megnyomorított holtteste lesz az emlékműve, még sérült torzóként is a legtökéletesebb szobor, ami készülhetne róla. Csakhogy aligha lesz ezután bárki, aki még meg szeretné tekinteni, ki is volt az egykori nagy gondolkodó.

- Megdöglötök - hörögte.

A köpenyes felnevetett.

- Elképesztő, nem? - kérdezte a társától. - Mint egy önérzetes sziamang!

- Vagy egy noetikus légszak - tette hozzá a másik. - Elég rossz állapotban került elénk, de a jelek szerint sikerült megnövelni a várható élettartamát.

- És ez még semmi. Az egész hidraulika olyan, mint egy animista csendélet. Energiafogyasztása a statisztikai hibahatár alatt van, mégis működik. Úgy értem, hogy örökké működik. Nos, majdnem örökké, ha teljesen őszinte akarok lenni. Mindenre azért még én sem voltam képes.

- Egy perpetuum mobile! Lenyűgöző.

- Potenciálisan az, elvégre az agy halhatatlan.

A fejben lévő szerv álmatlan. A fejben lévő szerv sikoltozik.

- Ennyi talán elegendő is lesz - mondta a köpenyes, és egy lepedővel lefedte Martin mellkasát. - Tudom, hogy különös élmény lehetett ez neked, pedig ez csupán az első gyakorlat volt az önismeret iskolájában. Idővel megérted majd, hogy ami most történik, neked is hasznodra válik. A kellemetlenségért elnézést kérünk. Igazán nem akartuk, hogy a kuriózumok múzeumában érezd magad.

Martin csüggedten felemelte fejét, és minden erejét összeszedve préselte ki magából a szavakat.

- Egy kibaszott pincében érzem magam, összezárva két fartúróval, akik már annyira unják egymást, hogy békés ismeretlenekre fanyalodnak.

A fickó elfintorodott.

- A Reichstag alatt vagyunk. A barátaid ugyanilyen elkülönítő termekben vannak. Hamarosan találkozhattok egymással. Kaptok szteroidokat és müzlit.

- Elüldöztök végre? - kérdezte Martin.

- O, persze! - felelte a köpenyes. - Milyen figyelmetlen vagyok!

Megkerülte Martint, és egy kapcsolósoron megnyomott egy gombot. A láncok meglazultak.

- Most már kibújhatsz belőlük.

Egyetlen heveder volt rajta, amihez a láncok kapcsolódtak, és most le tudta csatolni magáról a zárszerkezetet. Amikor némi küszködés árán megszabadult a vállait nyomó súlytól, végigtapogatta a karját, hogy eltört-e valamije. Aztán önkéntelenül is a mellkasához nyúlt, de mielőtt megérinthette volna a nyílt sebet, a háta mögött álló mérnök figyelmeztette.

- A helyedben óvatos lennék.

Martin megfordult. A reflektorok most szemből világítottak rá. A köpenyes figura alakja üres, sötét hely volt csupán, de azt látta, hogy távirányítót tart a kezében.

- A gondolataid úgy osztódnak, akár a sejtek - magyarázta az árny. - Biztosan érezted a disszonanciát. Sosem lehetsz egygyé velük. Nem azért, mert minduntalan letérsz az útról, amit kijelöltél a többiek számára, vagy mert túl komoly elvárásokat támasztottál volna magaddal szemben. Nem. Egészen másról van szó.

- Mi a faszról beszélsz? - nyögte Martin.

- Minden gondolat fertőzés. Minden következtetés mutáció. A szillogizmusok egy epidémia kezdetei. Ha lehunyod a szemed, mit látsz, Martin? Látod a szétrebbenő dedukciókat? A szárnyaszegett, semmit sem bizonyító érvek sorozatát a létező nélküli lét világtalan fövenyén?

- Menj a picsába...

Az alak közelebb lépett.

- Megmondom én, hogy mit látsz, ha behunyod a szemed. Egy órát látsz, amelynek már nincsenek mutatói. Egy eső áztatta rétet látsz, és a rét közepén egy ketrecet. A ketrecben egy bivalyt. Az állat csak fújtat és fújtat, de nem tud kitörni.

Martinnak minden tartalékára szüksége volt, hogy meg tudjon mozdulni. Gyors volt, az állapotához képest nagyon gyors, de ez sem volt elegendő. Amikor előrelendült, hogy egyetlen ütéssel bezúzza ennek a mitugrásznak a koponyáját, a fickó megnyomott valamit a távirányítón. Martin félúton úszott a levegőben, amikor minden porcikájában megbénult, és a földre zuhant, mint egy gránitból faragott dildó.

- A bivaly nem tud kitörni.

A fájdalom nullfokán minden megváltozott. Többé már nem a szobában volt. A falak eltűntek, és mögöttük feltárulkozott a meggyalázott természet. Csillagok tízezrei kacsintottak rá szélhűdéses vigyorral. A sarki fény pislákoló gyertyalángja meghajolt, hogy üdvözlje. Hiszen egy réten heverészett, éppen úgy, ahogy a fickó magyarázta! Napszakok és évszakok metszéspontján lógatta a lábát, és fülelt a föld repedéseiből békésen kiözönlő bogarakra. Figyelte a csúszómászók lomha, ráérős migrációját, miközben odafönt az újabb és újabb égitestek egyre csak daloltak hozzá. Aztán a csillagok eltűntek, egyik a másik után, ahogy felkelt a Nap, ahogy az ég akvamarinja fölé borult, és rajta, mint egy karácsonyi katalóguson, legöngyölödtek a kiporciózott színekdokkhék, és megjelent a bivaly. A ketrec sehol, az állat szabadon állt előtte, láncai és béklyói nélkül, és nézett rá nagy, kidülledt, véres szemével.

A következő pillanatban már csak a fájdalmat érezte. Eltartott egy ideig, amíg magához tért. Mikor újra ki tudta nyitni a szemét, a köpenyes alak fölötte állt.

- Volna egy ajánlatunk a számodra - mondta.

- Nekem is volna egy ajánlatom... - mondta, de mielőtt befejezhette volna, a másik előrelendült. Martin ijedtében összerezett, begubózott, mint egy szőrös embrió, és készült a fájdalom újabb, minden eddiginél erősebb, pettyes ostorcsapásaira. Ezúttal azonban semmit sem érzett. Fekete miazma borult fölé, és csomagolta össze egyetlen pontba.

- Ideje megértened, hogy megváltozott a helyzet - hallotta valahonnan a közelből és a távolból, mindenhonnan. - Meg kell szoknod, hogy

mostantól nem ti diktáltok.

- Meg kell szoknom - nyögte, miközben szapora sípolásokkal vette a levegőt. - Tele vagyok tisztelettel. Alázatos vagyok, mint egy maci.

- Mostantól úgy lesznek a dolgok, ahogy mi akarjuk.

- Úgy lesz, ígérem. Engedelmes maci vagyok.

A köpenyes leguggolt mellé, és megsimogatta Martin kobakját.

- Helyes - mondta. - Ha a többiek is készen állnak, megtudod, hogy mit várunk tőletek.

- Egy kecske?

Karl hangja sokáig visszhangzott a Reichstag üvegkupolája alatti térben. Ezúttal csak egyetlen fehérköpenyes fickó tartózkodott rajtuk kívül a teremben, ők maguk pedig ott foglaltak helyet, ahol korábban a kísérleti alany ült. Nekik azonban, vele ellentétben, nem kellett belenézniük azokba a rejtélyes okulárékba. Az elmúlt órák tapasztalatai után úgy tűnt, hogy legalábbis egy időre, de békén hagyják őket.

Nem tudták, hogy ugyanaz a fickó volt-e, akivel először találkoztak, vagy azok közül való, akikkel az épületegyüttes pincerendszerében kellett kevésbé lélekemelő beszélgetéseket folytatniuk. Néhány napig, talán egy hétig voltak a föld alatt, amíg kellőképpen kondicionálták őket. Amikor a köpenyesek meggyőződtek róla, hogy felfogták a helyzetük súlyosságát, illetve biztossá vált, hogy az új szerveik nem fognak kilöködni, megengedték nekik, hogy előbotorkáljanak a kriptákból.

Fogalmuk sem volt a Reichstag alagsorának szürrealista térkezeléséről, de ezután aligha felejtik el egyhamar.

- Ember, kecske, mutáns, teljesen mindegy - felelte a köpenyes. - Ezek csak feltételezések. Az informátoraink szerint egy manipulátorról van szó. Valakiről, aki egy ideje a sötét tanoknak hódol. Mi sem tudjuk pontosan, hogy mit művel az erődítményében. De azt tudjuk, hogy meg kell akadályoznunk.

- Mármint miben?

- Abban, hogy elpusztítsa a világot.

Remek. Tehát két tűz közé kerültünk a tenyésztők párviadalában. Ki gondolta volna, hogy a harmadik világháborút egy alig pár száz méter átmérőjű körben fogja vívni néhány huncut kedvű idegsebész és egy kecskefejű démonológus? Mi pedig azért jöttünk ide, hogy a célok birodalma és a dús csipszesautomaták örömei helyett újabb harcokba keveredjünk.

- Vegyük át még egyszer - mondta Ludwig.
- Ahányszor csak szükséges - felelte a köpenyes.
- Azt mondod, hogy ti itt... egy új faj... megteremtésével vagytok elfoglalva...

- Úgy van.
- Ami őrzi az emberiség megmentésére érdemes jellemzőit... Miközben biofiziológiailag könnyen, vagyis alig néhány generáció alatt alkalmassá tehető a mélyűri utazásra...

- Igen!
- ...filogenetikus szárnyakkal...
A köpenyes derülten hallgatta, ahogy Ludwig visszamondja aberrált programjának fontosabb pontjait.

- ...az ultraviolán túli tartományban.
- Képessé válik az utazásra, igen! Hát nem ez a végső horizont? Ki vitatná, hogy a Föld az emberiség bölcsője? Mégsem maradhatunk örökké bölcsőben, nem szopogathatjuk vég nélkül a cumit. Ki kell kászálódnunk a magunk okozta kiskorúságból!

- Az a rohadt Ciolkovszkij - dünnyögte Martin. Azon tanakodott, vajon mikor jártak erre utoljára öltönyös törvényszolgák. Mostanra felértékelődött benne a demokrácia korábban oly hevesen tagadott eszméje.

Ludwig dobolni kezdett az ujjával az asztalon.

- Tehát ez a tervetek. A szerte a vidéken felállított tenyészsilókkal, a Berlinbe koncentrált fizikomérnökökkel és nanotechnikusokkal. A csatornáknak nevelgetett kételtűek hadával, akikből a szükséges biomassa származik.

És milyen arcot fognak viselni a ti népetek tagjai?

Ludwig hangja remegett az idegességtől. A köpenyes vidáman folytatta a programja ismertetését.

- Így van - mondta. - Rendkívüli munkálatokba fogtunk! A hálózatunk egész Európára kiterjed. A sejtjeinknek a legfontosabb stratégiai pontokon sikerült ellenőrzésük alá vonni a már kifejlődött mutánskolóniákat. El sem tudjátok képzelni, milyen spontán elváltozásokra került sor!

- El tudjuk képzelni - jegyezte meg Martin.

A köpenyes kétkedve felvonta a szemöldökét, de annyiban hagyta a dolgot.

- Többségében kevés hasznunk származik ezekből a szövetségekből - folytatta. - Ezek a férgek alig használhatóak valamire. Unintelligensek, és a húsuk is rágós.

Elfintorodott. Úgy tűnik, *annyira* nem lehet rágós, hogy ne fanyalodjanak rá olykor ők maguk is. Vajon mit esznek? Mivel ütik el az időt a szabadnapjaikon? És hányszor zuhanyoznak egy héten?

- És ezt a remekbe szabott tervet akarja elszabotálni a Kecse - mondta Karl.

- Ühüm - bólintott a köpenyes. - Hogy a mennykő csapna belé!

- Érdekes, hogy a fejlett infrastruktúrák ellenére egyetlen tülkösszarvú meghiúsíthatja a terveteket - jegyezte meg Martin. - Tulajdonképpen miért olyan nagy szám ez a kérdődző? Miért féltek tőle ennyire?

A köpenyes egyre szaporábban szedte a levegőt, majd felpattant, és fel-alá járkált a teremben. Az arcát csak pillanatokra világította meg a kinti éjszakából bevilágító lámpasor szennyezett visszfénye.

- Először is, nem egy közönséges kérdődzőről van szó. Nem egy igazi kecskével állunk szemben. Azt gyanítjuk, hogy az illető maszkot hord.

- Elfelejtettek szólni neki, hogy már nincs farsang? - kérdezte Martin.

A mérnök nem vett tudomást a megjegyzésről.

- Másodszor, nem igaz, hogy meghiúsította volna a tervünket. A tenyésztés a harmadik ütembe lépett. Az első adatok kifejezetten biztatóak. A pszichológiai trenírozásnak és az agytérfogát-növelésnek köszönhetően máris olyan eredményeket értünk el, amelyek minden várakozásunkat felülmúlták. Új egyedeink hamarosan rendkívüli teljesítményekre lesznek képesek.

- Minden elismerésünk - mondta Ludwig.

A köpenyes Ludwig felé fordult.

- A Kecse veszélyt jelent ránk. Veszélyt jelent mindannyiunkra, ugyanis...

- Ellopta a kódokat - mondta Ludwig. - Már elmond- tad egyszer.

A mérnök felsóhajtott.

- El sem tudjátok képzelni, mennyi munkánk van benne! Az eddigi kísérleteink minden eredménye rajta volt azokon a hordozókon. És ez a... - sandán Martinra pillantott - ez a maszkos figura gonosz célokra akarja felhasználni.

- A ti nemes céljaitokkal ellentétben - fűzte hozzá Karl.

- Pontosan. A mi nemes céljainkkal ellentétben.

- Aminek lényege minden földi életforma transzformációja, és néhány szuperlény áttelepítése a... hova is? Plútóra? Erről mintha nem esett volna szó.

- Az, hogy még nem dolgoztuk ki az összes részletet, korántsem jelenti azt, hogy a terv ne működhessen - felelte a fickó. - A bolygóközi utazás különben is csak a második alternatíva. Ha lehet, szeretnénk a Földön maradni. Művelni a kertjeinket, odúinkat.

A terv működik. És mindannyian csak aprócska fogaskerekek vagyunk benne. Nos, nem mindannyian, elvégre vannak, akik még fogaskerekek sem lehetnek, csupán faforgács a nagy gépezet tövében. A mágnesekhez vonzódo részelék.

- És tőlünk várod, hogy megállítsuk a Kecskét - mondta Karl. - A háztáji ragadozót. A csendes fenyegetést.

- Nekünk nincsenek meg hozzá az embereink. A zsoldosaink nagy tömegben persze hatékonyak lehetnek, de ehhez a feladathoz túlságosan lomhák. Egy beszivárgó egységre van szükségünk. Olyanra, amelynek az intelligenciája meghaladja egy csapósügerét. Vannak ugyan intelligens példányaink is, ők viszont a kedvezőtlen morfológiai adottságaik miatt nem alkalmasak a feladatra.

A köpenyes az ablakhoz lépett. Úgy nézett le a kietlen térre, mintha egy római császár tartana seregszemlét a centuriája fölött. Vajon tényleg lények ezrei motoszkáltak a nedves földben? Tömegével gyártották a kísérleti alanyként kisajtolható emberanyagot, miközben ugyanekkora gondot fordítottak az elfajzottak karanténban tartására és folyamatos szelídítésére is? Voltak kétségeik afelől, hogy a mérnök vajon minden fontos információt megosztott-e velük. Ne látták volna a tenyésztés nyomait szerte Európában az eddigi útjuk során, bármerre is vetette őket a sors? Ennyi zöltséget mégsem találhatott ki csak azért, hogy őket szórakoztassa.

Nem mindegy, hogy az álmaid fested meg, és csupa zöltség kerekedik ki belőle, vagy csak néhány zöltséget pingálsz a lélek vásznaira, amelyek aztán minden álmnál szebben pompáznak.

- Sajnálom, hogy erre az egyezsége kényszerültök - folytatta. - Ha lenne más megoldás, nem haboznánk amellett dönteni. De nincs más megoldás.

- Csak az, hogy felkutatjuk azt az anyaszomorítót, kifüstöljük a helyéről, aztán békében elvonulunk, és mindenki boldogan él, amíg meg nem hal? - kérdezte Ludwig.

- Így van. Vagyis, nem egészen. Ha akarjátok, még annál is tovább, sokkal tovább boldogok lehettek.

- Hogyan? - mondta Martin.

- Részesülhettek az űrutazásban! Egy látomásos kaland a Szaturnusz gyűrűi körül! Élménytúra a Jupiter irtózatosan gravitáló felszínén!

- És ha nemet mondunk? - kérdezte Karl.

- Azt hiszem, erre már tudjátok a választ - felelte a köpenyes, és megkocogtatta a mellkasát. - Mit gondoltok, mi történt, amíg szundítottatok?

Martin elkomorodott. Elemi erővel tört fel benne annak a szörnyűséges ébredésnek az emléke. A látvány, amelytől mindig is rettegett, valósággá vált.

Az emberélet útjának felén egy nagy, sötétlő erdő fejlődött belém.

- Sajnálom, hogy ezekre a műtétekre kényszerültetek.

- Még hogy kényszerültünk? - kérdezte Martin. - Legalább öntsünk tiszta vizet a pohárba. Ti használtok bennünket.

- Lehet, hogy nem egészen erről van szó - mondta Karl. - Talán ez volt az egyetlen esélyünk.

- Így van, Martin - felelte a köpenyes. - A New York-i sugárfertőzésnek köszönhetően már eléggé ramaty állapotban érkeztek Berlinbe. A lelkesedés talán még vitt volna előre, ideig-óráig fenntartható lett volna az egészség és a túlélés látszata, de mi nyomban tudtuk, hogy kór emészti a bensőtöket.

- Milyen figyelmesek vagytok - dünnyögte Martin.

- Mit gondolsz, ki küldte értetek azt a vonatot, ami idáig hozott? - kérdezte a köpenyes.

Martin nem felelt.

- A lényeg, hogy a műtétek során elvégeztük a legfontosabb belső szervek cseréjét. Természetesen nem volt lehetőségünk az összes sejt kicserélésére, így nem zárhatjuk ki a lehetőségét, hogy a daganatok újra támadni fognak. Mindazonáltal, ha végeztek a küldetésetekkel, az egyik közeli kórházban még működnek a berendezések, amelyekkel megkezdhetitek a kemoterápiát.

- A micsodát? - kérdezte Ludwig. Ez már neki is sok volt.

- Tényleg sajnálom - felelte a mérnök.

Karl megtapogatta a karját. A fájdalmasan lüktető duzzadás, amit a barátai a városba való megérkezésüket követően vettek észre, most nem volt a helyén. Nem tudta, hogy csak lelohadt-e, vagy egyszerűen lenyiszálták, mert egyelőre nem merte megnézni.

- Az biztos, hogy én többé az életben nem fogok semmiféle terápiában részt venni - folytatta Ludwig.

- Így van - fűzte hozzá Martin. - Rohadjatok meg.

A mérnök úgy keringett körülöttük, mint egy túlmozgásos légy a kora őszben.

- Ha mégis meggondoljátok magatokat, biztosíthatlak titeket, hogy vannak kellemes hanghordozású robotnővérek. És egy csomó képeskönyv, amit még a várótermekben halmoztak fel.

- Máris megnyugodtam - mondta Martin.

- Higgyétek el, tudom, hogy min mentek keresztül - folytatta a köpenyes.

- Mégis honnan tudnád?

- Tudom, mert... - legyintett. - Hagyjuk. Tudom, és kész.

Hát persze, hogy tudja. Hiszen ő is csak egy kis sakkfigura, éppúgy, ahogyan mi is csak sakkfigurák vagyunk a rémület kockás mezején. Ő ugyanúgy nem kidolgozója, csupán a végrehajtója ennek az örült tervnek. Ahogyan mi is azok vagyunk, és ahogy mindvégig azok voltunk. Mindannyian reszelék vagyunk a pusztulás mágnesei körül.

- Nincs miért aggódnod, Martin. Éppolyan szívet kaptál, mint amilyen a korábbi volt.

Mint amilyen a korábbi?

- Hogyan?

Martin falféhr lett. A köpenyes alak arcán most először láttak némi zavartságot megjelenni. Lehetséges, hogy valódi érzéseket tükrözött a tekintete? Ráncok fodrozódtak a homlokán, orra megduzzadt. A fülei, mint egy haldokló denevér átluggatott szárnya, megremegtek.

- Hát nem tudtad? - kérdezte.

- Mit nem tudtam?

Az alak előrelépett, és alig néhány centiről bámult Martinra. Úgy vizslatta a tekintete szürkeségét, mint ahogy a halász keresi prédáját a tóra boruló, frissen meglékelt jégpáncél alatt. Aztán előkapott egy apró zseblámpát, és a gondolkodó szemébe világított.

Az a kamra a New York-i metróban. Azok a lombikok. Néhány kódos évtized, amivel nem tudunk elszámolni. A széfből előcibált, kényszerzubbonyba öltöztetett költő. Lehetséges egyáltalán? Még csak nem is sejtettük?

- Tényleg nem érted? - kérdezte a köpenyes.

Martin lehunyta a szemét, és utazni kezdett. Visszatért a kezdetekhez. Nem a kezdet mögötti, eredeti kezdethez, hanem az örök megkésettség kezdetéhez, amikor már együtt volt a barátaival. Láta magukat New Yorkban, látta a titkokat, amelyekre együtt bukkantak rá. Láta kis vagabundként töltött éveiket és az Európába vezető útjukat. Mintha visszacsordogáltak volna egy petefészekbe, aminek üvegéből vannak a falai.

Mit számít az ipszeitás? Mit számít az élet narratológiai önazonossága? Az egész létezésük egy végtelen zsákban futás volt, csakhogy a saját testük volt a zsák, amely újra és újra gúnyt űz őszinte iparkodásukból.

Szabadíts meg e tömlőé szövődményeitől, mert nem otthonom többé e fellazult tok.

Egyetlen, hatalmas színesztéziában látta a kín hangjait. Látta Berlint, az eldeformálódott várost, amelynek utcái szétlapított férgekként ásítottak az ég felé. Látta a városon túli utak hálózatát, a kiégett kocsikat,

a lepattozott festést a motorháztetőkön, az anyósülésbe száradt holttestek arcára kiülő rettenetét. Láta a savas eső könnyű baldachinját a mezők felett. Láta a környező országokat, a kontinens gazdag történelmének lapjait, amelyek most mind rohamtempóban adják át magukat a szuvasodásnak, hogy hamarosan emléküik se maradjon. Láta a Sagrada Famíliát, amelynek rejtett alkóvjaiban néhány Tourette-szindrómában szenvedő élőhalott vonszolta magát egyik szentségtartótól a másikig. Láta az Akropoliszt és a tövében épített csúcsmóódn turistapihenőt, amelynek saját energiaforrásról mőködő gépei továbbra is lankadatlanul zümögtek az éjszakában, fittyet hányva a közeli terek diabolikus ürességére. Az enyészet lustán bóklászott a dombokon túl, hogy puha ujjaival kitépkedje a földből a régi világból hátramaradt cserjéket.

Akik még életben voltak, saját egzisztenciájuk martalékával vonaglottak a középületek elhagyatott sarkaiban. Martin sejtette, hogy az elszigeteltté váló kontinenst mostanra elérte a gigantomachia. A háborítatlan környezeti adottságok, a ragadozók számára elérhető táplálék korlátozott volta és az evolúció leállása révén egyes fajok abnormális méreteket is elérhetnek. Nem szívesen gondolt erre, és most sem *gondolt* rá, egyáltalán nem gondolt semmire, mégis látta, hogyan csúsznak-másznak a teherautónyi méretű hangyászsünök Lübeck egykori vízmosásaiban. Vajon ezekkel a lényekkel, a jogaikat visszakövetelő állatokkal mit kezdenek a köpenyesek? Hogyan fognak be egy húszemeletes vérmedvét?

Látta az embereket, ahogy egyedül, esetleg párban, maroknyian dideregnek a létezés peremén. Voltak, akik sziklarengetegek mélyén rejtőztek el. Voltak, akik utolsó tőltényeiket tartalékolták a legközelebbi szeretteik számára, de a döntő pillanat hevében megfedekeztek róluk, és csak magukkal végeztek. Voltak, akik kardokat és husángokat lóbáltak a fejük felett. Hamar kiderült, hogy még a legszerényebb háztartások többségében is akadt valamennyi idegméreg. Kelendővé váltak a vegyszerek, a sósav. Több tízezer gyomrot mart szét az önként elfogyasztott ablaktisztító. Közép-Európa megannyi kis-egyházának közösségei olyan szakértelemmel tákolták a nyaktilókat a gyülekezet tagjai számára, mintha egész életükben erre készültek volna. Ljubljában a kataklizmát követő első négy hétben harmincezen akasztották fel magukat. Néhány önjelölt magánnyomozó, mintha egy

soha el nem készülő kriminalisztika-történet fejezeteihez jegyzetelne, megállapította, hogy a csomókat és a hurkokat mindenütt tökéletes szakértelemmel kötötték meg. Az orvosok meghökkenten nyugtázták, hogy a kádban fekvő holttestek karján éktelenkedő vágások sebészeti ismeretekről tanúskodnak.

De honnan ez a titkos tudás? A Bosszú Szelleme tombolt a végeken? Vagy ellenkezőleg, rejtélyes értelmű szökésvonalat készített elő a hozzá hűségesek számára?

Martin kinyitotta a szemét, és állta a köpenyes alak pillantását. Nézte az arcát, az akárki arcát. Az inautentikus ember arcát. Nézte, ahogy a mosolya halványul, a szembogara körbe-körbe szaladgál a fehér medence színén, imitt-amott elidőzik, és megkapaszkodik a hajszálerekben. Nézte a halálról mit sem tudó lényt, és szeretett volna mondani neki valamit, mielőtt végleg eltávozik a semmibe, amelyből egy röpke időre előemelkedett.

Mi volt azokban a lombikokban? Hol vannak a régiek? Miért vagyok még mindig talány önmagam számára?

- Ha elintézték a Kecskét, szabadok vagytok - mondta a köpenyes. - Mindenki visszatérhet ahhoz, amiben igazán jó.

Martin arcán legördült egy könnycsepp.

- Te megírhatod a teológiádat - folytatta.

- Te befejezheted a regényed - mondta Ludwignak.

- Te pedig - fordult Karl felé -, újraolvashatod és kijegyzetelheted Démokritoszt.

A gondolkodók nem feleltek. Már meg sem lepődtek rajta, hogy a köpenyes felkészült belőlük.

- Próbáljatok megbékélni a helyzettel - mondta a köpenyes. - Minden lehetne rosszabb is. Az élőknek szükségük van rátok. A gonosz már összegyűjtötte seregét, és ha egyszer elszabadítja fattyait, senki nem tudja majd megállítani. Senki, kivéve titeket.

- De miért mi? - nyöszörgött Martin.

- Azért - felelte a másik -, mert ti még tudtok a jóról. A jóról, ami magára hagyta a fajt.

- Mi is vétkeztünk - tette hozzá Ludwig.

A köpenyes legyintett.

- Eltéved néha az ember a nagyvilágban. De gondolatok csak meg, miért vagytok még életben?

- Mert ti életben hagyatok - mondta Karl. - Tényleg azt várod, hogy hálálkodjunk?

- Nem erre gondoltam. Azért vagytok életben, mert a filozófia elmulasztotta valóra váltani a lehetőségeit.

Teljesíteni az ígéreteit. A filozófia meghalt ugyan, ám a filozófusok még élnek.

- Túléltek önmagunkat - mondta Martin maga elé. - Hát persze!

- Bizony - felelte a köpenyes. - A sors adott nektek még egy esélyt. A túlkapasaitok pusztán gyermeki csínytevések ahhoz képest, amire a Kecske készül.

- Miért, mire készül?

- Mint mondtam, nem lehetünk biztosak benne, de a szeizmográfjaink által mutatott földmozgások és a megváltozott mágnesesség meglehetősen baljós fejleményekre enged következtetni. Sejtéseink szerint nemcsak tőlünk rabolta el az eddig felhalmozott genetikai szekvenciák leírását, hogy gúnyt űzzön a fajnemesítési programunkból, de birtokában van az összes részecskegyorsító biztonsági hálózatának kódja is.

- Ti tudjátok, hogy ez miről beszél? - kérdezte Martin a barátaitól.

- Ha valóban hozzáfér ezekhez a masinákhoz - folytatta a köpenyes -, akkor attól tartunk, hogy létrehozhat egy minden korábbinál hevesebben radiáló kvark-gluon plazmatavat.

- Egy radiáló tavat? - kérdezte Martin. - Na és aztán, legfeljebb majd máshova megyünk fürdeni.

- Sajnos nem erről van szó - felelte a másik. - Ezek a szerkezetek tulajdonképpen a Cockroft-Walton generátorok modifikált változatai. A segítségükkel...

- Egy fekete lyuk - vágott közbe Ludwig. - A segítségükkel fekete lyukat létrehozni a Föld közepén.

Mindenki nyelt egyet.

- Akár megvalósul ez a forgatókönyv, akár nem - mondta a köpenyes -, az biztos, hogy a Kecse hatalmas hadsereget toboroz. A felderítőink, már amelyik egyáltalán visszajött, iszonyatos dolgokról számoltak be.

- Mindjárt összezsínálom magam - mondta Martin.

- Mi fel akarjuk emelni ezt a világot - mondta a mérnök. - Azt akarjuk, hogy a földi élet magasabbra kerüljön. Meg akarjuk érinteni a mennyországot. A Kecskének ezzel ellentétes tervei vannak. Ő a poklot akarja elszabadítani a Földön.

- Már csak egy kérdésem van - mondta Karl. - Honnan veszitek, hogy ha útnak indulunk, nem hagyunk faképnél titeket?

- O, Karl - mondta a köpenyes. - Reméltem, hogy erről nem kell beszélnünk. Kínos téma.

- Szerintem mindannyiunknak jobb, ha tiszta vizet öntünk a pohárba.

- Maradjunk csendben.

A gondolkodók elhallgattak. A köpenyes továbbra is azzal a szánakozó ábrázattal vizslatta őket.

Semmi sem történt.

- Füleljetek csak. Figyeljetek belülré.

- Igen, azt hiszem, hallom a szívverésem - mondta Ludwig. - Nem nagy ügy.

- Gondolod, hogy a szíved az, ami tízszer ver percenként? Mindig ugyanabban a ritmusban?

Zúgott a fejük, amikor egy órával később elhagyták a Reichstagot. A mellkasukat tapogatták, szerették volna a körmeikkel ismét felhasítani a frissen visszavarrt bőrlebernyegeket, és kitépni onnan az aprócska, diszperzív robbanókészüléket.

- Már csak ez hiányzott - nyögte Martin.

A köpenyes még hosszan szónokolt nekik a terveikről, és összefoglalta történelemfilozófiáját, amelynek lényege az eszkatológia és az apokaliptika szembeállítás volt. Karl egy percre még fel is villanyozta a dolog, de aztán megsajdult valami a belsejében, masszírozni kezdte két bordáját, és csak arra tudott gondolni, hogy egy meghibásodott alkatrész éppen most válik le az egyik mesterséges

szervéről, és akár véletlenül is működésbe hozhatja a komisz kis pokolgépet.

Kajak gyerek vagyok, de azért még néhány milligrammnyi TNT-ekvivalens erejű robbanás rossz hatással lenne amúgy is megtépázott amforámra. Arzénmérgezés következtében kialakuló vérömlenyek. Elképzelni sem tudtunk volna ennél nagyobb slamasztikát. A sejteink rohadnak és túlburjánzanak a radioaktivitástól, a kezünk remeg, az érzékeink, mint egy inkubátorba szorult csecsemőé, ráadásul még itt ez a rohadt szerkezet is, ami bármelyik pillanatban berobbanthatja a szívünk fölé varrt, méreggel teli zacskókat.

- Tetszik vagy sem, de meg kell tennünk, amit akarnak - mondta Ludwig.

- Nektek nem tűnik fel, hogy folyamatosan mások utasításait követjük? - csattant fel Martin. - Kezd elegendem lenni ebből az egészből. Amikor végre megpróbálnánk a saját lábunkra állni, mindig megtalál néhány pszichopata.

- Lazulj rá, Martin - felelte Ludwig. - Igaza van a fickónak. Lehetne rosszabb is a helyzet.

- Tényleg? És mégis, mi lehetne ennél rosszabb?

Ludwig vállat vont. Csendben bandukoltak el néhány újabb köpenyes kíséretében a pihenőhelyükre. Az egykori kormányépülettől nem messze, egy nagyobb lakótömb udvarán kialakított lakajos gumóodúban szállásolták el őket. A helyiség egy nagyjából négy méter átmérőjű gömb volt, a belsejében plasztikus dudorokkal és kitüremkedésekkel, amelyekre lehajthatták a fejüket, már amennyiben nem lett volna ellenükre, hogy a szivárgó miazma belecsorogjon a testnyílásaikba. Elhelyezkedtek, még egyszer kinyújtóztatták fáradt tagjaikat, majd átadták magukat szokásos esti töprengésüknek.

- Fura volt ez a nap - mondta Karl.

Azért egy néhai elasztikus tojásgombolyag belsejében pihentek meg, mert, mint azt a szállásadójuk korábban megjegyezte, kint a párafelhők még mindig éreztetik jótékony hatásukat. A gumónak nem volt kellemetlen illata. A zöldesen fluoreszkáló membrán megtartotta a súlyukat, és éppen ideális mélységű fényt biztosított a rekreációs

pihenéshez. Átmeneti otthonuk falán átsejlett a szürke gránittal övezett terület belseje, és a távolba nyújtózó medencék, amelyek mindegyikében tucatjával szunnyadtak az övékéhez hasonló labdacso.

- Talán végre sikerül megfordítani a folyamatot - folytatta tűnődését Karl.

- Miféle folyamatot? - kérdezte Martin.

- A hüllők és kételtűek kipusztulásának folyamatát. Ne mondd, hogy nem tudsz róla. - Martin a körmeit kezdte piszkálni. - Bőrlégző tetrapodák, szalamanderek. Krokodilok és kígyók. Ektoterm varangyok.

- Mi van velük?

- Néhány évvel ezelőtt a küszöbön álló kihalásuk jelentette a legnagyobb fenyegetést a globális biodiverzitásra - magyarázta Karl. - Tudod, milyen következményei lettek volna, ha ez tényleg bekövetkezik?

- Az exhumációs paranoiában szenvedő lurkók nem boncolhattak volna többé brekiket a suliszertárakban?

- Ha ezek a fajok kipusztulnak, az alapjaiban hatott volna ki a ragadozókra, közvetve az egész élővilágra és az emberekre is. Egy csont és tej nélküli világ jött volna létre. Egy világ, csupa növény a láthatáron.

- Karl, ideje megfelelkezned a növényeidről. Sosem értettem, honnan ez a szenvedélyed. Mintha a növények annyira bájosak lennének.

- Nem szeretem, amikor ilyen vagy, Martin.

Karl kidugta a fejét a gumóból, és beleszagolt a nehéz, olajos levegőbe. A közelben lévő néhány lakótorony még nem nyílt ki, és a falaik, amelyeken időről időre kinövések jelentek meg, jóval sötétebbek voltak a sajátjuknál. Nem láttak át rajtuk, és fogalmuk sem volt róla, mi minden fejlődik és gyarapodik a belsejükben.

- Vajon ezekből is ugyanolyan hüllőemberek másznak majd elő, mint amilyenekkel már találkoztunk? - kérdezte Ludwig.

- Lehetséges, hogy az egy elcsatangolt kontingens volt. Egy elveszett hadosztály. De lehet, hogy párhuzamos evolúcióval van dolgunk, és amit itt gondosan szabályozott mátrixok szerint hoznak világra, az pár ezer kilométerrel távolabb magától is létrejött.

Kinyújtóztak a nedvedző padlón. Martinnak eszébe ötlöttek azok az afrikai törzsek, amelyek tagjai megtanultak úgy aludni, hogy a fejüket a föld fölött tartják, nehogy belemásszanak a környéken bókászó bogarak. Ki akarná, hogy egy skorpió fullánkja szúrja ki a begyulladt fültőmirigyét? Végül megbékélt a helyzetével, és leengedte kobakját a puha, lágyan pulzáló gumyszerű szövödményre.

Maga is meglepődött, hogy milyen kellemesen elernyed. A gyanakvása nem volt alaptalan, ugyanis valami tényleg bemászott a fülébe, de az ezt követő érzés korántsem volt fájdalmas. Elfeledett, vagy még fel sem épült víz alatti városok képe derengett fel előtte, helyenként domborzatos, másutt csúcsos és meredeken előreszőkő ívekkel. Megcsonkított testek ezrei úszkáltak a tízezer méteres mélységben épült piramisok kobalttömbjei körül, és nem szégyelltek többé a sebeiket.

Édes volt a félálom, csendes a merülés. Szinte nem is érezte a kezét, ahogy lassan felemelkedik, és megérinti a mellbimbóját. Ahogy megtapogatja a bimbója körüli szőrös udvar areoláját.

Valahol alatta van a bomba. De kinél van a detonátor?

A vízi világban többé nem kell félniük a sivár felszín rémeitől. Nem lesz gondjuk élelemre és lovakra. Nem kell félniük az öregedéstől, és ami a legfontosabb, nem lesznek sehol a robbanószerkezetek távirányítóit szorongató, idegen kezek. Nem lesznek sehol a mérnökök, akik gúnyt űznek a szabadságból.

Sehogy sem tudtak volna meggyőződni róla, hogy mi az, ami valójában a belsejükben tiktakol, mindenesetre a mérnök kiselőadása nem volt éppen megnyugtató. Mindhármójuk mellkasában ott ketyegett egy aprócska, finomhangolt atomóra, amelyhez ezüstaciddal teli persely csatlakozott. Nem voltak tisztában teljesen a dolog mechanikájával, de beletörődtek, hogy a testük egy halállal teli Matroszka-tokosodás, melynek minden ürege másik, még súlyosabb pusztulással fenyegető üreget rejt. Martin tudta, hogy nincs más választásuk, mint hogy igent mondjanak a mérnökök ajánlatára. Végül is, nem mindegy? Nem ártana elmenni persze egy független orvosszakértőhöz is, de biztosak voltak benne, hogy a rákos burjánzás máris visszafordíthatatlan károkat okozott a belsejükben. Ideig-óráig talán még összefoltozták őket, de azután? Karl véres vizelete, a Ludwigrá egyre gyakrabban rátörő köhögőrohamok nem sok jóval kecsegtettek. Neki pedig... neki mi is a baja?

Pontosan ez. Egyre feledékenyebb. Az arcok semmivé foszlanak, a nevek feloldódnak egy óriási, végtelen adathalmazban, bekerülnek egy értelmetlen pépesítőrendszerbe, és elveszítik a jelentésüket. A tér egyetlen, barnás kukoricamező. Az értelem a szálak sűrűsége szerint oszlik szét. Vakon botorkált előre egy nyári éjszakán, és hagyta, hogy mindkét karját véresre szabdalják a húsos, valószínűtlenül éles szálak.

De nincsen semmi baj. Ganümédész kinyújtózik majd, elvégez néhány alig erőltetett pránalégzést, keresztülszaggatja azt a hóbortos Kecskét, és végre mindannyian hazamehetnek. Elkulloghatnak a kis bombájukkal, a tasakban fortyogó ezüstaciddal, a rákos sejteikkel, az élemedett kortól megcsomósodott beleikkel, fekete tüdejükkel. Hazamehetnek.

Haza.

De miért is számítana a betegség! Nem számít, hogy a varázstükör szerint mennyi mesterséges szerv van bennük még mindig. Talán sosem távolították el őket? Alom volt csupán a New York-i állomás rehumanizációs katasztrófája? Vagy minden úgy történt, és az volt az utolsó valóságos pillanatuk, és minden, amin azóta keresztülmentek, látomásos expedíció volna? Aki hunyó értelmük vásznáról, másodpercnyi agóniájuk szörnyűségesen elnyújtózó filmtekercséről lepergő képkockák?

Bárhogyan is, de a mérnökök túljártak az eszükön. Amíg nekik éveken keresztül az volt a legnagyobb gondjuk, hogy egy jó kis babkonzervet főzhessenek szálnalmas és alkalmi tábortüzeiken, addig ezek a köpenyes alakok a kezükbe vették az irányítást. Akár valóságos az a turbulens úrhajójuk, amit állítólag valahol a csatorna alatt építenek a kétéltűekkel, akár nem, teljesen mindegy. Ami valóságos, azok az Európa-szerte felállított tenyészsilók, az ezernyi csipkekalicka, mindegyikben egy-egy kis...

Egy kis Martinnal, Karllal és Ludwiggal. Egy egész, megállíthatatlan, nyöszörgő gyerekhadsereg, amelynek szomorú egyedei mind az ő arcukat viselik. Végül avatárrá lettek maguk is, ha nem is egészen úgy, ahogy remélték.

Nem, ez a rémálom nem lehet valóság. Ez nem lehetséges.

A mérnök a szavát adta, hogy ha elvégzik a feladatukat, kioperálják belőlük a robbanószert. Hogy is fogalmazott? „Becsületszavamat adom”, ezt mondta. Remek. Ebben az egész, anyagtalan szürkeségben, a valaha élt lelkek félrecsúszott tektonikájában, a planetáris evakuáció és a megállíthatatlan sejt bomlás előszobájában mindent, amiért küzdöttek,

ami több önmaguknál, rá kell bízniuk ennek az anyaszomorítónak a becsületszárára. De hiszen mi mást tehetnének?

Martin az oldalára fordult, és végignézett a társain. Ludwig és Karl ábrázatán szelíd, nyugodt mosoly tündökölt. Ők már álomba merültek. Mielőtt elaludtak, talán ugyanazokon a kérdéseken töprengtek, mint ő. A Kecse katakombája lesz az utolsó játszótér, ahová a párkák jóvoltából még betehetik a lábukat. Az utolsó tapasztalat, ahonnan már nem nincs tovább.

Nincs is rá szükség, hogy kioperálják az ezüstacidot. Nem. Legyen az a jutalmuk, hogy valahol a távolban, egy ismeretlen kamra sötétjében húsos, érzéketlen ujjak végre megnyomják a piros gombot.

A terv szerint kora reggel kellett útnak indulniuk. Meg sem lepődtek, hogy egyszerre pattant ki a szemük. Arra gondoltak, biztosan úgy kalibrálták a szövetékgumót, hogy összehangolja az agyműködésüket, és kiegyenlítse repedésekkel teli edényrendszereik nyomáskülönbségét. Nem tudták, hogy hány órát aludtak, mindenesetre a pihenés során felszívott vitaminoknak köszönhetően frissen ébredtek. Az elmúlt napok fejleményei után maguk is meglepődtek rajta, milyen tetterősek. Virgoncak voltak, mint egy katexokhén hamutál.

Kikászálódtak az odúból, és a csarnok kijárata felé indultak, ahol már meg is jelent az egyik köpenyes mérnök. Mosolyogva integetett feléjük.

Ludwig még egy pillantást vetett a mögöttük elterülő zöldes amphibiológiai üzemre. A történelem utáni csontokból megerősített kastélymúzeum valósággal ragyogott az élettől. A tojások lágy párát eregettek kerges felszínükről. A csarnokbelső levegőjét az oldalt két sorban elhelyezkedő ventilációs kürtők szabályozták. A homály ellenére ki tudta venni, ahogy a gubók közti közlekedőjáratok a távolban valamelyest kiszélesednek, és további üregekbe torkollnak, amelyekben ólmos sötétség honolt.

- Aurora musis amica!

Karl kibotorkált a felszínre, ahol alig volt világosabb, mint a gubó belsejében. Az ég előtt tornyosuló fellegek továbbra sem akartak felszakadozni. A végítélet cukorhabarója rendületlenül kavarta a radioaktív levegőt, s a horizonton kialakuló esőfüggönyök feketék voltak a szállingózó pernyétől. Karl lefeküdt a földre, és kinyújtózkodott.

- Ne brahmankodjál már megint - mondta Ludwig. - Nincs erre időnk. Különben is, nem áll jól „a kacsacsőrű emlős szagot fogott”-póz.

- Tévedsz - felelte Karl, miközben felpúposította magát, és zihálva végezte a hasi légzéseket. - Ez ugyanis „az ogre üdvözlí a napot”-ászana. A görnyedt tartásodból ítélve neked is hasznodra válna.

Ludwig legyintett. Egy perccel később már mind csatlakoztak a bejáratnál várakozó köpenyeshez.

- Csodás napunk van, nem igaz? - kérdezte vidáman.

Azt azért nem mondanám, gondolta Martin, de inkább nem szólalt meg. A csatorna partján narancssárga pempő csordogált. Bizonyára az egész tenyészet, a gubókkal teli raktér egy elvezetőrendszeren keresztül össze van kapcsolva a folyóval, és ami még fontosabb, a folyó lakóival. Vajon miféle szimbiózisban élnek egymással ezek az új teremtmények? Hogyan illeszkedik egymáshoz az életciklusuk? Bármi is történik itt, a látottak alapján úgy tűnt, a mérnökök értik a dolgukat. A gumódúk rekreációs hatása fejlett biotechnológiai eredményekre utalt. Ki tudja, talán ezeknek a fura szerzeteknek mégis van némi sütnivalójuk, és nem is rossz terv a végleges ökológiai összeomlás előtt egy patinás fúziós zeppelinen elhagyni a bolygó üszkösödő felszínét.

- Nos - mondta Ludwig -, hova is kell mennünk?

- A Max Planck Intézetbe - felelte a köpenyes. - A Kecse körülbelül hat hónapja bukkant fel, bár ma már úgy gondoljuk, hogy néhány korábbi szabotázsakciót is az ő számlájára írhatunk. Bizonyára nem a semmiből pottyant a városba. Mindenesetre hat hónapja, hogy a rutinszerűen kiküldött őrszemeink nem tértek vissza az Intézetből.

- Honnan tudjuk, hogy mi zajlik ott?

- Az őrszemek legutóbbi eltűnése után pár nappal ki- küldtünk egy újabb osztagot, de...

A köpenyes a csatorna felé pillantott. Talán ezekről a kételtűekről beszélt? Belőlük verbuváltak hadsereget? A gondolkodók kételkedtek benne, hogy ezek a csökkent lények alkalmasak lennének az efféle gerillaakciókra. De lehet, hogy nem is róluk volt szó. Lehet, hogy még számos ehhez hasonló tenyészet rejtőzik a városban, és új, potens fajok ezrei nyújtogatják kampóikat a dohos katakombák betonszarkofágjaiban.

- Sajnos nem sok használható információval szolgálhatok. A Kecse elbarikádozta magát az épületben, bonyolult fegyverrendszerekkel védi magát, és rendkívül veszélyes.

- Tehát a Planck Intézet - dünnyögte Karl. - Csuda egy hely!

- Miért, voltál már ott? - kérdezte Martin.

- Nem, de egyszer leveleztem az egyik kutatóval.

Tessék, már megint. Karl és az ő kis levelezőtársai. Vajon annak a kutatónak is szende árvagyerekként mutatkozott be?

- Érdekes izolációs narratívákon dolgoztak. A tudás termelődésének térbelisége, elidegenedés és ösztönösség, eszmetörténeti kollíziók, eidetikus robotika, ilyesmi.

- Figyelemreméltó - szólt közbe a köpenyes. - Ha sejteiseink beigazolódnak, akkor mindez már a múlté. A Kecske másféle üzelmeket folytat.

Mibe is keveredtek? Ezért jöttek vissza az óhazába? Hogy részt vegyenek ebben az állóháborúban a köpenyes genetikai mérnökök és egy kecskefejű fantaszta között? Egyáltalán, kicsoda ez a rejtélyes Kecske? Vajon mit művel a labor hetvenfokos lázában, az algebrai katatónia legmélyebb bugyraiban, kígyóvonalban haladó kísérletei sűrűjében?

Miféle lámpalázás evolúciók feszülnek egymásnak a városban?

- Az elmúlt napokban végzett utolsó felderítéseink alapján jobban teszitek, ha a föld alatt mentek - mondta a köpenyes. - A Kecske teremtményei bárhol felbukkanhatnak. Jobb, ha elkerülitek őket, ameddig csak lehetséges. Ráadásul az egész városban elszaporodtak a mérgeshódok.

- Hódok? - kérdezte Martin. - Néhány hóddal azért el tudunk banni.

- Ezek nem olyan hódok - felelte a köpenyes.

Ludwig legyintett.

- Arra megyünk, amerre a legbiztonságosabb.

A fickó a fák felé mutatott.

- Ezt a területet mindenképp kerüljétek el. A kutatóink még nem tudják a pontos okát, mindenesetre az egész Tiergartenben életveszélyes spórák tenyésznek. Nem is beszélve a hódokról, amik...

- Ezt már hallottuk - mondta Karl. - Merre menjünk?

A köpenyes intett nekik, hogy kövessék. A gondolkodók szófogadóan a nyomába eredtek.

- Mint látjátok, most haladunk el a Brandenburgi Kapu alatt - magyarázta.

- Tényleg! - mondta Martin. - A borostyán miatt alig ismertem fel.

- Ez nem borostyán - jegyezte meg Karl.

A kaput látszólag kúszónövények hálózták be, de ahogy jobban megnézték, észrevették, hogy az indák valójában egymásba kapaszkodó, ciripelő tücskök rengetegéből állnak össze. Az eleven kuszadék gonoszul csalogatta magához a kormos levegőtől már egyébként is túlérzékennyé vált muslicákat. Ahogy elhaladtak a kapu alatt, Karl azt is látta, ahogy az egyik tücsök imára kulcsolt karjaival elkap egy fejletlen példányt.

- Az álcázás mesterei! - jegyezte meg a mérnök, majd miután maguk mögött hagyták a zölden lüktető, rovar- zabáló kaput, balra mutatott. - Látjátok azt a betonrengeteget? Ne is kérdezzétek, hogy micsoda.

A gondolkodók végignézték a szürkésfekete obeliszek fekete erdején. Szabályos négyzetháló volt, a betonkockák mérete azonban rejtélyes ritmust követve váltakozott.

- Monolitok! - mondta Martin. - Egy csillagközi intelligencia küldöncei.

A mérnök megcsóválta a fejét, majd folytatta.

- A betonkockákon túl, a tér sarkán találtok egy csatornanyílást. Piros keresztet festettünk rá. Le kell ereszkednetek, és a föld alatti úthálózaton keresztül meg kell közelítenetek az egyik metróállomást. A Max Planck Intézet molekuláris genetikai létesítménye valamivel Zehlendorf előtt található. Légvonalban nagyjából tizenkét kilométer.

- És azt akarod, hogy ezt a távolságot odalent tegyük meg? - kérdezte Karl. - Te ugye nem életbiztosítási ügynök voltál korábban?

- Nyugalom - felelte a köpenyes. - Ha minden jól megy, nem fogtok akadályokba ütközni. Amint elértek a legközelebbi állomást, felszállhattok a metróra.

- A metróra? - kérdezte Ludwig.

- Igen. A szerelvények még mindig üzemben vannak.

- És ki vezeti őket? - méltatlankodott ezúttal Karl.

A köpenyes széttárta a kezét.

- Senki sem vezeti őket. De üzemelnek.

- És mi van, ha valami gondunk támad?

- Nem véletlenül bízunk rátok ezt a rendkívüli jelentőségű feladatot. Számítunk rá, hogy feltaláljátok magatokat. És kaptok egy kis segítséget is.

A mérnök a hátuk mögé mutatott. A gondolkodók megpördültek, és fél tucat újabb köpenyes figurát pillantottak meg. Ketten-ketten egy vasládát vittek. Ahhoz képest, amilyen törekeny fickóknak tűntek, meglepő volt, hogy elbírják mázsás terhüket.

Mintha őket is viaszból formázták volna. Vajon ugyanazt a néhány alakot látják mindig, vagy kicserélődnek? Bár az elmúlt alkalommal kifejezetten behízalgóek voltak velük, mégsem szabadultak az érzéstől, hogy a mérnökök fontos részleteket eltitkolnak előlük. Az sem tette őket bizalomgerjesztővé, hogy a vonásaik elnagyoltak voltak. Mintha még nem száradtak volna meg teljesen, és idejekorán kerültek volna ki a teremtés ősműhelyéből.

Egy puffanás kíséretében a földre engedték a ládákat.

- Tessék, csak tessék!

A gondolkodók kinyitották a ládákat, és boldog sóhajtással nyugtázták, hogy mit találtak benne. Fegyverek voltak. Csodálatosan csillogó, frissen zsírozott félautomata géppuskák, pisztolyok, kések.

- Remélem, így már biztatóbbak a kilátások. Biztosan nektek is kedvetek van egy kis hancúrozáshoz!

Leginkább ahhoz volna kedvünk, hogy ezzel a vadászkéssel formás üreget hasítsunk a gyomrodba, beleültessünk egy kibiztosított gránátot, aztán áthajítsunk a drágalátos mérgeshódjaidhoz.

Ludwig a pisztolyok súlyát próbálgatta, Martin pedig tanácstalanul forgatta a kezében az egyik félautomata fegyvert.

- Ha ezt kevésnek találod, van itt valami, amitől talán jobb kedvre derülsz - mondta a köpenyes, és kinyitotta a következő ládát.

- De jó! - Martin felderült. - Hiszen ez egy negyedik generációs Panzerfaust!

A ládában kifinomult ergonómiával rendelkező, vállról indítható rakéta szunnyadt.

- Sejtettem, hogy tetszeni fog - mondta a köpenyes, miközben Martin már fel is kapta a fegyvert, és a fogását próbálgatta.

- Nagyon klassz! Köszönöm.

Lám, milyen kevés elég a férfiaknak. Martin egy elégedett napközis örömeivel tekintett a többiekre.

- Tehát behatolunk a genetikai laborba, kifüstöljük a Kecskét, aztán visszajövünk, és ti kioperáljátok belőlünk azt a rohadt kapszulát - mondta Ludwig.

- Úgy van, és utána békében elválunk! - felelte a köpenyes. - Van még néhány működő gépkocsink. Az életmentő műtét után bármelyiket elvihetitek. Nekünk már nem kellenek. Tudjátok, a Plútón alighanem...

- Igen, igen - szólt közbe Karl. - Hallottuk.

- A Plútón nincs szükség autókra - fejezte be a gondolatot a köpenyes, nem zavartatva magát attól, hogy Karl kevésbé érdekelte a dolog.

- Egy-két nap alatt leérhettek a tengerpartra - folytatta. - Én Bejrútot javaslom, állítólag ott nyugi van.

Állítólag? Ezt meg honnan az Istenből tudja, futott át Karl fején. Honnan ez a vadító pozitívizmus, a joviális színpadiasság?

- De mint mondtam, ha van kedvetek részt venni a kísérleteinkben, annak is nagyon örülnénk. Önkéntesekre mindig szükség van.

Még mindig nem fagyott le az arcáról a vigyor.

Önkéntesek, hát persze. Most is érzem, ahogy lötyög az ezüstcianiddal teli zacskó a mellkasomban, amit ez a bálgúnár és a haverjai operáltak belém, de azért játszunk el, hogy minden rendben, és gyümölcsöző együttműködésünk egymás kölcsönös tiszteletén alapul.

Martin felmordult.

- Koncentráljunk a feladatra - intett Karl és Ludwig felé, akik közben magukhoz vették a fegyvereket és egy hátizsáknyi lőszert. - Ez a rakcsi tetszik nekem.

- Ez a micsoda? - kérdezett vissza Karl.

- Rakéta. - Martin vállat vont. - Ne vesztegessük az időt, induljunk.

- Nagyon helyes - felelte a köpenyes. - Sok szerencsét!

Martin még egyszer megnézte magának a hat viaszos képű közeget, aztán a barátaival az oldalán elindult a megadott irányba. A sűrű ködből lassan előtűnedeztek az első betonlapok.

- Majdnem elfelejtettem! - kiáltott utánuk a köpenyes.

A gondolkodók tétován visszafordultak.

- Legyetek óvatosak! Az egyik felderítőnk, aki túlélte a találkozást a Kecskével, azt mondta, annyi ólmot eresztett belé, hogy egy csordának is

elég lett volna. Meg sem kottyant neki. Attól tartunk, halhatatlan.

- Ez egyre jobb - mondta Ludwig, mikor hallótávolságon kívülre értek.

Kimért léptekkel haladtak a kőtömbök felé, és közben lapos pillantásokkal méregették a közelben tenyésző mamutfenyők kacskaringós törzseit. Füleltek a sűrű aljnövényzetben surrogó lények zajára, és kendőt emeltek az orruk elé, nehogy azok a bizonyos spórák a szervezetükbe kerüljenek. A köpenyes fickó azt is az értésükre adta, hogy a Tiergarten biomja, noha hétről hétre egyre félelmetesebb változásokon megy keresztül, egyelőre nem lépte át az erdőterület eredeti határait. Talán van valami vegyi anyag a földjében, amitől az ott fészkelő élőlények még most sem tudnak elszakadni, és amelyből a villámgyorsan növekedésnek indult óriásfák, az eltorzult rágcshálók, amorf bogarak és növények egyaránt erőt merítenek, a kökörcsintől kezdve mindenféle húsevő savaskaktuszig.

Megálltak a betonoszlopok előtt. Hátranéztek, de a köpenyeseknek már nyomuk veszett. Vajon a Reichstagba tértek vissza, hogy folytassák a kísérleteiket? A teret sűrű mákonyba borította a köd. A környező épületek ablakai némák voltak. A városnak ez az egykor emberlakta része most olyan elhagyatottnak tűnt, mintha egy tébolyult műkedvelő mindenkit kiszippantott volna belőle egy vákuumszivattyúval, hogy aztán a maradványaikat betűzze egy százhektárnyi termőföldön kialakított lepkegyűjteménybe.

- Nem tudjuk megkerülni? - kérdezte Martin, ahogy ismét végigtekintett a betonrengetegen. - Egyáltalán, mi a fene ez?

Nem volt sok kedve belemenni ebbe az útvesztőbe. Egyszerre volt zsúfolt és tágas, és ez a két ellentétes minőség szorongást ébresztett benne. Úgy nézett ki, mintha az *Urodüsszeia* egy rajongója felvásárolta volna a területet, hogy kialakítsa rajta a saját, idegen jelekben gazdag játszóterét. Bármilyen célt is szolgált ez a nyomasztó fürtelem, nem tűnt biztonságosnak elmerülni a szürke betonkockák között.

- Ne majrézz - felelte Karl, majd kibiztosította a fegyverét, és megindult a legközelebbi ösvényen.

Martin még egyszer oldalra fordult. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy a Tiergarten mélyéből, a fák kérgeiből gombás tekintetek kísérik minden lépését.

- Rendben, apuskám - mondta végül, aztán mély levegőt vett, és elindult a többiek után.

Kisvártatva elérték a képződmény mértani középpontját. Mivel a tömbök közötti folyosók egyenetlenek voltak és süllyedtek, ezen a helyen a monolitok már olyan magasra értek, hogy nem láttak ki közülük. Egyedül az ég bíborszínű sávját tudták megfigyelni a fejük fölött. A rőt derengés, noha nem tűnt természetesnek, felüdülést jelentett az elmúlt időszak tartós koromfüggőnyi és hamuförgetegei után.

- Nézzétek, hajnalodik! - mondta Ludwig.

- Dehogyan - felelte Karl. - Már délután van. Ludwig, ez egy kondenzcsík.

- Lehetetlen - mondta Martin.

- Miért volna lehetetlen? - kérdezte Ludwig. - Ha a vonatokat minden jel szerint gond nélkül elvezetik a láthatatlan kezek, miért ne közlekedhetnének az utasszállítók is? Különben is, ezeknek a mai gépeknek olyan fejlett a fedélzeti komputerük, hogy egy majom is elnavigálná őket.

- Psszt!

Mintha hangokat hallana. Talán polgári hálósipkák illedelmes zörgését sodorja felé a szél? Netán puha, szivacsos teremtmények mozgolódnak a környező vadasparkban? Vagy csak a képzelete tréfálkozik vele? Vagy éppen Karl? Biztosan észrevette, milyen kényelmetlenül érzi magát. Egyetlen füttyszó elegendő ebben a tompa tüskerengetegben, hogy az akusztikai keringő elvarázsolja.

Talán a mérnökök tévedtek, és mégis akad egy-egy kalandos kedvű oposszum, sárkánygyík vagy valamilyen kaptárlakó, aki időről időre elhagyja a toxikus lugas árnyas belsejét, és portyára indul a város utcáin. New Yorkban egyszer már megtapasztalták, hogy egy egész kolónia képes volt rejtve maradni a szemük előtt, és mit várjanak ezen a helyen, amit még egyáltalán nem térképeztek föl? Talán ebben a városban is jóval több minden él körülöttük, mint azt elsőre gondolták volna. Itt vannak a köpenyes alakok, itt van a rejtélyes Kecske, kuriózumokkal van dugig a vadaspark, a csatornák pedig hemzsegnak a sztahanovista hullóktól, akiket keltetőhangárok építéséhez használnak fel a köpenyesek.

És mi áramlik elő azokból a hangárokból? Te sem gondolod, hogy a mérnökök a hüllőemberekkel akarják kolonizálni a Naprendszer?

Martin megszédült.

A hangárokból kísértetetek bújnak elő. Tízmillió Üdére, akiknek vékonyan cincogó hangja egyetlen rezonanciakatasztrófává áll össze, és végleg szétzilálja a történelem tektonikáját. A bálványok leomlanak, a falak megroppannak az ítélet templomában. Épp úgy, ahogyan Martin most megroppanni látja az oszlopokat maga körül.

Hangtalanul nyílnak meg a szürke betontömbök, repedések szaladnak végig valószerűtlenül sima felületükön, és terjednek szét villámgyorsan. Karl és Ludwig mindebből mit sem észlelnek, csak mennek előre, és neki is mennie kéne velük, de ő képtelen megmozdulni, csak nézi a repedéseket. Mint esőkabáton a cipzár, úgy nyílnak szét a komor kockák. Felhasad a gránit cserepes húsa. Rejtélyes spirálvonalba rendeződő hasítékok. Fibonacci- szekvenciák. Idegen ellipszisek. Egy mélyedés, amelyben talán ő is elérhet.

Kinyújtja tömpe ujját, hogy megérintse az egyik hasítékot, de ekkor ismét felhangzik a cincogás, süvölt felé az elmetszett hangszálak kórusa, és a repedések kitágulnak. Mintha vékony falú üvegből lettek volna, szétpattannak a betontömbök, hogy a mélyükről gyermektetek egész hadserege kecmeregjen az árnyékos napvilágra. Fej nélküli testek letarolt erdeje bukdácsol a maradványok csomkjain, és fordulnak most mind felé, nem létező fülüket hegyezve, kitágult pupillával, és azt éneklük, *Martin bácsi, játssz velünk, kérlek, játssz velünk*, és Martin térde megremeg, és érzi, ahogy elmerül, érzi a fulladást, próbál levegőt venni, de a levegő megreked, hallja, ahogy sípol a tüdeje, kiszáll az erő a tagjaiból, és a fej nélküli gyerekek kórusa egyre csak zengi, *Martin bácsi, játssz velünk, fogócskázál mivelünk*, és Martin összecsuklik, és érzi, ahogy a térde koppan a kemény talajon, és még mindig nem jut levegő a tüdejébe, és a szürkés napvilág lassan feketére vált, és...

- Martin!

Ludwig és Karl két oldalról tartották, majd az egyikük hevenyészett Heimlich-fogást alkalmazott a barátjukon.

- Csak egy pánikroham! - csitította Ludwig. - Mindjárt elmúlik.

- Lélegezz mélyeket! Erezd, ahogy a friss levegő átjárja a tüdőd - mondta Karl, majd felpillantott. Abból az irányból, ahonnan jöttek, a

szarkofágok közti járatot alig lehetett látni a fekete párától. Vajon miből származik? Mi folyik itt már megint?

- Lehet, hogy csak hipoglikémia - jegyezte meg Ludwig.

- Mi az, hogy *csak*? - nyögte Karl. - Bele is halhat! Martin talpra állt.

Köhögött, és leporolta magát.

- Hagyjatok! Már jobban vagyok.

A szavai nem hangzottak túl meggyőzően. Sápadt arca rángatózott a rá eső vörös fénnyel. A szeme elsötétült. Talán a koponyaűri nyomástól duzzadtak meg a szemgolyóiban körbefutó kapillárisok.

- Bizonyos határokon belül ezek az elváltozások normálisak - dünnyögte Karl, mire Ludwig oldalba bökte.

- Remek! - mondta. - Akkor uzsgyi tovább! Ideje kikeverednünk innen.

Bizonytalan léptekkel továbbindult. A fekete pára közben egyre tömöttebbé és csomósabbá vált mögöttük. Mintha valaki elszíneződött haboltót fújt volna keresztül az oszlopok közti járatokon. Egy kicsi és fertőző gyermek első kísérletei az élőholtakkal teli terepasztalon. Martin megrázta a fejét, és próbált elfeledkezni az iménti intermezzóról. A mellkasa még mindig fáj. Tonnányi, üveges súly nehezedett rá. Minden lélegzetvételnél úgy érezte, hogy felrobban a tüdeje.

Csak el kell számolnod tízig. Vedd végig a hiposztázisokat. Idézd fel a Második analitika legfontosabb tételeit. Gondold meg, mit mondtál utoljára annak az asszisztensnek, akinek repesz vitte le a fejét a háborúban.

- Azt mondtam neki, nem érdemes filozófiával foglalkoznia - suttozta.

- Annyira magára vette, hogy ott hagyta a tanszéket, és két héttel később...

- Miről beszélsz? - kérdezte Karl. - Gyere, mindjárt kint vagyunk.

Zúgást hallottak odafentről. Mire felnéztek, már nem csak a kondenzcsíkokat látták.

Ez nem repülőgép. Ez a Sötét Fejedelem, akinek ujjai már kívülről kapirgálják a sztratoszférát.

- Mi a fene ez? - kérdezte Ludwig.

- Ne foglalkozz vele! - felelte Karl. - Ott a kijárat ebből a kurva labirintusból. Martin, bírod még?

Válasz helyett a másik öles léptekkel megindult előre. A többiek követték, és hamarosan el is érték a betonrengeteg végét. Alig néhány méterre, az utca túloldalán az egyik ház kapuja nyitva állt.

- Talán nekünk hagyták nyitva - mondta Karl.

Hát persze, elég egy pánikroham, akut veseelégtelenség, és valahol máris cédrusillatú szobabelsők nyílnak, és csábítanak minket a pihenésre. Szobák, amelyek falait sárgára meszelték. Titokzatos ópiumbarlangok, ahol felszívódhatunk.

- Ott a csatornanyílás! - mondta Ludwig, és ezúttal ő szaladt előre. A csatorna fedele alig volt félméteres. Ott virított rajta a vörös kereszt, ahogy a köpenyes mérnök mondta.

Ismét felhangzott a zúgás. Ezúttal nem odafentről, hanem a park felől érkezett. A Tiergarten fái hajlongtak és rázkódtak, susogtak és himbálóztak, és olyan veszettül rázták magukról a leveleket, mintha ez lenne az őszi legkeservesebb napja.

Legalábbis először azt hitték, levelek hullnak le az ágakról.

- Érdekes, nem is érzem, hogy fúj a szél - mondta Karl.

- Én sem - jegyezte meg Martin. Semmit sem érzett, csak hideget. A légzése már valamelyest lecsillapodott, de szívének aritmiája még mindig aggodalommal töltötte el.

A szívem, mely nem a sajátom többé.

Az útburkolatra sodródott avar megmozdult. A zöldebarna levéltakaróból formák sűrűje emelkedett fel. Karok és lábak, indák és csörlők, szájak és tárcsák öltöttek alakot a szemük láttára, és mozdultak a káosz szeszélyes gravitációjában egymás felé, hogy ki-ki az övéihez kapcsolódva teljes és életképes lénné váljon. És amint ez megtörtént, az első amorf szörnyeteg zizegős görgőin máris megtette feléjük az első métereket.

- Nem arról volt szó, hogy nem hagyják el a Tiergartent? - kérdezte Karl, és a fegyvere után nyúlt.

- Emeljük fel! - mondta Ludwig, és nekiveselkedett a csatornanyílásnak.

Meg sem mozdult.

- Látod azt a mélyedést? - kérdezte Martin. - Szükségünk van egy feszítővasra. Máshogy nem tudjuk kiemelni.

- Várj, megpróbálom a puskával - felelte, de nem járt sikerrel. - Túl szűk a lyuk! Most mit csináljunk?

Miközben Martin és Ludwig a nyílással voltak elfoglalva, Karl szemmel tartotta a fák között örvénylő teremtményeket. Riadtan figyelte, ahogy formák egész tájképei jelennek meg előtte. Torzók, csípők, csemeték vánszorogtak elő, és madarak keltek szárnyra abból az anyagból, amit az imént még ártalmatlanul kavargó, száraz leveleknek hittek. Improvizált erdei állatok lejtették szelíd pávatáncukat a vörhenyes ég felé, hogy aztán dülledt rügyszemüket a gondolkodók felé fordítsák.

Az erdő sűrűbb volt, mint hitték. És korántsem a mérgeshódok jelentették a legnagyobb fenyegetést.

- Most mi lesz? - Ludwig kezdett hisztérikussá válni.

Martin összekulcsolta a kezét, és hol a csatornafedőre, hol az erdő lényekre, hol pedig a mögöttük húzódó betonkockákra pillantott. Ő nem az avar zörgését hallotta. Nem a fölöttük elzúgó, fényvisszaverő vitorlázórepülőket. Nem a barátai hangját. Az ő fejében még mindig a gyerekek hangja visszhangzott.

- Martin! - Ludwig önkéntelenül is hátrált egy lépést a kapualj felé. - Karl, csinálnunk kell valamit! Dobjunk rájuk egy gránátot! Aliért nem mondta az a rohadt köpenyes, hogy nem lehet felemelni a csatornafedőt?!

- Nézd csak! - mondta Karl, ahogy valami megcsillant a közeli kapualjban. - Talán ez jó lesz.

Odaszökkent, és egy kurbilit talált a földön. Talán éppen nekik hagyták itt. Felkapta, és visszanyargalt a társaihoz.

- Rajta! - mondta Karl, miközben továbbra is szemmel tartotta az erdőt. A lények lassan megszállták a betonrengeteget, és az egyik tölcserforma veszélyesen közel került hozzájuk.

Megragadta a vasat, és bedugta a vájatba.

- Igen, ez az! - lelkenedett Ludwig. - Beleillik!

Karl nekiveselkedett, és a fedél felemelkedett. Ludwig segített félregörgetni a méretes vasdarabot, majd intett Karlnak, hogy jöjjön.

- Fedezlek titeket! - kiáltotta Martin.

Ludwig bólintott, és mászni kezdett a sötétbe. Amint eltűnt a nyílásban, Karl is hátat fordított a Tiergartennek, és követte. Martin azonban nem mozdult. Lecövekelve figyelte a lényeket, a spontán mutáció elborzasztó, mégis gyönyörűségeken túlkapásait. És az alakok egyszer csak megváltoztak, elveszítették változatos formáikat, és már csak azokat a gyerekeket látta maga előtt, akiknek az imént képzelt sikolyai kis híján az örületbe kergették. Avargyermekek közeledtek felé, és egyre csak azt ismételték:

- Martin bácsi, játssz velünk, fogócskázzál mivelünk!

Ez nem valóság. Semmi sem valóság. Csak behunyom a szemem, megfordulok, és csatlakozom a többiekhez. A barátaimhoz, akik segítenek tájékozódni ebben a vektorait veszített világban. Akik tudják, hogy merre tartunk. Csak egy lépés.

Nagy csobbanással érkezett meg a csatorna alján összegyűlt tócsába.

- Már csak ez hiányzott - mondta Ludwig, amikor ki- evickélt a mélyedésből.

Feltápaszkodott, majd felmászott néhány fokot a létrán, és visszahúzta a csatornafedőt a helyére. Résnyire azonban nyitva hagyta, hogy szükség esetén ezen az úton vissza tudjanak menni. Közvetlenül a lejárattal mellett találtak egy fémkasztnit, benne kapcsolókkal és tekerőkkel. Karl találmányra megnyomott egy gombot, mire a járatban függő lámpák pislákolni kezdtek.

- Remek - mondta Karl. - Úgy tűnik, az alagút valóban használatban van. Különben nem lenne világítás, nem igaz?

- Persze, Karl - felelte Ludwig. - És tízméterenként bonbonnal teli zacskókat helyeztek el a kedvünkért. Látod ott azt a benyílót? Miért nem mész előre, és nézed meg, hogy nincs-e ott egy kólaautomata?

Valami felülről a csatornafedélnek csapódott.

- Ne vesztegessük az időnket - mondta Karl, és előreindult.

Korántsem voltak meggyőződve róla, hogy valóban ez az ideális útvonal a céljuk eléréséhez, de már kár lett volna visszafordulni. Azok a

ki tudja, milyen szövedékből álló lények bizonyára még most is ott tombolnak a fejük fölött futó utcákon.

Martin bácsi, játssz velünk, fogócskázál mivelünk!

A távolban víz cseperészett. Az alagút nyirkos szegleteiben, ahol nem állt meg teljesen a latyak, dögölt szöcskecsaládok megavasodott tetemei heverték. A szűk járat hamarosan kiszélesedett, és elértek egy hatalmas vasajtóig. Résnyire nyitva volt, úgyhogy miután Karl óvatosan bekémlelt, átlépték a küszöböt. Egy újabb folyosó és néhány kanyar után kisebb csarnokba jutottak. Középiütt asztalok és székek álltak, oldalt egy-egy polc támaszkodott a falnak, rajtuk ősrégi rádióval, néhány könyvvel és mindenféle irományokkal.

Egy korábbi föld alatti barangolás emléke jelent meg a lelki szemeik előtt, de egyikük sem hozta szóba a dolgot.

- Ali a szar ez? - kérdezte Martin, miután találomra kézbe vett egy iratot.

PROTOKOLLJELENTÉS /// RÉSZLEGES DOKUMENTÁCIÓ

1945. április 29.

Jelenlévők: Wattenau, Fulda, Heck, Ziemke és utóbbi kölykei (nem tudtam megszámolni, hányán vannak)

Lejegyezte: Munck

Utolsó kísérlet a Nagy Öregek Hivatalának megbízásából.

Kezdés időpontja: 18.00

Egyre közelebbről halljuk az ágyúdörgést, de nem foglalkozunk vele. Fulda megparancsolja a páciensnek (továbbiakban: P), hogy vetközzön meztelenre, és öklendezzen az elé készített öblöskancsóba. P eleget tesz a kérésnek. Szokványos módszerrel ingerli a torkát, mire beindul a hányóreflex. Az öblöskancsó tartalmának vizsgálata után megállapításra kerül, hogy P belsejében gumi- és fémdarabkák voltak.

- Találtál valamit? - kérdezte Ludwig.

- Még semmit - felelte Martin, és folytatta az olvasást.

PROTOKOLL, 22.00 ÓRA.

Jelenlévők Id. fent (leszámítva Wattenaut, akinek el kellett intéznie valamit - talán sosem foguk megtudni, hogy sikerrel járt-e).

Egy órával korábban (21.00) újabb szereket adtunk be P-nek: harmadik fokozatú dimetiltriptaminból, vodkából (sajnos nincs más italunk) és némi ürühúsból álló keveréket. A hatás bármelyik pillanatban bekövetkezhet!

Csendben várakozunk.

És igen! 22.07-kor feljegyezhetjük az első különleges eseményt! P rövid lefolyású hiperventillációt követően beszélni kezd 'a rejtőzködőkről!' Fogalmam sincs, kik azok a rejtőzködők, de úgy sejtem, egy másik létsík teremtményei lehetnek.

Fulda egy korbáccsal ütlegeli P-t, aki azonban nem reagál. Szemmel láthatólag érzéketlenné vált a fájdalomra. Leszíjazva gubbaszt a székében, és egyre csak azt ismételteti: 'Megtaláltak! Megtaláltak!'

A kísérlet megismétlésére nincs lehetőség. Nincs több idő. Führerünk utólagos engedőimével mindenkinek, aki még a bunkerben tartózkodik, beadjuk a főzetet...

PROTOKOLL, 23.00 ÓRA.

Bejegyzés: Ziemke, Oberst stb.

Munck holtan fekszik a karjaimban. Pontosabban már a földön hever. Le kellett löknöm magamról, hogy gépelni tudjak.

Sikerült megnyitni a kaput. Néhányan, azt hiszem, átérték a túloldalra. Csak remélhetem, hogy Führerünk is köztük van. Egy dologgal azonban nem számoltunk: az 'utca', amelyet létesítettünk, kétirányú... Érzem, hogy valami közeledik. A kísérleti szobából hideg áramlik be. Szél fúj a bunkerben - ami lehetetlen. A szellőzés már napokkal ezelőtt leállt. Valamit hallok... Igen... Hárpiák énekét hallom.

Martin letette a lapokat, és megtörölte a homlokát.

- Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de szerintem még korai lepihennünk - jegyezte meg Ludwig. - Mi lenne, ha továbbmennénk?
- Máris, máris - mondta Martin, majd erőt vett magán, és ismét kézbe vett a papírköteget.

El kell temetnem Munckot. Bajtárs! Még láttam a szeme fehérjén áttetsző csodálkozást. A szája kerekre nyílt, de szavak helyett férgek hulltak ki rajta.

Dörömbölnek az ajtón. Hallom a suttogásokat. A sikolyokat. Mindjárt kifogy a tinta ebből a rohadt írógépből. Legalább a háborút megnyertük! A Nerobefehl végrehajtása felér egy győzelemmel!

Kinyílt az ajtó. Itt áll velem szemben. Alig fér be a terembe. Talán épp ez a szerencsém, hogy nem tud bejönni... Hogyan tudná betuszakolni azokat a hatalmas szárnyakat?

Mégis sikerült.

Itt áll előttem. Azt mondja, gépeljek tovább. Azt mondja, diktálni fog.

Azt mondja...

Martin felsóhajtott. Karl az asztalnál üldögélt, és türelmesen várta, hogy továbbmenjenek. Ludwig a rádióval volt elfoglalva.

- Talán még be lehet vele fogni valamit - mondta, miközben a frekvenciát próbálta beállítani. - A, igen! Máris hallok valamit!

- Én semmit se hallok, Ludwig - mondta Karl, majd felállt, és fel-alá járkált a helyiségben. - Martin, végeztél? Mit kutakodsz? Ez nem levéltár.

- Nem, ez valóban nem levéltár - felelte Martin, majd sápadtan visszatette a papírt a helyére, és a barátjára nézett. - Ez egy kriptá.

- Na és? - kérdezte Karl. - Voltunk már cudarabb helyeken is. Emlékszem például, egyszer Acapulcóban azokkal a fegyverkereskedőkkel, amikor...

- Tudom, már emlegettetted néhányszor - szólt közbe Martin. - Elég a nosztalgizásból. Húzzunk innen a vérbe.

Az előzőhöz hasonló vaskapun jutottak ki, és miután vagy negyedórát keringtek a bunkerrendszerben, és azt hitték, hogy a köpenyes mérnökök valami érthetetlen, szadisztikus okból ismét csapdába csalták őket, egy beugróban végre megtalálták a kijáratot. Az egyik berobbantott falszakasz egyenesen a metróhálózat széles alagútjába nyílt.

- Csak óvatosan, Karl! - mondta Ludwig. - Vigyázz, nehogy elüssön egy szerelvény!

- Micsoda humorod van - felelte Karl. - Komolyan, eddig szinte fel sem tűnt. Hiszen csak most látom, hogy a szavak nemcsak arra valók, hogy piszkáljuk, hanem hogy olykor meg is nevetessük egymást! Nem igaz, Ludwig? Nem arra találták fel a nyelvet, hogy csipkelődjünk embertársainkkal, hanem hogy örömet okozzunk nekik!

Egy bundás teremtmény szaladt át a bokái között.

- Én nem hiszek a nevetésben - mondta Ludwig. - Tudod, hogy szolipszista vagyok.

- Tudom - felelte Karl. - De hajlamos vagy összekeverni a grammatikai és a metafizikai szolipszizmust.

- O, hogyne, pont én vagyok erre hajlamos. Volnál akkor szíves elmondani, mi a különbség a kettő között?

- Persze - mondta Karl. - Amíg a grammatikai szolipszista a privátnyelv-argumentum tévességéből vezeti le autonómiájának tételét, addig...

- Psszt! - szólt közbe Martin. - Mintha valami mozogna arrafelé.

- Biztos egy patkány - mondta Karl, és megdörzsölte a lábát, ahol az imént az a valami végigsimította prémjével.

- Lehet, hogy egy kőszapocok - tette hozzá Ludwig.

Vagy azok az avarból előkerekedett, komiszul keringő dervisek találtak ránk. De lehet a némán sikoltozó, könyörgő tekintetű gyerekhorda is. Még jobb: Ziemke, Oberst és a komisszáraik térnek vissza a másik létsíkról, hogy beszámoljanak gazdag színekkel festett utazásukról.

Martin leintette a többieket, és a sínek közé lépett.

- Figyeljete! Valami közeleg.

- Talán a metró? - kérdezte Karl.

Valóban egy szerelvény hangjait hallották. Fém siklott fémen. Csakhogy az egyre fokozódó mechanikai zörejekbe valami más is vegyült. Karcolások. Hörgések. Egy bebörtönzött fenevad morgása.

- Rossz előérzetem van - mondta Ludwig.

Még mindig élénken éltek benne a tagjait emésztő galandférgek emlékei.

Fordult a helyzet. A három csöpp Gulliver immár az óriások földjére tévedt, és most mi vagyunk parányi moszatok a Nagy Kígyó veszettül csörgő idegrendszerében.

Bármilyen is volt, ami közeledett feléjük, egyszerre siklott könnyedén, akár egy angolna, ugyanakkor küszködött, fújtatott, mint egy túlságosan szűk odúba kényszerített behemót. Csak a szélét látták, kitátott pofájának undorító peremét, előbörként remegő, sűrű rojtjainak pézsmáját. És persze érezték a szagot, ami az irdatlan bendőből érkezett.

Vajon azok a mérnökök tényleg ezt találták a legjobb útvonalnak?

- Meneküljünk! - kiáltott Karl.

- Nem fordulok vissza! - felelte Martin. - Karl, a rohadt életbe, nem futamodhatunk meg! Muszáj megcsinálnunk.

- Jó, de hogyan?

A hangját elnyomta a beomló alagút fülsiketítő zaja. A föld alatt kinyújtózó ősféreg egyre közelebb ért hozzájuk. Még azt sem tudták, egyáltalán érzékeli-e őket. Fogalmuk sem volt, hogy tudomást vesz-e róluk, a húsukra fáj-e a foga - vagy ha a foga nem is, talán a gyomornedvei -, vagy egyszerűen csak átruccan a szomszédba, a várost körbeölelő metróhálózat déli oldalán fészkelő unokatestvéreihez.

Hát ezért jöttünk ide? Hogy egy gigantomán gyík áldozataivá legyünk? „Helló Rudolf, de jó, hogy benéztél hozzánk teára!” „Mindig szívesen jövök, Pjotr. Csak valami megfeküdte a gyomrom. Asszem, lenyeltem egy kis ólmot útközben.”

- Ha ideér, ugorjatok! - üvöltötte Martin.

A fém sikolya elviselhetetlenné vált. Tonnás bőrhordalék tuszakolta, hajtotta magát előre iszonytató erővel a meghajlott sín páron, és sodorta magával a földemről leváló törmeléket és a magányosan csapongó kábeleket.

A gondolkodók alig láttak valamit a felszálló portól. A fülük és az orruk is eltömődött az azbeszttől.

És akkor Martin végre megpillantotta a borzadály tizenkét lustán pislogó, ostoba varangyszemét.

- Most!

Sikerült egyszerre mozdulniuk. Ugrottak, bár nem volt hova. Felszökkentek, mintha ugróköteleznének, de mikor földet értek, már nem a talajon álltak. A széleseben előretörő gyík belsejében voltak. Bár minden fényforrás megszűnt, a vállukat és a fejük búbját karistoló tüskereneteg alapján feltételezték, hogy a szörnyeteg bendője tűhegyes fogakkal van kibélelve.

A nagy forgatagban hanyatt estek, és nyöszörögve kerültek el a lény undorítóan nyálkás garatjának belsejében. Nem voltak felkészülve erre a félelmetes erejű, kora reggeli pszichodramákat idéző ringlispíltre. Martin azonban számított a szörny támadására, és szétvetett lábbal, kapaszkodás nélkül is talpon tudott maradni.

Hajói számolom, éppen irányban vagyunk. Karlnek és Ludwignak csak egy kicsit kell kibírnia. Add, daimónom, hogy élve kikeveredjünk innen!

Az utazás, amely egyébként alig néhány másodpercig tartott, egy örökkévalóságnak tűnt a féreg levegőtlen, iszonytató bűzt árasztó belsejében. A hosszúkás emésztőgödör örvendezett csöpp húsuk fölött, mit sem tudva arról, hogy az élő szövet ehetetlen vázat takar. A lény rágóizmai máris megrándultak, gusztustalan perisztaltikája megkezdte görcsös táncát, hogy beljebb ebrudalja alkalmi uzsonnáját. Felbecsülhetetlen mennyiségű sejtecske ábrázata húzódott mosolyra a nem remélt lakoma közeledtével, és illékony eufóriájukat az sem lohasztotta le, hogy leendő áldozataik minden jel szerint nem akarták megadni magukat.

Nem. Ok, a bozontos hobók, a nyomor templomának e világvégi ministránsai állták a metróváját kiszámíthatatlan kanyarulatait, a fordulók gravitációs kihívását. Martin kivárt, aztán leakasztotta a csúszós torok alsó részén terpeszkedő Ludwig övéről a félautomata fegyvert, és tüzelni kezdett.

A magasba célzott, és lőtt, amit csak ért. Úgy számította, hogy a lény bőre alkarnyi vastagságú lehet. Akár átüti a golyó, akár nem, azt biztosan

megérzi majd, hogy valami piszkálja a torkát. Mintha egy boldog, nyugdíjas bögöllyel akarna jóllakni a Mediterráneumban megejtett nyaralása során, ez a fenevad is rá fog jönni, hogy ezúttal rossz kötőszövetekre fanyalodott. Ámde addigra ők már célnál lesznek.

- Készüljetek!

Martin csak ennyit bírt kipréselni magából, mielőtt a fájdalmas centrifuga összepréselte volna a tagjait. Abban bízott, hogy a golyózápor hatására reflexszerű- en összehúzódó szörny tokja ennél jobban nem is tud összeszűkülni, vagyis nem kell attól tartaniuk, hogy összeroppantja őket, vagy hogy azok a tüskék jobban kibuggyannak a helyükről, és felnyársalják őket. És abban is bízott, hogy a lény öklendezni kezd.

Sok-sok évvel ezelőtt csapdába estek Los Angelesben, egy elszabadult kilövőgépből. Egy holdraszállás- szimulátor volt a helyi vidámparkban, ami azonban az ötéves utasok anyukáinak legnagyobb rémületére meghibásodott. Martin, Karl és Ludwig összezárva, leszíjazva ültek odabent vagy harminc lurkóval, amikor a rakéta acélvázából kiszakadt egy tartórúd, és az amúgy mozgásképtelen, csupán a rázkódások imitálására képes jármű pörögni kezdett a tengelye körül.

Ők hárman akkor kitepték magukat az ülésekből, és gondoskodtak a gyermekek biztonságáról. Maguk sem értették, miért, hiszen éppen ebben az időben dolgozták ki a város lakosságának elpusztítására vonatkozó terveik részleteit. De történt valami. Meglátták az édeskés könnyeket a riadt arcokon. Látták megszületni az otthonos rettegés koravén ráncait. Kibomlani a halálfélelem tétova örömeit. Hallották az anyák szexi sikolyait odalentről. Martin, Karl és Ludwig a hevederekből sietve láncot alkottak, és villámgyors mozdulatokkal biztosították vele a gyerekeket. Ők pedig moccsanatlanul engedték, hogy a három hős megmentse az életüket.

Talán ez volt a szerencsénk, gondolta Martin. Megmondták a lurkóknak, hogy gömbölyödjének össze, a törzsüket hajlítsák meg, ahogy csak bírják, a karjukat és a lábukat viszont vessék szét. Nyíljanak ki. Záródjanak be és nyíljanak ki egyszerre. Így kell esni. Márpedig esni tudni kell, különösen, ha az ember a Paradicsomból zuhan a világ fenekére. Vagy ha egy elszabadult játékszer bendőjében hánykolódik.

Éppúgy rázkódtak akkor, ahogy most. A tér önként visszaadta koordinátáit a végtelennek, csak a sebesség volt az egyetlen állandó, az

émelygés, az egyensúly megszűnése. A tömlők buta mámora a pezsgő sötétségben.

Összegömbölyödni, kitárulkozni.

Emlékezett Los Angelesre, az elszabadult úrhajóra, a barátaira. Emlékezett, hogyan menekültek később a helyszínről, hogyan fordítottak hátat a zokogó anyáknak, akik, miután keblükre ölelték agyrázkódásos csemetéiket, buja tekintetükkel máris az őket megmentő hős férfiakat kutatták. Csodás volt, ahogy a szemfestéket elmosták a könnyek. A megkönnyebbülés akvarellje volt minden hálás, női arc.

Martin emlékezett milderre, és abban bízott, hogy a barátai, akik még mindig az óriásféreg szájüregének kampókkal kivert alfelén tartózkodtak, szintén emlékezni fognak.

Összegömbölyödni, kitárulkozni.

Megfeszítették a tagjaikat. Elnyedtek. Szavakat susogtak. Némák maradtak. Görcsösen markolták a fegyvereiket, de nem kapaszkodtak többé semmibe, nem kerestek fogást a lény torkának belső felületén, nem markolázták egymást és a fegyvereiket sem. A jövőn járt az eszük, és elengedtek minden mást. Hagyták, hogy az üresség lomha, mérföldes szárnycsapásaival a hátára vegye őket.

És ekkor, Zehlendorf határában a borzalmasra dagadt, fuldokló nyúlvány, amely már jóval korábban letért a rendes útról, és most a metróvonal mellett futó egyik szervizalagútban csúszott előre, felüvöltött a fájdalomtól, megfordult, áttörte a falat, és egy céltalan sugárban a peronra hánnya a három filozófust.

A falak még mindig nedvesek voltak. Egy hatalmas, alvilági anyának éppen tüszőrepedése volt. Erei kitágultak, metabolizmusa fokozódott, és minden készen állt arra, hogy a fagyott föld ismét magába fogadja az ég magvait. Mindeközben a női Gargantuát csak az idő választotta el a közelgő tébolytól. Mindig egyetlen pillanat, amiben talán még esélye van a hátramaradottnak, hogy elmeneküljenek előle, amikor talán még meg lehet fékezni, vagy el lehet rejtőzni fürkészően vaksi tekintete elől.

A folyosó, amelyből a gondolkodók a peronra kerültek, még mindig hullámszórt. Hiába a beton, a megerősített föld, a számtalan elektromos vezeték a fejük fölött, az, amiben az imént jártak, nagyon is eleven volt, és a hátuk mögött, megfáradva, kókadtan erektáló húgycsővezetéként tágult és töppedt össze ismét, lélegzetvételükkel majdnem egy ütemben.

- Ott a feljárat! - mondta Martin. - Siessünk!

Talán még eléri, mielőtt az irdatlan tömlő egy galambszürke másodpercre ismét összenyomódik, rájuk zúdítva emésztőrendszere alsóbb fertályait is, a félig megpompósodott emberi és állati csontok törmelékét, a hektoliternyi, sárgásán kavargó, sűrű nyákot és mindezzel együtt, búcsúajándékként, a járat bélését alkotó tonnányi kötőanyagot.

Ludwig megilletődve nézte az elgyötört teremtmény lehunyott szemeinek erdejét. A gyík rossz állapotban volt. A fej, amely áttörte az állomás falának fehér csempéit, közegidegennek tűnt az expresszionista kiállításokat reklámozó régi plakátok között. Ludwig közelebb lépett a szörnyhöz, hogy megsimogassa, és dúdolni kezdett.

- Csicsíjja baba, csicsíjja...

- Megörültél? - sziszegte Karl. - Ne most kezdj barátkozni!

A másik felpillantott, majd a tekintetében költözött cseppfolyós mélabú valamelyest kitisztult. Abba hagyta a dudorászást, és a társai után eredt.

- Próbáljatok ütem nélkül lépkedni - súgta Martin. - Hátha arra nem ébred fel.

- Miért?

Martin vállat vont.

- Nem tudom - mondta. - De azt hiszem, így kell csinálni.

Még harminc méter a mozgólépcsőig. Aztán még negyven. Ötven. Azután, hogy felbolydultak az érzékeik az iménti események során, kész csoda volt, hogy egyáltalán lábra tudtak állni. De miért gondolták, hogy az állomás vízszintes, ha most minden lépés megtétele egyre nagyobb erőfeszítésükbe telt?

- Te jó ég - mondta Karl.

- Ti is érzitek, hogy az állomás *emelkedik*? - kérdezte Martin.

- Fogjuk meg egymás kezét - felelte Ludwig.

Szörnyű gurgulázás hangzott fel a hátuk mögül. Először azt hitték, apró orvlövészek gyűltek össze mögöttük, hogy kifüstöljék őket a föld alatti tájékról. Aztán a hang felerősödött, és süvíteni kezdett, mint egy láncfűrészekkel teli tornádó. A mélyből előtörő, áporodottnál is áporodottabb, ondóba áztatott, feldagadt hullák szagára emlékeztető légtömeg úgy kapta fel őket, mintha csak puha tobozok lennének. A gondolkodók összecsimpaszkodtak, mint egy viszályoktól sosem sújtott lábasfejű-család.

Ludwig újdonsült háziállata, a megtépázott Gargantua nem őszanya volt, hanem egy poronty. És anyuci csak most bújik elő a mélyből.

- Ez nem lehet igaz - mondta Martin.

Nem akarta elhinni, hogy iménti helytállása hiábavaló volt. Görcsösen markolta a fegyverét, aztán hagyta, hogy a karja elernyedjen. Újabb szenzuális biologikum közelített feléjük, orchideákkal vemhes ősmassza, készen arra, hogy szétlapítsa őket. Lehunyták a szemüket, és igyekeztek valami kellemesre gondolni.

Ez nem egy kilométeres szörnyeteg a föld alatt. Nem egy vége-hossza nincs féreg bélrendszere. Nem egy elcseszettül kellemetlen álom. Ez egy vidámpark. Visszatértünk Los Angelesbe, csak hogy most mi vagyunk a gyerekek. A játék eldurvul. A szél, ami felkap bennünket, boldog turbinákból származik, amelyek mögött barátságosan mosolygó, holdvilágképző kezelők serénykednek.

Az állomás padlójának az a szakasza, amin ők is álltak, kivált a helyéről, és a magasba emelkedett. Az idomtalan ősféreg szabályosan kiszakadt a földből, és jóval a zehlendorfi erdőségek fölé borult, tengeralattjárónyi orrnyergén egyensúlyozva a betontömböt. A felmérhetetlen nyúlvány, amelyhez képest a csöpp Gargantua máris megmosolyogtató gilisztának tűnt, rángatózva járt körbe-körbe, várva, hogy megszabaduljon kellemetlen tartalmaitól, miközben tudomást sem vett róluk. Tudomást sem vett a falba szorult, ernyedten szenvedő picinyéről.

Látnok vagyok. Az alázatos fajtából. Fürdözöm a létezés sugár fövényen.

Miféle akarat nyújtózott a régi Moabittól egészen a város délnyugati részén elterülő erdőségekig? A gondolkodók nem tudták. Semmit sem tudtak, csak azt, hogy szilárdnak lenni annyi, mint fenyegetve lenni az efféle tornádóktól. Ne cibálj szél, ne kapj belém, fuvallat! Ám jött a nagy szélvész az ezernyi torok egyikének mélyéről, és a magreaktor mélyében szunnyadó energiák törtrészét felhasználva az ég felé repítette a három barátságos testet.

Csak a csőtorok csapkodásának köszönhatték, hogy egyáltalán életben maradtak. A szörnyeteg szája ugyanis az utolsó pillanatban, amikor legördültek a talapzatról, éppen alig néhány méterre volt a föld felett. Alig fogták fel, hogy mi történik, a gravitációt többé nem érezték, szerveik nem húzták le a többi szövetet, de tudták, hogy zuhannak. És hogy puhára esnek.

Mozdulatlanok maradtak, amíg valamelyest elcsitult körülöttük a vihar.

- Ez meg mi a rézfán füttyülő pitymallat volt? - nyögte Karl.

Amikor feltápáskodtak, alig látták nyomát az iménti rombolásnak. Egy füves területen álltak, kőhajításnyira az állomástól, amely most több helyütt beomlott ugyan, mégis elhagyatottnak látszott. Bármilyen oka is okozta a pusztítást, úgy látszik, ugyanolyan szélesebesen visszahúzódott a mélybe, ahogy előtört onnan. A megtépázott burkolat mellett csupán a felvert föld, a tengernyi csuma és hörcsögtetem jelezte az iménti földindulást.

Martin ellenőrizte a fegyvereit.

- Működik - mondta, és elmosolyodott, ahogy végigsimított a rakétavetőn. - Soha nem hagylak magadra. Soha.

Ludwig oldalba bökte Karlt.

- Ez tényleg a bazookájához beszél?

Karl legyintett, és leporolta magát. Nagyjából tudta, hogy melyik irányba kell menniük, így pár perccel később már meg is közelítették a céljukat.

- Hé, srácok, kicsit eltájéltam magam - mondta Martin. - Nem a Vilmos Császár Fajbiológiai Intézet felé megyünk?

- Remélem, nem - felelte Karl. - Vagy találkozni szeretnél von Verschuer szellemével?

- Persze, gondoltam, beugrunk hozzájuk egy jó kis őzgerincre - mordult fel Martin. - Csak érdekel a korszak. Az építészet. Nézzétek azokat a gyönyörű házikókat! Nem mesés? Szédítő belegondolni, hogy valamikor még képesek voltak az emberek lakozni.

- Valóban, ezektől a dahlemi épületegyüttesektől nekem is mindig megdobban a szívem - jegyezte meg Ludwig. - Egyszerűen imádom a *Heimatschutzstilt*.

Martin vállat vont.

- Teljesen félreértitek.

Elértek egy kisebb töltést, majd átvágtak egy sövényen. Mindannyian örültek neki, hogy ezúttal fölösleges kitérők nélkül megtalálták, amit kerestek.

- Ott a kutatóintézet! - kiáltott fel Ludwig.

A Max Planck Intézet mikrobiológiai részlege kimérten fluoreszkáló pompával magasodott előttük. A letisztultan fémes kanyarulatokban, a hivalkodástól mentes erkélyekben és kiszögellésekben éppúgy nem volt semmi fenyegető vagy félelmetes, mint egy partra sodródott és akváriumért nyihogó albinódelfinben. A gondolkodóknak fogalmuk sem volt, mit rejt ez a hely, és miféle tartalékai lehetnek a Kecskének, ami miatt a város másik felében munkálkodó mérnökök nem merik rászabadítani a hadseregüket.

Legyetek óvatosak! Attól tartunk, hogy halhatatlan.

Az idegrendszer temploma előtt álltak. Vajon miféle orgonákon szólnak a neurontranszmitterek? Az óriási katedrálisnak micsoda falain járkálnak le-föl a genetika sikamlós angyalai? És milyen agytekercs áll a

szószéken, nyúltvelők füzéréből szőtt talárjával, hogy elmondja zsoltárait az egybegyűlt utódoknak?

- Vagyázzatok - mondta Ludwig. - Láttam már ilyet. Az automata fegyverek bármelyik pillanatban bekapcsolhatnak.

Semmi fenyegető nem volt a hamvas pázsitban, a fűszálak bájos élen megülő vízceppekben, a lágyan csalogató, meleg fényekkel teli előtérben. Mivel nem láttak más bejáratot, megindultak a pázsit zöldellő pernyéjén. Kimérten lépkedtek, tartva attól, hogy bármikor működésbe léphet a talpuk alatt egy akna, kiugorhatnak az épület ablakain a Kecse katonái, és megpuffogtathatják őket. Egyelőre azonban semmi nem történt. Nem bukkant elő a gyeptéglák közül egyetlen puskacső, mérgesgázt árasztó locsolófej sem. Egyetlen ideges mopsz sem toppant eléjük, és drótmadarak sem verdestek a fejük fölött. Csupán szende kis teremtmények surrogtak a közelben. A nádasban apró rovarok ciripeltek, s a közelben egy csermely csordogált.

- Emlékeztek, amikor régen versikéket farigcsáltunk lefekvés előtt? - suttogta Karl.

- Ez most hogy jutott eszedbe? - pisszegte le Martin.

- Nem is tudom. Talán a patak miatt. Olyan szépen csobog!

- Milyen jó is volt! - mondta Ludwig. - Piros a nadrág, nem fehér, s másképpen fest a gombjuk, se dal, se tánc, s a fejüket is lehúzza biz a gondjuk...

- ...filozofálnak, s rendszerint Hegel, Fichte, Kant a téma, söröznek, és pipálnak és kugliznak is néha-néha!

Ezen mindhárman felnevettek. Mintha csak haza igyekeztek volna, a régi New York-i otthonukba egy fárasztó, dolgozós nap végeztével. Az Intézet és a körülötte elterülő park kissé még hasonlított is a régi házukra. A garázsban biztosan a régi autójuk húsz. A fürdőszobában boldog szappanok sóhajtoznak, várva, hogy az erős emberek tenyerébe simuljanak.

Amikor végre elérték a bejáratot, a fotocellás ajtó hangtalanul szétcsúszott előttük. A gondolkodók beléptek az épületbe. Puha léptekkel illették a hall márványborítását. Az ajtó becsukódott mögöttük. Karl megpördült, de csak az automatika volt.

- Hova menjünk? - kérdezte.

- Lássuk csak - mondta Ludwig, miközben a falra függesztett útmutatást böngészte. - A mikrobiológiai labor a második emeleten van. De nem biztos, hogy minket az érdekel.

- Miért, minket mi érdekel? - kérdezte Karl, és idegesen rándított egyet a fegyverén.

- Például az, ami ennek a folyosónak a végén található - felelte Ludwig.

- Mi van ott?

- A női vécé - felelte.

Karlnek beletelt egy percbe, amíg megértette, hogy mire gondolt a barátja.

Megszámolni sem lehet, hányszor jártak már efféle helyeken, a humánprotokoll miféle szentségtartóiban merítkeztek meg az elmúlt években. Túlmozgásos hivatalnokok, a közszolgálati bürokrácia csodás gráciái, takarítónak állt bevándorlók és szervdonorok jelentek meg lelki szemeik előtt. Minden helyre jutott valaki, ahol egyáltalán elért egy emberi alak. Itt egy hostesslány áll, harisnyáján felszaladt szemmel, éppen gyógyszerre gyűjt, pislogva kínálgatja a pezsgőspoharat a világ minden tájáról idesereglett professzoroknak. Amott egy biztonsági őr belesug valamit a csiptetős adóvevőjébe, egyeztet a kollégájával, akinek éppen Lizzy körül forognak a gondolatai. Az alagsorban valaki kiszórja a döglött egereket.

A legújabb állatvédelmi törvényt, amely a rágcslóknak beadható vegyszerek szabályozását írja elő, ebben az intézményben ekkor még nem ratifikálták. A tetőn egy zöld táblát lengető figura félreáll, és helyet ad a sután közlekedő helikopternek, amelyből szinte kifolyik drabális utasa, Dr. Wilamowitz, a genomkutatás ünnepelel doyenje. Az asszisztens a földre hajítja a táblát, kezét nyújt az orvosnak, elkíséri a liftig, majd lemegy vele a szalonba, ahol a hostess - Ő Lizzy - túlfőzött puncsot nyom a dagadó kézbe. Egy másik asszisztens ügyefogyott mozdulatokkal keresztűlnavigálja a doktort a halion, megmutatja neki a laborban a róla elnevezett házi elektronmikroszkópot, majd lekíséri a földszint alatt elterülő kamrák egyikébe, hogy találkozzon azzal a személlyel, aki miatt idejött, aki meghívta, hogy részt vegyen a kísérleteiben, hogy együtt tágítsák ki a humánembriológia előtt feszülő horizontokat, új táptalajt találjanak az önfenntartó biomok alternatív működésrendszerei számára,

és együtt morfondírozzanak az élet értelmén. Nem, ez mégis túlzás. Erről természetesen nem volt szó. És erre Dr. Wilamowitz is rájött, amikor belépett a föld alatti folyosó végén nyíló utolsó laborba, amelynek falai mentén polcok álltak, és mindegyik polcon egy-egy kígyókkal és patkányokkal teli akvárium, és a falak és a polcok és az akváriumok között ott ült...

- *A Kecske!*

Nevetés visszhangzott keresztül a halion. A gondolkodók a vállukhoz emelték a fegyvereiket, de továbbra sem észleltek mozgást. Semmi sem mozdult az épületben, semmi, amire lőhettek volna. Aztán a nevetés elhalt. Gúnykacaj volt? Vagy a vendégjogot jól ismerő házigazda hangja?

- *Örülök, hogy megérkeztetek* - mondta a hang. Egyszerre szólt minden sarokból, a padló repedéseiből és a mennyezetből, szólt odakintről és szólt a fejünkben. Nem lehet, nem lehetséges, hogy még egy ilyen trükknek felüljenek...

Ilyen a szerencsénk. Ideje beletörődni, hogy manapság már minden állat telepátikus képességekkel rendelkezik.

- Ez csak egy megafon - mondta Ludwig, és oldalba bökte Karlt. A recepció pult mögül egy fekete tömb rovarszeme kandikált ki.

- *Kérlek, menjetek fel a lépcsőn* - folytatta az ismeretlen. - *A folyosón a harmadik lesz balra. Mármint az irodám* - tette hozzá.

A gondolkodók óvatos léptekkel megindultak. Továbbra sem láttak mozgást sem a hallban, sem odakint a széles üveglablakokon túl, ám az egész intézet és a körülötte elterülő erdőség egyszeriben fenyegetővé vált. Bármilyen rejteződik a falakban, odakint a bokrok mélyén, a mérnököknek bizonyára jó okuk volt rá, hogy ne merjék megközelíteni az épületet.

Felmentek a lépcsőn. A szűk folyosó mindkét oldalán ajtók sorjáztak. A jelek szerint az irodák nem lehettek nagyok. Vajon az ellenség, a félelmetes Kecske tényleg egy ilyen cellában tengeti a napjait?

- Karl, menj előre - suttogta Ludwig. - Fedezlek.

- Miért mindig nekem kell előre mennem? - felelte Karl.

Martin félreállította őket az útból. Mindhárman kibiztosított fegyverrel álltak a harmadik iroda küszöbén. Az ajtó nem volt bezárva. Martin ezúttal pisztollyal a kezében, a cipője orrával lökte be az ajtót.

A Kecse. Ő, aki az árnyak közt motoszkál. Aki áldozatai vérében fürdözik. Az időtlen örökkévalóság egyedüli bérlője. A Hazugság Hercege. Es mi egyenesen besétálunk a barlangjába, mint engedelmesen berregő, lendkerekes kisautók.

Hát megérkeztek.

Hogyan hihette bárki is, hogy ez a fickó tényleg egy kecske? A műanyag maszk, amit az asztal túloldalán üldögélő alak viselt, olyannyira silány volt, hogy még egy látássérült gyerekcsapatnak sem lehetett volna odaadni a jelmezbálban.

- Vicces, nem? - kérdezte, majd a maszkhoz nyúlt, és már úgy tűnt, hogy lerántja magáról, de végül fenn hagyta. - Szeretem a mókázást!

A gondolkodók a küszöbön toporogtak. Aztán Karl köhögött egyet, mire mindhárman benyomakodtak a szobába, és megálltak a közönséges, fröccsöntött irodai asztal előtt.

- Ha tudod, hogy kik vagyunk, alighanem azt is tudod, miért jöttünk.

- Persze, hogy tudom - felelte a fickó. - Azért vagytok itt, hogy megöljete.

- Mondj egy okot, hogy miért ne tegyük meg - mondta Ludwig, és megnyalta a száját.

- Több okot is tudnék mondani, de kezdem a legfontosabbal. Kíváncsiak vagytok rá?

Elmosolyodott. A maszk alul ki volt vágva, így a száját jól ki tudták venni. Pengeéles vonalak, ápoltnak tetsző, fehér fogak. A rusztikus bölcsesség fakó jelei a cserepes ajkak szegleteiben.

A gondolkodók egymás tekintetéből olvastak. Olvasták a kétségeket, a *Szophia* megkeseredett szeretetét. A kíváncsiság reziduuma volt, egy élvezhetetlen bölcsesség követelése. Egy, a létük lényegét illető *thaumazein* sejtése. Agyonlőjék a huligánt, vagy megvárják, mi mondanivalója van a számukra?

- Kérlek, foglaljatok helyet - mondta a Kecse. - Becsuknád az ajtót? Te meg kapcsold le a villanyt, légy szíves - mondta Karlnek és Ludwignak. A gondolkodók jobbnak látták, ha nem ellenkeznek. Ludwig érezte, hogy izzadtságcseppek gördülnek le a hátán. Mintha egy harmadik szem nyílt volna ki a lapockái között, ami most némán könnyezni kezdett.

Tudom, hogy mi következik. Tudom, de nem akarom elhinni. El akarom hinni, de nem így, nem most, nem itt. Nem akarom elhinni. Ha egy dromedár álmának álma vagyunk, membránszerű üvegfalak közé szorítva, mint a szétszalazott cápák a kiállítótérben, ha valóban ennyi vagyunk csupán, nem több, akkor vajon miféle akarat kezébe adattunk játékszerként? Ki hordozza testünk bábját, fogadalmi gyűrűként, csúzos ujjain?

A fickó elégedetten szemlélte, ahogy követik az utasításait, majd leülnek az asztal mellé.

- Íme! - mondta, miután mindenki elhelyezkedett. Kézbe vett egy távirányítót. Fürkészte a vendégei arcát. Gyötörte őket a lassúságával. Visszaélt a türelmükkel. Mielőtt azonban szóvá teheték volna a dolgot, megnyomta a kapcsolót, és a szemközti falon lévő kivetítőn egy film kockái kezdtek pörögni.

Remek, végre újranezzük a Tómi és Jerry legjobb epizódjait, futott át Karl fején.

Ő, aki az árnyak között jár. Ő, aki áldozatai vérében fürdőzik. A Hazugság Hercege.

A film nem volt kifogástalan minőségű. Leginkább egy biztonsági kamera felvételének tűnt. Pixeles, fekete-fehér képek a szalag sérüléseinek feketés arabeszkjeivel.

Egyhangú, steril szoba elevenedik meg előttük. A berendezés igénytelen. Egy szék, kisasztal, ruhásszekrény, csap, amelyből feltehetően víz csörgedezik. A fal mellett rácsos ágy. Minden mozdulatlan.

Snitt.

A helyiségben minden változatlan, kivéve, hogy a kiságyban most egy csecsemő fekszik, és az asztal mellett, a fejét kezébe temetve egy asszony ül. Bizonyára az anyukája, gondolja Martin. A felvétel csendjét a gyermek sírása szakítja meg. A gyerek csak sír és sír, miközben az anyát látjuk, ahogy az asztal és a kiságy között imbolyog. Néha odalép hozzá, és a gyermeke fölé hajol, néha hátat fordít neki. Aztán ismét magába roskadva ül az asztalnál. Aztán megint a kiságy mellett van, de ezúttal nem hajol fölé. Csak imbolyog fölötte, mint nád a szélben. A sírás nem marad abba.

Snitt.

Az anya a földön fekszik, két kezét fülére tapasztja. Felkel, dülöngél, majd fejével előre nekimegy a falnak. Ezután ismét az asztalnál ül. Visszatér a kiságyhoz. Nézi a síró gyermeket, közben az öklét harapdálja.

A kép elsötétül.

- Ebből elég - hördült fel Ludwig. - Vagy most azonnal megmondod, hogy mi folyik itt, vagy pedig...

Kattanás. A Kecske megnyomott egy gombot, és előretekerte a felvételt.

Orvosi rendelő jelent meg a vásznon. A csendélet monokrómja. A tűnődés idejének kivetített képe. Aztán lassan színek töltötték meg a nyugalom ábráit. Boldognak tűnő pár a hatvanas évek viseletében. Kinyílik az ajtó, a nővér mosolyogva beljebb tessékeli őket. Snitt. Odabent egy orvosnak látszó alak magyaráz a párnak, és grafikonokat mutat nekik, amelyeken kék és piros vonalak tekergőznek. A férfi és a nő összenéz, majd az orvos felé fordul. Egyszerre bólintanak.

Miközben peregetek a képsorok, a Kecske a maszk mögül fürkészte a gondolkodókat. Őt nem érdekelte a film. Tudta, hogy mi van rajta, hiszen már számtalanszor végignézte. Voltak azonban részletek, amelyeket szeretett volna eltitkolni előlük. Ennek a három embernek csak egy megvágott anyagot akart bemutatni.

Snitt.

Szülőszoba. A bábák határozottak és vidámak. A gyermek egészséges, mindenki örül. De valami nem stimmel. A fények egyszer csak kihunynak, megszólal egy riasztó, bekapcsol a tartalék energiarendszer, felgyulladnak a tompa neonfények. A háttérben már hangolják a fluxusbölgőket.

A gondolkodók meredten nézik a kivetítőt. A Kecske meredten nézi a gondolkodókat.

Újabb snitt.

A baba bekerül egy gyártósorra. Vért vesznek tőle, szövetmintát. Gépkarok cirógatják a desztillált vízben ázó, tömpe végtagokat. A kamera megmozdul, kihátrál, és végre láthatóvá válnak a terem méretei. Nem is terem, inkább hangár, orvostani amfiteátrum, amelyben ezrével tenyésztek a porontyokat. A gömbölyded hasak rengetege fölött

kúszóindaként tekergőznek az elektródák. A háttérben fehér köpenyt, illetve öltönyt viselő alakok szemrevételezik a kijelzőkön mutatott eredményeket. Aztán az egyikük felkapja az egyik gyermeket, és csókot nyom a kobakjára.

A kamerával együtt átmegyünk a hangár egy másik részlegébe, ahol három szerpentinén csorognak le a magzatok maradványai. A deformációval született csöppségek. Van, aki a szívét hordja kívül. Egy-egy kósza dobbanást lehet még látni a szemcsés felvételen. Másnak a koponyája nyitott. Tizenkét végtaggal született gyermekek, akiknek lábai meg-megrándulnak a vascsúszdán. A család idiótái. Vézna homunkuluszok. Félreszabott termékenységszimbólumok. Egyre csak áradnak és áradnak, százával süllyednek alá a gumírozott görgőkön, míg végül alatt három kis rakásba halmozódnak egymás mellett.

A padlón egy fémlemez időnként félresiklik, és utat enged a mélybe, ahol nagy teljesítményű búboskemence várja a csontok és inak nyomorúságos törmelékét. De mielőtt még aláhullnak a csöppségek, a kamera a rakásokra közelít. Egy újabb öltönyös figura lép előre, és feltart egyet-egyet a három rakás halva született csemete közül. Egyenesen a gyerekek arcát tolja a kamerába, amely így most méteresre dagad a Max Planck Intézet emeletén lévő iroda vetítővásznán.

Mindhárom rakásba azonos gyerekek gyűltek. Egyazon génállomány, különféle kísérletek.

Három önazonos arc. Három felnőtt arc a beteg, koraszülött roncson.

Martin, Karl és Ludwig arca.

- Mi a rosseb volt ez?

Martin felpattant, és a fegyverét lengetve a Kecskéhez fordult.

- Veszed csak le azt az álarcot, te roha...

Elakadt a szava. A férfin már nem volt fent maszk. Pőre nyíltságában ült előttük, mint egy porfelhővel keretezett ezüstszelence. Negyvenes éveiben járó, törődött, tatárképű fickó volt. Sápadt ábrázat, bikanyak, tömpe orr, erős, kamionvontatáshoz szokott állkapocs és széles homlok, amelyen, ha a tulajdonosuk éppen délutáni szunyókáját töltötte, akár bacilusok is golfozhattak volna.

- Nyugalom, *dárágije drúzjá!* - mondta, és Martin lába elé vetette a kecskemaszkot. Néhány dollárba kerülő, fröccsöntött fonnyadmány volt csupán. - Csak egy kis játék.

- Ez neked játék? - kérdezte Karl, és az elsötétült vetítővászonra mutatott.

Nem, ez egyáltalán nem játék. Nekünk aligha az. Hiszen leblokkolt tudatunk határtalan és bosszúszomjas szemiózisa jelent meg ezen a felvételen. A múlt, aminek jelei végig ott voltak előttünk, noha képtelenek voltunk értelmezni őket. Az emlékmaradványok. Tízezer hasonmásunk sikolyra torzult csecsemőszája. Ez a mi akaratlan emlékezetünk gyutacsa. Kinek a lávabrovnie, kinek önnön holtteste. Kinek Combray, Elnék a rémálmok szuvasodó tájai.

Ludwig felkapcsolta a villanyt, aztán az ablakhoz lépett, és a környező kertet figyelte. Még mindig furcsállta, hogy a Kecske továbbra is ilyen magabiztosan üldögel a fegyverek célkeresztjében.

-Játék vagy nem játék - dünnyögte a Kecske -, nem mindegy? Mi maradt nekünk ezen az átok sújtotta földön? Sehol egy *gyévocska*, hogy szagolgassam ágyéka virágját.

Martin tüzelt.

Az ablakok fülsiketítő robbanással szakadtak szilánkokra. Ludwig hátraugrott meglepetésében, de még látta, ahogy a szétrobbant üveg ezüstösen villódzó prizmadarabkái a holdvilágtól beragyogott, frissen nyírt pázsitra hullnak.

Vajon ki gondozza ezeket a kerteket?

- Ezt igazán nem kellett volna - mondta az idegen, miután feltápáskodott a padlóról, ahova gyanús sebességgel működő reflexekkel levetette magát.

Martin közelebb lépett, és a tarkójára irányította a pisztoly csövét.

- Vagy azonnal elmondod, hogy mi volt ez - mondta Martin -, vagy a következő sorozatnál nem leszek ilyen figyelmetlen.

A Kecse elvigyorodott, majd visszaereszkedett a székébe. Egyszerre volt olyan, mint egy véletlenül itt felejtett irodista, akinek senki sem szólt a Max Planck Intézet működésének felfüggesztéséről, és olyan, mint egy rosszban sántikáló, szifiliszes komornyik. Egy sebhelyes háziszolga, aki képes évtizedeken keresztül rezzenéstelen arccal felszolgálni gazdájának az ürühúst, hogy kivárja a megfelelő pillanatot, amikor a konyha penészes zugaiban idegmérget csepegtethet a töltelékbe.

- Mégis, mi lett volna? - felelte.

- Mi van a felvételen? Mit tartalmaz a teljes anyag?

- Kísérletek, endokrinológia, selejtezés. - Még mindig nyugodt hangon beszélt, mintha a pisztoly semmiféle kárt nem tehetne benne. - A felfedezésre váró, hallgatag terek szadista hívása.

- Emberi nyelven, ha lehetséges - mondta Ludwig.

- A sejtfalak függönyök. Amint széthúzzák őket, varázslatos tánc kezdődik a membrán felszínén. Ugrándozó protoplazmák és élettelen vírusgazdák halálos idillje. Minden organellum előadóművész. Minden szervezet színház.

Karl egyik lábáról a másikra állt, majd odalépett a vetítövásznonhoz, és úgy simított végig rajta tömpe ujjával, mintha attól tartana, hogy az menten lángra kaphat. Elrántotta a kezét.

- Kik voltak ezek a csecsemők? - nyögte végül, majd hozzátette. - Ha kiderül, hogy manipulált a felvétel, megfojtalak.

- A felvétel nem manipulált - mondta a Kecske, és kivett egy dossziét az asztalfiókjából. - Tessék, itt mindent megtalálsz. Nos, nem egészen mindent, de azért sok jót.

Karl kézbe vette a dossziét, és végigfutott az első két oldalon.

- A Hordó Projekt jegyzőkönyvei.

- Mi az isten az a Hordó Projekt? - kérdezte Ludwig.

- Tudjátok, a hordólakó - felelte a Kecske. - Diogenész. Ismerős?

Martin válasz helyett felmordult. Lassan leeresztette a fegyverét.

- A kutatás vezetője úgy gondolta, a kedvenc figurájáról fogja elnevezni a kutatást. Aztán megbánta a dolgot. A kísérletek nem a kívánt mederben folytak.

Már-már együtt érző mosollyal nézett rájuk.

- Tisztában vagyok vele, hogy elkeserítő látni ezeket a felvételeket. Jelenleg sokkos állapotban vagytok, ezt ne felejtsetek el, ha ma éjjel esetleg nem tudtok jól aludni. Higgyétek el, még én is csalódott vagyok. Pedig láttam már cifra dolgokat a Glavnojében.

- Hogy hívnak?

- A nevem Igor Buhin - felelte a fickó. - Cynthia régi ismerőse vagyok.

Martin kezéből kiesett a fegyver. Ludwig elkerekedett szemmel bámulta a tatárfejt. Karl közelebb lépett hozzá, és nekiszegezte a puskáját.

- Kicsodának?

- Cynthia Stone. Az a New York-i spiné, aki elszabadította a vírust. Veletek dolgozott, vagy nem?

- De igen - motyogta Martin. - Velünk dolgozott.

- A hálózat majdnem az egész világra kiterjedt. Nos, ez talán túlzás - mondta Buhin -, de a fontosabb földrajzi egységek mindegyikén létrejött egy-egy ütőképes sejt. Ennyi év távolából már magam sem értem, hogy tudta az a nő mindezt megszervezni, igaz, én sosem voltam jó logisztikából.

- Úgy érted, logikából - szólt közbe Ludwig.

- Nem. - Megrázta a fejét. - Úgy értem, logisztikából. Szervezés, mikrostruktúra, manipuláció. Szállítmányozás, rejtjelek, kódok kidolgozása és hasonlók.

- Aha - mondta Ludwig, és visszahuppant a kanapéra. Behunyta a szemét, és csak arra gondolt, mikor ér véget ez a rémálom.

Apró babácskák, megannyi Ludwig-arcú Matrjoska, benne még kisebb Ludwig-arcú babácskával, azokban még kisebbek és így tovább, a legparányibb csöppségek arcvonásait már csak egy mikroszkóppal lehet kivenni, az nem baj, kerítünk egyet valahonnan, és akkor látni fogja, hogy a hír igaz, még azok a legparányibb, elkapart kis szerencsétlenek is Ludwig arcát viselik, és mindegyik kis Ludwig a nagy, az igazi Ludwig felé fordul begyógyult szemével, és azért könnyörög, hogy valaki vessen véget a szenvedéseinek.

- Nem tudom pontosan, hogy mi történt - folytatta Igor. - Közeli kapcsolatban voltam Cynthiával. Úgy értem, gyakran beszéltünk Skype-on és telefonon. Személyesen sajnos csak ritkán tudtunk találkozni.

Ahogy kinézett az ablakon, Martin azt hitte, a felkelő napot látja meg az erdő lombsüvegén, de csak egy narancsszínű halogénnel átítatott, éppen felemelkedő bagolysereglet volt, amely éppen új lakhelyet keresett magának.

Még ezeknek a kurva baglyoknak is elégük van ebből a helyből, gondolta.

- Ez már a múlt. Fátylat rá - legyintett Buhin.

- A múlt? - Karl elvörösödött fejfelé nézett hol a barátaira, hol Buhinra.
- Szerinted nekünk ez semmit sem számít?

Igor megvonta a vállát.

- Nem tudom. Biztosan össze vagytok zavarodva. De érdekel titeket bármi is abból, ami körülöttetek történik?

- Persze, hogy érdekel! - Ludwig feljajdult.

- Oké - mondta Igor, és végigtekintett hármójukon. - Akkor lássuk csak. Mit gondoltok, miért hagytam, hogy ide gyertek?

- Nem tudtad volna megakadályozni - mondta Martin. - Alapos taktikai kiképzésben vettünk részt. A fegyvereink kiválóak, és ami a legfontosabb, tudtuk, hogy kit keresünk.

Igor felnevetett, és felkapta a földről a maszkot.

- Nocsak, valóban?

- Még mindig nem mondtál egyetlen érvet sem, hogy ne lőjelek agyon - tette hozzá Martin.

Még mindig nem mondtam egyetlen érvet sem, hogy ne lőj agyon - felelte Igor vigyorogva. - És még mindig élek.

Karl ismét belelapozott a dossziéba.

- Nem értem... Kísérletek... Évtizedekkel ezelőtt... De mi közöd Cynthiához? Mi ez az egész?

- A terv az volt, hogy a földi bioszférából kiiktatjuk az embert, de megmentjük az emberi intelligenciát - mondta Igor. - Pontosabban annak egy sajátosan átkalibrált szenzóriumát. Az érzékiség kopernikuszi fordulatát kívántuk megteremteni. Tulajdonképpen egy előnyösen modifikált intelligenciáról lett volna szó. A vírus elvileg nemcsak szétroncsolta az emberi szervezeteket, hanem át is alakította azokat, akikre hatott. Végre állattá lett, ami állati volt. Kár, hogy aztán az állatok is elpusztultak.

- Egy kor, amikor már az állatok sem élnek - dünnyögte Karl.

- Minden, ami élt, valami mássá alakult át. Óriási bioinformatikai előrelépéseket tettünk. Az összehasonlító genomika szédítő távlatai nyíltak meg előttünk. El sem tudnátok képzelni, milyen eredményeket értünk el. Tudjátok, mi mindenre képes egy emberi aggyal rendelkező ősrája? Hogy mire bukkantunk, amikor sikerült megfejteni a púposhátú delfinek énekét?

- Mindez nagyon szép, de...

- De valami félresikerült. - Buhin bólintott.

- Hol volt a hiba? - kérdezte Ludwig.

- Bizonyos organizmusok olyan fejlett és bonyolult immunológiával rendelkeztek, amivel korábban nem számoltunk. Örült versenyfutás kezdődött a vírus és a rezisztens szervezetek között. Kényszerpályára álltunk. A leginkább kritikus esetekben a megfelelő lokális transzgresszió nem jöhetett létre. Főleg a különféle mentális betegségben szenvedők, kiváltképp a skizofrének bírták jól a gyűrődést. Rajtuk kívül a kísérletek kezdeti szakaszaiban még számos főemlős is megmenekült a kórságtól. A

csuklyásmajomfélék valami rejtélyes okból kifolyólag szinte áthatolhatatlannak bizonyultak. Nem is beszélve a központi idegrendszert nélkülöző apró teremtményekről, akikre eleve semmilyen hatással nem volt a genetikai injekció, leszámítva néhány funkcionális mutációt, amelyek azonban, eltekintve attól, hogy jót szórakoztunk rajtuk, a terv szempontjából irrelevánsnak bizonyultak.

- De mi volt ezen a kibaszott felvételen? - kérdezte Martin, és megdörgölte a szemét. - Mi közünk nekünk ehhez az egészhez?

- Egyszerű - felelte Igor. - Vagyis, éppenséggel elég bonyolult... Több érintett fél is volt a dologban. Cynthia kezdetben hezitált, de hamarosan ráállt, hogy közreműködjön egy magánhadsereg létrehozásában. Arra az esetre, ha egyáltalán szükség lesz rá. Ami akkor még nagyon valószínűtlennek tűnt.

- *Akkor még?* Mikor? Miféle magánhadsereg?

- Zsoldosok. Varázsigéket mormoló hermeneuták. Légszomjjal küzdő moralisták, kétkezi munkások, nyelvfilozófusok. A lényeg, hogy olyan alakok legyenek, akik ügyesen fejet hajtanak a nagyúr előtt.

- Miféle nagyúr? - kiáltott fel Martin. - Nincs semmiféle nagyúr! Ezt az egészet mi találtuk ki és Cynthia! Te nem ismered őt. Azt mondtad, néha beszéltél vele telefonon, na és? Ettől már valakinek képzeled magad?

Bubin hátradőlt a székében.

Igazad van, nem ismerem őt jól. De ismerem az urat. Martin lehajolt, és alig egy centiről a másik arcába fújta a kérdést.

- Hogy hívják?

- Nincs neve. Vagy éppen tízezer neve van. Talán mindegy is. Magunk között csak a Bosszú Szellemének hívtuk.

Miután kifaggatta őket az idevezető útjukról és az óriásférgekkel való találkozásuk részleteiről, Buhin azt javasolta, hogy feküdjenek le, és majd másnap újra felveszik az elejtett fonalat. Azt is megígérte, hogy a lehetséges folytatásra vonatkozóan is előáll majd egy tervvel.

Szükségük volt legalább pár óra alvásra. A múlt éjszakai keltetőgubó sekély vitaminfürdőjének hatásaiból mostanra semmi sem maradt. Fáradtak voltak és csüggedtek, ráadásul egyre kevésbé tudták, hogy mitévők legyenek. Annyi legalább bebizonyosodott, hogy nem hiába

érkeztek ebbe az országba. Ámde válaszok helyett csak újabb és újabb kérdéseket találtak.

A mellkasuk is egyre nehezebb volt, és időről időre hallani vélték az atomóra tiktakolását.

Kiváltképp a skizofrének bírták jól a gyűrődést. Meg az elrákosodott tagjaikkal, a testük mélyén fészkelő öklömnyi daganatokkal küzdő idős pópák, akik hiába remélték egész életükben, hogy megtalálják a bölcsek követ. Jól bírták, de csak ideig-óráig. A tesztek során nekik is végük lett.

Miután Igor elbúcsúzott tőlük, és eltávozott az épület alsóbb régiói felé, a gondolkodók az emeleti folyosó túlsó végében találtak egy zuhanyzót. Úgy tűnt, Buhin valóban számított az érkezésükre, mert mindhármuknak készített ki törülközőt.

- Milyen kedves - jegyezte meg Karl, akinek egy rénszarvasminta rongy jutott.

Még fogkeféjük is volt.

A falióra szerint éjfélre járt az idő. Az épület Igor távozása után is kihaltnak tűnt. Semmi nem utalt a rejtélyes kísérletekre. Bármilyen okból is küldték őket ide a mérnökök, és bármiért is mondták, hogy a titokzatos Kecse, aki nem melleleg hagymázás beszámolóik szerint halhatatlan volt, a világ elpusztítására tör, úgy tűnik, igencsak mellélóttek. A gondolkodókat jelenleg ennél sokkal jobban izgatta, hogy miért emlékeztették őket a felvételen látható köpenyes fickók azokra a mérnökökre, akikkel itt, Berlinben volt szerencsájük találkozni.

Van valami csüggesztő a bátor ember tetteiben, ahogy saját határainak ezernyi kapuját ostromolja, hogy azokon keresztül nyerjen bebocsájtást a jövődbe.

Miután végeztek a tisztálkodással, ami igencsak rájuk fért, a testükről felszálló friss pára eszüikbe juttatta, hogy az Intézet valamiben mégis egyedülálló volt. Hiszen amióta csak partra szálltak Franciaországban, most először nem érezték az egész kontinenst betérítő dögszagot. A szellőzőrendszerek kifogástalanul működtek, a levegő friss volt és száraz, és a penész nem vette be magát a sarkokba. Amikor megnyitották a zuhanyrózsát, nem hulltak alá a lyukacsokból lilás férgek, és később a

fekhelyük alatt sem surrogtak rágcslók. Mintha a kutatóintézet egy örök vasárnapra rendezkedett volna be.

- El tudnám képzelni, hogy pár napig itt maradjunk - mondta Martin, és a nagy ablaküvegen túli mezőket figyelte. A vidám fűszálakon citerázott a sápadt holdfény.

- Hogy tétlenül lógassuk a lábunkat, miközben még mindig nem tudjuk, mi a fene folyik itt? - kérdezte Ludwig, és feljebb húzta magán a takarót. - Inkább a halál! Azért jöttünk ide, hogy a végére járjunk a dolgoknak.

Duzzogva nyomogatta maga alatt a párnát, hogy valamelyest megpuhuljon.

- Talán azért születtem a világra, hogy megfejtést találjak az enigmára, amely én magam vagyok - mondta, miután végre sikerült kényelembe helyeznie magát.

- Ludwig, te csak pompás anomália vagy a lét felszínén - mondta Karl.

- Egy lehulló tölgyfalevél keltette, koncentrikus vízfodor. Nincs mit kiderítened. A reptély nem létezik.

- Nem tudom, Karl - felelte a másik. - Nem lehetünk biztosak benne, hogy ez a rohadt felvétel jelent-e egyáltalán bármit is. De ha mégis igaz, úgy értem, ha valahol tényleg léteztek vagy léteznek ezek a tenyésztelepek, ezek a silók, a gyártósorok, ezek a hidrolízisben fürdőző, gyöngö testek, amelyek aztán a szalag végén egyetlen hatalmas... kupaccá gyűlnek össze...

És én már láttam is őket. Láttam a fajtámat a pincében rothadni. Láttam komposztálódni a felnőtt Ludvigokat. Azt hittem, nem lehetséges, azt hittem, hallucináltam, de most úgy tűnik, minden valóságos volt. Minden sokkal rettenetesebb annál, mint gondoltuk.

Mély levegőt vett, mint aki a feltörő zokogáson igyekszik úrrá lenni.

- Együtt akartok ezzel élni? - kérdezte.

- Nem is tudom - felelte Martin. - Mit tehetnénk? Ördögi játszmába keveredtünk, ismeretlen erők csapnak össze a fejünk fölött, és láthatóan mindkét oldal a maga céljaira akar felhasználni bennünket. Én a legszívesebben kiszállnék az egészből.

Karl megkocogtatta a mellkasát.

- Az nem olyan egyszerű, Martin. Legalábbis, ha életben akarsz maradni.

A másik felsóhajtott. Ő is két takaró alatt igyekezett felmelegíteni elmeszesedett tagjait.

- Néha már ebben sem vagyok biztos, Karl - mondta. - Úgy értem, miféle axiológiai tévedés, hogy még mindig ragaszkodunk az élet önértékéhez? Ahhoz, hogy feltétlenül jelentéssel kell bírnia annak, hogy hárommilliárd éve néhány villám belecsapott a tenger felszínén úszkáló ásványokba, elindítva egy bonyolult és nyomasztó folyamatot, aminek eredményeképpen most mi is itt heverészünk? Hárommilliárd év! És mintha el sem telt volna, mintha az idő a szorongó tudat illúziója volna csupán, hiszen még most is erről a régi pillanatról lamentálunk, í Villámok! De mit számít mindez? Ezekhez a termikus körülményekhez nekem éppúgy nincs közöm, mint ah> hoz, hogy mi lesz évezredekkel utánam.

- Akkor sem, ha évezredekkel utánad tízmilliárd kicsi Martin fogja lakni a Földet? - kérdezte Karl.

Martin nyelt egyet, de nem válaszolt.

- Gondold csak meg! - folytatta Karl. - Ez aztán a kvantumpárhuzamosság! Kilépés az egzisztencia örök jelenidejéből! Végre valami áttöri az ipszeitás falait, és a távolban már felsejlik az egyedeire vissza nem vezethető sokaság.

- Talán nem is a távolban - jegyezte meg Ludwig. - Talán éppen itt ülünk fölötte. Mi van, ha mindaz, amit a felvételen láttunk, itt folyik az intézet alagsorában? Vagy mondjuk Potsdamban, néhány vöröstéglás ház tömör faszádjá mögött? Esetleg Wannsee sekély mélyén, egy kétéltű törpéknek kialakított vízi városban?

Martin bűgőcsigaként mozgolódott a takaró alatt. Nagyon hiányzott neki Frici, de most be kellett érnie a párna csücskével. Esetleg még a hüvelykujját harapdálhatta volna, de ezzel meg akarta várni, amíg a barátai már elszenderednek.

- Nem tudom - mondta. - De néha elfog a csüggedés. Ilyenkor arra gondolok, hogy meghalni egyet jelent a boldogsággal. Egy kegyetlen világgal szemben a nemlét maga a summum bonum. Egy távoli enyészpont, amihez viszonyítva énem elnyeri méltó jelentéktelenségét.

- A halál? - kérdezte Karl.

- Igen. A halál a boldogság.

- Hogyhogy a boldogság?

- Képzeld el, ahogy reggel felébredsz. Mit érzel?

- Hogy visszaaludnék. Hogy jó volt aludni.

- De mégis, milyen volt?

- Nem is tudom. Semmilyen. Nyugodt pihenés. Mintha vattacukorban hemperegnék.

- Tehát emlékszel arra, hogy könnyű volt az a semmiség.

- Igen.

- Ne volna jobb újra, szünet nélkül átélni, semmint pusztán visszaemlékezni rá?

- Hát, ha arra gondolok, hogy reggelente mennyire fáj a derekam...

Martin a fal felé fordult, és lehunyta a szemét.

Bízzunk a képzelet erejében. Ez a párnacsücsök éppolyan szövetből készült, mint Frici. Ő is méltó kicsorduló nyálam figyelmére. Ez a hely éppolyan forró, mint az a kellemes üdülősziget a Proxima Centaurin. A lét éppolyan silány, mint az antianyag elhasználódott érrendszere.

Karl és Ludwig még egyszer egymásra néztek, majd ők is megpróbáltak aludni.

Ludwig arcú babák. Karl arcú babák. Sziámi ikrek, amelyek egyik fele egy csöpp Ludwig, a másik fele csöpp Carlito. Egymásba fogódzó sziámi iker törmelék, ami bizonyos erők hatására, mint például egy nagy teljesítményű hidraulikus présben cseppfolyós halmazállapotot vesz fel.

Jól ismerték egymás légzését. Hiába igyekeztek leplezni az álmatlanságukat, a lélegzetvételük aritmiája elárulta őket. És közben lehunyt pilláik alatt szüntelenül kavargtak a felégett táj tablóképei, rajta a fel-alá nyargaló gyereksereglettel. Göndörödő loknik, aranyos ábrázatok, szabályos fogsorok meneteltek az erdők tisztásain. Precíziós

műtétekkel előállított szempárok tükrözték vissza a csermelyek fölött egyensúlyozó apró szivárványokat, érzésekkel és reménnyel teli tömlők hancúroztak a harmattól illatozó fűcsomókon, miközben hisztonmodifikációs eljárással kalibrált agyak lüktettek a boldogság oválisán ergonomikus titániumfogalataiban.

Három megsokszorozott gyermeki arc a valóság barnára pirított búzamezején. Kimerevített, magukról mit sem tudó talpak tánclépései. A pusztítástól megcsömörlött akarat metanoiája.

Könnyek csorognak a márványtalapzaton. Nauszikaa már vár ránk a fjordok partjainál. Ez lesz az én csendes pihenőhelyem.

Ahogy a gondolkodók félálomban lebegtek, ismerős és ismeretlen alakok szólították meg őket. Újraélték a kontinensre vezető hajóutat. Ereztek, ahogy a hullámok rendületlenül nyaldossák a hajótestet. Aztán visszatértek New Yorkba, ahol sárgás bundájú patkányok fürkésző tekintete követte őket az alagutakban. Gombszemű nyuszik éles tépőfogainak karistolását vélték kihallani a homályból. Aztán ismét itt voltak, az egykori birodalom fővárosában, ahol köpenyes mérnökök sündörögtek minden házban, és kézzel kézre adogatták fortyogó kémcsöveiket. Kecskemaskot viselő, nyolc tapadókorongos, alumíniumszálakkal megerősített lábakon közlekedő teremtmények vették körbe őket, és a távolban kürtöket fújtak a halál csonttá aszalódott, mérföldes fesztávolságú, közömbösen ragyogó angyalai.

Nyugodt pihenés volt. Mintha vattacukorba hemperegnék.

A sötét, képek nélküli álom szakadékénak peremén egyensúlyozva eszükbe jutott Ktl'l'khaauuurryktll'r, aki mostanra, úgy sejtették, megtalálta társait az Indiai-óceán langymelegében. Bízta benne, hogy jól van, élvezi a savas víz folyamatos hidrolízisét, és nem érik el a radioaktív tengeráramlatok. Bár ki tudja, talán a nagy hal számára meg sem kottyant volna egy nagyobb fajta dózisban érkező, harmadik hatványú sugárzás. Az is lehet, hogy mostanra családot alapított, és hatalmas unokái lelkesen pörgő gőzturbinaként hajtják az árkok környékén az irtózatosságtól víztömegeket, kifejtik a fekete füstölőket, gigantikus járatokat ásnak a mélybe, hogy egyre közelebb kerüljenek az áhított forrósághoz. Sosem szűnő beszédük a szubszonikus tartományban mozgott, és idegen verslábak lejtését követte. Létezésük csupán egyetlen, noha látványos eleme volt az evolúció unalomig manipulált láncreakciójának. Szépséges, központilag többé nem vezérelt tobozmirigyek, önállósuló

konglomerátumok lassú kéjelgése az egész izgó-mozgó forgatag. Nem euklideszi térképzetek jelentek meg a gondolkodók lelki szemei előtt, melyekben végtelen messzeségekbe nyúltak a cérnaszálként tapogatózó idegdúcok, hatalmas, kijárat nélküli kínai szobát alkotva, melynek szűnni nem akaró hangjait immár senki sem dekódolhatja az emberi nyelv szándékos torzításaként.

Ha a porontyok maszkokként viselik az arcunk, ha csak élőködnek a sejtjeinkből a genetika Taigetoszáról lehajított csecsemők, akkor talán mi magunk sem vagyunk más, mint csupán egy másik, egy ismeretlen, egy örökké rejtett arc távoli bomlásterméke.

Ktll'khaauuurryktllr és utódai majd újra felemelkednek a habok mélyéről, hogy hokipályányi uszonyszárnyaikkal hosszú árnyékokat vessenek a sivatagokra, a fennsíkokra, a nagyvárosok négyzethálós romjaira, és elérjenek végül ide, ahol ők, Martin, Karl és Ludwig éppen álomra hajtják születőben és kihunyóban lévő csillagképekkel teli fejüket, ahol pihenni és tudni és megérteni és megint csak pihenni vágnak. És amikor majd meghallják az eleven zeppelinek dobhártyarepesztő robaját, és felnéznek az égre, látni fogják, hogy ki lovagol szikrázó sodronyingében a fenséges szárnycsapásokkal repülő császárral hátán.

- Jó reggelt!

Nem számítottak rá, hogy ilyen mélyen és hosszan fognak aludni, elvégre sosem engedhették meg maguknak, hogy mély álomba merüljenek. Mikor azonban felpattant a szemük, látták, hogy odakint már verőfényrel süt a nap. Csak nem eloszlottak végre a fellegek? A reggel jócskán elmúlt.

- Sok dolgunk van - mondta Buhin, majd néhány vidám tánclépést tett a szobában, és egy tálcán három csésze kávé telt le eléjük.

Karl felült a fekhelyén, ásított, és megdörzsölte a szemét.

- Hány óra van?

- Mindjárt kettő - felelte Igor. - Jó sokáig durmoltatok! De nem baj. Manapság ritkán pihenheti ki magát az ember.

- Az biztos - jegyezte meg Martin. Első dolga volt, hogy magához vette a földön heverő fegyverét. Lehet, hogy a missziójuk eredeti célja értelmét veszítette, de attól még nem lettek máris cimborák ezzel a bolsevik piperkőccel.

Igor közömbösen nézte, ahogy Martin ellenőrzi a pisztolyát, majd megvárta, amíg mindannyian elfogyasztják az itókájukat. Odakint vidáman csiripeltek az énekesmadarak. Mint megannyi marcipán-Krisztus, mezei tücskök szaladgáltak a közeli Wannsee felszínén, Karl pedig, amikor felkelt, és nyújtózkodás közben az épület előtti területet figyelte, egy kismókus családot is megpillantott. Öklömnyi diókat görgettek maguk előtt.

- Igor, mondd csak - szólalt meg -, észrevetted, milyen szép tiszta ma reggel az ég? Pár hét elegendő volt a nukleáris szemét felszívódásához?

Igor elmosolyodott.

- Bizony, lehetséges. Látjátok, semmi sem végleges. Félremennek néha a dolgok, az már igaz - a másikra kacsintott -, de csak türelem kell hozzá, és a jó idők visszatérnek.

- Ez igazán fantasztikus - jegyezte meg Martin. - Szerintem majd akkor térnek vissza, ha valaki kioperálja belőlem ezt a toxikus műszívet.

- Martin, ne légy ilyen udvariatlan - mondta Karl. - Örülünk inkább annak, amink van. Nézd csak ott azokat a mókusokat! Nézd, milyen gondtalanok, és vegyél példát róluk!

Martin felállt, kinyitotta az ablakot, majd célzott, és tüzelt.

- Ezt most miért kellett? - kiáltott fel Karl. Mókuspapa cafatjai felkenődtek a rendületlenül dolgozó öntözőberendezés egyik csövére.

Martin közelebb hajolt Karlhoz, és lehalkította a hangját.

- Lehet, hogy te itt remekül érzed magad Carlito, de nekem valami azt súgja, hogy errefelé semmi sem az, aminek látszik. Ajánlom, hogy élesítsd ki az érzékeid!

Karl fancsali ábrázattal nézett maga elé. Martin megtisztogatta a pisztoly csövét, majd bedugta az övébe, aztán felszedte a földről a rakétavetőjét is.

- Nos, mi a mai program? - kérdezte Ludwig. - Csónakázni megyünk?

- Gyertek utánam - mondta Igor. - Mutatok valamit!

Valóban volt valami a Max Plánok alagsorában, csak éppen nem az, amitől annyira tartottak. Nyoma sem volt az egyenarcú viaszbabuknak, a sorozatgyártott nanotech gondolkodóknak, egyáltalán semminek, ami bármilyen kapcsolatban lett volna az előző éjjel látott diabolikus felvétellel. De azoknak a fegyverrendszereknek sem látták jelét, amelyekkel a mérnökök riogatták őket az idevezető útjuk előtt. Egyelőre fogalmuk sem volt, egyáltalán miért is küldték el őket erre az úgynevezett küldetésre, ha Igor minden jel szerint nem az a félelmetes ellenség, akiről beszéltek. Talán azért, hogy felzabáltassák őket a külvárosi metróalagutakban tenyésző óriásférgekkel? De akkor mi szükség volt a méreggel teli zacskók beültetésére? Vagy lehetséges, hogy csak blöff volt az egész? Hogy a mérnökök berezeltek tőlük, amint felbukkantak a városban, és mindent megtettek, hogy megszabaduljanak tőlük?

A lépcsőfordulóban még ki volt függesztve a hónap dolgozója: Friederike Chang-Chuang a *Drosophila melanogaster* táplálkozását kutatva tett szert bizonyos „forradalmi belátásokra”. Friederike kellemes

ábrázatú, félázsiai Mona Lisaként pózolt a remek teljesítményét ecsetelő szöveg fölé nyomtatott fotón.

- Vajon mire jött rá? - kérdezte Karl.

- Hiszen ez a közönséges ecetmuslica - mondta Ludwig. - Nem hittem volna, hogy még bármit lehet kutatni ezen a kis förmedvényen.

- Mindig van mire rákérdezni - merengett Martin.

- Hiszen a kérdés nem más, mint a gondolkodás jámborsága - felelte Karl.

Martin vállat vont, és követték Igor. Karl és Ludwig néhány lépéssel lemaradva haladt mögöttük, és aggodalommal figyelték, hogy Martin még mindig a pisztolyát birizgálja.

- Máris ott vagyunk - szólt hátra Igor.

Befordultak egy folyosón, elmentek néhány zárt helyiség mellett, amíg egy nyitott ajtóhoz nem értek. A résből fény áradt. Az alagsori folyosó egyik szobájában egy jól felszerelt műtő kapott helyet. A helyiség közepén fehér lepedővel borított ágy állt, rajta egy szende, fehér teremtménnyel.

- Mása!

Igor odalépett a nőhöz, és végigsimított hosszú fürtjein. A nő szemmel láthatólag nem volt eszméleténél. Noha nem tűnt idősebbnek huszonöttnél, a haja teljesen ősz volt.

- Bemutatom a barátaimat. Mása, ők híres emberek. Martin, Ludwig és Karl.

- Ki mondta, hogy máris barátok lettünk? - súgta oda Karl Ludwignak, de a másik leintette.

Igor a gondolkodók felé fordult.

- Mását a mérnökök fertőzték meg. Az életfunkciói stabilak, de már egy hónapja kómában van. Azaz, nem egészen, de a tünetei mégis hasonlóak a kómához, noha az agykéreg nem sérült, és látszólag a *formatio reticularis* is sértetlen. Azok az átkozott mérnökök kifejlesztettek valami vírust, amivel megbénítják az embereket, hogy aztán biztonságosan befoghassák őket, és kísérletezhessenek rajtuk!

- Mintha már láttam volna ilyet - jegyezte meg Martin.

- Tényleg?

- Igen. Állatoknál.

Igor megrázta a fejét.

- Az én Másenykám nem állat. Egy művészettörténeti program keretében dolgozott Berlinben. Faldarabkákat vagy ikonokat restaurált, nem is tudom.

Martin a társaira nézett.

- Ha azok a mérnökök kikotyvasztották ezt a rákfenét, akkor biztosan megvan a módszerük arra, hogy fel is ébresszék belőle az áldozataikat - mondta Igor. - Be kell hatolnotok a Reichstagba, és meg kell szereznetek a receptúrát!

Ludwig összecsapta a kezét.

- Hát ez nagyszerű! Én meg azt akarom, hogy főzz nekünk egy jó rasszsolnyikot!

- Ez nem tréfadolog! - mondta Igor. - Segítenetek kell. Nem nézhetjük tétlenül, hogy Másenyka csak fekszik mozdulatlanul, és szörnyű álmokat álmodik.

Karl végignézett a habfehér arcon. Összeszorult a szíve, ahogy elképzelte, hogy valamikor az öröm üde foltjai pirultak a közömbösség e porcelánján.

- De hát a köpenyesek azonnal likvidálnak, amint rájönnek, hogy átejtettük őket! - mondta Karl, és megkocogtatta a mellkasát. - Tudod, hogy mi rejtőzik itt, Igor? Egy fémszálas csörgőkígyó, ami alig várja, hogy átrágja magát a rézketrecen. Időzített bombát plántáltak a testünkbe.

- Semmi gond, Karl - felelte Igor. - Mindent előre elterveztem. Sejtettem, hogy a mérnökök ezzel fognak próbálkozni. Nem szokatlan tőlük, hogy mérgeket vagy bombákat implantálnak a küldöncök testébe.

- Úgy érted, nem mi vagyunk az elsők?

- Nem, persze hogy nem ti vagytok az elsők. De ti vagytok eddig a legnormálisabbak.

- Ezt hogy érted? - kérdezte Martin.

- Úgy értem, hogy ti vagytok az elsők, akikkel igyekszem jó viszonyt kialakítani.

Karl végignézett a helyiségen. A háttérben halkan zümmögtek a műszerek. Gyógyszerekkel és kenőcsökkel teli tégelyek, szikék, szívkompresszorok, vattacsomók, gézgombolyagok és különféle, recés élű ollók sorakoztak a polcokon. Az EKG, amelyre Másenykát kötötték, halk pittyegéssel adott hírt a komatózus gyévocska állapotáról.

- A mérnökök legutóbbi felderítőjét felboncoltam - mondta Igor. - Bizonyára bennetek is hasonló mérgezacskó ketyeg. Ezek a rohadékok egyszerűen nem tűrik, ha valaki ellentmond nekik!

- Tehát ez a bajuk veled is - mondta Karl. - Nincs is semmiféle hadsereged, csupán nem akartál részt venni a hagymázás interplanetáris szökésterüünkben.

Igor arcán árnyék futott keresztül.

- Így van! Azt akartam, hogy hagyjanak békén. Ennyi az egész.

Martin gyanakodva nézett hol a férfira, hol az asztalon fekvő nőszemélyre.

Ha így van, ahogy mondja, mégis miért küldtek előre bennünket? Talán nem sejtették, hogy a Kecse módot talál rá, hogy lejátssza nekünk azt a videófelvételt, mielőtt levadásznánk? Vagy egyszerűen csak meg akartak szabadulni tőlünk? És ki ez a Másenyka?

- Segíteni tudok rajtatok - mondta Igor. - Ezzel a blokkolóval semlegesíteni tudom a méreg kioldódásáért felelős szerkezetet. - Előkapott a zsebéből egy távirányítót. Pont úgy nézett ki, mint amivel előző este a filmet kapcsolta be. - Amíg a szer nem olvad be, nincs mitől tartanotok. Ha meghozzatok a gyógyulást Másának, segíték végleg kioperálni belőletek a kórt.

Közelebb hajolt a nőhöz, és súgott valamit a fülébe. A gondolkodók úgy látták, hogy a fekvő alak megmozdul. A szemét még mindig nem nyitotta ki, de mintha megremegtek volna tatáracsavarba göngyölődő, dús pillái.

- Tényleg érti, amit mondasz? - kérdezte Karl.

- Igen - felelte Bubin. - A betegség nyelvén beszélgetünk.

- Örülök, hogy ti ketten ilyen jól elvagytok egymással - jegyezte meg Martin. - Tehát ha jól értem, ugyanúgy zsarolni akarsz minket, mint a köpenyese. Van bármilyen érved amellett, hogy ez miért jó nekünk?

- Velük ellentétben én nem akarok megölni titeket. Én ugyanis senkit sem akarok megölni. - Ismét végigsimított a nő haján. - Nekem csak Másenyka kell. Amint magához tér, elviszem innen. Elutazunk egy távoli országba. Egy ismeretlen kontinensre.

Ludwig és Karl egymásra pillantottak.

- Vegyük át még egyszer - mondta Ludwig. - Visszamegyünk azokon az undorító alagutakon keresztül a belvárosba, kicselezzük a gigantikus föld alatti férgeket, a patkányhordákat, az erdőkben leselkedő mérgeshódokat és a csatorna környékén tenyésző kétéltű csapatokat, majd ismét betörünk a Reichstagba, ahol egyébként számítanak a jöttünkre, és amint felbukkanunk, azonnal foglyul akarnak majd ejteni. Mi azonban lerázzuk az öröket, észrevétlenül behatolunk, átkutatjuk az egész, hatalmas épületet, amíg rábukkanunk egy kis dobozkára, rajta a felirattal: „Gyógyír Másenyka minden gondjára!” Aztán amikor ez megvan, uzsgyi vissza, ide az intézetbe, ahol te már tárt karokkal és újabb gőzölgő kávéval vársz minket, amit miután elfogyasztottunk, elvégezd rajtunk az életmentő műtéteket.

- Igen, pontosan erről van szó - felelte Buhin. - Azazhogy majdnem. Ma már pár fokkal melegebb van, mint tegnap.

- És ez nekünk miben segít?

- A mérgeshódok ilyenkor jóval passzívabbak.

Karl felsóhajtott.

- Nyugalom - folytatta Buhin. - Természetesen nem kell megtennetek ugyanazt az utat. Van egy kocsim, amit elvihettek. Elég üzemanyag van benne. A metróvonalakat érdemesebb elkerülni, azok fölött a felszínen mutánsok telepedtek meg. A troglotaunából törtek a felszínre, talán a föld alatt nyújtózkodó férgek kergették ki őket, nem tudom, de kis viskókat építettek maguknak. Nem kell foglalkoznotok velük, elég lomhák.

- Még szerencse - mormolta Ludwig.

- A mérnököket csak egy dolog érdekli - mondta Martin. - Hogyan győzzük meg őket, hogy sikerrel jártunk, és elimináltuk a Kecskét?

- Egyszerű! - Buhin elvigyorodott. - Ezt vigyétek magatokkal.

Kinyitott egy nagyobb szekrényt, amiből előhúzott egy dobozt. Akkora volt, amit ha karácsonykor kap az ember, máris úgy érzi, hogy

nem hiába telt el az elmúlt év.

- Íme!

Két oldalt kioldotta a kapcsos zárat, és felnyitotta a dobozt. A saját feje volt benne.

- Pompás, nem igaz? A mesterművem! - mondta vigyorogva.

Nem az eredeti fej volt, ami most is a rendeltetésének megfelelő helyen egyensúlyozott, hanem egy fej, ami a megszólalásig emlékeztetett Buhinéra, leszámítva, hogy a haja csapzott volt, szája néma sikolyra rándult, és a fogai is hiányoztak itt-ott.

- Nézzétek csak! - mondta Igor, és felkapta a másolatot, majd megmutatta a nyak horizontális metszetét. - Nagyon sokat dolgoztam vele. A nyelő- és a légcső persze jól látszik, de figyeljétek csak meg ezeket az apró izmocskákat! Körös-körül lágyan fodrozódik a *platysma*. Ezek a kis nyúlványok és a mellettük lévő hörgőcske- maradványok a pajzsmirigy alsóbb részét imitálják.

- Klassz - mondta Ludwig. - És mégis miből van, viaszból? Szerinted nem jönnek rá egy perc alatt, hogy hamisítvány?

Igor elkomorult.

- Nem viaszból van.

Egy órával később ismét a szobájukban voltak.

- Emlékeztek, amikor pár éve elmentünk Afrikába? - kérdezte Martin.

- Persze - felelte Ludwig. - Hogy is felejthetném el, hogy oroszlánokra akartál lőni. És makákókra. És bennszülöttekre.

Martin legyintett.

- Nem erre gondoltam. Hanem a Kilimandzsáróra.

Megforgatta az egyik töltényt a kezében. Hogy mit érez az agy, amikor belefúródik a golyó, azt nagyon is el tudta képzelni. De vajon mit érez a golyó?

- Megkérdeztük a helyieket, hogy hol van a Kilimandzsáró, és ők megmutatták - folytatta. - Nagyjából harminc kilométerre északra volt a táborhelyünkől. Csakhogy északra semmit sem lehetett látni a felhőktől. Volt egy pillanat, amikor úgy éreztem, nem is a felhők, hanem egy hatalmas, egybefüggő hamufüggöny rejt el a hegyet.

- És mi elindultunk a hegy felé - mormolta Karl.

- Igen - felelte Martin. - Elindultunk. És láttuk a környező dombokat, a hegységeket, de a Kilimandzsáró csak nem bukkant elő a ködből. Látni akartuk azt a hatalmas sziklatömeget, de az elrejtőzött előlünk.

- A hegy lábánál voltunk, és még akkor sem láttunk belőle semmit - tette hozzá Ludwig.

- A hegy lábánál sem láttunk belőle semmit - ismételte meg Martin. - Megkérdeztük a helybelieket, hogy hol a Kilimandzsáró? És ők mutatták, hogy ott van előttünk.

Mondtak még valamit kishwahili nyelven, amit nem értettem. Aztán három szót ismételgettek: Kibo, Mawenzi és Shira.

- A hegy három vulkáni krátere. A három isten. A lélek, a test és a csend.

- Egy idős férfi odalépett hozzám, és kiabálni kezdett. Azt hittem, meg fog ütni, de volt annyi esze, hogy ne érjen hozzám. Egyre csak rázta felénk az öklét, szinte eksztázisba esett, és a hegyre mutogatott. Újra és újra megismételtem a kérdést: hol van a hegy? De ő csak rázta a fejét, miközben a többi falubeli mind felfelé nézett, a láthatatlan magasságokig.

- Semmit sem láttunk a hegyből - mondta Karl.

- Semmit. És aztán még többen előjöttek a siralmas kis bádogházaikból. Mintha nem is lett volna ruha azokon az embereken, csak por és hamu.

Martin szórakozottan a fejéhez szorította a csövet.

- Mintha nem is emberek lettek volna. Csomókba tapadt rajtuk a mocsok. Időtlen aghorik néztek ránk minden viskó ablakából. Vértelen oszlopszettek dagonyáztak a mankóikkal a porban. Kortalan ténsasszonyok vizslatták a lépteinket a bádoghordók mellől, és vézna gyerekek rohagáltak műanyag papucsaikban a döngölt földúton.

- És akkor meghallottuk a dörgést - mondta Karl.

- Azt hittük, vihar közeleg - mondta Ludwig.

- De nem vihar volt - fűzte hozzá Martin.

- A Kibo hangja volt.

- A Mawenzi ébredt fel évezredek szendergéséből.

- Varázsütésre ért véget a nagy Shira álma.

Martin meghúzta a ravaszt. Semmi. A fegyver nem volt kibiztosítva.

- A lélek, a test és a csönd egyetlen orkánban egyesült. A föld véres coitusában talált egymásra. Már messze jártunk, amikor a hátunk mögött a lávafolyam eltüntette a falut.

- És a helybéliek széttárt karokkal várták, hogy semmivé fonnyadjanak.

- Az istenek ajándékaként üdvözölték a halált.

A gondolkodók lehunyták a szemüket. Vérző meredély jelent meg előttük. Az észlelés pereme, melyen túl bíborszínű kavargás veszi kezdetét. Egy hatványozott létezés abisszuma, amelybe most alámerülnek. A törékeny prizmákon keresztül szétszalazott fény ragyogja be a tárgyak ideáit. Szemcsés légfuvallatok süvítenek keresztül egy ismeretlenné lett bolygó aknagýúrúiben. Irdatlan kaméleonok vonszolják magukat a kiterjedés nélküli sivatag fehér dúnéi között. És ők maguk, akik páholyból figyelik a lét pusztulását, és mostanra megelégtették a viaskodást a puszták radioaktív hulladékával, a fenyegető makroorganizmusokkal és a minimális együttérzésre is képtelen égbolttal.

Az égbolttal, amely ugyanúgy meg akarta enni őket, akárcsak a nyomukban csaholó patkányok, nyulak és mérnökök. A kételtű kreatúrák, a kicsiny vagy éppen óriásira növekedett tömlőférgek a fáradhatatlan perisztaltikájukkal. A mérgheshódok, s az avarból egy szellő hatására életre kelő emlékeik. A ressentiment dühös nemezisei. Légpárnás bálnaembriók és a falak repedéseiben, örökké nyitott rovarszemükkel őket fürkésző zígóták.

Hihetnek-e egyáltalán a *saját* szemüknek?

Lehet, hogy nem is élnek már, és a lelkük vidáman eltávozott az égbolt kürtőin, fel, egy hetedik mennyország, a Kilimandzsáró csúcsai felé. Almukban megnyíltak a tasakok, és kieresztették zsibbasztó tartalmukat véráramuk műanyag lemezekkel megerősített alagútjaiba. Az orchidea hazugság. Az orchidea emléke is hazugság.

A növények gyilkosok. Az állatok is gyilkosok. Az állatok majd megmásszák és feltépik testük maradványait, de még mielőtt erre sor kerül, kitart ez a pillanat, az emlékezemek ez a sűrű parataxisa, és talán ez már maga a boldog túlvilág.

Bármilyen ártalmatlan fickó is volt Igor Bubin, most, hogy lehunyták a szemüket, mégis egy pokolbéli kerubot láttak mindhárman a helyén,

egy Creutzfeldt-Jakob szindrómában szenvedő, agresszív fattyat. Valakit, aki most Másenya fölé hajol, és egy körfűrészsel megszabadítja az emlőitől. Valakit, aki vérben tocsog a pislákoló kandeláberek között, és ősi szavakat mormol maga elé. Valakit, aki korántsem az, aminek mutatja magát.

Talán a saját riadt agymirigyeik védelmi mechanizmusa volt ez, egyszerű projekció. Talán a lelkiismeretük állt előttük. A megfáradt agyvelő anyagi fundamentumában egy¹"6 gyakoribbá váltak a téves parancsteljesítések. Akut kémiai menyezők zajlottak le, és mázolták fel élénk színeiket a kozmosz sötét vásznára.

Illékony kép, semmi több. Egy végtelenített REM- fázis nyomasztó és örök vibrálásának szimulációja. Kép csupán, vetítés, megtévesztés, a látszat cirkusza. Ám a képek mögött mindennél valóságosabbnak tetszettek a hangok.

Egy nő hangjai. Egy szőke, imponáló hölgyemény New Yorkban. Egy telefonhívás. Igor és Cynthia. Cynthia és Igor. Évszám nélkül, helyszín nélkül. Az első kísérletek. Az első keltetőágyak. Kriogén fürdők. Immunológiai hangolás. Egy beteg, újra és újra defibrillált Másenya, akit végül nem lehet megmenteni.

Harag. Kötelesség. Bosszúvágy és küldetéstudat. Rómeó szerelme, amely úgy váltogatja a tárgyát, mint költöző madár a lakhelyét. És az esztendő végére, a halál beálltával, vajon ki teszi jóvá, ami elromlott?

Egy nő hangjai. Két nő hangjai. Igor megfajultan évei Vlagyivosztokban - néhány év, amikor semmit sem tudtak róla.

Kísérletek önmagunkon, aztán ugyanazok a holttesten. Váratlan eredmények tömkelegé, elégtelen dokumentáció, izotópos alkímia, a gyűlölet heurisztikája...

Szavak, szótagok.

Kántálás.

Értheteden mondatok.

A fejtetőből durván protrudáló szarvak karcos bőgése.

A kántálás, amint abbamarad, majd újakezdődik.

Paták dübörgése.

NEGYEDIK RÉSZ

Sötét álmok útján vezette előre őket a döngő léptű kőrisfa. A világvégi mediátor homunkulusz- Tekintetét érezték minden porcikájukon, ahogy alásüllyedtek tudattalanjuk legújabb látomásába. Izzadt alattuk a lepedő, gyűrődött a paplan, miközben a koponya sértetlen homlokzata mögött valami párolgásnak indult.

A gondolkodók hosszú ideje poroszkáltak a felperzselt földön, míg végre elértek a Szomjas Lovakhoz címzett fogadó elé. A város, amely a semmiből bukkant fel, mégsem volt teljesen elhagyatott. A fogadóból kiabálás, söröskriglik csörömpölése, falhoz csapódó tányérok hangja szűrődött ki. A kurtizánok ittas pisztolyhősökkel kokettáltak, a csapos pedig az utolsó centig igyekezett kisajtolni a vevőkből a tartozásaikat. Rég nem voltak már elvárásaik, úgyhogy a fogadót mindannyian megfelelő helynek ítélték az éjszakázásra.

Lekötötték az öszvérek gyeplőit, és elindultak a bejárat felé. Mielőtt azonban beléphettek volna, az utcán feltűnt egy szakállas, zavarodott és feltehetően gyantarészeg alak, aki olyan dühvel verte ostorával a fáradt, girhes lovát, hogy az állatnak már csak percei lehettek hátra.

Magatehetetlenül figyelték a jelenetet. Az állat minden egyes ütésre felsírt. Szinte emberi hangja volt. Mintha egy ember nyerített volna, akit a ló testébe zártak. Milyen lehet állatként átélni egy állat szenvedését? A sebek csíkjaiból felszökő vér sötétvörösre festette a csillagok felszínét.

- Ti is arra gondoltok, amire én?

Megfeledkeztek a fogadóról, a kurtizánokról, a vetett ágyról, a holnapról, a sivatagi óriásrókákról. Nem láttak mást, csak a haldokló patást, a megnyomorított, szerencsétlen állatot, aki sosem fog eljutni a Szomjas Lovakhoz címzett vályúig. Egyszerre szökkentek előre, és öles léptekkel szaladtak a ló felé, hogy átkarolják az állatot, és a saját testükkel védjék, óvják, amikor az örült szadista abbahagyta az ütlegetést, és feléjük fordult.

Nem szakáll borította az arcát, hanem hangyák. Mindegyik akkora volt, mint egy-egy érett szeder. Nyüzsögtek rajta, lakmároztak belőle. Beleharaptak, és miután meg- csócsálták a kitépett falatot, visszatapasztották a megpompósodott emberi arcba, ha egyáltalán ember volt még az elfajzott szimbióta. A szeme zölden izzott, nem is izzott, inkább bugyogott, és a gondolkodóknak úgy tűnt, hogy a sistergést követően egy-egy csepp zöldes folyadék csordul alá belőle.

Mozgott a szája. Vagyis mozgott az a hely, ahol korábban a szája lehetett, de ahol most szintúgy hangyák tenyésztek. Mintha mondani akart volna valamit. Nem hagyta el hang a torkát, de úgy sejtették, hozzájuk beszél. Ekkor már majdnem elérték, már majdnem kikapták a kezéből az ostort, amikor az állat egyszer csak négy lábra állt. Sebei egyszerűen nem is tűntek olyan súlyosnak, nem sírt többé, nem támadt a gazdjára, hanem egyenesen feléjük fordult, rájuk emelte súlyos, színtelen tekintetét, és látták, hogy ez a szerencsétlen ló egyáltalán nem ló többé, hanem egyike azoknak a rettenetes sivatagi rókáknak, amelyek elől akkor már hetek óta menekültek.

Az állat nézte őket, hála és köszönet nélkül, félúton a közömbös gyűlölet és az éhség között, leste minden mozdulatukat, és már nem fordulhattak vissza, egy levegőtlen kockában álltak, és tehetetlenül figyelték, ahogy a sivatagi róka gazdáját elhagyják a hangyák, lemásznak a mellényén, a nadrágján, és feléjük indulnak. A férfi arcából a hangyák távozása után nem maradt semmi, egyedül a koponya éles szegélyű csonkja, egy kétségbeesett kísérlet arra, hogy a test emlékművet állítson önmagának. A hangyák pedig egyre csak jöttek feléjük, jöttek, és ahogy odaértek, nem is hangyák voltak többé, hanem patkányok, a sivatagi rókák apró és elfajzott gyermekei, megannyi öklömnyi patkány hullámozott feléjük az éjjeli poros főutcán, elérték a cipőjük hegyét, megkapaszkodtak a nadrágszárukban, és elindultak fölfelé, az övükbe, ingjük gombjaiba, gallérjukba kapaszkodva.

És mikor már semmit sem láttak, hallották, ahogy az idegen ismét megszólalt, hang nélkül beszélt a szája helyével, mégis értették, amit mond. Azt mondta, a remény a legszörnyűbb minden gonoszság közül, mert fölöslegesen nyújtja el a szenvedést.

Amikor felébredtek, alig szóltak egymáshoz. Bús közöny lett úrrá rajtuk. Elvégezték a szükséges reggeli gyakorlatokat, kettessel sótörőztek,

miközben a harmadik külön nyújtott, hogy átmozgassa a belső szerveit. A véráram serkentésével saját plazmájukban áztatták és masszírozták át a tömlőket és tárolókat. Langymeleg proteinfürdőt vizionáltak, egy belső csarnokaikban zajló tóparti nyárutót. A fizikai teljesítőképességük fokozására legalább annyi figyelmet kellett fordítaniuk, mint a neoskolasztikus szövegek exegézisére. Sőt, tekintettel jelenlegi helyzetük kevésbé pompás kilátásaira, talán még többet. Nem feledkezhetek meg a jógáról és a légygyakorlatokról sem. A leprechaun kitarulkozik az aljnövényzetnek. A ghoul megérinti orrával az eget. Karl egy sor új gyakorlatot dolgozott ki, de ezúttal nem volt kedve bemutatni őket. Csüggedt volt, és isiász gyötörte.

Szembe kellett nézniük azzal is, hogy az egyre előrehaladottabb érlelmeszedés és az eredeti csontvelő idővel végzetessé váló ritkulása miatt az anaerob és kardimuszkuláris mozgásformák helyett inkább a lágy, energiaáramoltató gyakorlatokat kell előnyben részesíteniük. Ilyen például a golf, az otthoni tévés-vevés. Veszélytelen főzőcske a Hűtőben, a vidám lábasok társaságában. A kandallóban pörkölődő fahasábok rendezgetése a piszkavassal. Pihenés, rekreáció. Nyugodt, mély, képsorok nélküli álom.

Amikor kiléptek a Max Planck Intézet hátsó bejáratán, alig hittek a szemüknek. Ezüstös Lamborghini állt a parkolóban. Pontosan olyan volt, mint a régi kocsijuk.

- Ez nem lehet igaz! - Karl majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. - Igor, honnan tudtad?

Buhin elmosolyodott, és végigsimított a csillogó motorháztetőn. Olyan volt, mint egy formatervezett kitinpáncél. Az égen csüngő napkaréj szemcsés fénye csak úgy szikrázott az ergonomikus formák tükörsima felületén.

- Én mindent tudok, barátaim. Mint említettem, folyamatos dokumentációt és tájékoztatást kaptam a kiképzésekről, és azokról a kísérletekről, amelyeket még New Yorkban folytattatok.

- És te közben mivel foglalkoztál? - kérdezte Ludwig.

Buhin legyintett.

- Ez most nem számít. Egy szép napon talán magatok is megértitek, hogy minek váltatok részeseivé. - Atyai előzékenységgel hátba paskolta Karl, aki majdnem orra bukott. - Azt javaslom, ne vesztegessétek az

időt. Másenykának és nekem minden perc számít. Hozzátok el az elixírt, és segíték kioperálni belőletek azokat a toxikus zacskókat.

- Biztonságos a felszínen menni? - kérdezte Ludwig.

- Zehlendorf biztonságos - felelte Igor. - Nincs mitől tartani. Ha volna rá időtök, fel-alá kocsikázhatnátok egész nap. De azt javaslom, inkább legyünk túl mihamarabb ezen a kis küldetésen, és hagyjuk, hogy a dolgok visszatérjenek a normális kerékvágásba.

Vagyis szedjük le a köpenyeseket, mentsük meg Másenykát, és hagyjuk, hogy ez a fickó is egy szabóollóval hadonásson fölöttünk, aztán irány Szomália, ahol egy elfekvőben próbálhatjuk majd lekaparni mainkról a radiációs duzzanatokat. Merítkezzünk meg az éhezés csontvilágában!

Ludwig neszezést hallott a környező fák közül, de mire odapillantott, már csak egy behemót árnyékát látta eltűnni a sűrűben. Mi volt ez? Feltehetően Igor mégsem blöffölt, amikor arról beszélt, hogy ellenőrzése alatt tartja a környéket, és hogy egyetlen mozdulattal megakadályozhatta volna, hogy belépjenek a Max Planck Intézetbe. Elvégre valahogyan a köpenyesek támadásait is visszaverte.

Nem volt más választásuk, mint megbízni benne, és visszaindulni a Reichstagba. Bármilyen igaz a Kecskét övező diabolikus mítoszokból, azok a köpenyes mérnökök valóban nem voltak megnyerőek. Ki adott engedélyt nekik arra, hogy a testükben kurkásszanak? Soha sem egyeztek bele, hogy a bábjaik legyenek.

- Ugye nincs ellene kifogásod, ha a gyógyszer meg- kaparintása során véletlenül lepuffantunk egy-kettőt a génmesterek közül? - kérdezte Martin.

Igor arcán széles vigyor terült el.

- A legkevésbé sem.

Zehlendorf valóságos tündérváros volt a belváros komor szürkeségéhez, a neoklasszicista maradványokhoz és főként a rossz emléké alagútrendszerhez képest. Errefelé barátságos házikók álltak a puha falevelszőnyeggel borított utak szélén. Ahogy könnyed tempóban suhantak a Lamborghinivel, a gondolkodók a visszapillantóban látták a felkavarodó avart, de ezúttal nem tartottak attól, hogy a levelek fürgetegéből szörnyetegek kelnek életre. Minden békés volt, és a

gondtalan délelőttök derűje lebegett a platánok meg-megzördülő ágai fölött.

Egy-egy ablak mintha csak az ő üdvözlésükre tárult volna ki, és a gondolkodók a kedélyesen polgári díszítésű homlokzat láttán szinte érezni vélték a bentről kiáradó sült hús illatát. Oldalbordák zsírjának illata vánszorgott keresztül a néhai cselédszobák csöndjén. Talán vannak még családok, akik meghúzták magukat a környéken. Ki tudja, talán Igor Bubin amolyan rivális városállamot létesített Berlinnek ebben a felében. Miért ne volna lehetséges, hogy valóban kifogástalan szándékok vezérlik, és bármit megtenne a felügyelete alatt élő emberek biztonságaért? Hiszen Másenykáért is aggódik.

Bármilyen is folyt a környéken, emberekkel ezúttal sem találkoztak. Csak a szél süvített mellettük, ahogy laza harmincas tempóval keresztülhajtottak az elhagyatott városrészekben. Nem láttak mozgást, mégsem tudtak szabadulni az érzéstől, hogy vizenyős tekintetek szegeződnek a kocsira. Martin vezetett, Ludwig mellette ült, Karl hátul szorongott. Alig fért el, ugyanis az összes fegyvert is a hátsó ülésre zsúfolták be. Martin végigsimított a bőrüléseken, sebességet váltott, és engedte, hogy testét átjárja a Lamborghini motorházából áradó ciklikus zümmögés. Ez még annál is jobb érzés volt, mint egy csapat gyémántkategóriás gépa által nyújtott háromórás kvantummasszázs.

- Hé, Martin - mondta Karl, miközben igyekezett legörgetni magáról egy löszerekkel teli hevedert. - Nem sietünk olyan rettentően, ugye?

- Mit akarsz, Karl?

- Tegyük egy kis kitérőt északra. Meg akarok látogatni valakit.

- Meg akarsz látogatni *valakit*? És mégis kicsodát? - kérdezte Ludwig.

- Biztos vagyok benne, hogy a világ minden nagyvárosában voltak kitarottjaid, de nem gondolod, hogy nem teljesen időszerű becsöngetni valamelyik régi rüfkédhez?

Karl nem vett tudomást a másik szavairól. Előrehajolt, és súgott valamit Martin fülébe, mire az eltöprengett, és végül bólintott.

- Rendben - mondta.

- Nagyszerű! - kiáltott fel Ludwig. - Nehogy velem is megosszátok, hogy miről van szó!

- Nyugi - mondta Martin. - Nem nagy kitérő. A Tiergartent különben is ki kellett volna kerülnünk, és nincs kedvem ugyanazon az útvonalon visszamenni, amerre jöttünk. Hiába vagyunk a föld felett, kissé kellemetlen érzés úgy autózni, hogy az a túltáplált fonalféreg bármelyik pillanatban ismét feltörhet a mélyből.

- A Lamborghiniben nem eshet bántódásunk - felelte Ludwig.

Némán haladtak tovább. Elsuhantak a híres dahlemi arborétum mellett, ahonnan egy túlburjánzott bambusztörzs nyeglén föléjük borulva úgy hajlongott ide-oda, mintha csak búcsút intene nekik. Karl kihajolt a kocsiból, és visszaintegetett a lénynek. Nem sokkal később szemrevételezték az egyik környékbeli Rathaust. Elképzelték az egykori kavarodást az irodákban. A kiáltásokat. Ahogy felhangzanak a rémület szignáljai, majd egy pillanatra minden elcsendesedik, hogy amikor ismét megszólalnak a bent rekedtek, már valamivel mélyebbről érkezzen a hangjuk. És valami más is, az ellenkező irányból. Suttogások. A távolban vízgőz csap fel a kürtökből. A kételtű halemberek megteszik első lépéseiket a szárazabb területek irányába. Fókák marcangolják szét egymást a közeli állatkertben, és kínálják fel húsukat egykori gondozóiknak. A középületek útvesztőiben titkárnők keresik az emésztőgödrökből kivezető járatokat. Ásókkal szeletelik fel a halottakat, és szórják őket a pincékbe, ahol a még élők sikolyai visszhangoznak a faburkolat mentén. A suttogások lágy hullámokban simogatják az új faj fülkagylóit. Valami ismerős és mégis idegen, valami, ami az emberekből származik, mégis több és kevesebb náluk, kibontja lombját-ágait.

Tíz perccel később elérték a céljukat. Miért is ne tehetnének kitérőket, mehetnének el akár kirándulni a közeli erdőségekbe? Másenka biztosan kibírja még egy óráig.

Martin közvetlenül a temető bejárata előtt parkolt le. Kiszálltak a kocsiból, és körbenéztek, de továbbra sem érzékeltek mozgást. A szemközti házak megtépázott vakolata jól illeszkedett a temető gondozatlanságához. A magasra nőtt húsos növények szinte még a bejáratot is eltorlaszolták.

Amint beléptek a megrozsdásodott kapun, a gondolkodók megállapíthatták, hogy nem csak gyomnövények burjánzanak a sírok között. A hatalmas, életerős kúszóindák úgy tekergőztek a talpuk alatt, mint megannyi üvegszálás kábel.

Óvatosnak kellett lenniük, hiszen előfordulhatott, hogy az indák a hozzátartozó törzsből kiinduló primitív immunreakcióként egyetlen rándulással a lábukra tekerednek, és ki tudja, milyen mélységekbe húzzák be őket az áthatolhatatlan sűrűbe, amely valahol az egykori Berliini Királyi Vasöntödéből kikerülő szoborcsoporthoz utána vette kezdetét. Arrafelé már átláthatatlan homállyá állt össze a pára, és halk, mégis tisztán kivehető lüktetéssel dübögött a rügyek szegélyén létrejövő, ezernyi mitokondriális szív.

Csühhögött a bogáncs, terjedt a mákony.

- Milyen szép! - mondta Ludwig, és félautomata fegyvere csövével megbökte az egyik puhán bimbózó virágcsoporthoz.

- Ez leander - mondta Karl. - Az egyik legkegyetlenebb meténg féle. Egy késhegynyi elég lenne ahhoz, hogy átrendezze a belső szerveidet.

- Oké, nem akartam megenni.

- A te helyzeteden már úgysem változtatna sokat.

Az indák mellett szúrós gallyak, bolyhos mirigyek, pattogzó tobozfélék, továbbá mérgező kacsok és ágas-bogas, parafiletikus televények nyújtóztak feléjük. Ahogy azonban Martin és Karl megindult egy ösvényen, az ágak félrehúzódtak előlük. Ludwig szóltanul követte a barátait, és figyelte a kúpos csírák végén nedvedző mirigyeket. Mintha a temetőben kifejlődött thanatológiai biom tisztában lett volna a látogatók szándékaival, és maga is egyre csak csábította volna a gondolkodókat önnön párás belseje felé.

Ha ez újabb csapda volt, akkor egyenesen belesétáltak. Karl azonban biztos volt benne, hogy a növények ismerik őket, és meghajlanak az akaratuk előtt.

Ahogy meghajlanak a Bosszú Szelleme előtt is. A Bosszú Szelleme, aki először felneveli és öntözi ezeket a kis csöppsegeket, hogy aztán sövényvágóval és lángszóróval kínozza őket.

Kellemes illatú bíboránizs mellett haladtak el, amelynek száraiban szinte hallották a protoveratrin öblös reciklálódását. Egy lejtős forduló után hatalmas kötegekbe rendeződött pirosuló hunyorba ütköztek, ami alázatosan félreállt az útjukból. Talán a testük melegének engedelmessé hűvösödött arrébb odvas kérgeivel, és biztosított átjárást a következő aprócska tisztásra, melynek talaját keresztül-kasul behálózta a mocsári zsurló. A gondolkodóktól alig karnyújtásnyira mázsányi,

súlyosan lélegző, fülledt tenyészetekben mozgolódott az ezerjófű, a nadragulya és a mikulásvirág.

- Remélem, volt értelme idejöttünk - mondta Ludwig, miközben a cipője orrával óvatosan odébb taszigált egy kolocintint eregető tobzohajtást.

Karl nem felelt. A gépfegyvereikkel hajtották félre a kíváncsian eléjük kunkorodó ágakat, miközben a növénytan változatos morfológiáján töprengtek. Vajon ezernyi szembogár lapul minden opálosan nedvedző rügynön? Megszámálhatatlan sorozatokban szunnyadnak a kicsiny, fotoszintetizáló agyak a hajtások mélyén? Készülnek már a mérgező gombák mongoloid spóralöketei a pattogós indakatapultok rejtekében?

Ősrégi sírboltok mellett vezetett az útjuk, amelyek fölé szögesdrótként nőtt az árvacsalán és a kerek repkény. Omladozó kripták és mauzóleumok mellett haladtak el, melyek stukkóiról üvöltésbe torzult ábrázatú, szárnyas köördögök pislogtak feléjük. Hátranéztek, és a mindent elborító krizantém- és tujarengeteg mögött még látták a penészes kőfalat. A tekintetükkel egy vonalban harminckétezer vaskos nyálfonat is szaladt, tökéletes párhuzamosokban, rajta anyapókok mázsányi tömegével, amelyek hol fonnyadt zsákokként ereszkedtek a talaj fölé, hol pedig előre-hátra ingáztak a fonaton, hogy begyűjtsék kicsinyeik számára a zsákmányul ejtett szitakötőket és denevéreket. Ázott volt a föld, és megemelkedett az ihatatlan talajvíz. A nedvesség a sírokat is megtöltötte. A koporsók belsejében százával savanyodtak a puffadt vízhullák.

Ludwig megcsúszott egy dudvacsomón, de a társai idejében elkapták. Mindent elborítottak a kúszóliánok, a borostyán és a nehéz párát eregető *lecythis ampla*.

Orrlyukaikat megtöltötte a bágyasztó gőz, hallójárataikban a trópusok susogása visszhangzott. Egy-egy dúsan erezett, tenyérynyi vastagságú páfránylevél végigsimított olykor a hátukon, egy ki tudja honnan alácsüngő tövis apró szúrást ejtett nyakszirtjükön vagy valahol a fültő-mirigy közelében, és ami megbámult avargombolyagnak látszott, arról kiderült, hogy elkorhadt húsevő pántlikák maradványa, ami most, önfenntartásra berendezkedett létezésének utolsó lobbanásával a bokájuk felé csípett ügyetlen kis karmaival.

Ne volna fenséges érzés egy sírkertben csatangolni?

Martin azon tanakodott, hogy az öregek nem is meghalnak, hanem elenyésznek, mint az állatok. A gyermekeket balesetek érik. Meghalni, tulajdonképpen módon belerohanni a halálba csak a középkorú emberek, kiváltképp a férfiak tudnak, amilyenek ők maguk. Igaz, ebben sincs valódi tragédia, és csak a csecsemők kimúlása kelthet valódi részvétet, sőt az sem, hiszen az ember már születésekor elég öreg ahhoz, hogy meghaljon. A himlő, a szifilisz és a gyermekbénulás különféle díszletek csupán a teremtés korhadtszínpadán zajló, örökké teltházasszerű előadáshoz.

Tíz perc alatt alig ötven métert tehettek meg, de végre elértek a céljukhoz.

- Ez lesz az - mondta Karl, és a növénytakaró alatt álmodó sírhoz lépett.

A kúszóindák és a tarkabarka virágok ezúttal is félrehúzódtak előle, és amikor sejtelmes surrogásuk végeztével felismerhetővé vált a sírkőn virító név, Ludwig felsóhajtott.

- Tudhattam volna - mondta. - Gregor Wilhelm Friedrich Hegel.

- Georg, nem Gregor - felelte Martin. - Ludwig, tényleg nem tudod, hogy hívták?

- Azt a betűt pont eltakarja a foltos bürök. Nézd, ettől a kocsánytól nem tudtam kiolvasni. - Ismét elővette a kését, és fenyegetően böködni kezdett a sírkő elé csüngő növények felé. - Srácok, ha leróttátok a tiszteleteteket a híresen nagy neveltető és eszmebohóc előtt, talán vissza is mehetnénk a kocsához.

- Hihetetlen - mondta Martin.

- Micsoda?

- Hogy mekkora paraszt vagy.

- Miért? Mert aktuálisabb problémának érzem a daganataimat és a mellkasomban bármelyik pillanatban kipukkanható ezüsttásakos zacskót, mint azt, hogy megragadjuk az alkalmat a *Jogfilozófia* ihletett környezetben történő újraolvasására? Elismerem, sose bírtam a fickót. Egyetlen sort sem vetett papírra, ami több volna habókos képzelgésnél.

- Pedig, Ludwig - mondta Karl -, csak a szellemi a valóságos. Nem szabad türelmetlennek lenned. A türelmetlenség a lehetetlent akarja. Elérni a célt anélkül, hogy végigjárná a hozzá vezető utat.

Ludwig nézte a barátait, ahogy a sír fölé hajolva morfondíroznak a rendszereszményről és az épületesről, a széplelkek tettetésének hatásmechanizmusairól és a megfordított világról. Ki tudja, talán mégis van benne valami.

Kellemes volt az állandósult hullaszag helyett végre friss levegőt szívní.

- Nem is olyan ellenszenvesek ezek a gizgazok - mondta Ludwig. - Szeretem a fekete csucsor szagát reggelente - dünnyögte, miközben a pengéjével végigsimított egy vadhajtáson. - Különösen, ha körbeveszi a birodalmi elit rothadásának semmi mással össze nem téveszthető illata.

- Csak figyelj - mondta Karl, és tett egy lépést a sírkő felé.

Martin vijjogást hallott a fejük fölül, de mire felnézett az égre, a láthatatlan szárnyasnak nyoma veszett. Talán csak képzelődött. A talpalatnyi tisztáson, szorosan Ludwig mellett állva ő is szótlánul figyelte, hogy mit művel Karl.

Időközben visszatértek a fellegek és a hamuköpeny. A rétegfelhők súlyos tömegei úgy borultak föléjük, mint egy hagymázás lázálmoktól átizzadt lepedő. Csend honolt a koporsók között. Karl megérintette a sírkövet, és végigsimított ujjaival a betűkön. Óvatos mozdulattal elsodorta az indát, majd a válla fölött hátrapillantott.

- Oké, látom - mondta Ludwig. - Georg.

Karl mély levegőt vett, és gyors egymásutánban megnyomott néhány betűt. Olyan sebesen dolgozott, hogy a barátai először nem értették, mit csinál.

- Mi történik? - suttogta Ludwig Martinnak, de az nem válaszolt.

Komoran duzzadtak az ítélet fellegei a város fölött. A Brecht sírja fölött tanyázó eldeformálódott szarkacsalád károga emelkedett a magasba, hogy behúzódjon a közeli épülettömb biztonságot adó udvarára.

- Készen álltok? - kérdezte Karl.

- Mégis, mire? - felelte Ludwig, és széttárta a karját.

Karl még egyszer megnyomta az utolsó betűt.

Üdv a pokolban. Tárd ki csőröd, Baphotep, és mutasd meg hörgőidet!

Az ismerős hidraulikus morajlás. A rejtektajtók tettetése, a végtelen türelem és közömbösség, amivel mindazokat nézik, akik rájuk tekintenek, de akik nem ismerik fel valódi rendeltetésüket. Hány tekintet időzött a síron anélkül, hogy sejtette volna, mit rejt! És a kő már nem kő volt többé, hanem ügyesen faragott, plasztikba burkolt fémszerkezet. Egy zár, amit Karl épp az imént nyitott ki.

Ludwig szája lebiggyedt a csodálkozástól.

- Nem is volt olyan bonyolult - mondta, lassan tagolva a szavakat. - Én is kitaláltam volna.

- Persze - jegyezte meg Martin. - Ha tudtad volna, hogy egyáltalán van itt valami. Csak az talál, aki keres.

- Aki viszont nem keres, azt megtalálják - fűzte hozzá Ludwig.

A sírkő oldalából acéllemezek sarjadtak ki, és keresztülvágták a mellette fűrtökben ringatózó kontyvirágokat. A leolvadó alumíniumborítás mögött műszerfal sejtett föl, amelyen villogó narancsszínekben játszó, ismeretlen algoritmus jelent meg.

- A program önműködő - mondta Karl. - Elég, ha az ember tudja a jelszót.

Közelebb szánkáztak hozzájuk a lárvák és a baktériumok. Apró csörgőkígyók vonaglottak feléjük, nyomukban csúzos csigatestvéreikkel. Még az öreg bükkök ciklámenben virító golyósrügyei is közelebb húzódtak, hogy lássák, mi történik.

A vezérlőegység és a talapzatául szolgáló lemez egy láthatatlan sín páron hátrébb gördült, és feltárta az alatta megbúvó sírt, ami szokatlanul nagy, újabb kijelzőkkel teli koporsót rejtett. Ludwig a monstrum oldaláról le tudta olvasni a benti légnyomás és az oxigénkoncentráció mértékét. A koporsó foncsorolt oldalán keskeny, fekete réseket pillantott meg. Alighanem ez volt a ventilációs rendszer kivezető része. A hermetikusan lezárt, ember nagyságú téglában a levegő összetétele alig tért el a szabadtéritől.

- Nem lehet igaz - suttogta Ludwig.

Bárki is lapult a fémkaszniban, a berendezések gondoskodtak róla, hogy életben maradjon. A földből kiforduló gyökérköteg alól újabb csövek kerültek elő. Feltehetően ezek gondoskodtak az anyagcseréről.

- Erre nem számítottál, ugye, nagyokos? - kérdezte Martin.

- Álljatok hátrébb - mondta Karl.

A koporsó fedele egyetlen szisszenéssel megemelkedett. A nyílásból tömény, fehér füst szivárgott, amely azonban ártalmatlannak bizonyult. A szárazjégnek is lehetnek szabadnapjai. A gondolkodók mozdulatlanul megvárták, amíg eloszlik a füst.

- Nyisd ki, Ludwig - mondta Karl.

Ludwig letérdelt a földre, éppen egy csomorikabokor és némi fehér akác közé. Megérintette a fémet, majd mély levegőt vett, és félretolta a mázsás acélfedelet.

Tettetés, amely mögött nincs szubsztancia. Ismétel, aminek nem volt előzménye. Egy eredeti arc nélküli gipszminta. Hát ne volna Baphotep a Hazugság Hercege? Ne tudna elrejtőzni a tér bármely hasadékában, az idő megfontolt ritmusának szünetjeleiben? Ne volna ő maga a szünetjel, a pillanatnyi fulladás, a látványt megszakító pislogás, amelyről a teológiai agy az evolúciós műfogásnak köszönhetően egyáltalán nem is vesz tudomást?

Feltápaszkodott, és megbökte a cipőjével az egyik narancssárga tekervényt. Átlátszó falú, ujjnyi kókuszdiók nevelkedtek a hozzá tartozó növény törzsén, amelyek belsejében egy-egy pufajkabogár várta szabadulását, hogy a második holdciklus idején növekedésnek indulhasson.

- Ahogy a költő írta, sok hűhó semmiért - mondta Ludwig, és már hátat is fordított a barátainak, hogy a kijárat felé vegye az irányt. Martin Karlit fürkészte, és nem tudta eldönteni, hogy mit lát a másik arcán.

Csalódottságot, amiért a sír üres? Avagy éppen erre számított, és csak azért jött ide, hogy meggyőződhesen róla? Akárhogyan is, a temető egyszerűen nem tűnt olyan megnyugtató helynek. A növényektől továbbra sem tartottak, de már nem érezték, hogy túléltek volna a holtakat. A jelek szerint vannak halottak, akik őket fogják túlélni.

Mintha lépteket hallottak volna a közelből.

A világ éppen azért ilyen, mert az akar, amelynek jelensége a világ, ilyen. Vagyis azért, mert az akar így akar. A szenvedések igazolása az, hogy az akar e jelenség tekintetében is igenli önmagát, és ezt az igenlést igazolja és kiegyenlíti az, hogy az akar viseli a szenvedéseket. Így már itt bepillanthattunk, íme, az örök igazságosságba.

Sebesen vágtak át ismét a rengetegen. A temető növényvilága nem állta útjukat. A levelek, az indák, a számtalan bokor és fűféle mind moccanatlan volt. Hamis némaságba burkolózott minden. A pár perce még illatozó és színektől telt virágok most kókadtan csüngtek a talaj megszáradt sárgöröngyei fölé. Mintha egyetlen perc leforgása alatt ütközne ki rajtuk egy történelem utáni aszály minden következménye.

Bármennyire is fájt hátrahagyni a Lamborghinit, úgy döntöttek, jobb, ha gyalogszerrel haladnak tovább. A lakóházak paranoid dodekaéderei gyanakvással méregették hármójukat, akárcsak az egyik kőrisfa odvába húzódott sünfamilia tehetős doyenje. Csöndes lemondással követte őket a törékeny flóra, miközben bizonytalan léptekkel tipegtek előre a visszájára fordult tér aknamezején.

Hajlékony utcák, fájóan ismerős homlokzatok és beugrók, betört üvegű árkádsorok, kihűlt meteoritkockaként remegő egykori wurstosbódék mellett vitt az útjuk. A metróállomások közelében szétkapkodott sín párok jelezték az egykori tömegközlekedés kifinomult infrastruktúráját - a fejlett vasúthálózat szomorú, kasztrációs rekvizimmai. Merre tovább? Damoklész kardjaként remeg a csöpp tű a szívük környékén imbolygó zacskó fölött, ketyegnek a bionikus bombák, és a daganatok egyre nagyobb territóriumokat követelnek maguknak testük templombelvilágából.

Mert ő a testüknek templomáról beszélt. A Hazugság Hercege megáll a cinóbervörös falak között, hogy hozzálasson utolsó miséjének celebrálásához. És ha egyszer megkezdí álmát, a legszörnyűbb látomások rebbennek elő agyának kobaltkék mauzóleumából.

Üdv a zelóták paradicsomában! Ők is úgy öblögetik majd ki a kórokozókat, a többszörös idegenséget, az instant szuicidium kellekeit és a régi fémalapú hibridizáció elhasználdott maradványait a testükből, ahogy az a rabszolgafelkelő a kufárokat hajtotta ki a templomból ötágú ostorával. Akit megfeszítettek, maga is jótékony vírus volt csupán egy rothadástól átjárt testben. Hiszen a kereszt szimbóluma két időt kapcsol össze egymással: a vertikálist, az ember idejét köti össze a horizontálissal, a világ idejével. Az apokaliptikát, az idő végét az eszkatológiával, vagyis a vég idejével. A kettő találkozási pontján hatalmas seb nyílik, mely nem más, mint az immunrendszer győzelmi jele.

A felhők bíborban ugrándoztak fölöttük, és bármelyik pillanatban kihányhatták magukból csomós belsősegeiket.

- Tudtátok, hogy az ostor volt az első eszköz, amivel az emberiség átlépte a hangsebességet? - kérdezte Ludwig.

- Micsoda? - kérdezte Karl.

- Csitt - mondta Martin, és az egyik sarkot kémlelte. Mintha mozgást látott volna. Azóta szédült, hogy elhagyták a sírokkal pettyezett füvészkertet. Nem volt kétsége afelől, hogy az imént nem hallucinált, hanem valóságos, apró koboldsereglet suhant át a zebrán. Biztosan jelzőmanók voltak! Az inka, a hindu és az eszkimó mitológiában is gyakori a felbukkanásuk, ami minden esetben egyet jelent - kandírozott gyümölcsök közelségét és egy szomszédos, nyitott kapuval csábító bordélyházat.

- Ti is láttátok őket? - kérdezte Martin.

- Kiket?

- Jelzőmanók. Szerintem arra kell mennünk!

Ludwig és Karl, jobb ötletük nem lévén, az utca feltöredezett betonkockáin ugrálva követték Martint.

- Ott vannak!

Úgy loholt előre, mint az évvesztes albínó egy vasárnap is nyitva tartó vattacukorgyár láttán. A többiek továbbra sem észleltek semmiféle manót, és nagyon bíztak benne, hogy nem is fognak találkozni paraszimpatikus vakarékokkal.

Betértek egy sikátorba, majd egy belső udvarba jutottak. A harmadik emeleten egykor az igazságügyminiszter unokahúga lakott. Senki sem tudta róla, hogy macskákkal táplálkozik, mely szokását a várost elborító végítélet után immár lelkiismeret-furdalás nélkül gyakorolhatta, egészen addig, amíg a szédítő sebességgel mutálódó cirmosalom bosszút nem esküdött ellene, és a tappancsosok egy hajnali órában széjjel nem tépték a gazdájukat.

Szél kerekedett, és eleredt az eső. Zuhogott a pernye és a megfeketedett toll.

- Martin, nem gondolod, hogy fontosabb dolgunk is van a délibábjaid kergetésénél?

- Mégis, hogy lehetne ennél bármi is fontosabb? A jelzőmanók mutatják az utat!

Karl ismét Ludwigrá pillantott, hogy együtt találjanak ki valamit barátjuk akut zavartságának kezelésére, ám ekkor az egyik ablak szélesre tárult, és csöpp, fehér női könnyök jelentek meg a párkány keskenyén.

- Uraim! Volna kedvük felruccanni?

Hát lehetséges? Pompás tinik feszítenek a baldachin- nál elfüggönyözött ágyakon, alig várva, hogy meggyútsák tömjénnel teli füstölőiket, mikor első vendégük a kamrácskájukba lép? Rózsailatú szaténkendők függnék a drótakasztókon, és az egykori polgári lakások között kifeszített szárítókötelen virágmintás bugyogók feszítenek? A lepedő enyhe gyűrődése jelzi, hogy a kis testek már egyedül elkezdtek könnyed ficáncolásukat.

- Ali a fene ez? - motyogta Karl, és ügyefogyott mozdulattal meglóbálta a fegyverét. Vajon le kéne lőniük az újabb idegeneket? Alighogy magához tért a meglepetéstől, Martin már lihegve el is indult a lépcsőház felé.

- Jaj, de jó, már jön is! Jön Pipacs Úr! - hallatszott fentről a kuncogás, de Karl és Ludwig már nem látta a nőszemélyt.

Pipacs Úr

- Hé, Martin! - kiáltott utána Karl. - Lehet, hogy nem is emberek! Légy óvatos!

Vajon az a monstrum New Yorkban, Emily, ember volt-e még? Emlékezett-e ember mivoltának múltjára, mely sosem volt jelen idejű? Bugyog a föld ezernyi köldöke, és eregeti már a nedveit. A háttérsugárzás is csak egy elrajzolt kozmikus test pulzusa. Hosszan csavarodik a csiklók Möbius-szalagja, fodrozódnak a redők, habzanak a kutak. Hív az eredetkutatás.

Aliért is mondanának nemet a tudathasadásos kurtizánoknak? Csengetik már a csengettyűket, forr a teavíz, a kitinpáncélos madame tíz méteres feszítávú öleléssel várja őket birodalmába. Menjenek csak, persze, kövessék Pipacs Urat a kék lépcsőfokain! Eddig sem tettek mást, csak elvégezték a rájuk kirótt feladatokat, hallgattak konokul, döcögtek, imbolyogtak. Figyelemzavaros férfiak péntek esti kóválygása a kiüresedett metropolisz csalóka utcáin - miért éppen most hátrálnának meg?

- Nem hiszem, hogy ez nekem való - mondta Ludwig, de az iménti ablakban máris egy másik arc jelent meg. Egy arányos emberi test arányos betetőzése, ami a földöntúli szépség maszkját viselte. Elénk tekintetű fiúgyermek, két aprócska befőttesüveggel a szeme helyén, melyekben remegtették már csöpp szárnyukat a vágy pillangói.

Ludwig nyelt egyet. A belehabarodás, más szóval kristályosodás gyorsabb, mint egy agnosztikusok között lerendezett hitvita. Az ezüstpillantás nem is tekintet, nem tapogat, nem kutat, hanem villámként hasítja ketté ismeretlen célpontját, miként Arisztophanész gömbemberkéi hasadtak szét egykor a két nemre. Mindez máris megtörténik, gyorsabban játszódik le Ludwig fejében, mintsem hogy azt ő maga követni tudná, és már nyargal előre Pipacs Úr után, de ugrik nyomban Karl is, mert meglát egy újabb szemrevaló teremtest a szomszédos ablakban. A könyökhöz felkar is tartozik, a felkarhoz váll, a vállhoz csöpp gödröcskék. Mindeddig felderítetlen ércék lelőhelye. Bősz férfiak loholnak egymást visszahúzza felfelé a csigalépcsőn, nem törődve a fokokból kisarjadó hajtásokkal, indákkal, a kábulattól nem is érzékelve, hogy megannyi hátára fordult pincebogár és megszotttyadt skarabeusz toccsan szét puhatalpú cipőik alatt. Már el is érték a második emeletet, és az ajtó, láss csodát, a jöttükre ki tárulkozik.

Zörgő csontozatú, hölgynek látszó lény invitálja őket beljebb, a Bangkok fényeit idéző hodályba. Ki gondolta volna odalentről, hogy a bérház belseje valóságos csarnokot rejt? A madame körbemutogatja a szobákat, amelyek ajtaja résnyire nyitva áll már. Most kell fizetni? Nem, nem most kell fizetni. Utána? Nem. Önöknek, tisztelt uraim, egyáltalán nem kell fizetniük. Hogyan is fogadhatnánk el bármit Pipacs Úrtól és a barátaitól? Megtiszteltetés számunkra, hogy meglátogatnak bennünket.

Nosza hát, suhan át a gondolkodók fején remegve a delták istenének dübörgő gondolata, reppenjünk be máris szívritmuszavaros kanárikként a fűtött kamrák homályába! *Jouissance és plaisir*, bárcsak Jacques is velünk lehetne! Megérdemelne egy kis cirógatást. Sajnos ő már nincs, de sebj, járjuk el mi magunk a csüddöngölöst a kis tüneményekkel. Az ajtók nyikorogva kinyílnak, festék és vakolat pattogzik le a nyomukban, de nem számít, hogy a kartonból emelt álfalak mögött üvegbe zárt testek nyugszanak, nem számít, hogy a hely valójában egy kriogenetikai elfekvő, a gondolkodók csak a hús kísérteteit látják, szagolják és

tapintják. Bódult áhítat tolul fel a vérben, zakatol már, aminek zakatolnia kell.

Hát nem csacsog a föld porhanyós lábuk alatt? Valóban tigrisszemek kacsintanak rájuk nem várt hónaljok odvából? Pulzus nélküli, annál porhanyósabb válszurdokok, nem kerülnek-e háromszázhatvan fokos látóterük centrum nélküli sodrásába? Zajong a mély és forr a sötét. Hogyan is feledhették, milyen ízes a test lekvárja. Karl ismeretlen szobák szegletébe tekint, miközben túlvilági asszonyfejek szaporáznak ágyékán. Farkam, mint a néphagyomány, szájról szájra vándorol, gondolja, miközben végigsimít az árva gyerekek loknijain. Hogy megsokszorozták magukat ezek a kis gyufaárus leánykák! Egyik édesebb, mint a másik. Igen, kincsem, ma este égni fog minden dísz a karácsonyfán. Ma este megleled a helyed a kemencében.

Porhanyós combocskák engednek utat a vadember dorongjának. Megy a csapzott neandervölgyi lihegve, a háta merev sírfedél, buzogányfeje nem lát, nem hall. Ez most a munka ideje. Oda kell figyelni - mire is? Hát ne volna olyan a fókátömés, mint a redukció a fenomenológiában? Az ember sosem tudhatja, hol is kell benne megállni.

Martin egy cementlabirintusban keresi az útját, tétova keze porcelánt érint, üveget tör, sikolyát elnyeli a helyiség tettetéssel teli csendje. Alig bírja szusszal, szívdugója meglazul, a madame-ot hívja, de az nem felel, nem, most neki magának kell helyt állnia, odatennie magát, ezt üvölti: „Helyt fogok állni!” Kiabálja mindenfelé, miközben használhatatlanná öregedett spermiumainak zátonyfelhőjével árasztja el az ágy selyemberborítását, és mindazokat a felismerhetetlen teremtményeket, amelyek a hullamerevséghez közeli állapotban szunnyadnak rajta.

Ludwig a gyermeket keresi, a fiút - a fiú, akiért az apa egyáltalán létrejött -, és közben Velence fövényeit látja maga előtt, a plázson elszórt, fekvőkúrára csábító nyugágyak rengetegét, a hasznavehetetlen napernyőket, az álmos októbert és a foghíjas bálnavadászokat, akik munka híján a leromlott gondolákat javítják hűvös éjeleken. Zúzott homok szilánkjait érzi a talpa alatt csikorogni. Magára hagyott málnaszörp-árusok jelennek meg lelki szemei előtt, egy vásznaitól fosztott moziterem, egy gépészszoba, egy szalagját vesztett vetítógép, csöpp kezükben üres zacskókat zörgető vendégek, és mindegyik aprócska kéz egy-egy ballada, mindegyik rövidnadrágos teremtmény egy-egy óda a test valódi istenéhez, egy árnyékos spondeusz, érzékiséggel

túlfűtött lejtmenete a ritmusnak és a társaik köréből megszökött szavaknak, mert ezek a szavak, ezek a grammatikából megszökött szavak, amelyeket pehelysúlyú társaik üldöznek, ezek a szavak mutatják neki, az embernek, az utolsó rendes embernek a menekülés útját, ők mutatják, a követhető logika letéteményesei, ezek a szavak mutatják meg, hogy neki merre kell szaladnia, ha ki akar keveredni ebből a kaotikus, obszesszív önsorvasztásból.

Valóság-e mindez, vagy csak újabb hajótörés az elroncsolódott képzelet tengerén? Tétovázás vagy menekülés, tötyögő bámulása a barlang falára vetülő dolgok elhaladó árnyékának, vagy kísérlet a helyváltoztatásra, a kitörésre? És ha ez utóbbi, vajon a hasznavehetetlen kromoszómák elérik-e a faj által előírt szökési sebességet?

A csend lehull, az éj lehull. Szunnyadnak a tüdőembóliás pingvinek is néha, hát miért ne szunnyadhatnának ők is egyet? Mi is a feladatuk? Miért vannak itt? Bármilyen oka, biztosan várhat. A madame nem zavarja őket. A folyosókon sündörgő lidércek sem ébresztik fel őket zavaros álmuk kútjából. Minden néma és mozdulatlan, egyedül a hibernációs készülékek kitartó zümmögését lehet hallani az egyik szomszédos helyiségből, de most nem foglalkoznak vele. Most semmivel sem foglalkoznak.

Miközben pihegnek, ki-ki egy eltékozolt élőlény izzadtságtól csúszós felszínén, a gondolkodók maguk is felismerik a kérdés hiábavalóságát. Ha minden gondolat mutáció, akkor minden kérdés csupán a céltévesztés mikrobiológiája. Nincs kiút az eszme impotens fertőjéből, nincs feloldozás semmiféle lanyha szurrogátumban. Nem zajong már a tagokban a laktóz. Csak az arcok puha fodrai vannak, a nemzetségek harántcsíkolt, ráncos bordázata, az égből kifacsart, csípős folyadék, amit a béketárgyalások során elfogyasztott teához használnak.

Nem csoda hát a kótyagos, kába ébredés. Odakint valami füstöl.

Joe kilép a verandára, és végigtekint a láthatáron. Szunnyad a vidék, lihegnek a dombok. Néhány megkergült birka rohangál fel-alá, Joe először azt hiszi, lángolnak, de nincs semmi bajuk, csak a hajnal rőt fényét különös árnyakat torzonborz felsáljukra. A birkák egészségesek és mozgékonyak. Joe mindegyiket ismeri, név és származás szerint. Jobban ismeri őket, mint a tenyerét, elvégre a tenyerével csak benyúlt az üsző méhébe, hogy kirángassa onnan a porontyokat.

Az unokaöccse, Jack, sörrel teli műanyag pohárral egyensúlyozva támolyog ki a verandára, és végignézi az állatseregletet.

- Mi történik? Égnek a birkák?

Joe nem válaszol. Az állatokat nézi. Ismeretlen szavakat susog dohányízű ajkai között. A tájra figyel, a fűre. A nagy gyötrőszúnyogokra figyel, hallgatja a zúgásukat, próbál felkészülni a támadásukra. Nem szeretné, hogy egy bögöly belemarjon valamelyik állatba, attól még jobban meg tudnak kergülni.

Lassan forog fölöttük a tetves szélkakas. Üldögélnek egymás mellett, Joe és Jack, amikor megjelenik mellettük John. Köp egy színeset a veranda előtti, megégett fűcsomókra, és elhelyezkedik az utolsó üresen álló hintaszéken.

- Ma nincs munka - mondja.

- Úgy van, John - feleli Joe. - Ma nem dolgozunk.

- Nem ölünk állatokat.

- Ma nem ölünk állatokat.

- Ti is észrevettétek, hogy egyre intelligensebbek?

Jack felsóhajt, és rápipál. Agancs alakú füstoszlopokat ereget az ég felé, melyek csatlakoznak a ranch fölött húzódó gomolyfelhőkhöz.

- Ha így folytatják, hamarosan beszélni is megtanulnak.

Igen, hamarosan beszélni fognak. Valamit belekevertek a tápszerbe a gyárban, amitől a marhák egyre okosabbak. Karikás a szemük, amikor a sokkolóval le kell teríteni őket. Talán a szorongástól nem tudnak aludni éjjelente? Zavarja őket a szénabálák avas illata? A falak körül mászkáló hangyászsünök zajongása? Amikor a bitó alá érnek, könyörögve néznek rájuk, Joe-ra, Jackre és Johnra, a gondozóikra, hóhéraikra, hogy legyenek velük kíméletesek. „Ne bántsatok!” - mondják a tehénszemek. Fájdalmas ábrázatuk és némán remegő, duzzadt szájuk azt üzeni: „Ne bántsatok minket! Népünk már eleget szenvedett.”

A távolban látszik a gyárépület. Ma szabadnapjuk van, a gyárnak zárva kéne lennie, most mégis látják, ahogy az ablakain füst tör elő.

- Vajon kigyulladt? - kérdezi Jack, de továbbra is úgy ringatózik a hintaszékben, mintha nem különösebben foglalkoztatná a dolog.

- Remélem, igen.

A gabonasilójukba pár napja egy patkánycsalád fészkelte be magát. Azok is okosak, és máris növekedésnek indultak. Hiába próbálták kikergetni a komisz rágcsálókat a szalmából, nem jártak sikerrel. Mostanra beletörődtek, hogy a kis förmedvények a társbérloikké váltak. Éjjel, amikor lehunyták a szemüket, az állatokkal hadakoztak, de bármennyit is pusztítottak el a lények közül, a leölt példányok helyére mindig tucatjával álltak be az újabbak.

- Fura álmom volt - szólalt meg John.

- Nekem is - felelte Jack.

- Ühüm - fűzte hozzá Joe.

A szélkakas ismét fordult egyet. Jel volt egy máskülönben jelöletlen síkságon. Akkor is megnyikordult néha, ha a levegő, mint egy húsos, izzadt kocka, moccanatlanul állt a helyén.

A gyár ontotta magából a füstöt. A láthatáron prérifarkasok gyülekeztek, amelyeken embercsecsemők szorongatták a gyeplőt. Talán ideje beterelni a birkákat.

- Almomban - folytatta John -, más volt a hivatásom.

- Filozófus voltam - mondta Jack.

- Gondolkodó - tette hozzá Joe.

- Együtt voltunk, ahogy együtt vagyunk most is - mondta John. - Nagy utat jártunk be. Történt valami különös, a Reagan-adminisztráció

alatt. Azt hiszem, hidegháborús kísérletnek indult.

- Igen.

- Úgy van.

- Valami agytröszt kitalálta, hogy a jövő háborúit nem a lövészárkokban, hanem az emberi elmékben fogják megvívni. A fejesek arról beszéltek, hogy a tudat olyan, akár egy harcmező.

A meztelen csecsemők, akik magabiztosan ülték meg farkasaikat, megfordultak, és elnyargaltak a távolba.

- Valaki kitalálta, hogyan lehet lemásolni az embereket.

- Azokat is, akik már száz éve halottak.

- Akiket csak hírből ismertek.

Joe dohányt tömködött a pipába. A felszálló füst ezúttal emberi arcokat mintázott. Az égéstermékek fiziognómiai tanulmányai szétterültek a ranch fölött, várva, hogy az utolsó napsugarak szétszaggassák őket.

- Nem tudom - folytatta John. - Ez a rész elég homályos.

- Nálam is.

- Igen.

A szélkakas nyikordult egyet. A szél kusza csokrokba sodorta össze a veranda előtt a parlagot.

- Kísérletek. Másolatok.

- Szavak a semmiből.

- Nanotech, elemi gonoszság, szimbióta, nyúzott fej, pszichoaktív szer, virulens, örökletes, szerethető, abject, kihűlt morphé, porontymegőrző, krónikus őszinteség, hátborzongató, bajtársias, kontaminált, kitinredő, méz, ökológisztika, mongoloid, vérbank.

A megpörkölt dohánylevelek egyre csak sercegetek az ébenfa foglalat szorításában.

- Almomban New Yorkban laktunk. Abban az életünkben soha nem is jártunk Eastland Countyban.

- Meglátogathattuk volna magunkat. Hagyhattunk volna egy üzenetet.

- Igen. Csak ennyit kellett volna tennünk. Felszállni egy vonatra, leutazni idáig, és megnézni, hogy is éldegélünk itt, a másik életünkben.

- A valódi életünkben.

- Abban a másik életünkben mindenféle szörnyűséget csináltunk. Borzalmas dolgokat vittünk véghez New Yorkban. A tetteink ismeretlen célokat követtek. Nem voltunk önmagunk. Zavarba ejtő visszagondolni rá. A megégett gyermek. Az ananászként gerezdekre szelt test. Hogyan juthat ilyesmi az ember eszébe?

- John, ne aggódj - mondta Joe. - A tudatalatti komisz dolog.

- Az már igaz - tette hozzá Jack.

- Felégettük az egész várost. Az emberek meghaltak. Eltűntek. Felszívódtak.

- Vagy megváltoztak.

- Mi is láttuk.

- Igen-

A távolban a gyárépület már lángolt. Joe, Jack és John továbbra sem mozdult. Csak ültek és a horizontot kémlelték. A birkák megindultak a nyugvóhelyük felé.

- És utána elutaztunk Európába, hogy választ találjunk a kérdéseinkre.

- De az imáink nem hallgattattak meg.

- Könyörgésünkre az éj semmilyen szarvasbőgése nem felelt.

A gyár falai leomlottak. A bivalyok most, hogy kiszabadultak tömlöcükből, csatárláncba rendeződve megindultak feléjük.

- Mindez már volt előttünk.

- És lesz utánunk.

- Mert a madarak röpte mindig ugyanaz.

Mozdulatlanul figyelték az állatokat. Nem volt hova menekülniük. Minden visszatér, ha nem a természet, akkor valami másnak a részeként. A tér geometriája akkor is ugyanaz marad. A madarak röpte mindig ugyanolyan. Akárcsak a széthasadt paták dübörgése a felforrósodott kavicsokon.

Lehetséges, hogy a percek közben órákká terebélyesedtek? Hogy a betonba hólyagosodon likacsok alakja valóban mindig változik, és minden lépéssel újabb és újabb formák mellett haladnak el, a szerialitás, a visszatérés esélye nélkül? Ez lehetne a jövő erősebb fogalma, egy jövő, amely túl van az eseményhorizonton, amelyet nem járnak át többé a jelen átkai. Egy sárgára meszelt falú nanszposszibilitás. A szutykos Delft árnyékos sziluettje a nyomorúság óceánjain túl, ahova csak a fegyvernagyvást követően juthatnak el.

Odakintről kiáltozások nyújtóztak feléjük. Állati hangok vegyültek a nem egészen emberi szólamok közé. Történelem előtti kőparittyák suhogását vizionálták, nyílvevesszőket láttak maguk előtt, ahogy az egyre vastagodó páncéllemezek közti réseket fürkészik mérgezett hegyükkel, ágyúszót és a hidrogénbombák ismerős, szende zúgását hallották, és mindazokat az elfajzott teremtményeket, amelyek sebesüléseik magtárában vergődve jajongtak és visítottak. Óriásira nőtt rovarok, zsiszegő, növényi szálfatörzsek, megvetemedett gerincoszlopú emberszabásúak és gépi alkatrészekkel megerősített hiúzok vonaglottak a betonon. Imádkozó sáskák, az állatvilág diakónusai pillantottak fel még egyszer könnyörögve az égre, mielőtt egy közeli detonáció tízezer részre szakította volna szét inas testüket. Porcogós húsú dromedárok vonaglottak elő Irak északi területeinek mészkőbarlangjaiból, és kaszaboltak le mindent, amit csak értek, göröngyös térdükből előtörő kampóikkal. Símaszkos és gázálcáros humanoidok rendezték soraikat, hogy rohamra induljanak egymás ellen, és hozzátegyék saját fájdalmuk pislákoló lángját az örök kín napjának soha ki nem hunyó fényéhez.

A közelgő halál egyre biztosabbá váló tudata nyomban áporodott szagokat fakasztott a vergődő testek viszkózus iszapjából. Valóság-e, vagy csupán újabb álom a Kecse üregében? Újabb vízió az indiánsátorban, melynek ponyváját az elődök keresztbetett lábszárcsontjai díszítik?

Karl megpróbált megszabadulni a látomástól, és kinyitotta a szemét. Ahogy kidörzsölte belőle az álmot, a csipák olyanok voltak, akár egy magára hagyott építkezési területen a felgyűlt törmelék.

- John? Jack? - kérdezte.

- Joe? - kérdezett vissza Ludwig, majd felé nyújtotta vaksi tapogatóbegyeit.

Martin kikelt az ágyból, és tett néhány bizonytalan lépést.

- Veszettül hasogat a fejem - mondta.

- John... Vagyis... Martin, talán ott, a szekrényben találsz némi aszpirint...

Odakint az utcán ropogni kezdtek a fegyverek. Kilencmilliméteres löszerek jégesője szaggatta szét a bódulat fátylát.

- Mi folyik itt?

- Hová tűntek a nőstények? - kérdezte Martin.

- Azokra gondolsz, akikhez a jelzőmanóid vezettek el?

- Igen, ki másra gondolnék?

Ludwig összeráncolta a homlokát, majd az ablakhoz lépett.

- Egyneműsítik a centrumot és a perifériát - mondta. - Mindez már volt előttünk, és lesz utánunk.

- És a madarak röpte mindig ugyanaz - fűzte hozzá Martin.

- Térjetek magatokhoz! - kiáltotta Karl. - Én is láttam... A fellázadt állatseregletet. A jelölő és a jelölt érzékeny viszonyának felbomlását. Az a rohadt szélkakas!

Eastland County füstölgő képei még egyszer lepereregtek a szemük előtt. Vajon mióta tart a delírium? Lehet, hogy nem kell tovább várniuk a mellkasukban lévő szerkezet beolvadására, és mindaz, amit mostantól látni vélnek, csupán az agónia utolsó másodpercének végtelenbe nyúló kiterjesztése?

Valami betörte az utcára néző ablak üvegét.

- Ez nem tréfadolog!

Karl elsápadt, ahogy kinézett az utcára.

Izapos fészkek nyíltak az utca mindkét végében. Amíg ők a kéj ricinusbokrai mellé keveredve hódoltak képzeletbeli örömeiknek, a városban lakozó két ellenséges akarat - két felmérhetetlen, idomtalan hadtest - arra készült, hogy összecsapjon egymással.

Igaz volt. Minden, amit mondtak, igaz volt. Ezt nagyon elszúrtuk.

A Torstrasse északi oldala felől a hüllők csapatai törtek előre, élükön egy-egy köpenyes fickóval. Jócskán akadtak, akik elvegyültek a cuppogó, varangytestű teremtmények sűrűjében, és elektromos korbácsaikkal onnan igyekeztek nagyobb tempóra sarkallni a vonagló szaporulatot. Néhány köpenyes nem a saját lábán ment, hanem megülte kételtű hátasát, amely aztán terhe alatt meggörnyedve még lassabban csúszott előre a betonon. Karl azt is látta, hogy ezek a torzszülöttek korántsem annyira ügyefogyottak, mint amilyennek elsőre tűntek. Valóban hasonlítottak a Roanoken látott halemberekhez, habár náluk nagyobb biodiverzitás uralkodott. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a lassan mászkáló varangy-, krokodil- és kígyó testek sűrűjében emberi alkatú teremtmények is felbukkannak, akik a régi berlini rendőrség fegyverraktáraiból zsákmányolt gépfegyvereket szorongatnak úszóhártyás ujjaik között.

Több százan, talán több ezren lehettek. Karl elfogta a halálfélelem. Biztos volt benne, hogy értük jönnek - a mérnökök megneszelték az árulásukat, és most egytől- egyig levadásszák őket. Számbeli fölényük mellett a helyismeretük is az ő előnyükre billenti majd a mérleget. Az utolsó, amit még a gondolkodók érezni fognak, mielőtt végleg lekapcsolják a lámpát, egy sístergő villásnyelv érintése lesz az arcukon.

Amikor meghallotta az utca másik oldaláról érkező zúgást, sejteni kezdte, hogy másról van szó.

Sosem mi voltunk a célpontok. Ez a történet sosem rólunk szólt. Gyalogok vagyunk egy planetáris sakkjátszmában, akiket már egy kis pozicionális előnyért is bárki beáldozna. Idomtalan hatalmasságok játékszerei vagyunk.

Mint egykor Dunkerque-ben a kimenekített tízezrek, egy visszafordítható exodus túlélői, pár hónappal a nagy háború kezdete után. Mozsárágyúk csillámló löketei melengették a csónakok szegélyét, hadtestek vonultak a partra, hogy sortüzet adjanak le a távozókra, de elkéstek, mert a menekülők lélekvesztői már messze sodródtak a parttól. Dunkerque a pokol, amelyből van menekülés. Sztálingrád hamiskás

prefigurációja. És erre a folyamatra itt, ezen a napon teszik majd fel a töviskoronát, egy véget nem érő elektródacsomót, szögesdrótot, kábelrengeteget, ami összefűzi a még élőket, hogy egy véget nem érő sokkterápia alanyaivá váljanak.

Karl a történelmen töprengett. Ludwig a logisztikáról gondolkodott. Martint iszonytató bélgörcs fogta el. Zümmögés és sortüzek. Kopolyúk nyíltak és záródtak négyütemes szekvenciákban.

- Ki kell törnünk! - kiáltotta Karl.

Kitörni, hova? Az egyik oldalon a vánszorgó kétélűek, a fehér köpenyes mestereikkel, a másikon a lázálmok tablója. Az értelmetlenség háborítatlanul teljesítő iparágai.

Klausztrofób szárnyasok vergődtek üvegszálas húrjaik börtönében. A vaskohók mélyéből kikelt, huncut lávaporontyok. Pompás technikával összefércelt szörnyetegek a múlt, jelen, jövő mámorító hármasoltára előtt. Láncalpakon gördülő mezopotámiai démonok, a világ népmeséinek hagymázás üledéke, policephalikus ragadozók, savat eregető kérődzők, idegmérgek kondenzcsíkjaik maguk után húzó, funkciójukat vesztett veséket rejtő fémdobozok. Megborzong Pügmalión, ujjong Frankenstein. A pirotechnikusok már készítik a tűzijátékot Bakunyin fattyainak. Csövek, forró üstben csiholt lapátkezek, dinamók által hajtott pörgőfűrészek és áthangszerelt motortárcsák nyomakodtak előre, mind-mind őrizve titkukat, az összehegesztett acéllemezek alatt szunnyadó élőt.

Ezrével, tízezrével áramlottak elő a homályból. Mintha nem is a Torstrasse végéből érkeztek volna, hanem a beton alól, a házak sarkából, az ég koromfekete homályából, a kulturális emlékezet bágyadtan hamvadzó ispotályából csorogtak volna elő.

Mennyien vannak! Hiszen az ő nevük Légió. Micsoda maszkok, micsoda lények! Miért nincs a közelben ilyenkor egy fényképezőgép? Megint mi hibáztunk?

Gusztustalan igazság lappang a dolgok mélyén. A szörnyetegek azért léteznek, mert létezniük kell.

De vajon létezniük *kell* ezeknek a fattyaknak? Ezeknek a semmi virágját is megszaggató förtelmeknek, az időtlen páholy nélküli világban is blaszfém egzaltációnak? Törött és vert, hasított és puha anyagok illeszkedtek egymáshoz, szirupos tömlők rejtélyes sorozatkapcsolásaiból,

nehézfém-ből és közel átszakíthatatlan membránokból összeálló, világos kontúrokkal nem rendelkező televények emelkedtek ki a semmiből. A gondolkodók már láttak korábban ehhez hasonlót: New Yorkban, Jacques próbatermében találkoztak már a talidomid mutációk veretes kompozícióival. Ámde azokat a sablonokat végletesen meghatározta egy átértelmezett apakomplexus, a tekintet kiterjesztésének lehetetlensége, és az ezen belátás fölött érzett tehetetlenség spontán agóniája. És persze az agóniából származó nyomorúság és bosszúvágy, a kéz, amely plazmatűvel veti injektált képeit az ép gyermek hátára, és gravírozza rá az elkerülhetetlen pusztulás hieroglifáit. A kéz, amely kiszakítja az egészséges szemgolyót atópiás helyéből, hogy a rovarok színesztéziáját állíthassa a periférikus látás helyére.

Olyan dolgokat láttam e szemekkel, amelyekről fogalmatok sincsen.
Olyan dolgokat látott a világ a szemeimben, amelytől összerándultak a galaxisok.

Súlyos, gálád tömegekben érkeztek a szörnyetegek. Kerberosz unokatestvérei. Ektomorf élősködők.

Megannyi hiperbolikus argumentum a létezés kilátástalansága mellett.

Perspektíva hiányos kérődzők. Törvényű nem ismerő lidércek.

Nekik nem volt szükségük külön lőfegyverekre, ugyanis a testükben hordozták őket. Hegesztett páncélbordák nyíltak szét, hogy a résekből bionikus tárcsavesetők villanjanak elő. Tojásdad fejek húzódtak vissza láthatatlan szíjakon a test homályába, hogy a helyükön automatikus fegyverrendszerek mintapéldányai bukkanjanak fel. Hosszúkás szalaglábujjak ontottak magukból mérges hegyű tüskéket, és a kívül hordott szervek többségében vér helyett nitroglicerin csordogált.

És a kecskék, a pokolbéli sereg közlegényei. A megannyi kis üsző, nyomorult egzisztenciájának roncsaival küszködő bika, páros ujjú patái közé feszített ösztönim-plantátumokkal. Az utcát felsebző tankok és lánctalpasok között mászkáló és bégető, vérben forgó tekintetű, mázsás tulkok, és a csomóssá aszalódón prém sűrűjében a vezérbak.

A Bosszú Szelleme.

Az összecsapás elvadult. Az első sorokból mindkét oldalon kidőltek néhányan, de helyüket nyomban tucatnyi társuk vette át. A seregek vezérei tudták, hogy egyhamar nem lesz vége az ütközetnek.

- Morax, tüzelj!

Ez nekem szól? Marx, tüzelj? Ludwig és Martin sosem hívtak így.

Karl nem tudta, honnan érkezik a kiáltás. Jól hallotta egyáltalán? Valóban a nevét harsogta valaki a pokolbéli sereg mélyén?

Hatalmas teremtmény emelkedett ki a pulzáló tömegből. Emberi test, tömött birkózóizomzat, hevederek, kapsok, csuklóvédők, egy-egy szögekkel kivert kesztyű a kötömbnyi kézen. És a borzadály tetején disznófő trónolt.

- Morax, a Pokol Főhercege rendelkezésedre áll, uram és parancsolom!

Karl látott már néhány cifra dolgot, de ez még neki is sok volt. Egyik oldalon a levét eresztett földkéreg, a lustán hömpölygő, zöldes moszatlények, a virulens kétéltűek beláthatatlanul imbolygó, cuppogó békalábai, a másikon a vörösén lángoló szempárok szilfaerdeje. Gépek, hártyásszárnyúak, felpuffadt ragadozók, a pokol hetedik körének szegélyéről előkecmergő, fájdalmasan csikorgó mutációk, továbbá a köpenyesek, az izgága mozdulatokkal parancsokat osztogató mérnökök, míg velük szemben a Légió mindeddig láthatatlan parancsnoka.

- Bifron! Vallac! Samigina! - hangzott fel ismét a kiáltás. - Kerítsétek be őket!

Karl, aki még Jean Joseph Marié Amiot fordításában olvasta Szun-Ce hadtudományi alpművét, megrökönyödve figyelte, hogy a pokolbéli hadosztályok és a velük szembehelyezkedő hullősereglet milyen aprólékosan megkomponált tánclépésekkel igyekszik kipuhatolni a másik gyenge pontjait, felmérni az erejét, kiválasztani az ütközőzónákat. Egyúttal élő pajzsként próbálták elrejteni hullámozó belsejükben a sereg vezéreit - a kétéltűek oldalán a köpenyeseket, akiknek kevesebb félnivalójuk volt, hiszen láthatóan maguk is szép számmal jelentek meg katonáik sorai között, és egyikük sem tűnt pótolhatatlannak, a másik oldalon pedig egy láthatatlan alakot, aki ultrahangos ponyvával lefedett harci szekérről osztotta parancsait.

A Hazugság Hercege.

Karl csak a hangját hallotta. Jól ki tudta venni a harci szekér fölé boruló álcázóberendezést. A Northrop Grumman gyártott ilyen karbonszálas cókókokat a lopakodóknak. A radarabszorbens bevonat láthatatlanná tette a szekeret a mesterlövész puskákkal és az előre

programozott rakétarendszerekkel szemben, ámde nem óvhatta meg az alatta rejtőző alakot a tízezernyi, pikkelyekkel szegélyezett halszem mohó kíváncsiságától.

Mint hamarosan kiderült, nem is akart elrejtőzni.

- Beleth! Forneus! Amdusias! - kiáltott ismét. - Második hullám, előre!

Rücsköshátú, füstös pöfetegek nyomakodtak elő a lázban égő hús sűrű ingoványából. Kihülőben lévő titániumamforák hajbókoltak mesterüknek, majd az ellenség felé fordultak. Három gumószerű teremtmény vált ki a tömegből, amelyek mögé külön-külön több tucatnyi monstrum sorakozott fel. A gumók legalább háromméteresek voltak, és sűrű párát eregettek magukból. Úgy néztek ki, mint egy fejre állított, elszabott orsó, melyek lecsavarodott fonala a saját húrukba maró drótszál volt. Belethet, Forneust és Amdusiast az önmarcangolás örök agóniája éltette. Rozsdás csavarokból összeeszkábált töviskoszorúk sértették fel a fejük helyén imbolygó húscsomót. A két kimarjuk, koromfekete vájatban, ahol a szemgolyóiknak kellett volna helyet kapniuk, lódarazsak fészkeltek, és döfködték egyre a zsíros kúpok belsejében szunnyadó, felhevült agyat.

Amikor felsorakoztak mögöttük katonáik, a három márki felbődült, és megindult előre.

Karl, látva a gyűlöletnek ezt a diadalittas fertőjét, úgy vélte, hogy az összecsapás nem tarthat sokáig. Ám ekkor kiderült, hogy a másik oldalon sorjázó kétélűek korántsem olyan lomhák, mint a tengerentúli péprokonaik.

A köpenyesek is kiadták utasításait, de ők harsány parancsszavak helyett a szájuk elé lógó mikroportokba susogtak. Bármit is mondtak, a kétélűek tömött medencéje egyszer csak kettévált, kinyílt, szándékosan a belsejébe csalogatva az ellenséget, engedve, hogy minél nagyobb károkat okozzon.

Alig néhány másodperc telt el. Karl szédülni kezdett. A következő percben már úgy könyököltek mindhárman az ablakban, mintha csak az éves velencei gondolaverseny befutóit néznék. A fenséges élménye - biztonságos távolban lenni az iszonytató pusztítástól, az egyik kézben egy havannaival, a másikban egy pohárka életerős Cuba Libre koktéllal. Nem mintha az emeleti ablak biztonságos távolságot jelentett volna, ám a

látvány olyannyira megbabonázta őket, hogy képtelenek voltak megmozdulni.

A gumó, akiben Forneust sejtették - legalábbis ő állt középen a három közül -, az infrahangtartományban elhangzó újabb utasításainak kiosztása után osztódni kezdett. Szempillantás alatt tucatnyi lárvára bomlott szét, amelyek szédítő sebességgel fémesen csillogó lábakat eresztettek magukból, hogy aztán újult erővel szervezzék magukat hadrendbe. Az önmagát multiplikáló Forneus, és a nyomában loholó kecskemilícia veszedelmesen bégető egyedei engedtek az ellenség csábításának, és egyenesen a kétéltű sereg szívéig nyomakodtak előre, nem törődve azzal, hogy az előttük megnyíló út rohamos sebességgel bezáródik. A Forneuspókok és a horizontfűrészekkel felszerelt kecskék eltűntek a gondolkodók kíváncsi tekintete elől, miután a halemberek és az őket vezérlő köpenyesek teljesen bekerítették őket. A csatazaj összefüggő cuppogássá alakult. Az utca közepén az ellenséges csapatok darálót hoztak létre, amelyből az új fajok összezúzott salakja távozott a csatornák homálya felé. Kétéltűek bezúzott gülüszemei kapcsolódtak össze a kecskeharcosok tébolytól izzó, cinóbervörös íriszével. Létükben bizonytalan kocsonyabocskok menekültek visítva a humanoid tenyészállatok rozsdás ollóitól, és sárgás gőzöket eregető mocsári rémek ijesztették halálra Forneus trikariótákkal megerősített csapatait.

- Hű, a mindenit! - mondta Ludwig.

Micsoda szerencse, hogy nekünk mindehhez semmi közünk! Mindez jelentéktelen utcai lázongás csupán, a rivális galerik erőfitogtatása. Hamarosan elül az egész, és mi visszabattyoghatunk a könyvtárba, a puhafedelű könyveinkhez.

Az öldöklés hullámai már az épület falait nyaldosták. A kolosszális léptéket elérő gyilkolás azonban korántsem járt a két sereg sorainak meggritkulásával. Éppen ellenkezőleg. A gondolkodók úgy látták, minél többen pusztulnak el az ütközészónákban, minél inkább dobhártyaszaggatóak az embertelen sikolyok és a kopoltyúkból felszakadó kínhalál esztelen hörgései, annál többen jelennek meg a széles utcán, hogy csatlakozzanak a tébolytól izzó hús kíméletlenül dagadó gyöngyhalálához.

Piszkosbombák szakították szét az egyik kapubejáratot, korróziós pernyét bocsájtva a közelben megfeszülő lények százaira.

Baphotep, a Bosszú Szelleme végre kitombolja magát.

A ti időtök lejárt, gondolja Beleth és Amdusias, ahogy végigtekint a köpenyesek fattyain. Hagyják, hogy leolvadjon róluk ragyás bőrük csuhája. A csatazaj csak kozmikus háttérzörej a számukra. Az egyetlen hang, amit hallanak, a Sötét Úr hangja. A fejükbe implantált adóvevőből szól hozzájuk. És most kiadja újabb parancsait.

Belethről és Amdusiasról sisteregve csorog le a szilikonháj, és végre feltárulkozik a testüket alkotó robbanószerkezet. Forneusszal ellentétben, aki biztonságosan hőkezelt nanotechnikai eljárás révén jött létre a föld alatti ősműhelyek egyikében, Beleth és Amdusias nem más, mint egy-egy eleven fúziós bomba.

Amíg a pók-Forneusok és a nyomukban lihegő katonák elvonják a mérnökök figyelmét, a Sötét Úr kiadja az utasításokat. A gondolkodók bénultan figyelik, ahogy mindkét tömbfajzat megindul, hogy minél mélyebbre furakodva az ellenséges sereg sorai közé, működésbe hozza önmagát. Azonban Beleth koordinációs rendszere alighanem meghibásodott, mert a kétélűek tömött csoportjai helyett egyenesen Martin, Karl és Ludwig ablaka alá sikerül begördülnie.

Méterekre alattuk forttyog az explozív hústömeg. Egy esernyővel talán a fűrtjeit is elérnék.

- Fedezékbe! - üvöltött Martin.

Elkésett. A bombadémon organikus gyutacsa a szemük láttára sercegett fel, és noha bíztak benne, hogy a ketyere meghibásodott, ez csalfa reménynek bizonyult. Beleth felrobbant, és a detonáció ereje jókora darabot kiszakított az épületből, beleértve azt a szobát is, ahol a gondolkodók tartózkodtak, és a szomszédos helyiség kriogén tartályait is, amelyek most egyenesen az utcán tomboló mészárlás kellős közepébe vetették ki magukból Csipkerózsikáikat.

A gondolkodók úgy érezték, testük atomjaira hasad szét, pedig nem találta el őket egyetlen repeszdarab sem, a föld se hullt a fejükre, és a tonnányi törmelék sem borult rájuk sírkőként. A borzalmas nyomáskülönbséget érezték, a helyiségből kiszíppanó levegő helyén beálló vákuum rántotta görcsbe egyébként is meggyengült belső szerveiket. Bordáik közéből eltűnt a levegő, és savanykás bőrük úgy feszült a kalciumhiánytól porhanyós csontjaikra, hogy bármelyik pillanatban beszakadhatott volna. Bőrük gyolcsaiba bugyolált múmiák

voltak, akiket a másodperceknek ebben a fekete szemölcssorozatában csak a gondviselés tartott életben.

A robbanás ereje kirepítette őket az épület testéből, és ők az utcára perdültek, ahelyett, hogy a leomló vakolat alatt leljék halálukat. Martin, Karl és Ludwig, miközben igyekeztek összeszedni tudatuk törött cserépdarabkait a kábulat padlójáról, fátyolos szemmel nézték, ahogy az egyik oldalról a démonok, a másíkról pedig a közömbös tekintetű, ám annál dühösebb köpenyesek közelítenek feléjük. A manőverezésnek vége szakadt. A csapatok úgy rontottak egymásnak, mint vidáman pergő rizsszemek a részecskegyorsítóban.

Ezek a mérnökök másnak tőntek, mint akikkel korábban találkoztak - és mégis ugyanazok voltak. A gondolkodók megértették, hogy egy központi idegrendszer irányítja őket, minden egyed tisztában van a másik gondolataival, és bármennyi pusztul is el, újabbak állnak a helyükre. Mégsem tudtak szabadulni az érzéstől, hogy aki vicsorogva feléjük vezényelte toporzékoló őshüllőjét, az nem más, mint ugyanaz a köpenyes fickó, akivel először találkoztak a Reichstag üvegkupolájában. Eljött a leszámolás ideje, hiszen nem pusztították el a Kecskét.

És ahogy megfordultak, és testközelből is megfigyelhették, hogy ki az, aki a parancsokat osztogatja a másik seregben, kínos borzongás futott végig rajtuk. Hibát követtek el.

A vonagló hústornyok, a gépi alkatrészekkel megerősített monstroomok és az alkímiát a robotikával ötvöző, fülsiketítőén nyöszörgő, semmilyen taxonómiába nem illeszkedő teremtmények sűrűjében ott magasodott a harci szekér, rajta a légió vezérével. Emberi formája volt, azonban a fölé boruló ponyva félig-meddig eltakarta.

Am az alak most szállt a szekéréről. Pokolbéli szolgálai egyetlen kézmozdulatára szétrebbentek. Úgy lépkedett a még élő, vagy már lemészárolt lényeken, mint akit most hívtak ki a színpadra, hogy átvegye a kísérleti filmes kategóriában elnyert első díjat.

- Igor!

Karl elkerekedett szemmel figyelte Buhint, ahogy egyenesen feléjük közeledik. Egyáltalán nem tartott a golyózáportól, a kételtűektől, és még kevésbé volt félnivalója a szörnyetegektől, akik mind az ő szavát követték.

Ez nem lehet igaz! A mérnököknek igazuk volt...

Most jóval nagyobbnak tűnt. Ugyanaz a nevetséges, fröccsöntött maszk volt rajta, csak a szeme volt más. Még a közelükbe sem ért, de már látták villogni benne a hazugság sárga fényét. Az örület duzzadó árapályát. A gyilkos ösztönt, ami nem ösztön volt többé, sem magát rejtegető, bizonytalan késztetés, hanem kozmikus akarat.

Úgy látszik, Másenyka nem bírta sokáig. De hát nehéz a házaselet, megtéves néha az ember. Nem lehet könnyű feldolgozni, ha elpatkol a kedves, talán az hozta ki Igort a sodrából ennyire. De honnan ez az elképzelhetetlen hadsereg? Ezek nem egyszerű biológiai mutációk, nem a szövettani hibriditás újabb fokozatai. Nem létezik, hogy mindezt egyedül fabrikálta volna össze!

Időközben Amdusias is működésbe hozta a saját detonátorát. Ő nem húzódott be a kapualjba, hanem a kételtűiek egyik tömörebb falanxa előtt gondoskodott róla, hogy észvesztő sebességgel pörgő cafatrepeszei minél nagyobb kárt és felbolydulást okozzanak az ellenség soraiban. Záporozott a genny és a flegma az evaporáló halemberekből.

- Fussatok!

Mivel meredten nézték a feljükk lépkedő Buhint, először azt gondolták, ő szól hozzájuk. Talán felébredt benne az emberség, és meg akarta óvni a gondolkodókat saját magától? De az is lehet, hogy a mérnökök kiabálnak, mert még mindig használni akarják őket, és hajlandóak megbocsájtani nekik pillanatnyi eltévelyedésüket.

- Futás! Most!

A hang azonban egy harmadik irányból, a szemközti épület felől érkezett.

A kapuban egy alak állt.

Fiatal fiú volt, bizonyára még nem töltötte be a tizenennyolcat. *Ha whiskeyt szeretnél, fiam, ne itt próbálkozz.* Nem tudták, hogy ki ő, de ismerős volt. Mintha már találkoztak volna vele. És most feljükk kiabált, hevesen gesztikulálva, miközben az olló szárai már majdnem összezáródtak, hogy elmetsszék sorsuk fonalát.

Buhin öles léptekkel közeledett feljükk. Nem volt fegyver a kezében, mégis tudták, hogy esélyük sincs ellene.

A kopoltyúsok egyik csoportja kivált a sorok közül, lefeküdt a betonra, és alakzatba rendeződve katapultot formázott. A gondolkodók a szemük sarkából figyelték a fejleményeket, és arra tippeltek, hogy a kétélűek az egyik társukat akarják ily módon kilőni a pokolfajzatok közé. Hamar kiderült azonban, hogy tévedtek. A cuppogó, zöldes rémségek közül valami hatalmas csússzam elő. Valami hatalmas és szelvényes. A zehlendorfi metróféreg egyik testvére. Már vagy húsz méter előrekigyózott belőle, de még mindig nem látszott a vége. Engedelmesen felkúszott a katapultra, összegömbölyödött, majd a legközelebb álló köpenyes megadta a jelet.

A katapult kilőtt. Az irtózatos féreg csak repült és repült, elszállt a gondolkodók feje fölött, hogy egyenesen a démonok sűrűjében landoljon. Tépődtek a belek, omlottak a zsigerek, ahogy óriási puffanással az ellenségre zuhant, és alighogy földet ért, máris megkezdte a kecskeharcosok aprítását. A meglepett patások szinte ellenállás nélkül hagyták, hogy a szörnyeteg bekebelezze, majd némi csócsálás után ugyanazzal a lendülettel ki is okádja őket.

Igor elfordult a földön kuporgó gondolkodóktól, és ismét elbődült.

- Sabnock! Intézd el a férget!

Adj neki egy csomag Smartiest, hátha attól lenyugszik. Dúdolj neki egy mondókat, és meglásd, máris dorombolni fog a kislevevad!

Sabnock sápadt számon ügetett elő a gépek és megbokrosodott kecskék sűrűjéből. Oroszlánfejen smaragdszínű koponyát viselt. Az övéről gránátok csüngtek alá, a kezében pedig egy akkora pallost forgatott, amivel egy tengeralattjárót is fel lehetett volna aprítani. Az oroszlán, mintha csak a kicsinyeit védelmezné, elbődült, és nekiesett Gargantua rokonának.

Martin, Karl és Ludwig már nem voltak kíváncsiak a fejleményekre. Régen szerették a csetepatékat, a lövöldözést és az akadályversenyeket, de most túl idősek érezték magukat ehhez a játszótérhez. A kapualjban álló fiú vadul integetett feléjük.

- Gyerünk! - kiáltotta.

Végre összeszedték magukat, és rohanni kezdtek a kapu felé.

Igor már indult volna utánuk, de mikor észrevette, hogy a katapultba egy újabb féreg kerül, úgy döntött, előbb ezt a küzdelmet kell megvívnia. Mielőtt azonban még a gondolkodók eltűntek volna a ház belsejében,

előhúzott az övéből egy pisztolyt, és lőtt. A töltény keresztülsüvített a fertőző vértől pettyezett levegőn, komisz ballisztikával kerülte ki maga előtt az akadályokat, végignézett az alatta elterülő, gyorsan oszlásnak indult holttesteken, majd büszke méhecskeként, üstökét előremeresztve, beleszállt az áldozatába.

A Kecse elvigyorodott.

- Még találkozunk - mondta, és eruptív gúnykacaja a szörnyetegek bömbölését is túlharsogta.

Még hallották a robbanásokat a hátuk mögül, a lövéseket, az egymásba kapaszkodó szűrő- és vágófegyverek zörgését. A sikoltozó laisztriigónokat és a rozsdás, foncsorolt lapátkezekkel támadó vízihullákat. És hallották Igor Bubin vérfagyasztó nevetését is. A hangja egyszerre volt rekedt és vizenyős. A gonoszság vonója játszott a gyötrelem húrjain.

Hogy lehet ilyen virgonc, ha valóban elveszítette Másenykát?

Lihegve szaladtak keresztül a bejáraton, majd megálltak az udvaron, hogy kifújják magukat. Az összecsapás zajai valamivel tompábban ugyan, de még mindig elértek hozzájuk. Sejtelmük sem volt róla, vajon mennyi ideig folyik még odakint az öldöklés.

- Ki vagy te?

A fiú végigmérte őket. Kizárt, hogy találkoztak volna vele. Évek óta nem találkoztak senkivel, akire emlékeznének.

- A nevem Thomas Stone.

A gondolkodók elhallgattak.

- Stone, Stone - motyogta Ludwig. - Nem, az nem lehet... A kis Tommy?

- Igen - felelte a fiú. - Cynthia testvére vagyok.

Ez csak egy újabb látomás, a meggyöngült idegrendszerünk. Delíriumban vagyunk, az imént éppen csak el tudtunk menekülni a pokol tizenhetedik légiója és néhány levegőben szálldosó óriásféreg elől, hát persze, hogy megrendült egy kissé a szervezetünk.

- Később megbeszéljük - mondta Thomas. - Úgy látom, a barátotoknak segítségre van szüksége.

Csak most vették észre, hogy Karl néhány lépéssel lemaradt, és a falnak dőlve tapogatta a hasfalát.

- Karl?

- Semmi baj - nyöszörögte, és felemelte a kezét.

A tenyere csurom vér volt.

- Téged eltaláltak! - kiáltott fel Martin. - Az átkozott Kecske! A haverod, Buhin. Azonnal visszamegyek, és ellátom a baját.

Már készen állt rá, hogy kirentson az utcára, amikor Ludwig elállta az útját.

- Martin, ne bomolj! Most nem tudunk megküzdeni vele. - Suttogóra fogta a hangját. - Thomas Stone! Fel tudod ezt fogni? Nagyon kérlek, hogy legalább őt ne öld meg, mielőtt beszélünk vele.

Igazán sajnálom, hogy ilyen engedékeny vagy, Ludwig. Pontosan ez volt a tervem. Megfojtom ezt a kiscsávót, visszamegyek az utcára, és kifüstölöm azt a szemtengelyferdüléses oroszt, miközben azok az undorítóan vonagló teremtmények felapítják egymást. Aztán egy kiskanállal kiszedjük Karlból a golyót, és szerzünk valahonnan egy hordónyi kólát, amivel megkezdheti a rehabilitációt.

- Ne állj az utamba, Lud - mondta Martin.

- Van egy kórház a közelben - szólt közbe a fiú. - Ha nem visszük oda, elvérzik.

- Ugyan már! - nyögte Karl. - Jól vagyok.

Alighogy kipréselte magából a szavakat, eldőlt, mint egy krumpliszák. Jelentős vértócsa képződött alatta.

A Styx tüzes vize, amely minden irányba kiönt. Aki emlékezni akar, annak először meg kell merülnie az Acheronban. Hallgatnia kell a folyóparton lévő kecskéek mekegését, néznie kell, ahogy unottan rágcsálgják a radioaktív fücsomókat. Elérkezik az óra, amikor az állatok nem tűrnek tovább. Es ez az óra közel van.

- Karl! - Martin ezúttal belátta, hogy mekkora a baj, letérdelt Karl mellé, és megpróbálta talpra állítani. - Ludwig, segíts!

De Ludwig nem bírt megmozdulni. Meredten nézte a barátait.

A végső perc, amelyben nem a múltad pereg le előtted, hanem a végső pillanat utáni, lehetséges életed. A jövő egyetlen és örök variánsa. Jákob nézi a lajtortját, ahogy fel-alá szánkáznak rajta a szélhűdéses angyalok,

majd egyszer csak legördül az ég abalónja, összegöngyölik a tekerceket, és mindent elvakít a létezés mélyén zümmögő, örök relativitás.

- Ludwig, mi a fene ütött beléd?

Semmi, Martin. Egyszerűen csak kiszálltam. Elegem van. Hát nem látod, hogy megfogunk halni? Minden jel szerint Karl lesz az első. A kaszás úgy suhintja le a fejét a törzséről, mint egy nagy, szottyos paradicsomot. Nem akarom látni. Semmit sem akarok látni.

- Fejezd már be! Ha nem szeded össze magad, végünk van! - üvöltötte Martin.

Ludwig végre megrázta a fejét. Martin megkönnyebbülve látta, hogy az élet visszatér a szemébe. Zörög már a saroglya, porzik a zsindely, ahogy az erőtlen tákolmány magára talál.

- Úristen, Karl! - mondta, majd segített Martinnak felhúzni a barátjukat.

- A Novalis utcában van egy magánklinika - mondta Thomas. - Azonnal oda kell mennünk.

- De az a túloldalon van! - mondta Martin. - Te is láttad, mi folyik odakint. Nem tudunk átjutni!

Kétszáz decibelen lüktető hörgések és sikolyok döngtették az udvarra néző ablakokat. Újabb óriásférgék nyomakodtak előre, és dörzsölték véresre az alhasukat a kecsketetemek kampós patáin. Vajon hová tűnt Igor? Hová tűntek a légio veszedelmes kapitányai?

Karl haldoklik. Kiszivárogozik a vér, elmúlik a szerelem. Szottyos urnák fogadják be majd színtelen hamvait, miközben mi azt énekeljük: Carlito, Carlito, te gyönyörű bambinóóó...

Újabb robbanás. Martin úgy érezte, mintha egy akupunktúrás tűt vezettek volna keresztül az egyik fülén, hogy ragacsosan bukkanjon fel a túloldalon.

- Itt le tudunk menni - mondta a fiú, és az egyik, résnyire nyitva álló vasajtóra mutatott. - Az épületeknek közös pincerendszerük van. Alig kétszáz méter, és ott vagyunk. Még meg tudjuk menteni.

Karl száján véres nyálcsík jelent meg. Cápatetemek egy fjord partjainál. Talán vissza kéne cipelni a gumóodúk egyikébe, hátha a talajban lévő pempő segítene rajta. De hogyan is juthatnának vissza oda, a köpenyesek közé? Igaza van a fiúnak, meg kell próbálniuk a Novalis utcai rendelőt.

Martin Ludwigra nézett.

- Rendben. Ne vesztegessük az időt!

Felhúzták Karlt, aki holtápadt volt ugyan, de most a mozdulattól magához tért annyira, hogy az egyik kezét a sebére szorítsa. Valamivel a szíve alatt érte a találat. Ha nem kap sürgős ellátást, elvérzik. Az öregedés egyik legnagyobb hátulütője a lassú koaguláció. Éppen megindultak volna a lejárati irányába, amikor egy percre hatalmas árnyék borult az udvar fölé. Bármi is volt az, ezúttal jobbnak látták, ha nem ismerkednek meg a forrásával. Elegendő volt hallani a vijjogást.

- Mi folyik itt? - dünnyögte Ludwig, miközben próbálta gyöngéd határozottsággal megtartani Karl testét.

Thomas kinyitotta az ajtót. Karl alig két lépést tudott megtenni, miután elernyed, és a lábai élettelen pólyaként sűrűlték a földet. Ha a barátai nem tartották volna erősen, összezsugorodna. A testében lévő puha góccok ólommal lettek.

Karl teste, mint frigiditása. Ha megnyitjuk, sötét álmokat ébresztünk fel.

A pincében nem működött a világítás. Miután lekecmeregtek a meredek lépcsőn, máris egy vaksötét folyosón találták magukat, Thomasnál azonban volt egy gyengén pislákoló elemlámpa.

- Erre!

Odafentről még hallani lehetett a robbanásokat, a golyózáport, az ismeretlen taxonómiába illeszkedő óriásmadarak vijjogását, a lepedékkel bevont karok és lábak sűrű őrleményét, a férgek és tankok szelvényeinek döngő tépődését. Sikoltott az ikozaéderekből felépülő tér, és mindent belepett az ihatatlan vérplazma. A gondolkodók attól tartottak, hogy az alagút bármelyik pillanatban beomolhat. Alit tesznek, ha beszorulnak néhány berregő monstrum közé? Egy dolog meghalni, és egy másik, ha az emberről lassan lehámozza a bőrt egy hidrolizált agy tüskeprotézise.

Kínkeserves volt minden lépés. Karl egyre nehezebbé vált. A többiek nem látták, de tudták, hogy skarlát csíkot húz maga után. Pulpás nyomvonalat hagyott, akár egy csiga, akár egy többé nem emberi minőség hiányjele. Üres szoba. Fénytelen csillagködök. Kővé vált aszteriszkek a mondat térközeiben. Nehéz csumája dermedt kocsonya csupán csontjai kerékvásán. Martinnak és Ludwignak fogalma sem volt, mennyi idejük van még, de bíztak benne, hogy Thomas igazat mond, és már közel vannak a rendelőhöz.

A folyosó azonban nem akart véget érni. A zseblámpa piszkos permetet szórt a dohos falakra. Surrogó hangokat hallottak a földről, és mire odapillantottak, néhány húsos izzadmányt láttak eltűnni a repedésekben. Hány ilyen folyosón kell még átvergődniük? Miért szorulnak újra és újra a föld alá, távol a nap hamiskás korongjától, távol a felszín levegőjétől? Valahonnan víz csöpögött. Vagy egy újabb csatornanyílás volt, vagy a Kláriból távozó életnedv cseppenéseit hallották. Talán mindkettőt egyszerre.

Az alagút most mélyebbre süllyedt, és ezzel valamelyest elhalkult az utcán folyó háború idegtépő zaja is. Az aknavető biztosítózárja fájdalmasan préselődött Martin bordái közé. Ludwig majdnem minden lépésnél belerúgott valamibe, amit nem látott a sötétben - hol tompán kongó fémtárgyakba, hol puha, cincogó testekbe. Karl csupán egy-egy nyögéssel adott életjelet.

Kisvártatva újabb hangra lettek figyelmesek. Artikulátlan duruzsolás foszlányai szűrődtek feléjük a nyirkos légen át. Akár a patakokban csorgó tejsav sűrű, sós zizegése. Reszkető testek pulzáltak a homályban. Lesoványodott, bénult lények mocorogtak a semmi partjain. Arcok, amik nem ismerik a reményt. Kezek, amik nem érintettek még játékdömpert, kanalat, teniszütőt. Szemek, amik nem látták a távoli, zsúpfedelű vityillókat a cseresznyefák árnyékában.

Ludwig lába elgyengült. Maga sem tudta, honnan szedett össze annyi erőt, akaratának milyen ködsüvegéből varázsolt elő annyi tartalékot, hogy meg tudja tenni a következő lépéseket.

Tudom, hogy mi vár rám. Mindig is tudtam. Szólj, feledés!

A folyosó valamelyest kiszélesedett, és egy másik járat keresztezte. A kereszteződésnél oldalra pillantottak, és végre meglátták a zajok forrását.

A sebláz dús kaptárának zümmögése. Meg nem sejtett érzések temetője. Hulladékfeldolgozóvá átépített embermalom. Tucatnyi, sápadt

fej a verejtékező falaknak támaszkodva. Testek a földön és a mennyezet kampóin, testek a szennyvíz kicsiny patakja mentén, patkányszimbiótákkal összegubancolódott testek, bűzlő zsákok varrását szorongató ujjak, sötétbe olvadó testek, a falakba olvadó testek, beteg, haldokló, éhező vázlatok.

Megannyi test Martin, Karl és Ludwig arcával.

Kísérletek, valamikor még a Reagan-adminisztráció alatt. Valami agytröszt kitalálta, hogy a jövő háborúit nem a lövészárkokban, hanem az emberi elmékben fogják megvívni. A fejesek arról beszéltek, hogy a tudat olyan, akár egy harcmező. Mint egy terepasztal.

Meglátogathattuk volna magunkat. Üzenetet hagyhattunk volna. Egy jelet, figyelmeztetést. Egy feltartott mutatóujj, egy intés a jósdából. Kiüvölni a tömjénfüst oszlopai közül, üvölni torkunk szakadtából.

Üvölni azoknak, akik a mi arcunkat viselik. Üvölni, hogy fussanak. Meneküljenek. Ki merre lát, rejtőzzön a kövek alá.

Megannyi csontváz, a gerincükön erőtlenül remegő bőrvitorlával. Az aránytalanul nagy törzsvégződésük mind az ő arcuk maszkjaival.

- Nem lehet!

Martinból és Ludwigból egyszerre szakadt ki az erőtlen kiáltás. Karl a sors ezúttal megóvta a látványtól. Olyan közel volt a szív megálláshoz, hogy nem jutott elég oxigén az agyába, és másodpercekkel korábban elvesztette az eszméletét.

- Nem állhatunk meg - mondta Thomas, miközben bizalmatlanul végigtekintett a nyomorultak tömötten álló, fetrengő, gyötrődő tömegein. De a gondolkodók nem mozdultak.

A világ éjszakája nézett vissza rájuk a hasonmások erdejéből. Csonkolt tagok, be nem gyógyult sebek, megannyi heg és üggyel-bajjal letapasztott kelés, amelyeken már átnedvesedett a géz. Óskori gyolcsokba bugyolált alakok vonaglottak a járatban, és noha nem szólaltak meg, ajkukat nem hagyta el más a nyöszörgésen kívül, Martin és Ludwig nyomban látta, hogy ez a sok kis Kaspar Hauser nem sérült mentálisan. Éppen ellenkezőleg.

A koponyatér fogatuk nagyobb volt a normálisnál. Barnás agytekervényeik valósággal kibuggyantak a fejükből, és mint megannyi

halogénizzó, pulzáltak és lüktettek. Úgy néztek ki, mint a pohárkába állított buggyantott tojás, amit azoknak a gyerekeknek készítenek ki, akikre a ház előtt már vár a sárga iskolabusz.

Mert a sárga a hazugság színe. Bármilyen is történik, nem szabad hinnünk benne. Bármilyen is hiszünk, nem szabad megszeretnünk. Ez a legfontosabb. Nem szabad elgyengülnünk. Az együttérzés végzetes. A kegyelem öngyilkosság.

Ahogy a beteges alakok megpillantották őket, leharcolt, de hozzájuk képest még mindig kifogástalan állapotban lévő eredetijüket, zavar támadt a soraikban, és egymás hegyén-hátán csúszva igyekeztek közelebb férközni hozzájuk. Áhítat és rettegés villámlott a boldogtalan szemek íriszén, miközben az örült teljesítményre kapcsoló agyi szövetek többeknél is átrepesztették a koponyacsontot.

Ludwig elborzadva nézte, ahogy az egyik hasonmása orrából kicsúszik egy ujjnyi vastagságú tekervény. Egy valamivel távolabb álló Martinból, akinek hiányzott egy karja, valósággal kirobbant az isocortex sűrű, csomós kábele. Egy izgó-mozgó Karl feje többekkel ellentétben nem szétrobbant, hanem beomlott, akár egy rosszul aládúcolt régészeti lelőhely tárnája.

Néhányan a szemük láttára pusztultak el, megmártózva saját limfocitáik lúgos fürdőjében. Akadtak olyanok is, akik a nagy sürgölődésben véletlenül egymásban tettek kárt. De ha el is pusztultak páran, a Torstrasséval párhuzamosan futó alagútban még mindig százával, talán ezrével lehettek a borzalmas kínokat átélő homunkuluszok. Megannyi Martin, Ludwig és Karl.

- Uram irgalmazz - nyöszörgött Ludwig.

Thomas sejtette, hogy ez a találkozás bekövetkezik, bár remélte, hogy nem most, nem így kerül rá sor. Az idő fogytán volt.

Martin és Ludwig szinte meg is feledkeztek a barátjukról. Csak az embereket nézték. Lelkiismeretük törekeny képeit. Lelkük vézna és magatehetetlen avatárjait nézték, szemük helyén a megannyi üvegcsereppel. Imágótestük ezernyi jelzőbója volt az Elízium mezején, az agyuk pedig, a felpattogzó, széthasadó, szálaire bomló agyuk maga a hasztalan szingularitás.

És a duruzsolás végre értelmes beszéddé állt össze. Nem is beszéd volt, egyetlen szó csupán, amelyet testük librettójából sikerült

kiolvasniuk, hogy aztán soha véget nem érő visszhangként járja át a csatornahálózatot.

- Segítsetek!

Egyetlen szó járta át a bűzösen tekergőző alagutakat. Egyetlen szót hallott Martin és Ludwig, de hallotta még az öntudata pislákoló gyertyafénye mellett gubbasztó Karl is, és hallották a Reichstagban várakozó mérnökök, hallotta a Kecse és az ő seregének minden katonája, hallották Kreuzbergtől Tegelig a fák odvaiban, a bokrokban, az elhagyatott lakásokban szűkülő emlősök, és hallották azoknak a hasonmásoknak az ezrei is, akik épp olyanok voltak, mint a társaik ezekben a szörnyűséges alagutakban, és akiknek sikerült észrevétlenül megszökniük a forrasztósilókból, és most reszketve, a halál dermesztő hidegségével a szívükben indultak útnak valahová, el innen.

- Segítsetek! Egyedül vagyunk, és eltévedtünk.

Martin, Karl és Ludwig arca. A saját arcukat látták az elgyötört páriákban, akiknek agytekervényei fájdalmasan döfték át a koponyájukat, túlbujánzottak rajta, mint gyökér a sziklán, és hasznavehetetlenül csüngtek le a fejük oldalára.

- Semmit sem tehetünk - súgta Martin.

- Segítsetek!

- Tovább kell mennünk! Karl még megmenthetjük!

Ekkor pedig a nyomor elfertőződött húspempőjén, a filozófusok bábuiból összeálló leprás tenyészetén egy másik alak vergődött keresztül. Az egyik köpenyes volt. Ezúttal nem látszott neheztelés a tekintetében, mint pár perccel korábban a harcmezőn. Várakozóan, szinte már szánakozva nézett a gondolkodókra. A hasonmások láztól remegő bugyrai, mintha csak megéreztek volna, hogy a sorsukról fognak dönteni, elhallgattak, és utat engedtek neki.

- A barátotok elvérzik - mondta a köpenyes, és Karlra mutatott.

- Ez nem mehet így tovább - felelte Ludwig.

Végignézett a skarabeuszbogárként kiterülő testvérein.

- Nem öltétek meg a Kecskét - felelte a jövevény. - Megegyeztünk, de ti elárultatok bennünket.

- Még hogy *mi* árultunk el titeket? - kérdezte Martin, és a földön gennyedző alakokhoz fordult. - Ennek véget kell vetni. Le kell állítanotok a kísérleteket. El kell engednetek őket.

- Elengedni? - kérdezte a másik, mintha egy számára mindeddig ismeretlen szó hangzását ízlelné.

- Megöljük a Kecskét - mondta Ludwig. - Lehet, hogy belehalunk, de ezt be kell fejeznetek. Más kísérleti alanyokat kell találnotok.

- Más kísérleti alanyokat - visszhangozta a mérnök.

Odafentről újabb robbanások hangja szűrődött le hozzájuk. A földém veszélyesen megreszketett és porzott.

Thomas türelmetlenül várta a fejleményeket, miközben Karl arca egyre sápadtabbá vált. Ha a vérzés mostanra csillapodott is, nem lehetett tudni, milyen súlyosak a belső sérülései.

- Meg kell állítani a Kecskét - mondta Martin. - Ti mondtátok. Különben mindent elpusztít.

- Mindent elpusztít.

- Mi képesek vagyunk rá.

- Nincs esélyetek ellene.

A mérnök a füléhez kapott. Martin és Ludwig azt gyanította, rádiós kapcsolatban áll a fajtársaival. Bizonyára most tájékozódik a csata kimenetele felől.

- Gondolod, hogy nincs esélyünk? - kérdezte. - És ha ezeket is bevetnénk ellene?

Végigmutatott a még mindig mocchanatlan, elgyötört tagok és törzsek ábrázatán. A földre borulva olyanok voltak, akár egy imádkozó gyülekezet. Mint ezernyi hittestvér, akiknek senki sem szólt arról, hogy az uruk immár elfordult a világtól. Egy fekete eucharisztia résztvevői, templomuk betört ablakainak szilánkjain csúszva, akik mind az éhség ostyaival táplálkoznak.

- Azt mondtad, halhatatlan - mondta Ludwig. - Talán valóban az. De én tudom, hogy miért nem bírtok el vele. Tudom, hogy miért csak mi ölhetjük meg.

A mérnök felvonta a szemöldökét, aztán valamit belesűgött egy mikroportba.

- Valóban tudod? - kérdezte.

- Mert ti egy vérből vagytok - válaszolta Martin. - Mi mindannyian egy vérből vagyunk.

Dermedt csend ülte meg az alagutat. Egy percre még a nyöszörgés is abbamaradt.

- Nem várhatunk tovább - mondta Thomas.

A mérnök ismét suttogott valamit a mikroportba, majd meghallgatta a vonal másik végéről érkező választ.

Vajon hol a központi irányítás? Kikből áll? Pótolhatók vajon? Mind lecserélhetők? Vagy mégis van egy eredeti, egy első mozgató, aki utasításokat ad ezeknek a köpenyes génsebészeknek?

- Rendben - mondta végül. - A szavunkat adjuk, hogy nem folytatjuk a sorozatgyártást. A kísérleteknek vége.

A hasonmások. Akár a tartalmukat vesztett homokórák, maszatos oldalukkal, használhatatlanul.

- A csapataink vereséget szenvedtek - folytatta a köpenyes. - A Kecse feltehetően az előretolt támaszpontjára fog visszavonulni. Nincs messze attól a helytől, amit már láttatok. Mentsétek meg a barátotokat, és intézzétek el a gonoszt.

- Úgy lesz.

Vagy húsz méterre eltávolodtak a kereszteződéstől, amikor a köpenyes még egyszer utánuk szólt.

- Nem fognak újak születni - mondta. - De akik itt vannak, azokon már nem lehet segíteni.

Nem lehet segíteni. Nem lehet segíteni. Nem lehet segíteni.

Minden lépés gyötrelem volt. Karl légzése egyre szaggatottabbá vált.

A mérnök szavainak rothadt áfonyája ott lapult a hallójárataikban még akkor is, amikor ismét felhangzott egy másféle zaj, az örök háború zaja, és rázkódni kezdett a húskaptár.

Az asszony fel-alá járkál, ököllel üti a falat, majd a saját arcát. A gyerek egyre csak sír. A hangszálai maradandó károsodást szenvednek. A nő visszatér az asztalhoz, kaparja a fát. A körmei leesnek az ujjairól.

Snitt.

A nő a falnál áll, karja ernyedten csüng. A gyerek sír. A nő elindul felé. A bömbölés nem csillapodik. Az anya a kiságy fölé hajol. A gyermeket bebugyoláló pólyák redői között babrál.

Snitt.

A nő nincs a szobában. Köpenyes alakok érkeznek, jegyzetelnek, a bútorokat tologatják. Kivesznek valamit a kiságyból, nem látni, mi az, aztán betesznek a helyére valami mást.

Snitt.

Egy repülőtér leszállópályája. Két oldalt hosszú sorokban légiirányítók. Hangtalanul integetnek a kamera felé, amely egyre gyorsabban tör előre közöttük, majd felemelkedik, és eltűnik a felhőkben.

Az ember elpusztíthatatlan, mert vég nélkül pusztítható. Eastland Countyban most éppúgy éjszaka van, mint Európában és Malajziában. Mint a Holdon és az óceánokban. A madarak röpte mindig ugyanaz.

- Már közel vagyunk.

Maguk mögött hagyták a nyöszörgést. A suttogásokat. Semmiféle garanciát nem kaptak arra, hogy ha valóban sikerül végezniük a Kecskével, megszabadítják őket a mellkasukban imbolygó, méreggel teli zacskóktól, és ami még fontosabb, felszabadítják a hasonmásaikat iszonytató rabigájuk alól. De nem volt más választásuk.

- Ez lesz az! - mondta Thomas, amikor elérték a kijáratot.

Martin és Ludwig karja már lüktetett Karl súlyától, ráadásul az előbbinek még a rakétavetőjével is meggyúlt a baja, amelynek pántja újra és újra le akart csúszni a válláról. Végül nagy nehezen felvergődtek a lépcsőn, és egy újabb udvarba jutottak.

- Dr. Iréneusz patikája - mondta a fiú.

- Egy gyógyszerár? - kérdezte Ludwig elsápadva. - Lehet, hogy te mást gondolsz, de Karl túl van azon, hogy néhány vitamintabletta segítene rajta.

Thomas az elemlámpája végével betörte a rendelő üvegét. A nyíláson át benyúlt, kinyitotta az ajtót, még egyszer körülnézett, majd az égre pillantott, hogy nem köröznek-e felettük az óriáskeselyűk, aztán előreengedte a gondolkodókat.

A hirtelen mozdulatok miatt ismét felnyílt a seb, és Karl oldalából apró csermelyben megindult a vér. Ludwig arra gondolt, ha ilyen vég nélkül ömlik belőle, akkor bizonyára hatalmas tartalékai vannak.

Karl, te dühös kis pocok, miféle tartályokat rejtegetsz belvilágod sötét redőiben? Villants valamit, cimbora, okozz egy kis meglepetést!

Thomas körbenézett, majd bement a szomszéd szobába. Alig egy perccel később már fel is fektették Karl-t a rendelőhelyiségben felállított asztalra. Dr. Iréneusznak nem volt annyi felszerelése, mint amire egy kórházban számíthattak volna, de a legfontosabb sebészesszközökben nem volt hiány. Mint megannyi apró csillagködöt őrző kvantumzár, sorjáztak egymás mellett a nyugtatókapszulákkal teli tégelyek. Fentről bölcs neon világított, a falakon pedig Iréneusz egykori betegeinek manipulált fotográfiai biztatták a kezelés alatt állókat.

„Csodálatos élményben volt részem!”, üzenté Inga Cramer, egy szeplős kamaszlány.

„Ireneus módszerei egyenesen a *mennybe repítettek!*”, emlékezett élete fontos tapasztalatára egy öltönyös úr, von Balthasar.

Több tucat fotó figyelte a gondolkodók ténykedését, nézte meredten Karl sebtét, meresztette kétdimenziós, görbület nélküli szemgolyóját a vér forrásának irányába.

- Lássuk csak - mondta Ludwig, miközben egy ollóval lefejtette Karlról a ruhát. Martin aggódva topogott mellette, amíg a fiú leült egy székre.

- Lehet, hogy a szívét érte a lövés. De reméljük, csak súrolta - Ludwig felhúzott egy gumikesztyűt, és megtapogatta a sebet, ami mellett időközben ismét megült az alvadt, fekete pempő. - Így nehéz megállapítani - tette hozzá, és az ujjával benyomakodott a részbe.

A nagyanyám pitéje volt ilyen. A sütemény puha, sűrű textúrájában hosszú ujjaim időről időre komisz cseresznyemag- betolakodókat tapintottak ki.

- Ludwig, biztos vagy benne, hogy... - kezdte Martin, de a másik közbevágott.

- Megvan!

Felvett egy csipeszt és egy fogót az asztalról, és kitágította a sebet. Karl egy fájdalmas nyögéssel jelezte, hogy noha jelenlegi állapotában képtelen megmozdulni, még nem veszítette el teljesen az eszméletét.

- Látod, Martin? A golyó megsebezte a bal oldali kamra falát. Most teljesen olyan, mint egy veleszületett *ventricularis septum defectus*.

- Miről beszélsz? Ha nem teszünk valamit, meghal!

- Igen, valóban meghalhat - Ludwig végignézett a falakon függő arcokon. - Talán ők is mind itt lelték a halálukat. Talán mindez hazugság.

- Az Isten verjen meg, ne most hagyd el magad! - üvöltötte Martin, és visszakézből pofon vágta a barátját.

Ludwig megrázta a fejét. Martin megkönnyebbülve látta, hogy a tekintete valamelyest kitisztult.

- Meg tudom operálni - mondta, aztán elgondolkodva körbenézett a helyiségben. - De nincsenek eszközeink egy szívműtéthez. Nincs semmi, amivel lefagyaszthatnánk. Nincsenek gépeink, hogy fenntartsák az életfunkcióit.

- Akkor mit tegyünk? - Martin olyan erővel markolászta az aknavetőjét, hogy Thomas attól tartott, véletlenül még elsüti, és mindannyiukat felrobbantja. - Nincs megoldás?

- De igen - Ludwig Martin vállára tette a kezét. - A megoldás a keresztkapcsolásos keringés. Kell valaki, akit rákötünk a páciens

keringési rendszerére. Aki ideiglenesen átveszi helyette a szívízom funkcióit.

- Ember, miről beszélsz? Nincs időnk a hülyéskedésre!

- Hidd el, Martin, komolyan beszélek.

- Remek, és ki legyen az, akit rákapcsolunk?

Ludwig széttárta a kezét.

- Amit legkisebb testvéremmel cselekszitek meg, azt velem cselekszitek meg.

Martin felsóhajtott. Thomasra pillantott, aki még mindig az elemlámpáját babrálta.

- Rendben.

Óvatosan a földre fektette a fegyvereit, majd levette a mellényét.

- Karl - mondta Martin. - Ezt érted teszem, cimbora!

Letépte magáról az inget, majd a szomszéd várószobából betolt egy újabb asztalt Karl mellé, és felfeküdt rá.

- Tedd, amit tenned kell, Lúd!

Ludwig sietősen megkereste a szekrényekben a műtéthez szükséges eszközöket. Először is kloroformot cseppentett egy kendőre.

- Ne aggódj - mondta. - Mire felébredsz, ez az egész kellemetlen emlék lesz csupán.

- Ha elszúrsz valamit, én esküszöm...

A másik azonban nem várta meg a mondat végét, és Martin arcára tapasztotta a kendőt. Miután megállapította, hogy elaludt, kipattintotta Karl szemét, és meggyőződött róla, hogy már ő sincs magánál.

Élet és halál között lebeg. Egy gigantikus tintahal. Kóbor medveállatka. Karl, tarts ki! Martin, próbálj valami kellemesre gondolni! Gondold azt, hogy Eriéért teszed.

- Lássunk hozzá - mondta, és intett Thomasnak.

A fiú odalépett, hogy a műtét során készségesen Ludwig kezébe adja a szükséges eszközöket. A neoncsövek egykedvűen sercegetek fölöttük. Ireneus betegek egy másik dimenzióban latolgatták az asztalon fekvő szerencsétlenek túlélési esélyeit. „Szerinted megmarad?” „Ugyan, hiszen

mi sem maradtunk meg.” „Hol lehet most Ireneus?” „Elakadt a zöld folyosók egyikén.”

Észre sem vették, hogy időközben elült odakint a csatazaj. A háború, mint egy látomás, véget ért - legalábbis erre az órára. Mintha csak a régi olimpiák egyik versenyszáma volna a keresztkapcsolásos keringés, beköszöntött a fegyvernagyugvás. Elvonultak a lánctalpasok, a keselyűk, a halemberek, a köpenyesek, visszahúzódott vackába Buhin a rosszul összefércelt fattyaival, és visszamásztak föld alatti üregeikbe Gargantua rokonai, hogy elfoglalják helyüket a szervektől lucskos reliefek egyikén.

Ludwig úgy dolgozott, mintha a filharmonikusok előtt vezényelne. Átéléssel, nagy, szenvedélyes mozdulatokkal igazgatta a műszereket, tágitotta a sebeket, dugdosta a megfelelő helyre a csövecskéket. Csak akkor törte meg a csendet, amikor újabb pumpát, tapaszt, gézt, kapcsolót és tűt kért a fiútól, aki engedelmesen eleget tett az utasításainak.

Lille-ei 1954-ben dolgozta ki a keresztkapcsolásos keringés elméletét. Tudom, mert ott voltam mellette. Tudom, mert akkoriban inkognitóban az asszisztenseként dolgoztam. Igazi piás volt az öreg, egy megszállott óriás, egy kétméteres Galénosz, másfeles véralkoholszinttel. Mindig remegett a keze, kivéve, ha szikét tartott benne. Ő találta föl az egyetlen olyan műtéti eljárást az orvostudomány történetében, ami kétszáz százalékos mortalitással kecsegtetett. A páciens mellett ugyanis az is jó eséllyel meghalhatott, aki csupán kölcsönbe adta a keringési rendszerét.

De Ludwigit nem érdekelte, milyenek a mutatók, milyenek a százalékok. Nem érdekelte, hogy a korabeli sajtó csak „Ragyás Halálként” emlegette az ördögös doktort, és nem érdekelte a falon függő arcok rosszallása sem, akik egyedül a minden baj láttán kényszeresen az eutanáziára gondoló Ireneus gyógymódjaival voltak megbékélve. Nem számított, hogy mit szól mindehhez Karl és Martin, elvégre ők aludtak, és mélységes álmukban földrésznyi ősrájakként keringtek a Szaturnusz gyűrűinek peremén. Nem ért rá idegeskedni, dolgoznia kellett serényen, annál is inkább, hiszen ezúttal nem két-, hanem háromszáz százalékos mortalitással kalkulálhatott, ha a műtét nem sikerül.

Nélkületek nem tudom megcsinálni. És ti nem tudjátok megcsinálni nélkülem. Talán egy napon visszamehetünk Eastland Countyba, először, másodszor, sokadszor, megpihenhetünk a teraszon, és elkezdhetjük visszaszéledíteni az állatvilágot. Elmondhatjuk nekik, hogy mi nem úgy

gondoltuk, megvigasztalhatjuk a törött szárnyú verebeket, a sok kis varangyot a töltésben. Csak ne hagyjatok magamra, mert nélkületek nem fog menni.

Miközben az elméje könnyezett, a keze precízen dolgozott a szövetek sűrűjében. A feje maradt az utolsó, ami még hozzá tartozott. Minden egyéb testrésze érzéketlen és hasznos indítókarrá lényegült.

Több vágást is ejtett. Megnézni a vér állagát, bepillantani a zsigerek cirkuszába. Tisztaságra áhító középkor. Vajon mit szólna Dr. Ireneus, ha látná, hogy csöppnyi halálkamrája az orvostudomány gótikus fordulatainak helyszínévé vált?

Ludwig letörölte homlokáról az izzadtságot. Thomas segítségével légmentesítette az első transzfúziós csövet, és rákapcsolta a Karl és Martin csuklóján ejtett vágásra. Gyorsan dolgozott, de így is értékes percek teltek el. Egyetlen rossz mozdulat, és úgy összegubancolódnak a ráncos vénácskák, mint a fülhallgató zsinór. Egyetlen levegőbuborék, és máris mehetnek mindketten a krematóriumba, ami - Ludwig legalábbis úgy sejtette - valahol biztosan itt rejtőzik Dr. Ireneus csöpp kis rendelőjének mélyén.

- Ollót - mondta.

A fiú engedelmesen odaadta neki. Vajon hogyan jutott Európába? Mit keres itt?

Hát nem világos? Titeket kerestek, te fafej. Titeket, hogy bosszút álljon. Csak azért segít Karl összehuzalozásában, hogy utána egyszerre végezhesen mindhármóttal.

Ludwig felpillantott, és végignézett a fiún. Sovány volt, inas, a bőre színtelen és sápadt. Nem nézett vissza rá, Karlra figyelt, a pulzusára, szemhéjának akaratlan rebbenéseire. Nem úgy tűnt, mintha félne tőlük, vagy mintha ártani akarna nekik. Először is, ha ő nem segít, könnyen lehet, hogy ott lelik a halálukat az utcán, húsztonnányi zizegő, intelligens halfilé alá szorulva. De mégis, hogyan akadt a nyomukra? Mióta követi őket? Bármilyen is volt a szándéka, most csak Karl élete számított.

Emlékszem Lille-ei egyik első sikeres műtétére. Hogy is hívták a kölyköt? Ő igen, Mike Shaw. Tíz év körüli, átlagos fiúcska. Szeretett baseballozni, de egy hazafutásnál összeesett. Kórházba vitték, ott derült fény a veleszületett szívproblémájára. Olyan beteges volt, hogy szinte át lehetett látni a bőrén. Lille-ei valahogy meggyőzte a szülőket, hogy csak

az új módszerével lehet segíteni a kölykőn. Szegény ősök annyira kétségbe voltak esve, hogy belementek a dologba. Csakhogy nem találtak megfelelő partnert mellé, Mike-nak ugyanis a szülőktől eltérően AB negatív volt a vércsoportja. Lille-ei végül megkeresett egy kamionsofőrt. Amikor az orvos elmagyarázta neki, hogy nélküle biztosan meghal a gyerek, ajkó elbőgte magát, és beleegyezett. Másnap már a szülők együtt fotózkodtak az orvossal és az immár egészséges fiukkal, aki nemcsak felépült, de már járni is tudott. És a fotó sarkában ott mosolyog a bölcs asszisztens. Az vagyok én. Ludwig, aki könyékig járt a gyerek mellkasában. Nézzétek csak meg azt a bekeretezett képet! Nézzétek meg jól a bal felső sarkát!

Martin már Karl helyett is lélegzett. Mozdonyt üdérének apró hólyagjai kétszeres teljesítménnyel szivattyúzták az oxigént. A szíve mindkettejük helyett vert. Karl felnyitott mellkassal hevert a műtőasztalon, és most, hogy az életfunkciói biztosítottak voltak, Ludwig megkezdhte a műtétet.

Először a lövedéket távolította el. Komisz kis fémdarab volt, és nagy szerencse, hogy nem robbantotta szét Karl egész mellkasát. Még a lengőbordáját sem kímélte. Ludwig meghökkenve látta, hogy a csonton támadt repedés hasonlít egy kínai írásjelre.

Karl, erős gólemem, tarts ki!

A vérzést sikerült elállítani, és egyelőre a keringési kapcsolódások keringés is működött. Martin mellkasa olyan nyugodtan emelkedett és süllyedt, mint egy lebontás előtt álló toronyház liftje. Ludwig azonban még mindig nem tudta, hogy a szív hancsolt izomzata nem szenvedett-e maradandó sérülést.

- Fényt!

Karl szíve békésen szunnyadt az üregében, mint egy festéktől iszamós főnixtojás. Csodálatosan ívelt, fémes alakzatok. A pitvarok, akár egy angyal szemcsésre duzzadt szárnyai. A kamrákban egy-egy gnosztikus vörös- véresejt borul a csápocskák fölé, és a teremtsérről mereng. Ludwigot elbűvölték a képződmény ragyogó körvonalai. Sehol egy felesleges bemetszés, sehol egy értelmetlen dudor, tályogoknak nyoma sincs. Karl szíve a szervnyomtatás minden bizonnyal egyik legnagyobb teljesítménye volt. A csövecskék és a billentyűk formatervezése bármelyik világkiállításon dobogós helyezést ért volna.

És fölötte, az öklömnyi, műanyaggal és acéllal megerősített izmocska fölött, ott csüngött a méreggel teli tasak.

Rohadékok. Ezek a szemetek nem blöfföltek.

Ludwig felegyenesedett.

- Látod ezt a műtyűt? - kérdezte alkalmi asszisztensétől. - Most nagyon óvatosnak kell lennünk. Egy rossz mozdulat, és vége.

Thomas belevilágított a lámpával a sebbe.

- Látom - mondta. - De mintha más is lenne még itt. Mi ez a duzzadt csomó a bal pitvar környékén?

Ludwig összeráncolta a homlokát. Lehetséges, hogy valami elkerülte a figyelmét?

- A bűdös francba.

Nem éltük túl New Yorkot. A túlélés illúzió, amit a méreganyagok mellett a fertőzés is nyilvánvalóvá tesz. Az a rohadt kis nyuszi végül beváltotta az ígéretét. Talán pontosan tudta, hogy mit csinál, és mi fog történni. Talán még arról is tudott, hogy Gonyolék előkészítette nekünk a menekülés útját. Ő igen, a nyuszi megfontoltabb és alattomosabb volt annál, semmint hogy ott helyben megölt volna bennünket. Nem. Ő el akartátkozni minket. A testünkbe akarta írni sötét mementóját.

Tehát a barátjának nem csupán a felkarjára nőtt oda az a zavarba ejtő, ám minden jel szerint jóindulatú duzzanat. Karl testének odvas sötétjében, mint megannyi kalapos gomba, százával telepedtek meg a kisebb-nagyobb daganatok. Csúcsdíszként nyújtóztak egymás felé a kiüresedett belsőben, repülő csészealjként imbolyogtak magányos korpuszának szomorkás templombelvilágában. Sötét erdőség szárai hajlongtak egymás felé. A szétmárt mellkas peremén apró kupacokba gyűlt a test még eredeti tartozékaiból kicsapódó, ehetetlen zsír. Lágycsomók rózsafüzérei kapcsolódtak egymáshoz, és a rothadó nyirkok árnyékában baktériumtenyészetek üdvözölték szomszédjaikat. Még azután is sok vére volt, hogy a mérnökök kiműtötték belőle az eredeti szívet, és hogy a Kecske alattomos lövésének köszönhetően literszámba vesztett létfontosságú kötőszövetéből.

Az ellopott levél. Itt hevert a szemem előtt, de nem vettem észre. Nem vagyok alkalmas a feladatra. Megbuktam aneszteziológiából, diagnosztikából és nyelvtanból is.

- Nem baj, Karl. - Remegő, kesztyűs kezével végigsimított a homlokán. - Az álom gyógyulást hoz.

Thomas aggódva figyelte Ludwigot, ahogy a két öntudatlan test fölé borul.

- Minden rendbe jön - suttogta Ludwig, majd a fogókkal és szikékkel felfegyverkezve még egyszer behatolt a testébe. - Meglátod, elmúlik.

Könnyek csorogtak az arcán.

Végre kitapintotta a golyót. Nem sértette fel sem a szívet, sem a méreggel teli tasakot. Nem okozott kárt a létfontosságú szervekben. Széttroncsolta ugyan Karl egyik bordáját, átvágott néhány artériát, de hát annyi baj legyen, a himlőből is kigyógyul az ember.

Thomas meghökkenve nézte, hogy miféle történet is bányászott ki Ludwig a barátja testéből. Egy madárpók megkövesedett, összenyomorított feje volt.

- Meg fogsz gyógyulni - mondta Ludwig, mintha varázsigét mormolna.

A pókfej megmoccan. Új lábakat eresztett, és kikászálódott az edényből. Thomas mozdulatlanul nézte, ahogy növekszik, és egyre sebesebben iparkodik Dr. Ireneus rendelőjének kijárata felé. Mire felocsúdott a meglepetésből, és felkapott egy sebészkalapácsot, hogy agyoncsapja a pimasz kis szörnyeteget, addigra a nyolclábú már messze járt.

Ludwig mindebből semmit sem érzékelt. Két keze még mindig Karl mellkasán pihent. Úgy masszírozta a szívet, mintha tésztát gyúrna. Mintha csak a nagymama pitéje volna ez a levélrétegekből álló, hamvas test.

Ez az egykor fiatal, boldog test.

- Emléke sem marad a fájdalomnak - mondta. - Csak pihened kell. Aludj, Carlito!

Karl a másik életről álmodott, Joe, Jack és John életéről. Egy további életről, amikor még gyerek volt. A Brückergassén végigfutó házak vascsipkés kerítéseiről álmodott, a kerítéseken túl remegő titkokról, a padokról, amelyeken szélesvásznú sorsok találkoztak, és intettek aztán búcsút egymásnak, a lugasokról, amelyekben a madarak röpte mindig

más és mindig ugyanaz volt. Csörgedező patakokról álmodott, a szomszéd ikrekről, akikről nem is tudta, hogy ikrek. Évekig azt gondolta, hogy csak egyetlen lány jár az ablaka alatt, és kiált neki újra és újra, hogy játszani hívja, az ő egészsége azonban nem tette lehetővé, hogy elmerüljön a bújócskázás könnyed örömeiben. Mindig csak az egyiküket látta, évekig, mígnem egy nap ketten érkeztek az ablaka alá. A kis Karl alig hitt a szemének, de ott álltak ketten, és már nem játszani hívták, hanem jajgattak, azt mondták, vége a családnak, vége a fajnak, és csak ő segíthet, ha kimetszi az anyaméhből a harmadikat. Mert van egy harmadik is. Egy negyedik. Egy ötvenedik és századik, és azokat is mind ki kell metszeni az anyaméhből, ahol megrekedtek, mert az anyjuk sem él már. Ki kell szabadítani a meg nem születetteket, és akik élnek, azokat is mind el kell takarítani az útból, hiszen, ezt mondták a lányok, aki él, fél a holtaktól, fél az eljövendőktől, úgy őrzi azt a talpalatnyi, szálnalmas kis földet, ami megadatott neki a létezés lázas óceánján, mintha más el sem férne rajta, pedig, mondták a lányok, ez nem igaz, lásd, mi is ketten vagyunk. Te azt hitted, csak egyedül vagyok, de nem igaz, ketten vagyunk. Ti is hárman vagytok. És mi is ketten, százan vagyunk, ezrek, tízezrek várakoznak, hogy előkaparják őket az ideák komor barlangjaiból.

- Szivacs - monda Ludwig.

Thomas a kezébe nyomott egy köteg gézt, amivel Ludwig felitatta a seb körüli újabb szivárgást. A golyó éppen csak megkarcolta a szívet. Bele sem mert gondolni, mi lett volna, ha átszakítja, vagy ha felsérti az eziüstcianidos zacskót. A tasak különféle színű vezetőekkel csatlakozott a szív mesterséges tölcseréhez. Itt lett volna az alkalom, hogy kioperálja onnan. Ha odatették, akkor ki is lehet szedni valahogy. Mégsem mert hozzányúlni. Gyanította, hogy a kék drótot kellene keresztülvágnia, de nem volt biztos benne. Lehet, hogy a kék drót nem is a kék drót. Hogy már nem lát tisztán, hogy azok a drótok egyáltalán nem is drótok, hanem üvegszálak, amelyek csak arra várnak, hogy valaki megbabrálja őket, és az első mozdulatra szétrepednek, mint egy vazelines pipetta. Egyetlen rossz mozdulat, és Karlnek vége. Nem kockáztathatja az életét. És Martinét sem.

Hozzáláttak a keresztkapcsolásos rendszer megbontásához. Miután leválasztották Martinről, Karl szíve nem indult be azonnal, de elég volt néhány mozdulat, gyöngéd tapogatózás a tömlő puha felszínén,

szívmasszázs, amit beteg hörcsögökön szoktak alkalmazni, és Karl szervezete magához tért.

Dr. Ireneus kamráiban még egy vértasakkal teli hűtőládát is találtak. A falon függő arcok alig hittek a szemüknek. „Megcsinálták! Pompás, nem? A doktor büszke lenne rájuk!”

- Megmarad? - kérdezte Thomas, amikor az asztalokon fekvők már ismét a saját erejükből lélegeztek.

- Igen - felelte Ludwig.

Megmaradt, noha nem tudta, meddig bírja még. Hogy meddig bírja bármelyikük. Hogy mikor válnak agresszívvé a belsejükben tenyésző betolakodók.

- El sem tudnád képzelni - tette hozzá -, hogy mi mindent túlélünk már.

- Halljuk a mesét.

Martin és Ludwig egymás mellett üldögéltek, míg Karl még mindig a műtőasztalon hevert, igaz, most már félig fel tudott könyökölni. Lassú rezgéshullámokban kezdett visszatérni a szín az arcába. Éppen egy kólát szürcsölt, amit Ludwig a rendelő hűtőjében talált.

Thomas kinézett az ablakon, és a gondolkodók követték a tekintetét. Ismét felszakadoztak a koromfelhők, és egy közepes erejű napkitörés huncutul ugrándozó fénysugarai öblögették a port a rendelő előtti udvaron. Mintha a meteorológia egyenesen Karl egészségi állapotának ingadozásaira lett volna hangolva. Amikor a golyó ütötte sebtől közvetlen életveszélyben volt, menten beborult az ég, de amikor már csak a daganatok rágták fogatlan, puha szájukkal a belsejét, máris kisütött a nap.

Odakint minden mozdulatlan volt. Puhák voltak a tárgyak, és nem volt kéz, amelynek érintésére megkeményedtek volna. Könnyű zümmögés járta át a levegőt, és a város egy percre olyannak tűnt, akár a megtermékenyítés előtt álló tavasz. Noha alig kétszáz méterre lehettek a Torstrassétól, ahol a világvégi összezsapásra sor került, a környező utcák csendje most a békeidőket idézte, a gondtalan éveket, amikor kecskék helyett még lovak patái kopogtak a fodros macskaköveken.

Ha a mérnöknek, akivel abban a katakombában találkoztak, igaza volt, akkor a köpenyesek és a kétéltűek mostanra alighanem vereséget szenvedtek, visszahúzódtak odvaikba, a csatornába és a Reichstag fegyverrendszerekkel védett hasítékaiba, és kivárák, amíg a gondolkodók összeszedik magukat, és elvégzik a feladatukat. De hogyan is gyűrhetnének le egy egész hadsereget? És hogyan bánhatnának el a Kecskével, aki a jelek szerint a legkevésbé sem fél tőlük?

- Régóta követlek titeket - mondta végül Thomas. - Már New Yorkban a nyomotokra bukkantam. Láttam, amikor elszállítottak benneteket Jacques tenyészüzemébe. Nem tudtam behatolni az épületbe,

pedig megpróbáltam. Emlékeztek a napra, amikor az óriáspelikánok megrohamozták az emeletet?

- Igen - felelte Martin.

- Hetekig treníroztuk azokat a dögöket. Azt reméltük, hogy a zűrzavarban majd ki tudtok szabadulni, de nem így történt.

Ludwig összevonta a szemöldökét. Túl szépnek hangzott, hogy igaz legyen.

- Tudtunk a menekülésekről. Figyeltük minden lépéseket, amely az haciendára vezetett.

- Mi az, *hogy figyeltétek?* - kérdezte Martin.

Thomas felsóhajtott.

- Richard is velem volt.

Martin és Ludwig körül fordult egyet a világ. Ismét zuhanni kezdtek a végig nem álmodott álmok, a végig nem gondolt gondolatok spirálmezejében. Füstös kürtökön szánkáztak alá, és várták a csobbanást, várták a jéghideg medencék sima víztükrének szétnyílását a súlyuk alatt.

Karl magában dünyyögött. Még mindig ködös tudattal, de felfogta, hogy alig egy órával korábban milyen műtéten esett át, és hogy ismét csakis a barátainak köszönhetette az életét. Egyelőre még nem volt teljesen magánál ahhoz, hogy megértse az új információk jelentőségét. A gyomrától egészen a garatjáig kínoztta a fantomfájdalom, és kényszeresen arra gondolt, hogy odabent tömpe ujjak birizgálják.

- Miután elszabadítottátok a vírust - Thomas nyelt egyet -, Richard kimentett abból az autórongsból. Az utolsó, amit azon a hídon láttam, a halott apám volt.

Martin ujjai, mint a gólyalábak, araszolni kezdtek a pisztolya felé.

- Figyelj, kölyök, nem biztos, hogy... - kezdte, de Ludwig közbeszólt.

- Ami megtörtént, megtörtént - mondta. - Hagyjuk, hogy elmondja, miért is van itt.

- Nincs bennem bosszúvágy - mondta. - Nem ti vagytok azok, akit meg kell állítani.

- Hanem?

- A Kecske. A mérnököknek igazuk van.

- Mégis, ki ez a fickó? Egyáltalán, honnan tudsz te erről?

A fiú felállt, és járkálni kezdett. Nem adta jelét, hogy zavartatná magát a gondolkodók fegyverei miatt.

- Richarddal pár héttel később visszamentünk a régi házatokhoz. A fegyvereknek addigra nyomuk veszett. Ebből tudtuk, hogy ti is jártatok ott. Azonban nem tudatok a ház alatti keltetőről.

Martin felmordult.

- Talán te jobban ismered a kéglinket, mint mi?

- Sajnálom - folytatta Thomas. - Elgondoztatok azon valaha, hogy mit akart tőletek Cynthia?

Ludwig felnevetett.

- Semmit sem tettünk önszántunkon kívül.

- Emlékeztek, hogyan ismerkedtetek meg vele? Hogy hogyan találkoztatok egymással?

A gondolkodók hallgattak.

- Azt hiszem, egy kávézóban találkoztunk. Mi már együtt voltunk, amikor... Cynthia egyszerűen odaült mellénk... Beszért a terveiről, és mi vevők voltunk a dologra. Azt mondta, csak velünk tudja megcsinálni. Azt mondta, ez lesz az évezred bulija.

A fiú felsóhajtott.

- Nos, azt hiszem, a legjobb, ha elmondom az igazságot. Még a hetvenes években kezdődött. A hidegháború alatt. Bár nem tudom, ez a fogalom ismerős-e egyáltalán.

Martin lassan bólintott.

- Remek - folytatta Thomas. - Tehát a fejesek már korábban elhatározták, hogy különféle módszerekkel manipulálni lehetne az emberek személyiségét. Új emlékeket is kaphatnának. Implantátumokat. Megfelelő kondicionálás mellett teljesen új karakter jegyekkel tölthetnek föl.

Karl szürcsölt egyet a fémdobozból. Hirtelen nem is érezte olyan finomnak a feketén bugyogó lét.

- Kinetikus koordináció, mikrochip beültetés, hipnózis. Ezeknek a módszereknek az elfajzása volt az is, amivel Jacques kísérletezett a

kórházában. Ha nem tévedek, nem sok sikerrel.

A gondolkodók előtt felsejlettek a régi ismerősök a szanatóriumból. Vidámka és Félőske, akik talán a helybéli kételtűek távoli rokonai voltak. A félhalott szerzetek, akik előszeretettel verték szét a tagjaikat a fűtőtesteken. A félresikerült lobotómiát követően vég nélkül nyöszörgő páriák. A kikapart szemű, idomított csecsemők. A disszimuláns Brian, aki minden bizonnyal a nukleáris tűzben lelte meg a sors utolsó buktatóját, az idegen halált. És persze a marhavagonnyi húsból összeferasztott, gőzölgő-párolgó mutánskolosszus, Alma, aki Szemirámisz májvirágokkal teli függőkertjei alól mászott ki, hogy az évezredek sötétjében bóklászó, animális tudatának egyetlen lobbanásával végül romba döntse maga körül az egész telepet.

Mindez rövid fejezet volt csupán a pusztulás devolúciójának képeskönyvében. Nem is fejezet, inkább egy fejezet lábjegyzete, egy lábjegyzet függeléke, egy függelék hibamutatója. Apró nyomdafestékfolt egy hibamutatón.

Mégis, mire számítottál? Ha jelentéktelen ügyekbe bonyolódsz, ne lepődj meg rajta, ha végül te magad is jelentéktelenné válsz.

- Az első kísérletek nyomai máig ott vannak a New York-i metróhálózat elhagyatott kamráiban. Nem tudom, miért éppen ott rendezkedtek be, de a ház pincéjében talált részletes dokumentációból kiderült, hogy Cynthia tudott ezekről a helyekről. Tudott a kísérletekről. Tudta, hogy hol vannak azok a kamrák.

Mi volt azokban a lombikokban? Miért találtunk rájuk? Honnan a szorongás?

- Nem volt véletlen, hogy eljutottatok abba a szülőszobába.

Martin nyelt egyet. Olyan feszültség futott végig a tagjain, amit legutóbb a flipper világcsúcs megdöntése előtt érzett.

- Nem pusztá figyelmetlenségből hagyták hátra a díszleteket. Különbösen miért lettek volna ott a gyanús fiolák, a papírok, a lombikok? - Thomas rövid szünetet tartott. - Cynthia rendezte be nektek. Hogy segítsen emlékezni.

- Emlékezni... mire?

- Arra, hogy kik vagytok.

A gondolkodók meredten nézték a fiút. Karl szájában megállt a szénsav.

- Azért jöttetek ide, hogy választ találjatok erre a kérdésre. És a válasz valójában...

- Nem!

Ludwig tiltakozását riadt csend követte.

- Nem akarom tudni! - folytatta remegő hangon. - Mégis, mit érünk vele, ha megtudjuk? Azt hiszed, nekem nem jutott eszembe, hogy van azzal valami gikszer, ha százharminc éves vagyok?

- És akkor én mit szóljak - motyogott Karl.

- Nem érdekelnek a válaszok! - mondta Ludwig. - Nem érdekel, hogy tényleg történt-e velünk valami, hogy mindig is éltünk, vagy exhumáltak, hogy hibernáltak, hogy mi mindent tettek a fejembe és főleg, hogy mit vettek ki onnan! Nem érdekel!

Martin lesütötte a szemét.

- Igazad van, Lud - mondta. - A tisztás magáért a tisztásért világol, és nem a mókusokért, amelyek a közeli fák ágain sündörögnek.

- Hogyan? - kérdezte Karl, de Martin csak legyintett.

Az arcok Dr. Ireneus rendelőjében meghökkenve figyelték az eseményeket. „Ti is úgy látjátok, hogy meglebgyantak?” „Hát igen, ezeknek már csöngettek.” „Főleg ennek a torzonborz csókának.” „Mikor jön vissza a doktor úr?”

Ludwig hol a plafonra nézett, hol Martinra és Karlra, aztán felemelte a kezét, és úgy mustrálta az ujjait, mintha maga sem hinné el, hogy valóságosak.

- Emlékeztek, azt mondtam, ha itt egy kéz van, bármit hajlandó vagyok elhinni.

A többiek nem feleltek.

- Csakhogy ez nem akármilyen kéz. Ez a kéz alig egy órája egy barát szívének repedéseiben motoszkált. Ez a kéz egy nagy gondolkodó kamrai sövénydefektusát segített kiigazítani!

- Igen! - felelte Karl. - Nagyon hálás vagyok, Ludwig. Nélküled nem is tudom, hol lennék most.

- Én tudom.

Thomas az ablak előtt állt és mélyen beszívta a levegőt. Még mindig érezte a vért. A benzint. A robbanások andalító napalmját. Nem gondolta, hogy egyszerű lesz, és a gondolkodók reakciója sem lepte meg. Fáradtak voltak, zavarodottak, és burjánzó betegségek kínozták őket. Még egy rendes vacsorát se tudnak összeütni maguknak. De muszáj, hogy megértsék, mi folyik itt. Hogy akár csak egy percre, de bepillantsanak abba a fekete lyukba, amely felé a létezésük ellenállhatatlanul gravitál.

- Ludwig, én is nagyon örülök, hogy sikerült a műtét - mondta. - Szép munka volt. De nagyon fontos, hogy meghallgass.

- Nem, egyáltalán nem kell tudnom róla! Rendben, levadásszuk azt a krokodilt...

- Kecskét.

- Igen, igen, Kecskét. Meg is nyúzom neked, ha szeretnéd. Lehántjuk a bőrét, és bevonjuk vele a Reichstagot, hadd örüljenek a mérnökök! Mi leszünk az új Christo!

- Nem biztos, hogy felfogjátok a helyzet súlyosságát.

- Szerinted én nem fogom fel a helyzet súlyosságát? - Ludwig Karlra mutatott, aki éppen fájdalmas arckifejezéssel masszírozta a mellkasát. - Ne tudnám, hogy milyen állapotban vagyunk? Hogy talán csak napjaink vannak hátra?

Karl felnyögött, majd böffentett egyet. A belsejében tapogatózó kezek simogatása egyszerűen kellemetlenné vált.

- Van megoldás - folytatta Thomas.

- Nem akarok semmiféle megoldást. Ennyi elég volt. Nem tudom, neked mi dolgod van ebben a városban, de ha azért jöttél, hogy elmondd nekünk a lét rejtelseinek megfejtését, akkor sajnos ki kell, hogy ábrándítsalak. Tudod, hogy milyen állapotban van Karl? A mérnökök nem blöfföltek, az a zacskó valóban ott remeg a szíve fölött. Mindannyiunk szíve fölött, és ezek még csak nem is valódi szívek! Világéletemben ettől tartottam, hogy felnyitnak, és kiderül, hogy odabent nincs semmi. És a félelem, úgy látszik, megszüli azt, amitől félünk. Igaz, saját magamat még nem láttam belülről, de miután

felnyitottalak - szomorúan Karlra pillantott -, nincsenek kétségeim afelől, hogy az én belsőmben mi rejtőzik.

- Lehet, hogy semmi sincs odabent, Lúd.

- Igen. Lehet, hogy semmi sincs odabent.

Egy percre mindannyian elhallgattak.

- Rendben - mondta a fiú. - Én azt gondoltam, a filozófia a tudás szeretetét jelenti.

- Mi nem akarunk tudni, minket nem érdekel a megismerés! - folytatta Ludwig. - Mi csak élni szeretnénk. Igen, voltak pillanatok, amikor kicsúszott a lábunk alól a talaj, és egyikünk sem tagadhatja, mennyi bűn tapad a kezünkhöz.

- Bizony - mondta Martin.

- Úgy van - fűzte hozzá Karl.

- Kicsit elvetettük a sulykot, igen! Lehet, hogy nem kellett volna lemészárolni azt a sok-sok embert.

- Azért jócskán voltak köztük, akik rászolgáltak - jegyezte meg Karl.

- Szügyig gázoltunk a vérben! - mondta Martin. Ezen aztán mindhárman nevettek.

- Nem ismertünk lehetetlent!

- Minden nap újabb gyakorlat volt a halálakrobatika iskolájában!

- Amíg van élet, érdemes ölni!

A fiú felsóhajtott. Elképzelte, milyen lehetett a barátjának, Richardnak, csatlakozni hozzájuk. Most ő is megtehetné. És bizonyára meg is tenné, ha nem volna más dolga.

- Sajnálom, ha csalódást okoztunk - mondta Ludwig. - Úgy tűnik, hiába tetted meg ezt a nagy utat.

- Szó sincs róla - felelte Thomas. - Nekem is van elintéznivalóm a mérnökökkel.

- Mit ártottak ők neked?

- Az égvilágon semmit. De jelenleg a világon csak ők képesek néhány sejtéből létrehozni egy egész embert.

- Ha embereknek lehet nevezni azokat a szerencsétleneket, akikkel az alagútban találkoztunk. De ez legyen a te dolgod.

Thomas bólintott.

Igazuk volt. Nem is fontos, hogy bármiről meggyőzze őket. Hogy részletesen beszámoljon az utolsó New York-i időszakról. Hogy milyen kutatásokat végeztek Richarddal, és mi mindent sikerült kideríteniük, és hogy az eredmények, amikre jutottak, korántsem voltak egyértelműek. Mindent átjárt a diflációs ambivalencia. Mesélhetett volna róla, hogyan teltek a napjaik, noha biztos volt benne, hogy ők ketten Richarddal egészen másféle stratégiákat választottak a túléléshez, mint ez a három bozontos fickó. Láttá rajtuk, hogy ők csak mennek előre a vakvilágba, csorog a lapockáik közt a nyakvíz. Fáradtak. Elgyötörtek. Nem töprengenek a lét akronotópiájáról, arról, hogy noha mindennek megvan a helye és az ideje, ez a hely és az idő mindenkor és mindenhol egymásnak feszül. Semmi sem a megfelelő idejében létezik, vagy ami mégis, az nem itt van, illetve ami itt van, arra még várni kell. Ez a megrepedt falú dinótojások szadista sugallata.

Alig egy órával ezelőtt, amikor megpróbált segíteni a Karlon elvégzett műtét során, ő is látta, hogy mi csüng a gondolkodó belsejében. Ő azonban egészen máshogy értelmezte a dolgot, mint Ludwig. Igen, valami műanyag csillogás valóban volt a sír körül, de korántsem látta azt a sötéten kavargó ürességet, amiről a másik beszélt. A gondolkodók a megpróbáltatások és a folyamatos sokkhatások miatt egyre színesebben delíráltak. Mindhárman betegek voltak, és legalábbis több hónapos fekvőkúrára szorultak volna az Alpokban. Amikor Ludwig egyedül dolgozott, Thomas kihasználta a lehetőséget, és elővette a batyujából a kis kézi Geiger-Müller számlálóját. Nyomban megállapította, hogy mindhárman úgy pulzál- nak, mint egy pripjatyi barnamedve.

A sugárzás azonban önmagában még nem betegség. Az univerzum is sugárzik. A varangyok és a meteoritok is sugároznak. A sugárzás információ. A daganatok egy eruptív filozófia bizonyítékai. Jóindulatuk közlésvágy.

- A Kecske vissza fog húzódni a bázisára - mondta végül. - Még van néhány órátok, addig azt javaslom, hogy pihenjete.

- Miért gondolod, hogy szükségünk van a tanácsaidra? - kérdezte Karl.

- Karl, ne hepciáskodj - mondta Martin. - Valóban pihenésre van szükségünk. Lehet, hogy te nem emlékszel, de alig egy órája még egy golyóbis nyomkodta a bal pitvarodat.

És az az oxigén permetezte a tüdőd, amit én lélegeztem be. Az én vérem egyesült a te véreddel, és közös, ősi vérként bolyongott elhasznált dugattyúid partjainál.

Thomas felsóhajtott.

- Martinnak igaza van, Karl - mondta. - Használjátok ki ezt a kis időt. Lehet, hogy ez lesz életetek utolsó sziesztája.

- Ez nagyon biztató - jegyezte meg Ludwig, majd a fiúhoz fordult. - Egy dolgot mégis tudni szeretnék. Miért csak nekünk van esélyünk a Kecske ellen?

Thomas homlokán a korát meghazudtoló ráncok jelentek meg.

- A mérnökök programozása nem teszi lehetővé, hogy ők maguk bánjanak el vele.

- Álljunk csak meg! - szólt közbe Martin. - Be vannak programozva? Talán robotok?

- Nem, nem robotok - Thomas szünetet tartott. - A helyzet ennél bonyolultabb. A kísérletek során létrejöttek bizonyos előre be nem kalkulált abominációk, amelyek...

- Maradjunk a lényegnél - szólt közbe Martin. - Ki is ez a Kecske valójában?

A fiú széttárta a kezét, és arcán örömtelen mosoly terült el.

- Ti vagytok.

A gondolkodók hallgattak.

- Ő a ti sötét oldalatok - folytatta. - Tökéletesen azonos genetikai és szerkezeti felépítés, azonos mentális kondicionálás. Ő az elveszett törzs. A gonosz testvér. Szerintetek valóban Buhínnak hívják?

Karl nyelt egyet. A mirigyek zenéje eltorzult.

- A megtévesztés nagymestere. Olvastam az anyagát. Bármire képes.

Képes öt citrommal zsonglörködni egyszerre. Tud húsz szót oroszul, és szereti a régi filmkópiákat. Es ne feledjük el azt sem, hogy egy föld alatti présüzemben összebarkácsolt magának egy több ezer fos

magánhadsereget, amelynek bizonyos tagjait mindenféle grimoire-okból kölcsönzött nevekkal látta el.

- Van egy nőcskéje -jegyezte meg Ludwig. - Másenka, ha jól emlékszem. Megmutatta nekünk, ahogy gondját viseli. Szeretettel bánt vele.

- „Ki mindig rosszra tör, s mindig a jót teszi” - felelte Thomas. - Mond ez valamit?

- Ő a mi sötét oldalunk - búgta Martin, miközben igyekezett feldolgozni a hallottakat. - Ezek szerint mi mindig a jóra törünk, noha mindig rosszat teszünk.

Ludwig a vállára tette kezét.

- Ne emészd magad, Martin! Hagyjuk magunk mögött a múltat. Ha egy emberről leamputálod a testrészeit, ő se haragszik rád tovább.

- Mi van?

- Én csak azt mondom - folytatta Ludwig -, hogy talán jobb mégis véget vetni ennek az egésznek. Utána aztán kipihenjük magunkat. Elmegyünk bowlingozni.

Martin Thomas felé fordult.

- De miért nekünk kell felvenni a kesztyűt? Mi miért nem vagyunk olyanok, mint ő? - kérdezte.

- Egy apró különbséget leszámítva semmiben sem különbözik tőletek.

- És mi volna az az apró különbség?

- Ő már csak a gondolatoknak él, de elfeledkezett az emberekről.

- Vagyis?

- Neki nincsenek barátai.

Nem sokkal később már a szomszédos helyiségben heverték a kanapékon, amelyek huzatát egykor jómódú helybeliek gyűrték rojtosra. Dr. Ireneus rendelője, noha foncsorolt lambériája kissé felhólyagosodott az évek során, még őrizte egykori presztízst. A gondolkodók legalábbis erről győződhetek meg, amikor átfutották az árlistát. Egyúttal az is nyomban kiderült, hogy Ireneus alapvetően plasztikai sebészettel foglalkozott, és a fajirtás alapelveire támaszkodó eutanáziás

tevékenységét, melyről a falakon lógó arcképek oly sokat tudnának mesélni, csupán titokban, a hatóság figyelő tekintetétől rejtve őrizte.

- Karl, tudsz egyáltalán járni? - kérdezte Martin, amikor a másik egy rossz mozdulatot követően felnyögött.

- Persze, minden rendben - felelte Karl, ügyelve rá, hogy a barátai ne láthassák a könnyeket végigszánkázni az arcán.

Sosem leszek már a régi. A kezem úgy remeg, hogy még egy elefántot se tudnék lepuffantani egy szobában. De semmi baj. Majd élő csaliként elcsalogatom a Kecskét. Igen, ez jó ötlet! Feláldozom magam, hogy a barátaim le tudják vadászni a démont. A barátaimnak élniük kell.

- Remek - felelte Martin. - Fogalmam sincs, mivel fog előállni az a rohadt Igor, de csak hárman együtt vehetjük fel vele a harcot. Össze kell tartanunk.

- Eddig is összetartottunk - mondta Ludwig.

Eltelt pár perc anélkül, hogy megszólaltak volna. Mivel a légzésük még nem vált egyenletessé, tudták, hogy egyikük sem alszik.

- Szerintetek mi történt Másenykával? - kérdezte Ludwig.

- Nem akarom tudni - felelte Karl.

- Én úgy képzelem, hogy miután elindultunk, Igor még elhancúrozott egy kicsit a tetemmel, és aztán lenyiszálta a melleit. Tudtátok, hogy egy levágott női mell alatt úgy néznek ki a csövek, a zsigerek és az artériák, mintha egy fa évgyűrűi lennének?

Mindhárman elcsendesedtek, és megpróbáltak elaludni.

Thomas a másik szobában pihent. A plafont nézte, az apró árnyak verdesését. Fogalma sem volt, hány óra van, de nem is számított. Talán a gondolkodók képesek lesznek megtenni, amit meg kell tenniük. És közben Richard is végrehajtja a küldetését. De ha a Kecske győzedelmeskedik, talán még akkor is eljuthat a Reichstagba, beszélhet a mérnökökkel, és megkaphatja, amiért idejött. És ha a város és az ország lángba borul is körülöttük, talán lesz idejük elmenekülni.

A férfi az asztalánál ül. Rakosgatja a kirakós darabkáit, a sárgás dagerrotípiákat, a vaskos jegyzőkönyveket, rendezgeti a tanúvallomásokat. A falon lévő órát nézi. A másik szobába pillant, az ágy üres. Alszik a ház, néma a környék.

Csöngetnek.

Puha ujjak szorulnak ökölbe. A csont közegellenállása hibahatáron belül van. Verejtékből farigcsált gyöngyök szánkáznak keresztül a felügyelő homlokán, keskeny szája még jobban elkeskenyedik, szívverésének üteme felgyorsul. A vese a leállás határán, a térdszalagok jajgatnak, idegdúcok rándulnak össze félénk pókhálókként. A gerinc roncsolt tömege korhadtan hajlong.

Loyola feláll, és a bejárathoz megy.

Tudja, hogy mi következik.

Ennek a történetnek én leszek a főszereplője, gondolja. Ennek a történetnek mindig is én voltam a főszereplője.

Ha ő nem kaphatja el, akkor majd megtörténik fordítva. Aki keres, az nem talál, de aki nem is keres, azt megtalálják. És valóban, meg volt írva előre, nem kell sok ész hozzá, hogy az ember rájöjjön, ez az egyetlen lehetséges végkifejlet. Neki sosem volt esze. Nem az eszével gondolkodott. Folyó volt, a szelleme vízáram, az egyes gondolatok csupán hordalékok, uszadék a víztömeg felszínén. Az álmok - tajték csupán.

Megáll az ajtó előtt. A csöngetés nem ismétlődik meg. Aki a háza előtt áll, türelmes, nem siet. Loyola most légfegyvert ragadhatna. Elmenekülhetne. Most még azt csinál, amit akar, de ő nem csinál semmit, hanem bénultan engedelmeskedik. Kiakasztja a láncot, és kitarja az ajtót.

- Jó estét kívánok!

Loyola egyetlen intésével beljebb invitálja a jövevényt. Kalapos úr tolakszik a házba, az arcán széles mosoly.

- Kérem, kövessen - motyogja a felügyelő, és elindul a dolgozósobába. Érti a háta közepén a másik tekintetét, de miért is félne tőle, miért is félne bármitől? Elvégre ő engedte be az otthonába.

Leülnek egymással szemben. A jövevény nem vette le a kalapját, a házigazda ezt furcsállja, de nem tesz miatta megjegyzést. Semmi miatt sem tesz megjegyzést. Mit is mondhatna?

Vékony ujjával dobol a tölgyfaasztalon.

Ez volna tehát a nagy leleplezés pillanata. Nem érez semmit, ahogy végignézi a másikon.

- Miért jött ide? - kérdezi végül.

Az úr elmosolyodik.

- Azt hiszem, felügyelő, magától is ki tudja találni.

Igaza van, ki kéne találnia. Azért, hogy megölje. Nyilvánvaló. Mégsem erről van szó, hiszen ezen már túl lennének. A játék bonyolultabb.

- Mit akar?

A kalapos felnevet.

- Semmit nem akarok magától, felügyelő. Leszámítva persze...

- Apa?

Geoffrey dugja be az orrát a dolgozósobába. Most ébredt, csipás a szeme.

- Fiam, mondtam, hogy ne zavarj itt - feleli a felügyelő, de rögtön megbánja. Kár volt lelepleznie magát. Most már mindketten veszélyben vannak. Az idegen talán végig erre várt. Tudta, hogy családjá van.

A másik nem felel. Mosolyog. Tekintete hol a felügyelőre, hol a küszöbön tétovázó fiúra téved.

- Geoffrey - mondja -, gyere csak közelebb! Telepedj ide közénk!

- Meg ne próbáld - sziszegi Loyola, de a másik tudomást sem vesz róla.

- Ül le mellénk -folytatja az idegen. - Ne félj tőlem. Apád régi barátja vagyok.

Geoffrey előrelép. Imbolyog, kúszik a szőnyegen, végül eltalál az asztal mellett lévő székhez, és helyet foglal. Tágra nyílt szemmel nézi hol az apját, hol az ismeretlent.

- Maga a Hasfelmetsző - mondja.

- Micsoda fiúcska! -feleli a másik. - Igazán büszke lehet rá, felügyelő.

- Büszke vagyok rá - nyögi Loyola a könnyeivel küzdve.

- Azt el is hiszem.

A Hasfelmetsző felemelkedik, mint egy látomás, mint egy frissen felfedezett csillagkép, és mintha siklana a szőnyegen, máris ott terem Geoffrey mellett. Megérinti az arcát. A hajába túr. Végighúzza ujjait a fiú ritkás szemöldökén, aztán megtapogatja a vállát, a karját, a nyakát. Nem durván, nem kegyetlenül. Precíz határozottsággal ellenőrzi testének adottságait.

Méretet vesz róla, gondolja Loyola.

- Kicsit sovány - mondja a Hasfelmetsző.

Loyola nem felel.

Az idegen visszaereszkedik a székbe.

- Mit tenne azért, hogy megmentse, felügyelő? - kérdezi suttogva.

Loyola az ismeretlen arcát fürkészi. A gyilkosságok színhelyét. A halál forrását.

- Bármit megtennék.

A Hasfelmetszőfelsőhajt.

- Bármit, bármit, hát persze. De mit tenne érte valójában? Mire volna képes?

- Meghalnék érte - motyogja Loyola.

Geoffrey némán az apjára néz.

- Az nem elég -feleli a Hasfelmetsző. - Hiszen az már bekövetkezett. Már meghalt érte.

- Nem értem.

-A nemzés pillanatában lemondunk önmagunkról. Átadjuk magunkat a jövőnek, amit megígértünk magunknak. Hogy elősködjön rajtunk. Hogy felhasználjon. Hogy megemlékezzen, és elfelejtessen bennünket. Nem igaz, Geoffrey?

A fiú hallgat.

- Felügyelő -folytatja a Hasfelmetsző -, tudja, hogy miért nem kapott el? Hogy miért nem volt esélye rá, hogy elkapjon?

Közben Geofrey keze megtalálja a papírvágó kést az asztal kihúzott fiókjában. Az apja az idegennel van elfoglalva, észre sem veszi, hogy a fia mit művel.

- Azért, Loyola - mondja a Hasfelmetsző -, mert én sosem vagyok jelen. Sosem voltam itt. Én vagyok a jövő. Ezért vagyok egy lépéssel mindig maga előtt.

Geofrey előkapja az ollót, és a fegyvert egyetlen mozdulattal az apja mellkasába mártja.

Loyola elkerekedett szemmel nézi a fiát.

„Apa, ez itt a világ vége?”

Dús szökőkút nyílik a csontos felsőtesten.

- Mi vagyunk a jövő, felügyelő - teszi hozzá a Has- felmetsző, majd elmosolyodik.

Geoffreyval együtt nézték, ahogy Loyola elvérzik. Sokáig álltak még a holttest felett, amikor az idegen még egyszer, mintha a kegyeletét akarná leróni, megszólalt.

- Amiről nem lehet hallgatni, felügyelő - mondta -, arról beszélni kell. Nekünk még sok mondanivalónk van a világnak. És senki sem némíthat el bennünket.

Együtt hagyták el a házat. A hintó már várta őket odakint.

Thomas visszatette a papírlapokat a földre, ahová kicsusszantak Ludwig ruhájából. Ha még szüksége van rájuk, bizonyára meg fogja találni.

Nézte a három alvó testet.

Tömpe ujjak a párnák szegélyén. Martin markolászik valamit, egy csücsköt, és úgy kapaszkodik bele, mint a dundi, egyszeri mászó a Spitzbergákon a jégcsákányba. Karl nehezen veszi a levegőt, ami az elmúlt órák fejleményei után nem meglepő. Kész csoda, hogy még életben van, noha lehetséges, hogy a tüdeje is megsérült. Vagy az agya. Ludwig keze, a kéz, ami egy órája még az imént olvasott sorokat írta, ernyedten csüng a padló fölé. Idős, magára hagyott Marat az opálos vizű fürdőkádban.

Jó lett volna több időt eltölteni ezekkel az alakokkal. Jó volna többet tudni róluk. A szükség azonban mást diktál. Amilyen rövid ideig keresztezték egymást az útjaik, olyan hamar el is kell válniuk.

Indulnia kell. A reptéren fogja várni Richardot, aki, ha minden jól megy, nem egyedül fog jönni. És akkor nem hiába jöttek ide. Ha sikerült idáig eljutniuk, ha sikerült nekik kettejüknek életben maradniuk, akkor nem minden menthetetlen. Talán van még remény.

Fogalma sem volt, hogy a gondolkodókra milyen sors vár. Alig pár óra, és kiderül. Hamarosan megnyílnak a hetedik kör kapui. És csak ez a három, öntudatlanul hortyogó fickó állíthatja meg azt, ami előcammog az árnyak sűrűjéből.

Akár a váratlan gondolatok, maguk is galamblábakon közelítettek a mostanra kényelmetlenül ismerőssé vált monolitrengeteghez. Puha talpú cipőikben olyan testtartással suhantak előre, mint az ideatanok végére biggyesztett kérdőjelek. Mégsem voltak teljesen észrevétlenek. Tisztában voltak vele, hogy talán az utolsó útjukra tartanak, és ezért volt valami büszkeség bennük, ahogyan az éhbérért gürcölő csepűragókban is fel-felhorgad az önérzetesség az utolsó *salto mortale* előtt. Saját büszkeségük levegőtlen buborékjában, szorosan egymás mellett haladtak a Friedrichstrassén, búcsút intve az egykori éttermeknek, melyek mögött a szagelszívók alig néhány éve még rendületlen zümmögéssel vezették el a kiterített pizzaszeletek agóniájának illatát. Kezüik legyezőjével köszöntek el a Friedrichspalast régi varietéinek értelmetlen zsongásától, a birodalmi cicoma és pompa e Karlkatúrává fonnyadt mementójától.

Noha érkezésük idején a város szederbokor illatú utcái és sugárútjai még valószerűtlen tisztaságban tárulkoztak föl előttük, most minden a háború martalékaitól nedvedzett. A tisztaság szüzi fátyla a korábbi ütközetet követően fellebbent, és bepillantást engedett az új valóság fertőjébe. Minden utcasarok egy elkopott csuklóízület volt, minden ablak fullánknyom, minden ajtó vérét vesztett seb. A beton folyamatos horzsolódás.

A csatornafedelek várdombok. A város pneumája szüntelen hegesedés, melyre az óriásira nőtt dögkeselyűk vijjogásának kakofóniája borított gyorsan megkötő akusztikai gyantakérget.

Mert a város, mintha csak ajándékot akarna adni neves látogatóinak, ezen az utolsó órán megvallotta titkait. Úgy beszélt róluk, ahogyan a tüdőembóliás sorozatgyilkosok szokták elsusogni bűneiket a mentolos cukrot szopogató papnövendéknek a gyóntatófülkében. Az úton, aminek minden métere egy-egy végtelenbe torkolló halálsorként nyújtózott előttük, már feltünedeztek a korábbi összezapás nyomai. Mindenfelé szétszaggatott kétéltűeket láttak, amelyek gyomrából szürkés

gombolyagként Ömlőitek ki a felforrósodott apróhalakkal és algákkal teli belek. Egy köpenyes alak mellett is elhaladtak, aki teljes terjedelmében ráolvadt az alatta elterülő holttestre. A lucskossá vált tetemről hiányzott a fej. A nyakból egy komisz érrepedésnek köszönhetően még most is fel-felspriccelt a megalvadni képtelen vér, hogy aztán a vöröslő gejzír vékony fonala sercegve hulljon vissza az alatta szunnyadó kétéltű megpempősödött szövetei közé.

Minden jel szerint a Kecske oldalán is jócskán voltak áldozatok. A teremtő lehet, hogy halhatatlan volt, de korántsem voltak halhatatlanok a teremtményei, amik épp olyan nagy számban pusztultak az árnyak völgyében, mint a másik oldalon a szuvas kopolyúikkal hápogó halemberek. Az egyik kapualjban, mint megannyi maszk a régi Halloweenek idejéből, számlálatlanul gyűltek össze a kecskearcok. Nem az állatok feje, csupán a róluk leszaggatott bőr gyűlt halomba a fal tövében, mintha csak arra várnának, hogy egy csapatnyi lidércbocs felpróbálja őket. A megtébolyodott állatok fakó köldökszemei, amik valamiképpen még mindig a helyükön maradtak a papírvékonyra cserzett bőr közeiben, éhségről, dühről és félelemtől árulkodtak. Egy önmagát újra és újra megszülő és legyőző félelemtől, amely előszeretettel könyököl ki a Hold szűk, fehér ablakába, hogy ismeretlen országokról álmodozzon.

A madarak röpte mindig másmilyen, és mindig ugyanolyan.

A következő sarkon már látták, hogy a Spree, amelynek felszínét korábban éppen csak fodrozták az alulról tapogatózó kétéltűek sovány ujjai, most megduzzadt, szintje vészesen megemelkedett, kiöntött a partra, és irdatlan méretű hordalékokat sodort magával.

A folyómederben víz helyett a holtak tintája csordogált, és a tintába száradva megannyi elüszkösödött test kapaszkodott egymásba, hogy mielőbb tovasodródjon testvéreivel a pusztulásban, mígnem a Havelba torkollva a megbetegedett anyag egykor oly eleven uszálya esélyt kap arra, hogy aztán az Elbába és végül Cuxhavenbe érjen, ahol leróva létének adósságát, leülepedhet a tengerpart alján fészkelő világháborús abroncsok közé. A gondolkodók megálltak a hídfőnél, és végignézték a nem mindennapi látványon. Itt már nem lehetett különbséget tenni az áldozatok hovatartozása között. A folyót ellepte a leölt állatok, monstroomok, túlérlelt teremtmények és műanyag méhcsupraikból idejekorán kiszakított fattyak összefüggő zúzaléka. Akár egy

duzzanatokkal teli küklopsztetem, a bénult fájdalom nomenklatúrája, úgy sodródott tova a kecskebakok, démonok, halemberek és szétszaggatott köpenyt viselő mérnökök felpuffadt szövedéke, hogy aztán egy valamelyest tisztább hullámot követően újabb, megégett, tojásdad formákból és kivéreztetett ökrökből álló, még az iméntinél is fertelmesebb testhalom kövesse. Nem volt hajó, ami megtarthatta volna az egymásba forrt tagok, szervek, pöckök és billogozott homlokfők egyvelegét. Az egész kimarjuk főzelék önmaga hordozójaként, önnön gyászos entelekheiajaként sodródott az északi partok felé, és mit sem tudott róla, miféle tekintetek követik komor útját.

Mert a gondolkodók mellett mások is figyeltek. A part menti idősotthon lakói nem a szemükkel, hiszen azt már évekkel korábban kikaparták hűvös üregükből, hanem kiélesedett hallásukkal követték a mozgó vízi ravatalt. Mind az ablakokhoz gyűltek, hogy érezzék az arcukon a változás fuvallatát. Nem vettek tudomást róla, hogy az egyik reggel világtalanul ébredtek, és azzal sem törődtek, hogy a nővérek ismerős keze helyett egy ideje már lágy, cuppogó halpikkelyek kelyhéből kellett bevenniük a gyógyszereiket. Ahogy a szerelmes fogadja el az idegentől a margarétacsokrot, az idősotthon lakói is elfogadták a zuzmót sorsuk csontvázkezeiből. Kábult érzékekkel követték maguk körül a denevérek beszédét, és élesítették a lélek szeizmográfját.

A gondolkodók végül átmentek a hídon. Maguk mögött hagyták a testnedvektől iszamós hullámok zaját, és azt a semmihez sem hasonlítható, lágy surrogást, amellyel az oszlásnak indult tagok végignyalták a csatorna peremét. Nem szóltak egymáshoz, csak mentek előre lassú léptekkel, ám ez a lassúság is a gyors düh tajtékzó kitörésének kezdete volt. Alig várták, hogy még egyszer, utoljára szabadjára engedjék a haragot, ami egykor a mellkasukat feszítette, és amelynek fakón pislákoló emléke most ismét fellobbant. Megelégtették az éhezést testük börtönében, amelyben nem volt már hova hátrálni, és amelyből nem volt kiút, hiszen tökéletesen illeszkedett a világ eukleidészi összefüggésébe.

Amint elérték az Unter den Lindent, jobbra kanyarodtak. Az út két oldalán elburjánzott bokorrengetegből mutánsmókusok és gazdátlan agyarak bukkantak elő, és mint egy díszes hadosztály, sorfalba álltak a jöttükre. Ahogy Martin, Karl és Ludwig körbenéztek, felismerhetetlen alakokat vettek észre az ablakokban, akik aztán nyomban vissza is tértek a házak belső tereinek homályába. Ablakok és ajtók nyíltak a széles úton,

és a gondolkodók nem tudták, hogy ismét a lelkiismeretük űzi-e velük komor hallucinációs játékait, vagy netán a városban rekedtek lídercei, az itt felcseperedő árnyak kecmeregtek most mind elő a sötétből, végignézni, ahogy ők hárman önként vonulnak a vágóhídra. Vajon kik voltak ezek a teremtmények? Spontán torzulások eredményei, vagy a köpenyesek félresikerült, hasznavehetetlen és elszabadult kísérletei? Megannyi két lábon járó, anorexiás köpőcsésze, akik az ő arcukat viselik? Ki tudja, talán ők is csupán maszkok mind, kicserélhető és elhasználódó arcok, amiket egymás között cserélgetnek ezen a kései órán. A gondolkodók mégis úgy érezték, hogy az élőholtak szerencsét kívánni jöttek elébük, imbolygó értelmük mélyén annak biztos tudásával, hogy ha ők most elbuknak, többé semmi sem állítja meg a Kecskét, és mindannyiukra örök kárhozat vár.

És a következő percben minden megváltozott.

Két lépés közt lehunyták a szemüket, és elképzelték a tavaszt. A tavaszt, ami sosem jön el, és mint Eichendorffnál, sosem ér véget. Elképzelték a szorongás nélküli életet, egy lehetséges, másik világot, amiben gondtalanul járhatnak-kelhetnek a vattacukrot nyeldeklő embertársaik között, ahol a Bosszú Szellemének emléke sem él már, ahol nincs többé halál, nincsenek körfürészek, és nem rimánkodik feléjük minden sikátorból a saját genetikai térképükről leevickélt, degenerált kionjuk.

Az ég határtalan kékség, a felhők unottan fürdőznek a napsütésben. Vidám ponyvák borulnak a zsúrkocsik fölé, miközben mintacsaládfők húzzák maguk után egészséges csemetéiket a csöppnyi triciklikén. Az egyik egészen közel ér Karlhoz, a karján meredő, kiújult daganatra mutat, de nem gúnyolódik rajta. Szelíd kíváncsisággal figyel, ahogy a gyerekek szokták a betegséget. Karl engedi, hogy a szőke fiúcska megérintse, és láss csodát, a daganat lelohad, eltűnik. A szövetek begyógyulnak, a szív örömkönnyekeket ereszt. Ludwig egy kismamának segít levenni a babakocsit a citromsárga omnibuszról. A hölgy köszönetét rebeg, majd hálacsókot nyom a borostás arcra. Martin egy léggömbszobrászt figyel, akinek sürgős dolga akad, de mielőtt elsietne, az ő kezébe nyomja a léggömböket, és megkéri, hogy vegye át a munkáját. Hiszen a gyerekeknek mégsem szabad csalódást okozni. Így hát Martin fürge ujjakkal csomózza össze a kutyákat és pandamackókat a tátott szájjal

bámuló lurkóknak. Nézd apa, mit kaptam! Nézd anya, mivel lepett meg a bácsi!

Nincs halál e májusi délelőttön. Nincs fortély az ész csavarmenetén, bánat a szemekben. Visszavonultak a kórokozók, elmúlt a remegés. A betegek meggyógyulnak. A gyászolók vigasztalást nyernek. A díszkutakból ambrózia csordogál. Filantróp tücskök húzzák a vonót, és méhek eregetik a lépesmézet a frissen sült gofrik koordináta-rendszereibe. Aki félt, nem fél többé.

Mikor is jártak itt legutóbb? Tegnap? A múlt héten? Évekkel ezelőtt? Az idő nyúlós volt és vékony, porózus anyag, amelynek likacsain átfolyt egymásba mindaz, ami már megtörtént, és ami még előttük állt. Tudták persze, hogy a jövőjük a múltból születik, most azonban olyasvalami állt előttük, olyan feladatot kellett elvégezniük, ami mindenkorra és véglegesen átírja a múltjukat is.

- Legyetek készenlétben - mondta Martin, és meglazította a rakétavető szíját a vállán. - Rejtőzzünk el az oszlopok között, és figyeljünk, hogy mikor jön ki az odújából.

- Egek - jegyezte meg Karl. - Komolyan ennyi volt a terved? Hogy lapítsunk és *figeljük*?

- Ki kell használnunk, hogy hárman vagyunk. Nehéz harcra számítok.

- Martin szinte szánakozva tekintett a barátjára. - Valakinek majd el kell terelnie a figyelmét.

Dudvás pitonokként siklottak be a betonemelvények közé. Az övükön csüngő tompa élű vadászkések voltak az ő csatornás fogaik, a félautomata fegyvereik és a pisztolyok testük exokrin mirigyei. Nem tudták, mikor fog visszatérni a Kecske, de arra számítottak, hogy lesz idejük megtalálni a megfelelő hadállást.

Nagyobbat nem is tévedhettek volna.

- Én azt hiszem, hogy...

A betonkockák mellett lévő információs központ bejárata szétrobbant. A gondolkodók a földre vetették magukat, és beletelt néhány másodpercbe, amíg a gomolygó füst eloszlott annyira, hogy fel mertek tápázkodni. A központ előtti terület takarásban volt, így csak a lejáratot látták, amelyet most mindenütt szilánkok borítottak.

Az ég a fejük fölött ismét komor, tömött pudinggá állt össze. Olyasféle megfeketedett, avas péppé, amellyel az elrabolt gyerekeket szokták kínozni idegen házak pincéiben.

Ezt a pempőt kell megennünk, hacsak nem akarjuk, hogy ő faljon fel minket.

Az elmúlt napok meteorológiai optimizmusa semmivé foszlott. Bíborszínű, irdatlan szupercella húzódott a város fölé, melynek középpontja egyenesen a fejük felett nyílt meg. És miközben az első villámok belehasítottak a környező házak kampós elektromos vezetőibe, valami dörgő léptekkel megindult a föld alól.

Valami hatalmas. Valami, ami nem erről a világról való volt, és amelyet a világ nem fogadott be. Csakhogy az a valami nem is akarta, hogy bárki üdvözlje őt. Csak a pusztítás érdekelte. Az emberek nélküli síkság.

- Fussatok! - kiáltott Martin.

Nem volt esélyük a nyílt színen megütközni a Kecskével. Le voltak gyengülve, a fegyvereik sem voltak a legjobbak, ki is fáradtak, és bármelyik pillanatban ismét heveny hallucinációk törhettek ki rajtuk. Ezen az sem segített, hogy amikor felpillantottak, az ég feketén vakító stroboszkópja éppen az agyuk legérzékenyebb területeit ingerelte és tette próbára.

Az ég, a maelström, a vihar szeme, ami számlálatlanul ontja magából a keselyűket. És a keselyűk röpte mindig ugyanolyan.

A következő pillanatban már semmit sem láttak maguk előtt, csak az ellenséget.

A harctéren látott átalakulása semmiség volt ahhoz képest, mint amivel most álltak szemben. Ahogyan csengő füllel megpróbáltak magukhoz térni a robbanás után és a hirtelen támadt vihar közepette, csupán annyit tudtak megállapítani, hogy Igor Buhin felfoghatatlan mértékben megnőtt. Aztán ahogy megtették első lépéseiket a terület közepén lévő betonoszlopok felé, lassan megértették azt is, hogy mi történt.

Az a valami, amit egykor Igornak hívtak, borzalmas változáson ment keresztül. Most legalább négy méter magas volt, és iszonyatos tömegét

már nem közönséges lábak, hanem vöröslő indaként csavarodó, tömör és mázsányi titániumpatákban végződő oszlopok tartották. Az abnormális növekedés és torzulás eredményeképpen a derekánál a teste valósággal kettészakadt, és a törzset tartó hidraulika szabadon látható volt, mint a bélrendszer és a belső szervek gonosz anatómiai ábrája. Művérben és akkumulátorsavban ázó, statikus feszültséggel teli kacsok, szálak és drótok erdeje vonaglott a belsejében, akár egy arc nélküli Gorgófő hajzuhataga. Martinnak eszébe jutott, hogy talán ez lehet a torzszülött gyenge pontja, ám az egész szerkezet a deformációival együtt olyan aszimptomatikus erőt sugárzott, hogy mégis úgy érezte, ennek a rémálomnak egyáltalán nincsenek sebezhető részei. A csillogó, húsos bőr, a ki tudja, miből készült, miről lemarcangolt szövet valószerűtlenül megdagadt és szivacsos textúrája alatt a gondolkodók további belső páncélozást sejtettek.

A szörnyeteg obszcén változáson átesett, megbarnult fejéből két kecsesen ívelt, tűhegyes szarv tört elő. Ezúttal nem azt a nevetséges kecskeálarcot viselte. Ábrázata gombamód elszaporodott kinövések összefüggő televénye volt, egy eleven, fájdalomtól lüktető pestises szövetek, melyben egyedül a begyógyult, vaksi szemek ősködében lehetett még felfedezni valami emberit. Azt az embert, akivel alig másfél napja ismerkedtek meg, és akinek valami rejtélyes módon köze van hozzájuk.

Hiszen nincs ebben semmi rejtély. A rejtély nem létezik. Itt van előttünk, mindig is itt volt, csak mi nem akartunk tudni róla. Mert mi nem szívleljük a tudást.

A legrémisztőbb azonban nem a pokolbéli förmedvény minden ízében embertelen minősége, az emberi jellemzőket csupán groteszk nyomokban birtokló jellege volt, hanem az iszonyatos mechanikai izomzattal rendelkező test amputált bal karján tátongó seb. A seb, ahová a levált kar helyére aknavetőt forrasztottak. Martin látta, hogy az övével szemben az egy második generációs, rotációs példány, amivel akár másodpercenként is le lehet adni egy-egy újabb lövést.

Ha tüzelni kezd, végünk van. Szent Habakuk, mit tehetnénk ez ellen a szörnyeteg ellen? Már csak egy isten menthet meg bennünket!

Újabb villám hasított keresztül a város fölé boruló halotti lepel feketés vásznán, mire a démon felágaskodott, és egy atomjégtörő hangerejével

felüvöltött. Ebben a hangban ezúttal nem volt kétségbeesés vagy fájdalom.

Nem volt benne kín, a közelgő agónia crescendója, az önmagán eszközölt mutagének síró kórusa. Semmi sem volt benne, csak gyűlölet.

A Bosszú Szellemének hangja volt.

A zápor függönyén keresztül a jelenés mintha nem is lett volna valóságos. Mintha csak egy hologram lenne egy meghibásodott vetítógépből. Bármennyire is megroppant a világ, ez a szörnyeteg nem lehetett a része. Rémálom volt csupán, vákuumcsomagolásban. Délibáb az eseményhorizont túloldaláról. Nem bánthatja őket.

A következő pillanatban meghallották a sistergést.

- Vigyázzatok! - kiáltott Karl, és előrevetette magát a betonrengetegbe.

Ludwig és Martin azonnal utána ugrottak. Az első rakéta alig néhány méterre tőlük csapódott be.

Azt hittem, észre se vett bennünket. Hogy lehet ennyire gyors? Ennyi hússal csoda, hogy képes egyáltalán megmozdulni. Nem is láttam, hogy felfigyelt ránk, nem láttam, hogy felénk fordul, és nem láttam azt sem, hogy elsüti a csúzliját...

Az egyik szürke érctömb úgy robbant fel mögöttük, mint a száznapos kindertojás. Ajándékok helyett csupán átható törmelékfelhő szállt fel belőle, amely a gondolkodók szerencséjére egy percre beterítette azt a területet, ahol álltak. Kihasználták a lehetőséget, és a lábukat a nyakukba szedve berohantak az oszlopok sűrűjébe, és csak akkor álltak meg, amikor már biztonságban érezték magukat. A monolitok itt elrejtették őket, noha nem sok idejük maradt, hacsak nem akarták megvárni, hogy a Kecske az egész betonerdőt porrá zúzza körülöttük.

- Mit csináljunk? - suttopta Karl.

- El kell terelni a figyelmét! - felelte Martin.

- Remek, és utána? - kérdezte Ludwig.

Ludwignak korábban sem volt ínyére a tűzharc, most azonban egyenesen páni rémület ütközött ki rajta. Hiába bíztak bene, hogy ki tudják használni a sebességüket az ellenséggel szemben, a Kecske félelmetesen gyorsnak bizonyult.

Martin leemelte a rakétavetőt a válláról. Korántsem volt olyan kifinomult és hatékony készülék, mint a Kecse bal oldalán fityegő irgalmatlan üteg, de egy megfelelően irányított lövéssel talán képes lesz darabokra szaggatni vele a démont.

De mi van, ha semmit sem érek el vele? Ha valami energiamező védi? Vagy ha alig tudok kárt tenni benne vele, vagy, ami még rosszabb, ha bedöglök ez a kibaszott Panzerfaust...

Miközben ők úgy húzták össze magukat, mint a sündisznók a szökőévek alatt, a szörny ismét felordított. Ezúttal azonban emberi szavakat formált. Vaskos, acélból sodort hangszálai egy részecskegyorsító teljesítményével kavarták fel a garatjában a levegőt, hogy aztán bömbölve, a vihar robbanásait is túlharsogva törjenek ki belőle az átkozott szótagok.

A világ dolgainak szavai. Az emberek neve. Az első dolgok és első teremtettek neve. Mindazok, akiket a pokolba kívánt, és ha oda nem juttathatja el őket, hát a poklot hozza el őhözájuk. A pusztulás onomaturgiája. Salétromillatú rezonanciakatasztrófa. A kinnal telt silók emléke.

Többnyire összefüggéstelen üvöltéseiből egy-egy pillanatra értelmes szólamokat is ki lehetett hallani.

A lény a saját nevét üvöltötte.

- Baphotep!

Még a föld is belereszketett a kiáltásba.

- Én vagyok Baphotep, ti pedig... kis gondolkodók... sötét fivérek...

Martin, Karl, Ludwig... Árulók!

A hangja ezúttal úgy csikorgóit, mintha üvegszilánkokat ropogatna a szájában. Aztán egyszer csak suttogóra fogta, szavai mégis bejárták a monolitok labirintusát.

- A halál már közel!

A Kecse nem rontott be azonnal az oszloperdőbe. Más stratégiát választott. Mint a macska az egérrel, úgy játszadozott az áldozataival, és öles léptekkel, irtózatos tömegét meghazudtoló ruganyossággal körbejárta a betonrengeteget, hatalmas patáival egyszerűen széthasítva a betont maga alatt, majd amikor ismét elindult, újra és újra valamivel szűkebbre vont a pentagramma- útvonalának diabolikus pályáját.

És amikor egy-egy pillanatra megállt a szürke oszlopok között, a palarengetegben, a feltartott mutatóujjakkal teli mnemotechnikai

páfránytenyészetbe rikító élességgel csapódtak be a protézis karjából kieresztett lövedékek. A démon zihált. Úgy szomjazta a vérengzést, mint sáskaraj a friss termést az észak-afrikai pusztákon. Szélsebesen forgatta a fejét, a fejet, ami csupán korona volt az iszonytató pusztítógépen, a pokolbéli hústorony és a mechanikai paranoia zsibongó találkozásán.

A gondolkodók a rengeteg közepén húzták meg magukat, a náluknál másfélszer magasabb tömbök sűrűjében, ahol a legjobb fedezéket remélték. Martin arra gondolt, most eldől, hogy ezek a kobaltszín oszlopok nemcsak a környéken nevelkedő boldogságos gyermekek tétova fogócskázását, de egy sosem látott harci gépezet rombolását is képesek-e kiállni.

Ismét felhangzott a sistergés.

- Most!

Martin, Karl és Ludwig úgy rebbentek szét, mint vemhes pintyek a fehéarakác súlya alatt. A rakéták tőlük alig karnyújtásnyira csapódtak be. Előbb látták a szétrobbanó szálkarengeteget, a színezett beton embertelen szivárványát, s a meggyalázott oszloperdő végzetének fülrepestő sikolya előbb érte el őket, mint a brutális hőhatás, ami a robbanófej kipukkadását követően négyezred másodperccel máris szórtüszőik bemenetelénél torzszalkodott.

Karl, miután leküzdötte köhögőrohamát, ügyel-bajjal feltápászkodott.

Nem az számít, hogyan halunk meg, hanem az, hogy ki az, aki az elpusztításunkra tör.

Érdekel a szörnyeteg arca.

Kíváncsi vagyok minden ráncra, karjának minden görbületére.

Tudni akarom, mit felelnek a szintévesztők, ha a rém szemének színéről kérdezik őket. A lencse alakja is érdekelt. Minden megoldásra nyitott vagyok, az oválistól egészen a padlászsmerevségig.

Tudni akarom, hogy mi ez a vadállat.

Ismerni szeretném a céljait, tisztában szeretnék lenni vörhenyes nevének jelentésével.

Tudni akarom, hogy kicsoda Baphotep.

Tünékeny gölem lövöldözött a magára hagyott ablaksorok előtt. Erkélyek - vajon kinek-minek a szüntelen vonaglása hagyott rajtuk

nyomokat? Miféle emlékeket őriznek a közelben sóhajtozó timpanonok? Minden köztérhez hozzátartozik a környezete, a martalék. A gyártási munkák hordaléka. A környező lakóhelyek ki nem használt panorámájának végleges és visszavonhatatlan abúzus. Ne néznének a szemétkosarakkal teli üregek Bora-Bora semtexszel kipárnázott völgyeire? Ne figyelné a kongói ércbányászat minden csillóját egy-egy leölt nemzedék utolsó szemtanúja? Ne bábáskodna Oklahoma földművelésügyi törvénykönyve fölött egy szavahihetőségét veszített indián? És ne tolakodnának most ismét, utoljára az ablakokhoz a városban rekedt régiek éppúgy, mint saját hasonmásaik ezrei és tízezrei?

Baphotep a hazugság hercege. Mert ő azokra figyel, akikben tetőznek a kétségek, és azért képes erre, mert ő maga nem ismeri a kételyt. Ő a rossz igazság.

- Mit csináljunk? Lőjük le? - Karl bizalmatlanul méregette a kezében a G36-ost. A korábban ideálisnak tartott fegyver most használhatatlannak tűnt. - Félek, hogy meg se tudjuk vele karcolni.

- A rakétám az egyetlen esélyünk - mondta Martin. - Csakhogy ezzel a szarral nem lehet túl jól célozni. Valahogy el kell csalnotok! Fussatok két irányba!

- Remek ötlet - mondta Ludwig. - Miután mindkettőnket elkap, te kilövöd a mozsárágyúddal, és boldogan élsz, amíg meg nem halsz.

- Nem, Ludwig - nyögte Martin. - Hogyan is lehetnék boldog nélkületek? De ne félj, nem fogtok meghalni! Senkinek sem kell meghalnia!

- Lúd, muszáj valahogy elintéznünk a démont - mondta Karl, aki szorosan hozzásimult egy épen maradt monolithoz. - Emlékezz a többiekre. Emlékezz a *mi* testvéreinkre és fivéreinkre, akiket meg kell szabadítanunk.

Ludwig lesütötte a szemét. Közben a kolosszus hatalmas lépései egyre közelebb értek hozzájuk. Martin kidugta a fejét az oszlop mögül.

- Már majdnem itt van!

Ludwig bólintott. Ha egyszerre sikerül elhagyniuk a rejtekhelyüket, a Kecske talán összezavarodik, és egy másodpercre elbizonytalanodik, melyiküket löje ki először. Ez lesz az ő esélyük, ekkor ugyanis Martin is kibújik a fedezékből, és...

És őt fogja a először kifüstölni. Mind itt halunk. Valóban ennyi volt a tervünk? Semmi esélyünk sincs. Hogyan is gondolhattuk, hogy minden

csatát megnyerhetünk? Itt már nem a félhalott, értelmetlenül imbolygó fejlábúakkal állunk szemben. Nem kihidrogénezett bundájú nyulakat kell kergetnünk, nem az egykori családi rezidenciák árnyékába húzódó, megzakkant túlélők remegő kezéből kell kiimádkozni a pisztolyt. Nem. Ez a valami nagyobb nálunk. És övé lesz minden hatalom a Földön.

Már nem volt visszaút. Az eső karjai megállás nélkül verték a sámandobokat. A vízcseppekben összesűrűsödő sav, mint egykor Roanoke szigetén, máris hólyagossá tette fejük kopár karosszériáját.

Most. Hátha mégis sikerül. Hátha megöljük, eláll a vihar, és egy óra múlva már együtt hamburgerezünk. Mint a régi szép időkben.

A vízesésként ömlő zuhatagban egyikük sem látta a könnyeket a másik arcán.

Martin jelt adott, és a barátai rohanni kezdtek a két ellentétes irányba.

Egy tizedmásodpercig nem érzékelték mozgást. A démon elhalkult. Köddé vált.

Martin óvatosan kinézett a monolit mögül. A Kecske már nem lőtávolban volt. Annál jóval közelebb ért hozzájuk. Sokkal közelebb.

Egyenesen Martin arcába lihegett.

Nyílik már a szakadék. Végem van.

De mielőtt Baphotep gyűlölettől izzó szeme még egyszer összeszűkülne volna, hogy aztán irdatlan présujjaival kinyomja teuton agyvelejét, testének lebomló dobozkájában, a halál árnyékának ebben az iszonyatos, tűzben és vízben ázó katlanában, ahol semmi esetre sem kívánt volna elpusztulni a többi állathoz hasonlóan, Martin valami mást is hallott, valamit, ami most már ismerős volt a számára. A süvöltő rakéták, a robbanások, Karl és Ludwig egyre távolodó léptei és kiáltásai közepette a monolitok mélyéből feltörő gyerekzokogást hallotta.

Segíts nekünk, hogy meghaljunk!

De hiszen már halottak vagytok.

Segíts nekünk a halálban! Emlékezz meg rólunk!

És Martin ebben a végtelennek tetsző másodpercben, amelyet ajándékba kapott a sorstól és a vele szemben álló, a helyzetet a ragadozók türelmével kiélvező, ugyanakkor a meglepetéstől, a préda közelségétől megtorpanó Baphoteptől, egyszer csak tett egy lépést előre. A maradék távolságot is átszelte, ami elválasztotta a szörnytől.

Igazán nem volt sok. Csupán egy lépés.

- Nem győzhetsz!

A hangja túlharsogta a vihart és a szörny gyomrában dolgozó erőmű fülsiketítő zakatolását.

A lény felegyenesedett, majd oldalra döntötte a fejét, és úgy nézte Martint.

- Sosem fogsz legyőzni, mert nem vagyok egyedül! Nekem még vannak barátaim!

Karl és Ludwig tágra nyílt szemmel figyelték, ahogy a lény feje füstölögni kezd. A mesterséges izmokat szétfeszítette az apokaliptikus gyűlölet. Azt gondolták, semmi sem szabhat neki határt, semmi sem állíthatja meg. És látták, hogy ez a gyűlölet most egy pillanatra mégis tétovázik. Egyetlen másodperc volt csupán, de aztán felemelte és ökölbe szorította a feje fölött az ép kezét, hogy palacsintává lapítsa Martint.

- Hé! - kiáltott Karl. - Itt vagyok, baromarcú!

A terv első fele működni látszott. Baphotep összezavarodott. Túlságosan elbizta magát, túlságosan is biztos volt a győzelmében, és úgy érezte, nincs miért sietnie, ezért most óvatlanul oldalra fordult, és megfeledkezett Martinról, aki előkapta a pisztolyát, és ágyékon lőtte a lét abisszumából kikecmergett, förtelmes démont.

- Igen! - ujjongott Karl. - Ez az!

A Kecske összegörnyedt, de nyomban utána ismét felegyenesedett. Remegés futott végig idomtalan végtagjain, máskülönben semmi sem árulkodott róla, hogy megérezte volna a találatot. Ormótlan fegyverének egyetlen suhintásával félresöpörte az útjában álló Martint, akinek a feje nagyot koppant az egyik betonoszlopon, majd megindult Karl felé.

- Itt vagyok, te hülye állat! - Karl szavait szinte elnyelte a hangorkán. - Gyere csak ide!

- Ne, Karl! - kiáltott Ludwig. Lehet, hogy Martin talán már nem is él, és ez az izé pillanatokon belül Karlt is porrá fogja őrölni.

- Vigyázz!

A Kecske ezúttal résen volt, és szélsebesen megpördült. Ludwig még látta felizzani a lángokat. Látta az aknavető torkolattüzét. Hallotta Baphotep sátánkacaját, és hallotta a rakétát sikoltva keresztülhasítani a

levegőn. Látta, ahogy elpárolognak körülötte a krónikus betegségtől gyötrődő esőcseppek.

Aztán a robbanás mindent szétszakított.

- Nem! - Karl tagjaiból minden erő kiszaladt.

Ott, ahol az előbb még Ludwig állt, most csak sűrű hamufelhő kavargott.

Martin nincs többé. Ludwig nincs többé. Vége az episztemológiai robinzonádnak. Vége a pincérek álmos nevetésének. Az ácsok lemondhatnak a fizetésükről, és Jákob sem lát többé senkit, se démont, se angyalt, aki fel-alá szánkázna a lajtörjén.

- Engem vigyél el! - kiáltotta a szörny felé. - Miért nem engem vittél el...

A rém felbőgött, és olyan hangot adott ki, mintha egy elevenen megnyúzott nyérccsalád fészkelne a nyelőcsövében.

Martinnak és Ludwignak vége. Íme, megeltem sorsom. Jöjj, sötétség!

Baphotep cammogó léptekkel indult Karl felé. Már nem volt miért sietnie. Vastag kábel lógott ki a belsejéből. Martin lövése talán mégis okozott benne némi kárt. A karjából sav szivárgott, és ahogy a sárgás nedv a földre ért, apró krátereket vájt a betonkockák térközeit alkotó gumírozott padlóba.

Talán mégsem legyőzhetetlen. Mégsem halhatatlan, mint rebesgették. Mégsem lehet áthatolhatatlan ez a dögszagot árasztó vázszerkezet.

Még tíz méter.

Az öntudat nem más, mint az a mozgás, ahogyan a munka révén a megkettőzött tudat újra elsajátítja önmagát.

Öt méter.

Lehull hát a hús szilvája. Az álom többé nem álom.

Két méter.

Szóljatok értem, ti tünékeny nimfák! Szóljatok, ha én már...

Újabb detonáció hasította szét a levegő tömbjeit. A robbanás ezúttal még súlyosabb volt, mint az előző. Vihar, villámok, földrengés. A tektonikus mozgás kietlen rángatózása.

Most van az idei nyolcadik holdtölte.

Karl métereket repült. Nem is érezte, hogy földet érne, csak az arcára csapódó forróságot érzelte. Aztán rájött, hogy a forróság nem csak forróság, nem olyan, mint mikor Ilke néni málnás pitéjébe bágyasztotta oktondi fejét. Ez a forróság mart.

A Kecse testhüvelyéből kicsapódó akkumulátorsav volt. Sikoltozva törölte le magáról a mérgező gennyet. Átmenetileg megvakulva, a fájdalomtól magán kívül kapálózott, míg végül sikerült letörölni magáról a fertőző folyadékot. Kimarjuk arcát az ég felé fordítva hagyta, hogy az esővíz kimossa a nyílt sebet.

- Mi történt?

Lassan magához tért, de még mindig gyöngé és zavart volt. Tett egy bizonytalan lépést az iménti robbanás színhelye felé.

Baphotep nem volt többé. Ami megmaradt, nem több egy tébolyult elme káprázatának kihűlő maradványainál. A kettétört aknavető, a szétszakadt törzs, a földön kígyózó, zárlatos vezetékek viperarengetege, az idomtalan húskesztyűjétől megfosztott kéz - milyen aprócskák voltak Igor ujjad -, ahogy homályos ösztöneinek engedelmeskedve ügyetlenül tapogatózik a méterekkel odébb heverő törzs felé.

A Kecse meghalt. A félreszabott óriáshomunkulusz a robbanás következtében darabjaira hullott. A kiberdémon anélkül robbant szét, hogy még egyszer felbőgphetett volna. A hatalmas titániumpaták még a helyükön maradtak. Akár egy diktátor ledöntött szobrának fundamentuma, most úgy álltak a betonkockák között, mintha mindig is oda tartoztak volna.

- Martin... Ludwig... Mi történt...

Fekete ember botorkált elő a füstből.

- Martin, te élsz!

A barátja kezében még füstölgött az aknavető. Csak egyetlen rakétája maradt, de úgy látszik, nem felejtett el célozni. A fejéből vér szivárgott, ám ahogy meglátta Karlt, ő volt az, aki aggódni kezdett.

- Egek, Karl, hogy nézel ki? - Martin aggódva mustrálta a másik sérüléseit. - Én vagyok a hibás. De csak egyetlen esélyem volt. Bocsáss meg...

- Minden rendben.

- Hol van Ludwig?

Elindultak abba az irányba, ahol a barátjuk alig egy perccel korábban eltűnt. Ebben a pillanatban biztosak voltak benne, hogy Ludwig nem élte túl a történeteket, és noha nem tudták volna elviselni, hogy őt is ugyanúgy cafatokban találják, ahogyan a Kecskét, mégsem tehették meg, hogy csak úgy elsétálnak. Hova mehetek volna nélküle?

Karl kis híján elájult, amikor meglátta.

Ludwig az út túloldalán, az egyik széthasadt obeliszk tövében ért földet. Ez a képződmény szélesebb és valamivel magasabb is volt, mint a többi betonoszlop, és egy kis nézőke is helyet kapott rajta, amelyen keresztül egy még mindig futó videófelvétel lett volna látható, ha a képernyőre nem száradt volna ragadós hálóként a nehéz vér. Ludwig arca és ruhája is lucskos volt, és egy fekete tócsában ült.

A jobb karja leszakadt a robbanásban.

A levált végtagot a megmaradt kezével tartotta az ölében. Üveges tekintettel meredt a semmibe. Vállának csontjából sárgásfehér csontok meredtek ki. A savas eső egyenesen a retinájába hullt. Épen maradt kezének ujjaival lassú, céltalan mozdulatokkal cirógatta a leszakadt végtagot.

Mondd, hogy ez itt egy kéz, és mindent elhiszünk.

- Ez itt egy kéz - suttogta Martin.

Mint egy régi plüssállat. Valami, aminek semmi haszna nincs többé.

Van-e különbség az elgondolt gondolat és a nem elgondolt gondolat között? Ha a lét nem reális predikátum, akkor mi alapján tehetünk különbséget egy jelen idejű, élő ember és egy lehetséges, eljövendő ember fogalma között? Mi alapján teszünk megjegyzéseket a felhők formájára, a horizont fűrészfog-érzékenységu váltakozására? Hogyan jelöljük ki a hóhatárt, ha a légkör és a sugárzás nem kiszámítható többé? Miért nevetünk valamin, és miért könnyezzük meg ugyanazt néhány órával később, egy másik összefüggés bögyökosarában?

Valahol sóhajtoztak még érintetlen esőerdők. Lakatlan aszteroidák. Egy kutatóbázis a tengerfenéken. Valahol, egy másik kontinensen egy önérzetes nyúl fürdőzött a porban, és lázasan osztogatta parancsait.

És Berlin közben jajgatott.

Mindenki megérezte a változást. Ezrével ömlöttek ki a teremtmények a föld repedéseiből, a csatornák mélyéről, és hulltak alá az égből. Elsőre bárki azt hihette volna, a korábbi harc ismétlődik meg. De nem erről volt szó. Ezúttal jóval kevesebben ontottak vért. Amikor egy halember és a Kecske egyik régi monstruma egymásnak feszült, összeakaszkodtak, mint két lesoványodott díjbirkózó, ám harcuk olyan hirtelen maradt abba, ahogyan elkezdődött.

Hátráltak egy lépést, és meglepve méregették egymást. Mindketten ugyanabban az esőben áztak. Aztán a vihar végleg elvonult.

Sűrű genny csordogált a történelem eresztékeiben, otthagya a nyomát bármin, amihez csak hozzáért. A közeli épületmonstrum régi interpellációi visszhangoztak az utcákon. Az üvegpíramis mélyén fehér köpenyes alakok sürgölődtek, és tervezték újra a jövőt.

Az egykori emlékmű felrobbant középpontján most egy másik is állt. Két nehéz, titániumötvözetből hegesztett, patákban véget érő csonk.

Narancsszínű ködpára szállingózott az ökológiai tudat néhány hektárnyi, boldog territóriumán.

Halott ellenségük a porban hevert. A világ halott ellensége a világ bölcsőjébe került. Nézz most az égre, javasolták a teremtmények egymásnak, nézz most az égre, és ugasd a csillagok felé, mint egy bogáncsokba szaladt vadászkutya: *az én ellenségem nem erről a Földről való!*

Nézz a mély vizekbe, kémleld a csendes tavak fodrait, és vádold meg őket az észrevehetetlen mozgásokkal, vond őket kérdőre, kérdezz rá a beltenyészet mikéntjére, kiterjedésére, várható élettartamára és lokalizációs jellemzőire! Ismerkedj meg a titkaival, kérdezz meg tőlük mindent, noha az újszülötteknek nincsenek titkaik.

Pompás tavakban növesztik már nyakukat a buja növényevők. Felegyenesedve, két lábon járnak a pampák farkasai.

Oszlopok köré fonódnak a szivacsos trikarióták. Bénult tapogatókkal közelítenek a partokhoz az utolsó lélegzetvételüket tartalékoló medvetintahalak, iszkolnak mind a medúzák és a korallzátonyokról levált áporodottak. A diadalívek mélyéből új baktériumtörzsek milliárdjai másznak előre, és nyújtóztatják öntudatlan pálcikatestüket a többiek felé.

Valami explodál a közelben. A háttérben szén és tufa kavarodik fel, és lángnyelvek csapnak elő a láthatatlan kürtőkből. Az éjszaka kiszárítja a húst, és boldoggá tesz.

Botorkál előre a három gondolkodó. Így vonulnak sivatagba a kappadókiaiak. Az út mentén zigóták énekelnek. Daluk egy még fel nem talált nyelven szól. Lassan lépked a három alakkal a fonnyadt kökörcsin, nézi őket az ablakokból a sok rododendron. Terebélyesedik az ég tojássárgája. Ott, ahol mindeddig csak feketeséget lehetett látni, előtűnnek az első csillagok. A Gliese 518d bolygóról most ér ide egy húsz esztendővel korábbi integetés.

Mintha tisztább lenne a levegő. Valami változik a világban, a bolygón, számtalan városban, úton, erdőben, a faházakban és iglukban. Mindenhol egyszerre történik valami, amiről nekik csupán sejtéseik lehetnek. De ők csak botorkálnak előre, fáradtan, csüggedten. Ludwig még a másik kettőnél is sápadtabb, az arca vértelen.

Tudja, hogy túl fogja élni. Tudja, hogy mind túl fogják élni.

Richie eléri a Reichstagot. A mérnökökkel a kamerákon keresztül figyelik az alig kőhajításnyira lezajló ütközetet. Megegyeztünk?

Megegyeztünk. A köpenyesek elégedetten nyugtázzák, hogy a Kecse nincs többé. Levezetik a fiút egy rejtett kamrába. A legjobban felszerelt keltetőjük ez, hipermodern gótika, vakítóan fehér falak, kriogén bölcsök és szervnyomtatók, szövetpréselők és mechanikus protézisek. Begyűjtásra váró agyak. Szunnyadó nyúltvelők és információra éhes, üvegszálas idegrendszerek várják a testeket. Richie előveszi a mintát.

Egy hajtincs, semmi több.

Egy óra alatt elkészülnek. Kislány bújik elő a medencéből. A biometrikus mutatói kiválóak. Ennél egészségesebb már nem is lehetne. Nyolcéves, és hamarosan az egész gyerekkorára emlékezni fog. Arra, hogy Karennek hívják, és hogy van egy Richie nevű bátyja, akivel imádják egymást. Mindenre emlékezni fog, kivéve azt, hogy az apja hosszú évekkal ezelőtt, egy New York-i éjszakán belépett a szobájába.

A gondolkodók betérnek egy közeli kórházba, és bekötözik Ludwig sebé. Rendes ellátásban részesül, ezúttal Karl fogja a szikét, a jód, röpköd a szobában a gáz, csilingelnek az ollók. Hamarosan gyönyörű varratok ékeskednek a váll maradványain. Ludwig vizet kap, pihen. Amikor magához tér, Martin megmutatja neki az Igor-szörnyeteg karját, amit magával hozott, Ludwig azonban nem engedi, hogy ráoperálják. A vérzést legalább sikerült elállítani. Különben sem a haj vérzik, hanem az idegrendszer. Megmarad, mondja Karl. A sebet kimossák, összevarrják. A gézzel bekötözött felkarmaradvány bájos kis bütyökként fityeg Ludwig vállán.

Kora este indultunk el. Karl húzza a lábát, és folyton a sebhelyét dörzsöli a szíve fölött. Nem tudom, Ludwig milyen szakértelemmel végezte a korábbi műtétet. Minden tiszteletet megérdemel, hogy egyáltalán megmentette az életét, az viszont aggasztó, hogy mindez talán csak néhány órányi haladékot ad nekünk. De talán ez a néhány óra is elegendő. Ideje szembenézni a ténnyel. Mindhárman haldoklunk, és lassan már megszámolni sem tudom az okokat, amik miatt közvetlen életveszélyben vagyunk. Már nem számít. Végül is erre vártam mindig, a halálra, mint pompás lehetőségre. Hát, most elérkezik. A Nagy Kaszás. A Rusnya Madárijesztő. Vicses lesz találkozni vele.

Elvesztettem a karom. A többiek nyilván nagyon sajnálnak, pedig nem nagy ügy. Lehetett volna rosszabb is. Fél kézzel is sok mindent tud még csinálni az ember. A testvérem, Paul is tudott így élni, sőt nagy sikereket ért el a bal kézre íratott zongoraversenyekkel Európa koncerttermeiben. Akkor én minek panaszkodjak? Bizakodom, igaz, továbbra sem mondhatjuk, hogy kicsattannánk az egészségtől. Martin biztosan azon töpreng, hogy valami műhibát vétettem Karl műtétje során, a mellkasában felejtettem egy szikét, vagy valami ilyesmi. Hol őt méregeti gyanakvóan, várva, hogy mikor esik össze, hol engem, hogy aztán nyomban le is süsse a szemét. Biztos nem akarja, hogy lássam a szájalmat a tekintetében. Teljesen mindegy. Ő is azon morfondírozik, amin én - hogy végünk van. Befellegzett. *La comédie estfinie*, avagy, ahogy Igor mondaná: *konyec*.

Érzem, ahogy a testem felnyílik. Nem úgy, mint egykor azon a műtőasztalon, New Yorkban, és nem is úgy, mint pár nappal ezelőtt a Reichstag alagsorában. Nem, ezúttal azt érzem, hogy kapcsolatba kerülök az asztrális valósággal. Bárcsak el tudnám mondani Martinnak és Ludwignak is, hogy milyen pompás dolgokat látni arrafelé! Érzem, hogy egy másik világ már készül a jöttünkre. Egy világ, ami végre nem gyűlöl bennünket, és amit végre nekünk sem kell gyűlölnünk. Csupa színekavalkád az egész, minigolfpályák, szökőkutak, Playstation és dugig megtömött szupermarketek. Csak egy kicsit lesz más ott minden, mint ezen a Földön. Csak egy kicsit, de az nekünk már a mennyország. Nekem, és a barátainknak.

Hetekkel később Richard, Karén és Thomas megérkezik a dzsungelbe. Egy folyó közelében telepszene le, ami mellett egy negyvenfős csimpánzkolónia is él. Nem kell félniük az állatoktól. Hamarosan megtanulnak kézjelekkel kommunikálni egymással. Néhány szóra is megtanítják őket. Zöldségeket esznek, fiatal testük megizmosodik a dzsungelben töltött idő alatt. Beszélgetnek a múltról és a jövőről. Talán egyszer elindulnak majd, hogy felfedezzék Afrika más városait is. Semmi sem sürgeti őket. Itt mindenük megvan. Addig maradhatnak itt, ameddig csak szeretnének.

Valahol az Ahaggar-hegység sziklaívei alatt egy nyúl ugrándozik, és amint megpillant egy fücsomót, mohón rágni kezdi. Fekete talárt viselő alak lépked mellette. A népe a New Yorkból történő kirajzást követően

magára hagyta a Hangot. Csak az egyik papja tartott ki mellette, akivel egy vitorlázógéppel sikerült átkelniük az óceánon. Egy kis idő még, hogy összeszedje magát, aztán felkeresi a tuaregeket, és új törzset alapít. Legalábbis ez a terve, igaz, már nincsenek tuaregek a sivatagban.

A pap maga sem tudja, miért tart ki a mestere mellett. Végül is nem olyan rossz itt a homokban. Időnként találnak egy oázist, és a kígyók is finomak. Ha mégsem bukkannak rá a bennszülöttekre, akikkel a Hang megkezdhetné az új birodalom kiépítését, ez a hely akkor is jó választásnak tűnik. Senki sem zargatja őket. Addig maradhatnak itt, ameddig csak szeretnének.

-

Gonyolék reggelit készít. Lucy kilép a zuhany alól, és a hasára teszi a kezét, hogy érezze születendő gyermeküket. Az utóbbi napokban kezdett el rugdalózni, és Gonyolék tudja, hogy ez jó jel.

Persze, hogy tudja. A magzat még kéthetes sem volt, amikor már beszélt az apjához. És az apja is beszélt hozzá, szavak nélkül.

Egy víz alatti BioSub egységben élnek, nem messze Kanada keleti partjaitól. A létesítmény önellátó, az élelmiszerkészleteik bőségesek, ivóvizet és áramot pedig a telep gépeivel tudnak teremteni maguknak. Addig maradhatnak itt, ameddig csak szeretnének.

Klee élete végén már csak égi teremtményeket rajzolt. Ezek között található egy *Feledékeny angyal* című alkotás. Angyalt ábrázol, aki lehunyt szemmel áll - ilyen lehet a történelem angyala. Talán csak megszakította időtlen útját, hogy egy percre összekulcsolja kezét, és Teremtőjét dicsérje. Talán azért állt meg, mert öntudatlan röptében felrémllett benne a Paradicsom képe, valami, amit régen elfelejtett. Így hát leszállt a földre, hogy megvesse lábát, és a szél el ne sodorja. Hogy megpróbálja felidézni a gyorsan elillanó képet, amit olyannyira szeretne megőrizni lehunyt pillái alatt. Mert az emlékkép hatására érzés gyűlt szívében. Szelíd ábrázattal igyekszik leplezni múltó örömét, hisz az angyalokhoz, azt mondják, nem illik a vidámság. Ahogy halványul az éppen csak megsejtett kép, máris feledni kezd, felejtani kezdi azt, amit nem volna szabad elfelejtetni - ezért tördeli finom kezét, hiszen egyetlen perc még, s amit megpillantott, odalesz. Ekkor aztán kitárja szárnyait, s újra nekivág útjának, mely nem ismer célt. Hiszen angyal ő, feledékeny angyal.

Úgy számolták, már átlépték Görögország határát. Többnyire az út szélén lévő bokrok bogyóival táplálkoztak, és a szabad ég alatt aludtak. Csak ritkán mentek be az épületekbe körbenézni, hátha találnak ennivalót, habár egyszer két napot is eltöltöttek egy kisvárosban, ahol kicserélték a varratokat Ludwig vállában. Úgy látszott, hogy Ludwig nemcsak rendbejött, de a történetek sem viselték meg túlságosan. Karl is egyre ritkábban masszírozta az oldalán az egykori sebet. Már nem törődtek azzal, hogy mennyi idejük van hátra, de erre az útra még vállalkoztak. Visszatérnek a kezdetekhez, megnézik maguknak a Parthenónt, és aztán megpihennek. Egyszerűen elhevernek a kövek mellett, és ott várják az elkerülhetetlent.

Ez lesz az utolsó út, mondogatták egymásnak, és közben észre sem vették, hogy lassan ugyan, de jobban lettek. Fáradtak voltak, nehézkesek, a tagjaik is sajogtak, a közérzetük mégis javult.

Már elérték a várost, amikor először eszükbe ötlött, hogy talán mégis felülkerekedett a szervezetük a fertőzésen. Talán volt bennük valami, ami segített a gyógyulásban.

A nap magasan járt az égen, amikor elérték céljukat. A koromfelhők végleg eltűntek az égről. Kendőt kötöttek a fejükre, hogy megóvják

magukat a napszúrástól, és egy kulacsot adogattak egymásnak, amiben frissen préselt almaíé lötyögött.

Komótos léptekkel járták végig a pentelikoni márványból faragott oszlopokat. Szótlanul gyönyörködtek a frízekben. Ludwig kissé hümmögött, de aztán őt is magával ragadta az áhítat, és boldogan sétált körbe a magára hagyott templom tágas, napsütötte belvilágában.

- Az istenek itt is jelen vannak - mondta Martin.

- Ez Parmenidész? - kérdezte Ludwig.

- Hérakleitosz - felelte Karl.

- Mindegy - mondta Ludwig. - Különben meg mi az, hogy *itt is*? Nem itt vannak jelen igazán?

Leheverték a földre, és nézték az eget. Elszundítottak, és mikor felébredtek, már alkonyodott. Az első csillagok felbukkantak az űr ködéből. Kiszáratva megpillantottak egy keselyűt.

Eljött hát.

Úgy körözött a fejük fölött, egyre alacsonyabban, mégis lassan, türelmesen, mintha időt akarna hagyni nekik a búcsúzásra. A gondolkodók nem mozdultak. Végül leszállt mellettük.

Nem keselyű volt. Egy drón talált rájuk, ami most elektronikus szemével épp azt mérte fel, hogy azokhoz érkezett-e meg, akikhez küldték. Megállapította, hogy igen.

Az alvázán elcsúszott egy lemez, és a belsejéből levél hullt ki. Régi boríték volt, még fel is címezték „Martinnak, Karlnak és Ludwignak - bárhol is vannak éppen”.

Karl kinyitotta a borítékot, és hangosan olvasni kezdett.

Micsoda megkönnyebbülés! Örülünk, hogy életben vagytok.

A mérnökök betartották az ígéretüket. A háborút követően alig tucatnyian maradtak, és hagyták, hogy békében elvonuljunk.

Elhagytuk Berlint, és észak felé vettük az irányt. A legtöbb közölünk hideg levegőre vágytak. Végül egy kis halászárosban, Lenvikben telepedtünk le. Egyelőre semmiben sem szenvedünk hiányt, de a tél még előttünk van, és a munkánk csak most kezdődik. Innunk kell, beszélgetnünk és építkeznünk. Meg kell értenünk, hogy mi történik velünk és körülöttünk. Bár a természet egyelőre

békésnek mutatkozik, már találkoztunk olyan jelenségekkel, amiknek nem ismerjük az okait. Csupa kísértés és rejtély a világ.

Ha van kedvetek eljönni hozzánk, mi tárt karokkal várunk benneteket.

Bármit is hoz a jövő, népünk örök hálával lesz felétek.

Nekünk, akik a testvéreiteknek valljuk magunkat, a legnagyobb megtiszteltetés, hogy a szívünkben és a gondolatainkban megőrizhetünk benneteket.

Ahogy Karl a levél végére ért, a drón zümmögve felemelkedett, és magukra hagyta őket.

Egy ideig szótlanság heverésztek tovább. Az égen már ragyogtak a csillagok.

- Az ott nem egy patkány?
- Martin, tudhatnád, hogy patkányos csillagkép nem létezik.
- Tényleg? És osztályharc, az létezik?
- Ugyan már - szólt közbe Ludwig. - Az egy nyuszi.
- Nem kacsa?
- Mondom, hogy nyuszi.
- Hogy lehet ilyesmiről vitatkozni? Tudjátok, hány csillag van az égen?
- Sok.
- Rengeteg. Akármit meg lehet bennük látni. Minden csillagkép létezik.

- Gyönyörű gondolat, Karl. Nem gondoltál rá, hogy egy szonettkoszorúban is megfogalmazd?

Hamarosan ismét elszenderedtek.

Miféle völgyekben haladunk előre? Mivé nő fölénk a köd, és szaporodnak a homorú gombák, az egyenletes tájak, a metszett fű milliónyi szála, keskeny borsóhévely, a kíváncsi tekintetű, konkáv égitestek, az apró, imádságra kulcsolt kezek súlya a törmelék szomszédságában, az égövi csonkagúlák ipari hulladéka, a bolygóközi füllentések és féltékeny aszteroidák, a komor üstökösök színjátéka, a

golyó mélyén rejlő ásvány évezredes sóhajai, a cunamik, a felfekvések, a tengeri árkok fénytelen kaleidoszkópja, a magára hagyott városok, a fel nem fedezett piramisok fel nem fedezett szobáikkal, a tavakba omlott vaskolosszusok, az asszír csontégetők néma asszonykórusa, a műanyag képződmények hiperbolikája a szív zenitjén, az önműködő szervek a barlangok gyomrában, a fjordok sóhaja, a sós víz a törődött ujjak között? Állnak még a viskók északon, és lélegzik a sivatag is a dűnéivel, zöldellnek az oázisok, csöndes orkánok alatt simulnak egymáshoz az elhagyott kőtemplomok, s a tornádók érintése egy feltáratlan cseppkörendszer ismeretlen bejáratait nyitja meg. Holdtölte világít minden udvaron, minden kavics beszédes, mert minden kavics az időről beszél és az emberekről, minden, aminek emlékezete van, az emberekről beszél, minden állat az emberekről beszél, és néha, tétován említik majd a kort, amikor még minden más volt, és az utódok nem hisznek majd nekik. Nem hiszik, hogy a földek valaha is szürkék és halottak voltak, és a talaj kietlen és meddő, mely fölött lomha villámok járták az éjszakát, és néma dombok fölött ébredt a hajnal. Itt vagyunk megint, és itt maradunk, mert a fodrozódó ég abalónja a mi sosem volt vidékünk, a szórtan testvérek álmai a mi történeteink, érintetlen trambulinok a jelen tengerpartján, egy bomba, amelyhez senki sem találja a detonátort, örök veszélyérzet, veszély nélkül, mert minden pillanatban csak bevégeződik, anélkül hogy vége lenne. És mi tudjuk, ahogy itt fekszünk, tudjuk, hogy most kezdődik el, igen, talán csak most kezdődik el.

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
A Libri Kiadó az LS Kiadói Csoport tagja

Felelős szerkesztő Dunajcsik Mátyás

Olvasószerkesztő Szepessy Kata

Borítóterv Mátai és Végh Kreatív Műhely, Kéri Attila

Borítókép Shutterstock

Műszaki szerkesztő Kovács Balázs Sándor Nyomdai előkészítés atlantis

Készült 2015-ben a Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.-ben

Felelős vezető Vágó Magdolna vezérigazgató

ISBN 978-963-310-593-1